

Giới thiệu Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc

Thể loại: ngôn tình hiện đại HE

Đây là phần hai của truyện Gửi cho anh của tác giả được tiếp nối phần 1: U're my destiny.

Trong cuộc sống này có những điều mà ta không hề biết trước cũng như trong tình yêu có những cuộc tình mà cả hai tìm được nhau, nắm được trong lòng bàn tay, nhưng sau cùng vẫn chỉ còn lại một người níu giữ, chỉ vì kỷ ức của ai kia đã vô tình bị đánh mất.

Nữ chính là Shinakawa Gin, đã hai mươi mốt tuổi, giám đốc đầu tư công ty của ba mình, quyền lực cũng khá lớn, nhưng lại sẵn sàng vì tình yêu mà bỏ đi tất cả, chỉ để có thể được ở bên cạnh cô, một lần nữa.

Bảo Anh, đã qua mười tám cái tuổi xuân, đơn thuần là một nàng nữ sinh bình thường, vô cùng "địu dàng" vô cùng "nết na", bình thường như vậy, nhưng đã đủ để khiến anh yêu thương cô cả đời rồi.

"Anh ấy chính là hạnh phúc cả đời của tôi..."

Một tấm ảnh vờ là vừa quen, một câu chữ do chính cô đã ghi, và ẩn sau trong đó, chính là một hạnh phúc vô tình bị lãng quên.

Tình yêu vốn dĩ chẳng hề đơn giản, nó thích đặt thêm thử thách cho những cặp đôi, để họ cùng nhau vượt qua, rồi cùng nhau đi đến cuối con đường. Bởi lẽ, "tất cả những điều tốt đẹp nhất chỉ có thể có được khi ta chịu trả giá bằng nỗi đau khổ vĩ đại".

Có điều, hình như lần này tình yêu đã rắc thử thách hơi quá tay rồi thì phải...

Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Phần 1: Tìm Lại Ký Ức - Chương 1: Trở về

"Anh ấy là hạnh phúc cả đời của tôi..."

Một tấm ảnh, một câu chữ, một hạnh phúc vô tình bị lãng quên...

"Miyamoto!!"

"Dạ??" Bảo Anh giật bắn người, xoay đầu qua nhìn vị giáo viên đứng tuổi đang canh thi mình với đôi mắt trợn ngược lên đầy kinh ngạc, đến nỗi đánh rơi luôn cả cây bút trên tay xuống sàn nhà.

"Em làm bài xong chưa? Sao không tập trung gì hết vậy?"

"Dạ... em sắp xong rồi thầy." Cô nàng vén vài lọn tóc qua mang tai, cười gượng gạo trả lời rồi cúi người xuống nhặt bút lên để tiếp tục làm bài. Số cô đúng là nhọc hết sức, mới vừa tỉnh dậy đã phải đến trường làm bài thi vượt lớp như thế này trong khi chưa kịp chuẩn bị gì cả. Cũng may có mấy cô bạn ở bên tận tình chỉ bảo, cộng với những kiến thức nâng cao mà mẹ Minako dạy cho hồi còn ở Việt Nam, không thì chắc cô ăn hết cả cái hộp bút này giờ vì không biết làm bài luôn rồi.

Nói về cái chuyện thi vượt lớp hôm nay, thì phải quay ngược trở về hơn nửa tháng trước.

Bảo Anh tỉnh dậy ở bệnh viện, mũi chup ống thở, ý thức mơ hồ. Cố gắng lắm cô mới có thể ấn nút gọi cho bác sĩ. Các bác sĩ và y tá lập tức có mặt kiểm tra tình hình cho cô, đồng thời gọi cho người nhà của cô.

"Ồn trời, con tỉnh lại rồi." Minako vừa nhận được điện thoại đã phóng như tên lửa đến bệnh viện ngay tức khắc. Nhìn thấy Bảo Anh đã có thể mở mắt ra nhìn mình, đồng thời còn gọi một tiếng: "Mẹ!" làm cho bà mừng rớt nước mắt. Cuối cùng thì con bé cũng tỉnh lại rồi.

"Bệnh nhân tỉnh dậy là một điều rất đáng mừng, đồng nghĩa là mọi nguy kịch đã qua, người nhà có thể yên tâm rồi." Nữ bác sĩ điều trị cho Bảo Anh mừng rỡ lên tiếng. "Tạm thời cần ở lại làm thêm một vài xét nghiệm, nếu kết quả tốt thì đã có thể xuất viện."

Dặn dò xong đầu vào đây, bác sĩ mới lịch sự cúi chào ra ngoài, để lại không gian riêng cho bệnh nhân và người nhà.

Minako dự định hỏi thăm Bảo Anh thêm mấy câu nữa sẽ gọi điện cho bạn bè của cô đến, nhưng thấy con gái mình vừa tỉnh dậy, sức khỏe rất yếu cần được nghỉ ngơi nên lại thôi. Bà ngồi với Bảo Anh suốt cả đêm hôm đó, bà sợ cô sẽ lại không tỉnh dậy, sẽ lại hôn mê lần nữa.

Ngồi cạnh Bảo Anh cả đêm, bà lại cảm thấy hơi là lạ. Tại sao hôm nay thằng bé kia không đến? Chẳng lẽ lại bận đến mức không đến được hay sao? Bình thường thì dù cho có lu bu đến đâu thằng bé cũng vào đây ngồi chăm sóc cho Bảo Anh, không sót ngày nào. Chắc đêm nay là ngoại lệ duy nhất.

Sáng hôm sau, phải đến hơn mười giờ Bảo Anh mới tỉnh dậy. Cô được cho ăn sáng, rồi lại tiếp tục nghỉ ngơi. Khoảng ba giờ chiều, sức khỏe của cô ít nhiều đã được hồi phục, có thể gắng gượng dậy và nói chuyện được nhiều hơn.

Minako lập tức gọi điện thông báo tin khẩn. Ai nấy đều rất sốc, thậm chí có người kinh ngạc đến mức suýt nữa đã té nhào xuống cầu thang, nhưng duy chỉ có một người là bà không thể nào gọi được.

Shinakawa Gin, tại sao cậu lại không bắt máy vào thời điểm quan trọng như thế này chứ?

"Cậu chủ của cậu đâu rồi?" Bà ngay lập tức gọi cho Kuro.

"Cậu ấy đang bận họp bàn dự án mới với giám đốc công ty đối tác." Kuro đứng bên ngoài phòng họp, vừa liếc nhìn vào trong vừa trả lời bà "Có chuyện gì sao ạ?"

Anh chàng cận vệ đứng nghe Minako thông báo tin động trời, cả thân người tựa như bị đóng băng, không thể cử động nổi. Khi hỏi lại đó có phải sự thật không, thì đầu dây bên kia vẫn trả lời: "Có!" vô cùng chắc nịch khiến anh ta phải dờ dỗi, không còn lời nào để nói.

Vừa hay lúc ấy, cuộc họp cũng chấm dứt.

Vị tổng giám đốc của công ty đối tác bước ra khỏi phòng họp với gương mặt vô cùng hài lòng, còn Gin thì nán lại để đối chiếu vài giấy tờ với cấp dưới của mình, trông anh lúc này cực kỳ tập trung, đến nỗi Kuro mở cửa đi vào lúc nào còn không hay.

"Cậu Gin." Anh ta lên tiếng gọi cậu chủ của mình, nhưng Gin lại giờ tay lên ra hiệu đợi anh một chút.

Kuro không những không nghe theo, mà còn tiến tới, gấp giấy tờ mà Gin đang làm việc lại.

Anh chậm rãi ngược lên, nhìn người thân cận của mình với đôi mắt ngạc nhiên xen lẫn một chút tức giận. Lần đầu tiên Kuro dám gấp ngang giấy tờ của anh lại nên anh có một chút bất ngờ.

"Miyamoto... có ấy tỉnh lại rồi."

Lời nói của Kuro vừa cất lên, ba giây đầu, cả gian phòng ngập chìm trong im lặng, ba giây sau, Gin đã không nói không rằng, vội vã khoác áo vest phóng như bay ra ngoài, thậm chí không có kiên nhẫn đợi thang

máy, anh không do dự tổng cửa thoát hiểm chạy xuống luôn bằng thang bộ.

Tỉnh lại rồi, cô ấy cuối cùng cũng đã tỉnh lại rồi.

Thời khắc mà anh mong đợi bấy lâu nay cuối cùng cũng đã đến.

Bệnh viện.

"Chiaki!!! Cậu nhìn đi, tớ là ai đây hả?" Sumire mừng đến phát khóc, nhưng vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ, ráng nuốt nước mắt vào để hỏi một câu hỏi xác minh trí nhớ của cô nàng đang nằm trên giường bệnh kia.

Bảo Anh bật cười mấy cái rồi mới trả lời: "Cậu là con heo ham ăn nhưng không bao giờ phát phì."

"N... nè!! Ai cho cậu nói vậy hả?" Sumire đỏ mặt, muốn hét toáng lên cho cả bệnh viện nghe thấy. Nhưng gặn dỗi một hồi, vì không kim được khi nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt của Bảo Anh, cuối cùng cô nàng cũng để mặc cho nước mắt lăn dài trên má, nhào tới ôm lấy bạn mình "Tốt quá rồi!! Trí nhớ của cậu vẫn tốt."

Bảo Anh nhẹ nhàng vỗ lưng cô bạn, thuận mắt nhìn tất cả mọi người đang có mặt trong phòng.

Ai cũng đều có mặt ở đây, nhưng sự trống vắng mơ hồ vẫn cứ ngự trị trong lòng cô, khiến cô bứt rứt không yên.

"Mẹ à, còn ai chưa đến sao?" Cô quay sang Minako, hỏi với giọng thất sắc.

"Con không nhận ra là ai sao?" Minako tròn mắt kinh ngạc, hỏi lại cô. Cô thẳng thắn lắc đầu, gương mặt hiện rõ lên sự khó hiểu. Rõ ràng cô đang hỏi mẹ cô cơ mà, tại sao bà lại hỏi ngược lại cô cơ chứ?

Đúng lúc ấy, nữ bác sĩ điều trị cho cô lại yêu cầu Minako đến phòng làm việc để gặp riêng một chút. Bà lập tức ra ngoài với vẻ bồn chồn, đi theo cô ấy. Thật sự Bảo Anh không biết ai đang vắng mặt hay sao? Bà cứ nghĩ con bé sẽ hỏi người đó đầu tiên chứ?

Vừa bước ra khỏi cửa thì bà đã thấy Gin chạy đến.

"Cô ấy tỉnh rồi sao?" Anh quên cả mệt, lập tức hỏi ngay, đồng thời định mở cửa phòng bệnh nhưng lại bị Minako cản lại.

"Trước khi vào đó, cậu đi theo tôi và bác sĩ cái đã." Bà nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt anh, ra yêu cầu. Anh toan hỏi lại, nhưng nhận thấy dường như có sự việc gì đó bất thường, anh bèn im lặng bỏ tay mình ra khỏi nắm cửa, gương mặt hiện lên sự nghi ngờ.

"Chuyện gì vậy?" Anh lờ mờ hỏi lại.

"Cậu cứ đi theo đi đã." Minako quả quyết.

Gin không không muốn đòi hỏi gì thêm, bèn phai cất bước đi theo bà về phòng làm việc của nữ bác sĩ kia. Suốt cả quãng đường, không ai nói với ai câu nào. Anh không muốn hỏi, Minako cũng không muốn giải thích, cứ việc để bác sĩ trực tiếp trình bày thì sẽ rõ ràng tất cả.

"Đã có kết quả chụp CT não của Miyamoto..." Nữ bác sĩ ngồi xuống ghế làm việc của mình, mời Gin và Minako ngồi xuống đối diện và bắt đầu việc trình bày của mình "Kết quả cho thấy, não của cô ấy vẫn còn bị tổn thương một phần, do ngày ấy vết thương gây ra khá nghiêm trọng. Xin phép cho tôi nói thật, không biết các vị đã phát hiện ra chưa, những trường hợp bị tổn thương não một phần như cô ấy, thường sẽ bị mất đi một phần trí nhớ của mình."

Minako nắm chặt cái túi xách của mình trong căng thẳng. Bà quay sang nhìn Gin, mặt anh đang dần dần tái đi vì lo lắng và bàng hoàng, nhưng tư thế ngồi lẫn ánh mắt đều rất bình thản, nếu ai không nhìn rõ sẽ khó lòng nhận ra.

"Đừng là con bé đã bị mất một phần trí nhớ..." Sau cùng, bà lên tiếng với giọng run run "Tôi biết là những trường hợp như con bé thì phải nhờ vào sự hi hữu, con bé phải tự mình tìm lại trí nhớ chứ không còn cách nào khác."

"Đừng vậy." Nữ bác sĩ chống tay lên bàn, gạt đầu đồng tình "Trí nhớ của cô ấy sẽ bị thiếu mất một phần, tôi nghĩ rằng, cô ấy sẽ sớm phát hiện ra sự trống trải đó thôi."

Gin hoàn toàn không can dự gì vào cuộc nói chuyện kia, chỉ im lặng đan chặt hai tay vào nhau, gương mặt trở nên tối sầm lại. Anh đợi cho đến khi Minako đã nói chuyện xong rồi mới từ từ đứng dậy, nở một nụ cười vô cùng lịch sự và cất bước ra khỏi phòng chung với bà.

"Là tôi phải không?"

Sải bước trên hành lang ngập mùi thuốc sát trùng, giọng anh đều đều vang lên, hỏi Minako. Bà quay sang, nhận thấy trong ngữ điệu bình thản của chàng trai hai mươi mốt tuổi ấy còn chất chứa đầy rẫy đau đớn và cô đơn đến vô cùng.

"Tôi rất tiếc." Bà trả lời anh như vậy. Chẳng cần nói rõ ra, anh cũng đã hiểu tất cả rồi.

Gin không nói gì nữa, ánh mắt của anh hơi sụp xuống, âm thầm nuốt trọn sự hụt hẫng và đau lòng vào trong. Anh chưa kịp vui vì thấy cô tỉnh lại, bây giờ lại nghe tin cô không còn nhớ anh là ai, có vẻ như ông trời thích đùa đùa anh và cô quá nhỉ?

Gin bước vào phòng bệnh của Bảo Anh cũng với Minako. Vừa thấy anh, mọi người đều mừng rỡ, duy chỉ có Báo Anh là nhìn anh với ánh mắt xa lạ khiến tim anh như bị bóp nghẹt lại. Nhìn cô vẫn còn yếu quá, gương mặt thiếu sức sống, thân hình cũng gầy đi rất nhiều.

"Mẹ, đây là..." Báo Anh khó hiểu quay sang mẹ mình đặt câu hỏi. Người con trai này là ai? Tại sao lại vào phòng bệnh của cô? Có phải đã đi nhầm phòng rồi không?

Minako còn chưa biết giải thích thế nào cho cô hiểu, thì Gin đã mỉm cười lên tiếng trước: "Anh là gia sư mới của em. Mẹ của em có ý định sẽ cho em thi vượt lớp, từ năm hai lên thẳng năm ba nên thuê anh đến dạy cho em."

Màn giới thiệu của Gin khiến tất cả đám bạn đều phải đồng loạt ngã ngửa. Anh chàng này đang nói cái quái gì thế? Cái gì mà gia sư chứ? Chẳng phải là bạn trai sao? Còn bày đặt đóng kịch nữa.

"À phải phải!! Là mẹ thuê cậu ấy đến dạy cho con." Minako theo kế hoạch liền nói lời Gin "Cậu ấy là một trong những học sinh giỏi của trường Keiatsu con đang theo học, nên mẹ nghĩ việc dạy học theo đúng chương trình sẽ được đảm bảo rất tốt. Con nên thi vượt lớp để cho theo kịp chúng bạn. Đề thi vượt lớp không hề dễ dàng đâu, nên cố gắng lên nhé."

Nói rồi, bà lại nhìn lên đám bạn của Bảo Anh, chỉ tay vào đầu cô rồi lại chỉ vào Gin, miệng lầm bầm rằng: "Không nhớ thẳng bé là ai."

Sumire là người hiểu ra đầu tiên. Cô nàng ban đầu ngăn cả người ra vì không tin vào sự thật, nhưng rồi cũng rất nhanh, quay trở về thực tại để truyền tải "thông điệp". Cả đám vỡ lẽ ra vắn đề, tất cả đều nhìn Gin và Bảo Anh với đôi mắt cảm thông.

"Thường thì tớ chỉ thấy chuyện này trên phim thôi. Nữ chính chỉ bị mất một phần ký ức về nam chính. Bây giờ ai mà ngờ lại xảy ra ở hiện thực cơ chứ." Ayane phồng đôi má phụng phỉnh của mình lên để suy luận, đồng thời còn khoanh tay lại, nhip nhip ngón tay ra về yên bác lăm.

"Mẹ ơi, con mới tỉnh dậy đã bắt con học rồi sao?" Báo Anh bắt đầu than phiền "Con không muốn học đâu."

"Con bé này! Con không học thì làm sao theo kịp bạn bè được đây hả? Mẹ không muốn con ở lại lớp một năm như thế này đâu, trong khi con còn có khả năng thi vượt lớp để lên hẳn năm ba." Minako cốc vào trán Bảo Anh một cái, kiên quyết đáp lại lời của đứa con cứng đầu. Cả đám bạn của cô nàng cũng lên tiếng đòi cô phải thi, nếu không thì cô sẽ phải gọi họ bằng anh, chị. Ôi không!! Cô không muốn đâu.

Gin nhìn thái độ gặn dỗi của Báo Anh, thật sự chỉ muốn vươn tay nheo má cô một cái, nhưng lại không thể làm được. Anh bây giờ chỉ là người lạ của cô, không còn là người yêu gì nữa nên không thể làm những hành động thân thiết và trêu chọc cô được. Bây giờ anh chỉ có thể im lặng nhìn cô nói chuyện, không được can dự vào.

"Thôi được, nề tình mẹ đã mời gia sư rồi, con sẽ cố gắng vậy." Bảo Anh thở dài, gật gật đầu ra về đồng ý rồi nhìn lên anh chàng "gia sư" kia. Thân hình rất được, gương mặt lại điển trai, mặc đồ cũng vô cùng lịch thiệp, chắc chắn là một người đang hoàng. Mẹ cô đứng là có mắt nhìn người.

Bảo Anh ở lại bệnh viện thêm một ngày để làm vài xét nghiệm, qua ngày kế tiếp, cô được xuất viện. Vừa trở về nhà, cô đã bị mẹ bắt phải ngồi vào bàn học bài với "gia sư" ngay tức khắc. Cô nằm trong lòng gào thét điên cuồng, nhưng nhìn thái độ nghiêm nghị của mẹ mình lại không dám phản đối, đành phải phồng má thuận theo ý của bà.

"Quy tắc của anh rất đơn giản. Một, anh rất đúng giờ. Hai, không làm bài được, phải chịu cho anh lấy bút chì gõ vào đầu." Gin ngồi xuống kế bên cô, vừa nhìn cô xếp tập vở ra bàn vừa dặn dò "Còn nữa, anh đã hai mươi một tuổi, em muốn xưng hô kiểu gì tùy thích.

"H... hai mươi một tuổi?" Bảo Anh quay sang nhìn anh, trợn mắt lên cực kỳ kinh ngạc "Vậy sao anh còn học cấp ba làm gì? Bộ... anh ở lại lớp hả?"

Gin bật cười một tiếng, theo thói quen lại đưa tay lên nhéo má cô một cái, nhưng sau ba giây, nhận ra mình đang hành động không đúng, anh lại ngay lập tức bỏ tay xuống trước sự ngỡ đơ của cô.

"Nếu anh ở lại lớp, thì sao mẹ của em lại mời anh về dạy học cho em?" Anh hỏi lại cô.

"Nếu không phải ở lại lớp, vậy thì tại sao?" Cô lại đặt tiếp một câu hỏi cho anh.

"Vì rất nhiều lí do." Anh hơi nghiêng đầu, lật sách toán ra và trả lời cô "Nhưng lí do lớn nhất là muốn đợi một người."

Bảo Anh nhướn mày hỏi lại đó là ai, anh lại trả lời rằng, đó là vợ chưa cưới của anh.

"Vợ chưa cưới? Hiện tại cô ấy đang ở đâu? Tại sao anh lại làm học sinh cấp ba để chờ cô ấy?" Bảo Anh lại dồn dập hỏi anh.

Gin im lặng nhìn chăm chăm cô, trên môi vẫn giữ nguyên một nụ cười mỉm. Thời gian chậm chậm lặng lẽ trôi đi, cuối cùng, sau vài phút, anh lập tức chuyển tầm nhìn vào sách vở, đều đều cất giọng: "Học thôi."

Bảo Anh tự nghĩ, chắc là anh chàng này có nỗi khổ tâm riêng về chuyện tình cảm nên cũng không muốn hỏi lại nữa, bắt đầu tập trung vào việc học. Nhưng cô vẫn ngẫm thân phục anh rất nhiều, anh có thể sẵn sàng học lại những năm cấp ba chỉ để chờ đợi một cô gái, đúng là tình cảm mãnh liệt biết bao...

Kết thúc hồi tường.

Bảo Anh lúc này đã làm xong bài, nhưng lại không chịu nộp, cứ ngồi cắn bút liên tục còn gương mặt thì ngẩn ra như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Chỉ đến khi người thầy đứng tuổi "phúc hậu" quát cho một tiếng cô nàng mới giật mình, vội vã đứng dậy nộp bài.

Bước ra khỏi phòng, Bảo Anh cảm thấy nhẹ nhõm hẳn một phần. Cuối cùng cũng thi xong rồi, kết quả ra sao thì ba ngày nữa sẽ rõ.

Phòng thi nằm ở tầng hai của trường, Bảo Anh vừa từ từ bước xuống cầu thang vừa hút hộp sữa và suy nghĩ về đề thi. Đúng là đề thi cực kỳ khó, có những câu nếu không học thêm chắc cô đã không làm được. Tự nghĩ anh chàng gia sư kia cũng thật là giỏi, tận tình chỉ bảo cho cô, đã vậy giảng bài còn rất dễ hiểu, làm cô dễ nhập kiến thức vào đầu.

Thêm nữa, trên cơ thể của anh còn có cả một mùi hương vừa kỳ lạ vừa thân quen, khiến tâm trí cô có thể đặt hết vào bài làm, mùi của cô lại không kim được, tham lam liên tục hít lấy. Con người của anh chàng gia sư này thật sự hấp dẫn người khác giới, chắc chắn là nhiều người theo đuổi lắm đây.

Bảo Anh thay giày, rồi chậm chạp bước ra sân trường ngập nắng mùa xuân. Vừa ra đến cổng, cô đã thấy anh chàng gia sư kia đứng dựa lưng vào tường, giống như đang đợi ai đó. Cô hơi ngạc nhiên, sao anh lại đến đây làm gì? Đợi vợ chưa cưới sao? Anh đợi mọi nơi mọi lúc vậy luôn à?

Gin nghe thấy tiếng bước chân thì ngay lập tức ngẩng đầu lên nhìn, thấy Bảo Anh đang từ từ đi đến gần mình, khóe môi của anh hơi cong lên, dịu dàng mỉm cười. Vẫn là cô, chỉ có cô mới khiến anh trở nên dịu dàng như thế này thôi.

"Sao anh đến đây?" Bảo Anh tới gần, ngu ngơ hỏi.

Anh im lặng một lúc, đôi mắt nhìn thẳng vào tròng mắt của cô khiến cô hơi khó xử. Cô lúng túng quay mặt đi, anh mới ngược nhìn chỗ khác và lên tiếng: "Chạy bộ, tiện đường dừng lại nhìn trường xem sao. Ba ngày nữa là khai giảng rồi."

Thật ra là đứng đó đợi cô, anh đã đứng hơn ba tiếng đồng hồ ở đây chỉ để đợi cô làm bài thi xong và ra chào anh một tiếng.

"Miyamoto Chiaki, vào năm học rồi, lại được thấy em trong bộ đồng phục nữ sinh."

Bảo Anh ngớ người ra, đầu chấm hỏi bay vòng vòng trong đầu. Sao anh nói gì lạ vậy? "Lại được thấy" sao? Bộ trước đây cô và anh gặp nhau rồi à?

Không được không được! Cô không được vì sắc đẹp của trai mà tự đoán mò như vậy được!!

Gin nhìn cô đang cố gắng tránh né ánh mắt của anh, khẽ bật cười mấy tiếng, nhưng cũng không tránh khỏi đau lòng. Chiaki, nếu như em đã vô tình quên đi anh, thì anh sẽ làm mọi cách để em có thể yêu anh lại từ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Đụng vào cô gái của tôi, còn không chịu xin lỗi?

Ngày khai giảng năm học mới đã đến, nhưng Bảo Anh không thể đi dự lễ được. Hôm nay cô phải ở nhà đợi kết quả thi, nếu như đủ điểm thì hôm sau có thể đến trường, còn nếu không đủ, thì buộc lòng cô phải học lại năm hai.

Ngồi ở nhà cả ngày cũng chán, nhưng Bảo Anh phải đợi mail của ban giám hiệu, có thể cô mới có thể yên tâm. Ít ra biết mình sẽ đi về đâu thì sẽ có phần nhẹ nhõm hơn nhiều. Điện thoại được cô nhét vào người mọi lúc mọi nơi, lúc dọn dẹp nhà, lúc nấu ăn, thậm chí đi cắt cỏ sân vườn cũng đem theo.

Tiếng~

Tiếng chuông báo Messenger vang lên khiến Bảo Anh giật mình, lật đặt tạm ngừng việc đang làm, mở điện thoại ra đọc. Hóa ra là Sumire, làm cô cứ tưởng...

Cô nàng kia gửi cho Bảo Anh một đoạn video. Cô ấn vào xem, là video quay lại cảnh Gin đang đứng đọc bài diễn văn khai giảng. Bảo Anh thắc mắc không ngừng, tại sao lại gửi cho cô video này thế? Cô không hiểu gì hết trơn.

"Trai đẹp trường mình, hội trưởng hội học sinh, đang đứng đọc diễn văn đấy, thấy thế nào hả?" Ý của Sumire muốn hân hân hai người càng nhanh càng tốt, nên mới gửi đoạn video đó đến, kèm theo một câu hỏi đầy tính khảo sát như vậy.

"Là gia sư mà mẹ tớ mời đến, anh ta là hội trưởng à?" Bảo Anh ngồi lên thềm nhà, chúi tay vào tạp dề và nhún lại "Ừa, sao cậu xài điện thoại được vậy? Không sợ bị bắt sao?"

"Tớ mà, làm sao để bị bắt được!!!" Sumire trả lời ngay tức khắc, còn kèm theo nhiều dấu chấm than để chứng tỏ và cả một sticker cho thêm phần chắc nịch "Nói đùa thôi, đang ở trong lớp rồi, hiện không có giáo viên tớ mới dám xài đó chứ. Video đó tớ quay từ sáng rồi."

"Ồ ồ!! Nhưng không phải giờ này sắp vào tiết tiếp theo rồi sao? Mau tắt điện thoại đi cô nương à." Bảo Anh cười cười nhún lại. Sumire đưa đẩy thêm vài câu nữa, nào là nhất định phải vào chung lớp 3 – 2, vì bạn bè

đều vào lớp này hết, có cả Shinakawa nữa,... rồi mới chịu tạm biệt và off. Cô nàng này đúng là nhậy thật, không sợ trời không sợ đất gì cả. Giáo viên mà thu điện thoại là sẽ đi theo mẽ neho cả ngày đến khi nào được trả thì thôi, tới nỗi hồi đó có hôm còn bị kêu lên phòng hiệu trưởng mà vẫn có thể nói lý được, khiến hiệu trưởng cũng phải đau cả não mà trả điện thoại lại cho cô bạn trẻ.

Bảo Anh cắt điện thoại, tiếp tục công việc cắt cỏ, xong xuôi, cô dọn dẹp rồi vào nhà tắm rửa cho sạch sẽ.

Tắm xong, cô nàng lại vào phòng khách, vừa ăn vừa xem phim hành động, xem hết phim này đến phim khác, đến nỗi khi cô ngược lên tường nhìn đồng hồ thì mới há hốc mồm nhận ra, đã hơn một giờ chiều rồi, vậy là đã hơn ba tiếng trôi qua rồi ư??

Xem hết một hồi cũng chán, Bảo Anh lại vợ lấy cái điện thoại, kiểm tra một chút. Ai ngờ vừa cầm lên thì thông báo có mail khiến cô nàng muốn rưng tìm ra ngoài vì hết hồn. Thời khắc quan trọng tới rồi, cô phải mở thật cẩn thận, xem xem mình có qua nổi không nào...

Ôi trời! Thật không vậy hà trời?

Tất cả các môn đều trên tám mươi lăm điểm luôn sao? Môn thấp nhất là tám mươi tám điểm, môn cao điểm nhất thì lên tới tận chín mươi tám điểm. OMG!! Lòng Bảo Anh đang giao thét điên cuồng, cô làm bài tốt tới vậy hay sao?? Hôm đi thi thấy chính mình cứ lòng ngóng lo ngại tưởng sẽ thấp điểm lắm chứ.

Bảo Anh ôm chặt điện thoại vào lòng, nở một nụ cười vô cùng mãn nguyện. Ôi trời, vậy thì yên tâm rồi, xác suất vượt lớp thành công là rất cao rồi.

Vì chuyện đó nên cả buổi tối, tâm trạng của Bảo Anh rất tốt. Cô tự ủi đồng phục, soạn cặp sách vô cùng cẩn thận, rồi còn khoe với bạn bè với thái độ cực kỳ tự hào.

"Bảo Anh ơi!! Sao mà vui vậy nè..."

Đang nằm trên giường tự khen mình một cách vô cùng phấn khích, thì đột nhiên chuông điện thoại reo lên khiến Bảo Anh thoát khỏi dòng suy nghĩ, lập tức bắt máy và áp lên tai để nghe.

"Nghe nói điểm của em rất cao." Cô chỉ vừa alo một tiếng, đầu dây bên kia Gin đã vào thẳng vấn đề.

"S... sao anh có số của em?" Cô bật người dậy, trợn mắt lên vì kinh ngạc.

"Chuyện nhỏ thôi mà." Gin ngồi giữa văn phòng làm việc bật cười một cái "Vậy là ngày mai có thể đến trường rồi đúng không?"

"Ừm, đúng vậy." Cô trả lời. Không hiểu sao khi nói chuyện với anh, cô cảm thấy vô cùng thoải mái chứ chẳng hề xa lạ gì, mặc dù mình chỉ mới gặp anh gần đây mà cứ như đã quen nhau lâu lắm rồi vậy.

"Vậy mai gặp."

"Mai gặp."

Trả lời Gin xong, Bảo Anh lập tức đập máy, gương mặt ngầy dơ ra vài giây. Cô vẫn chưa cho anh số điện thoại, tại sao anh lại có thể có được? Chẳng lẽ anh lợi dụng lúc cô không để ý đã tự động lưu vào rồi sao? Không thể có chuyện đó, cô luôn luôn kẻ kè cái điện thoại sát bên người cơ mà. Hay là mấy đứa bạn của cô cho?

Thế nhưng, suy đi tính lại cũng không thể phủ nhận rằng, anh chàng này dạy học quả thật rất hiệu quả. Việc cô có thể có được điểm cao trong kỳ thi này báy phần là nhờ anh rồi còn gì!

Có lẽ ngày mai, cô phải nên cảm ơn anh một tiếng cho phải phép.

Cả đêm hôm đó, Bảo Anh không ngủ được. Cái cảm giác hưng phấn này lâu rồi mới có lại, lúc cô lần đầu được học cấp ba ở Nhật, cô cũng có cảm giác này. Nó khiến cả người cô lâng lâng không thể bình tĩnh được. Cô trở người liên tục, rồi lại ngồi dậy ngắm nhìn bộ đồng phục đang treo ngay ngắn trên giá đồ, miệng tự mỉm cười như một đứa bệnh.

Ngày mai lại được làm học sinh rồi, thật là vui quá đi!!

Mặc dù cả đêm lặn qua lặn lại không ngủ được, nhưng Bảo Anh thức dậy rất sớm, sớm đến mức khiến bà Nguyễn phải giật mình. Cô nàng tự xuống bếp làm bento, sẵn tiện làm cả bento cho anh chàng kia, coi như là lời cảm ơn quãng thời gian ngắn ngủi qua đã giúp cô, để cho cô thi đậu và có thể đường đường chính chính đi học năm ba.

"Lâu rồi mới thấy bóng dáng của con loay hoay dưới bếp." Bà Nguyễn chậm chậm bước tới, lên tiếng với giọng vừa mừng vừa xúc động "Thời gian qua ai cũng lo cho con đến mất ăn mất ngủ."

"Chẳng phải bây giờ con đã về rồi hay sao?" Bảo Anh quay sang cô mình, nắm lấy tay bà và an ủi "Mọi chuyện đã qua rồi, bây giờ con sẽ sống với cô chú tới già luôn."

"Cái con bé này! Sao lại nói vậy được hả? Con còn phải có người yêu, còn phải kết hôn nữa, có như vậy thì cô mày mới yên tâm được." Bà Nguyễn ngắt mũi đưa cháu bướng bỉnh của mình một cái, giả vờ lên giọng nghiêm nghị.

"Dạ dạ, sau này con có người yêu nhất định sẽ đưa về ra mắt cô chú trước tiên, hỏi ý kiến của hai người." Bảo Anh giờ tay lên làm động tác chào, lưng thẳng lên đầy nghiêm túc khiến bà Nguyễn phải bật cười vài cái.

Hai cô cháu nói chuyện thêm vài câu thì ông Sơn dậy. Cả nhà ăn bữa sáng trong vui vẻ, rồi bắt đầu ai về việc nấy. Bảo Anh chuẩn bị đi học, còn bà Nguyễn và ông Sơn thì chuẩn bị đi làm. Công việc của họ rất ổn định, cấp bậc không thấp cũng không cao lắm, lương bổng rất tốt mặc dù cả hai đều đã sang tuổi tứ tuần.

Bảo Anh ra khỏi nhà trước, cô muốn ngày đầu tiên đi học phải đi sớm một chút. Con đường đến trường vẫn không thay đổi, vẫn là chiếc cầu nhỏ bắc qua con rạch nhỏ nằm giữa một cánh rừng nhỏ, vẫn là con dốc với hàng cây hoa anh đào đang khoe sắc. Khung cảnh này luôn luôn làm cô mê mẩn không thể rời mắt, bước chân đi đến đây cũng không còn vội vã, cô muốn nán lại để ngắm cảnh thêm một lát.

Đi lên đến gần đầu dốc, đột nhiên, cảm giác trống vắng trong lòng Bảo Anh lại hiện lên một cách rõ nét. Rõ ràng ở chỗ kia trong ký ức của cô đã từng có người đứng ngắm hoa anh đào, nhưng cô không thể nhớ đó là ai. Hình ảnh vô cùng mờ nhạt, không rõ ràng, ần ần hiện hiện rồi cuối cùng tan biến như chưa từng tồn tại.

Cô đứng ngắm người ra thêm một lát, rồi giật mình nhận ra mình còn phải đến trường nên dẹp bỏ hết tất cả các suy nghĩ, lại đều đều bước tiếp. Ngồi trường nằm trên đầu dốc dần dần hiện ra, một năm học mới nữa đã thực sự bắt đầu.

Bảo Anh bước vào trường, rẽ vào khu có phòng hiệu trưởng. Hôm nay cô cần đến để xác nhận lớp của mình.

"Bài thi em làm rất tốt." Hiệu trưởng vừa gặp cô đã lên tiếng khen ngợi "Do ti lệ thi vượt lớp như em rất thấp nên đề thi rất khó, vậy mà em có thể đạt được điểm cao, thầy rất mừng khi trường có được một học sinh giỏi như em"

Bảo Anh đỏ mặt ỉ nhĩ nói cảm ơn. Hiệu trưởng lại nói tiếp rằng hồ sơ của cô đã được chuyển xuống phòng hiệu phó, cô hiệu phó sẽ xếp lớp thích hợp cho cô rồi báo với giáo viên chủ nhiệm dẫn cô về lớp.

Bảo Anh sau khi rời khỏi phòng hiệu trưởng thì lại đến phòng hiệu phó, rồi lại theo cô hiệu phó xuống phòng giáo viên. Sau một hồi bàn bạc, rốt cuộc cuối cùng cô cũng có thể về lớp.

Sunire đứng là muốn gì được nấy, nói muốn Bảo Anh vào lớp 3 – 2, ai ngờ cô nàng lại được xếp vào đó thật.

Bước đến cửa lớp, mặc dù biết rằng trong đó có bạn bè của mình, nhưng Bảo Anh vẫn thấy căng thẳng, tay chân có hơi run rẩy vì hồi hộp. Cô phải đứng trước lớp giới thiệu với mọi người, ôi như thế thì ngượng chết được!

Giáo viên chủ nhiệm lớp 3 – 2 là một phụ nữ khá hiền thực và đoan trang. Cô ấy có mái tóc dài thướt tha, y chang như Akiko vậy. Trong khi Bảo Anh còn đang đứng lo lắng, thì cô đã nhẹ nhàng khoan thai bước vào trong lớp để giữ trật tự.

"Hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới." Cô giáo để giấy tờ của mình xuống bàn giáo viên và thông báo. Song, cô nhìn ra ngoài cửa lớp và nhẹ nhàng gọi Bảo Anh "Em mau vào đi."

Bảo Anh rảo đứng thẳng lưng, vuốt ngực để giữ bình tĩnh và từ từ bước vào lớp. Cô bây giờ đã là thiếu nữ mười tám tuổi, thân hình cũng đã thay đổi nhiều, đầy đặn hơn một chút, và thậm chí còn trắng hơn xưa một

chút. Vài ngày trước khi vào học cô có đi làm tóc, cắt bốt lên một chút, vì trong thời gian cô nằm viện tóc đã dài đến thắt lưng, uốn xoắn đuôi cho thêm phần điệu đà và "nữ tính".

Bảo Anh chỉ vừa mới bước vào, Sumire vì không kìm được đã vỗ tay thật to, kéo theo cả lớp cũng vỗ tay cùng làm cô nàng học sinh mới vô cùng xấu hổ.

"Ừm, mình là Miyamoto Chiaki. Mong các bạn giúp đỡ mình nhiều hơn." Bảo Anh cúi đầu xuống, giới thiệu thật ngắn gọn.

Cô chủ nhiệm còn chưa kịp kiểm chỗ ngồi cho Bảo Anh, thì Sumire đã lật đật giơ tay lên ý kiến: "Em dành chỗ rồi rồi thưa cô. Chiaki, xuống đây nhanh lên."

Bảo Anh ngu ngơ đi xuống chỗ ngồi. Bao nhiêu con mắt tò mò trong lớp bấy giờ đều đổ dồn vào cô nàng khiến cô chỉ muốn đào lỗ chui xuống mà trốn cho đỡ ngượng thôi.

Chỗ ngồi của Bảo Anh là bàn gần cuối, cạnh cửa sổ. Cô treo cặp, lấy sách vở ra chuẩn bị học, thuận mắt nhìn qua chỗ kế bên thì thấy nó vẫn còn trống. Còn người vẫn chưa đi học sao?

"Chỗ đó của Shinakawa." Sumire từ bàn trên quay xuống nhìn Bảo Anh, cười cười giải thích. Cô nàng này đã tính hết rồi, trời có sập thì nhất định Chiaki và Gin cũng phải ngồi gần nhau, có vậy mới dễ vun vén lại tình cảm được. "Cậu ấy đang ở phòng hội học sinh để họp bàn một vài vấn đề, chưa thể lên lớp được."

Bảo Anh nhìn lớp học một lượt. Akiko ngồi ở dãy giữa, Ayane ngồi dưới Akiko một bàn, Sumire thì ngồi ngay phía trên cô, còn Michio thì số nhọ ngồi ngay bàn đầu. Đúng là nhọ thật, đến giờ anh chàng vẫn còn đang ngồi khóc ròng kia kìa.

Bảo Anh quay xuống bàn dưới, bàn này vẫn còn trống.

"À, chỗ đó là của một tên hách dịch biến thái." Sumire từ ý không vui khi Bảo Anh quay xuống liền lên tiếng "Hắn thích tự cho mình là trung tâm, là người yêu cũ của Aki đó."

Bảo Anh tròn mắt nhìn Sumire: "Người cũ? Akiko chia tay người yêu lúc nào thế?"

"Cũng lâu rồi. Aki đã hắt ta trước vì cậu ta dám lăng nhăng với người khác. Tớ nể Aki thật đấy, hắn chưa kịp mở miệng nói chia tay thì cô nàng đã lạnh lùng nói: "tôi chính thức đá cậu." Ôi ngầu chết đi được."

Bảo Anh từ nhìn bằng một con mắt chuyển sang nhìn bằng nửa con mắt. Loại con trai đó phải ném mủi bị đá thì mới biết lẽ độ. Akiko làm rất tốt!! Nếu gặp Bảo Anh thì không những nói đá, mà còn làm đúng theo nghĩa đen, sút cậu ta đi xa tám trăm mét luôn cho bỏ tức.

Vừa mới nhắc tào tháo thì tào tháo xuất hiện liền.

Cửa sau của lớp được mở ra, một thằng con trai với quần áo xộc xệch bước vào. Mặt mũi đầu tóc nói chung nhìn cũng được, khá đẹp trai, mỗi tội cái thái độ là không ưa nổi. Ấy vậy mà Bảo Anh còn nghe mấy đứa con gái khác trong lớp bàn ra tán vào, dò mắt chỉ trỏ trong vui sướng gì gì đó... nhìn phát ón!

Sumire xoay mặt ra sau, trề môi, rùng mình tò vò kình bị một cái rồi lại quay lên ghi bài tiếp khiến Bảo Anh míc cười không chịu nổi. Cô lắc đầu chịu thua, rồi cúi xuống chú tâm vào bài học tiếp tục, không quan tâm nữa.

"Fujitaka, sao giờ này em mới tới hả?" Giáo viên đứng trên bục giảng nghiêm nghị nhắc nhở.

"Em xin lỗi, tại tối qua thức khuya ngắm dải ngân hà nên hôm nay dậy muộn, không nghe chuông báo thức, đã vậy còn bị mất giấy, rồi còn đi tàu quá ga." Anh chàng đi trễ vẫn tỉnh ngủ về chỗ ngồi, trả lời giáo viên chẳng hề do dự. Bảo Anh ngồi phía trên muốn té ngửa, cái quái gì vậy? Ngắm dải ngân hà nên ngủ trễ á?? Học sinh năm ba đi đây sao?

Giáo viên dường như cũng không muốn dây dưa thêm nữa, vì cái tên này đi trễ nhiều quá rồi, lý do đi trễ thì ngày càng phong phú và đa dạng, biến ảo thần kỳ liên tục khiến không ai có thể đỡ nổi.

"Ê, học sinh mới hả?"

Bảo Anh đang yên đang lành ngồi viết bài, thì cái tên đó lại lên tiếng với giọng ngang ngạnh khiến cô có hơi bất ngờ, vẫn chưa định hình được là cậu ta đang hỏi mình.

"Nè, bớ toi đây hả?" Cậu ta lấy tay đẩy lưng Bảo Anh một cái, lại hỏi thêm một câu nữa "Không ngờ vẫn còn người dám đề cho tôi hỏi đến câu thứ hai cơ đấy."

Nghe cậu ta nói đến đây, mặt Bảo Anh ngay lập tức tối sầm lại, tay trái tăng lực lên bẻ gãy cả cây bút chì mà mình đang cầm. Thích hách dịch với cô, thích đe dọa cô à? Được lắm cái tên này.

Bảo Anh ráng kim nên con tức giận xuống, tự nghĩ mình không nên mất mỗi động tay động chân vì loại người này, hơn nữa nếu quá khích sẽ khiến hình tượng thực nữ của cô sụp đổ ngay.

Bảo Anh cố chịu đựng cho đến giờ nghỉ trưa. Chuông vừa reng, cô lập tức đứng dậy, lấy hai hộp bento từ trong cặp và đi ra khỏi lớp.

"Cậu đi đâu vậy?" Sumire hỏi với.

"Phòng hội học sinh." Bảo Anh không quay đầu, trả lời. Sumire ngồi ngây đơ ra một hồi, rồi lập tức đứng dậy chạy theo cô bạn của mình. Tốt rồi, tình cảm đã nhích được thêm một ít rồi.

Anh chàng đi học trễ nhìn bóng dáng của cô nàng Bảo Anh rời đi rồi, khỏe mỗi nờ một nụ cười cực kỳ đều đặn. Bình thường cậu ta được gái bu nhiều đến mức đếm còn không hết, hôm nay cậu ta đích thân mờ lòi bắt chuyện trước mà lại làm giả không trả lời. Được lắm.

Bảo Anh theo sự chỉ dẫn của Sumire cuối cùng cũng đã có thể tìm thấy được phòng hội học sinh. Nhưng hành trình để có thể mở cửa phòng thật sự không dễ dàng! Cửa chính đã bị nữ sinh bu quanh để nhìn trai đẹp ở trong mất rồi, vậy thì chẳng lẽ bấy giờ tự đào lỗ mà chui qua sao?

"Đợi một tí đi, lát nữa họ tàn đi rồi vào cũng được." Sumire động viên Bảo Anh để phòng khi cô nàng nản chí mà về lớp, vậy thì buồn lắm.

Bảo Anh đang đứng loay hoay tìm cách vào, thì đột nhiên, cô cảm thấy có gì đó ươn ướt vừa bị hắt lên áo sơ mi của mình.

Bảo Anh nhìn xuống, áo của cô quả thật đã bị ướt hết một mảng. Cô nhìn lên, thấy cái tên đi học trễ lúc nãy đang đứng đối diện mình, trên tay cầm một cốc nước giấy, nở một nụ cười ngạo nghễ.

Cô nàng ráng nén cục tức giận vào trong, giọng đều đều: "Tôi chờ nghe lời xin lỗi đây."

"Tôi không thích thì sao?" Anh chàng kia khoanh tay lại "Lỡ tay thôi, không cố tình."

"Câu xin lỗi rất ngắn, nói cũng rất dễ, chân thành một chút là được." Bảo Anh vẫn rất hòa nhã, thờ mặt một hồi và đáp lời.

"Không – thích – nói!" Anh chàng kia cúi mặt xuống sát với mặt cô, thì thầm, đồng thời ngón tay còn di chuyển dọc theo hàng nút áo của cô khiến mặt cô tối sầm lại vì tức điên.

Bảo Anh lùi ra sau hai bước, rồi bất ngờ đưa chân lên đá một cước vào tay của anh ta, chiếc ly bị hất văng ra khỏi cửa sổ hành lang khiến tất cả mọi người đều ngáy đơ, há hốc mồm vì kinh ngạc.

"Thử làm thêm lần nữa xem, rồi cậu sẽ bay ra ngoài giống như cái ly kia đấy." Giọng Bảo Anh tức giận đến mức lạnh lẽo đến gai người. Mỗi buổi đầu đi học đã gặp phải những tên như thế này, làm cô giảm tuổi thọ vì tức giận, máu dồn lên tới tận não.

Gin hình như nghe có chuyện ồn ào ngoài hành lang nên ngay lập tức mở cửa ra ngoài xem xét. Đập vào mắt anh đầu tiên chính là áo của Bảo Anh đang bị ướt, thậm chí còn thấy rõ cả bên trong, sắc mặt của cô cũng không tốt, hình như là đang tức giận với cái tên đối diện.

Anh nhúu mày lại, vậy là do tên đó làm sao?

Gin không nói không rằng, cởi áo vest đồng phục ra, lập tức bước lại và khoác lên người của Bảo Anh, che chắn cho cô. Tất cả mọi người, kể cả Bảo Anh đều ngáy người ra vì ngạc nhiên tột độ. Một hội trưởng Shinakawa Gin luôn luôn giữ khoảng cách với con gái, mà hôm nay lại đến gần một cô gái, khoác áo cho cô ấy, nắm lấy đôi vai của cô ấy đẩy nhẹ vào lòng mình để che chở sao??

Bảo Anh còn chưa hết ngạc nhiên, thì Gin đã lãnh đạm lên tiếng khiến cô càng sững sốt hơn gấp bội: "Đừng vào cô gái của tôi, còn không chịu xin lỗi sao?"

Anh vừa nói... "cô gái của tôi" sao?

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Đó là vợ chưa cưới của anh...?

Bảo Anh không nghe nhầm chứ? Gin vừa nói rằng cô là cô gái của anh sao? Cô trở thành của anh từ hồi nào thế? Sao anh dám nói vậy?

"Shinakawa, không ngờ một tên nhát gái như cậu cũng có ngày đi báo vệ con gái nhĩ?" Tên kia nhếch nhếch môi, cười khinh một tiếng. Gin luôn luôn là đối thủ nặng ký của anh ta trong trường, những cô gái bu xung quanh anh ta giảm bớt là do bị Gin hút hồn. Nhiều lần cứ nghĩ rằng thôi kệ, có lẽ nên nhường vài cô thì hơn, nhưng càng ngày, số lượng hâm mộ của cả hai ngày càng tăng, thoáng chốc đã ngang hàng nhau. Gin thì không muốn vướng vào những chuyện phiền phức này, còn tên sát gái kia thì lại muốn phải cạnh tranh công bằng "Cậu lại muốn tranh dành với tôi đấy à?"

"Có ấy không phải đồ vật, ăn nói cho cẩn thận." Sắc mặt của Gin ngày càng biến sắc vì tức giận. Hắn dám nói Bảo Anh như một món đồ sở hữu như vậy ư? Nếu ở đây không phải là trường, thì anh đã lao đến nắm áo hắn để hỏi tội rồi.

"Anh buông ra, mọi người đang nhìn kia." Bảo Anh vừa xấu hổ vừa tức tối, quay mặt ra sau nhìn Gin và thì thầm. Bao nhiêu con mắt đang đổ dồn vào cô khiến cô không thoải mái. Chắc là đụng vào thần tượng của họ nên họ xét nét cô rồi...

Gin hơi cup mắt xuống nhìn cô, vẫn chưa hết giận dữ. Bây giờ muốn công khai báo vệ cô sao cũng khó quá, cô không muốn, đã vậy còn bị xung quanh dò xét, anh thật sự chỉ muốn dẫn cô đi khỏi đây ngay lúc này cho yên thân thôi.

"Vậy sao? Vậy thì cô ta cũng đâu phải là của cậu?" Tên kia cho hai tay vào túi quần, giọng điệu vẫn ngạo nghễ như thường "Cậu lại dám nói cô ta là của cậu cơ đấy."

Gin rất muốn nói rằng Bảo Anh thật sự là của anh, nhưng miệng lại bị thái độ lờ lăm và lạnh nhạt của cô làm cho cứng lại, không thể thốt ra lời nào. Phải rồi, bây giờ anh không là gì của cô, thì làm sao có thể nói được...?

Bảo Anh cảm nhận được lực siết ở vai mình đang dần dần rời lỏng đi, ngay lập tức nhún cơ hội thoát khỏi vòng tay của Gin. Anh hơi bất ngờ, định vron tay nắm lấy tay cô để kéo cô trở lại, nhưng lại tự kiểm chế chính mình và rút tay về, tìm đau thất. Anh không muốn đòi co, cũng không thể chịu đựng thêm nữa, bèn lảng lảng đi vào phòng hội học sinh, bỏ lại sau lưng Bảo Anh đang nhìn anh với ánh mắt khó hiểu và tò mò. Chẳng phải anh nói đã có vợ chưa cưới rồi ư? Sao anh còn nói cô là cô gái của anh?

Sumire đứng cạnh bên thờ dài, cảm thông lên tiếng "Chiaki, vào đưa bento đi, hội trường buồn rồi kia."

"Buồn? Tại sao lại buồn?" Bảo Anh quay sang cô bạn mình, thắc mắc.

"À không, không phải buồn! Thất vọng thì đúng hơn." Sumire khoanh tay lại, ánh mắt nghiêm túc hiếm hoi của cô nàng nhìn chăm chăm vào Bảo Anh, trả lời cô "Cậu vào đưa bento đi, tớ ở đây dẹp loạn cho."

Bảo Anh lưỡng lự một lúc, rồi từ từ tiến lên phía trước, hướng tới cửa phòng hội học sinh và nhẹ nhàng đẩy ra.

Tên sát gái kia còn đang định nói thêm mấy câu thì đã bị Sumire đi lại đứng chắn trước mặt "Đừng có cản đường người ta."

"Tránh ra, liên quan đến cô à?" Cậu ta khó chịu.

"Chuyện của bạn thân tôi, dĩ nhiên là có liên quan đến tôi." Sumire lấy tay đẩy cậu ta ra phía sau, khiến cậu ta loạng choạng mấy bước suýt nữa đã té nhào.

"Con nhỏ này, điên à?" Cậu ta nổi đóa, muốn bay lại đâm vào mặt Sumire mấy phát cho bỏ tức, nhưng cậu ta có phương châm không bao giờ đánh con gái, nên lại thôi.

"Ai điên thì kẻ đó tự biết." Sumire cười khẩy, hất vài lọn tóc xoắn của mình ra phía sau "Có giờ thì chửi nữa đi!"

"Con nhãi..." Cậu ta nghiến răng lại và làm bầm. Mặt mũi nhìn cũng xinh xắn mà sao láo lếu thế?!

Trong khi đó, nàng Bảo Anh đã vào phòng hội học sinh trót lọt. Cô đóng cửa, để đặt đi lại đặt hộp bento xuống bàn và nhìn Gin đang đứng quay lưng ngắm nhìn khung cảnh ngoài trời qua khung cửa sổ. Có lẽ, người khác sẽ thấy bình thường, nhưng cô lại thấy anh lúc này rất cô đơn.

Tại sao cô lại có cảm giác đó chứ...? Hơn nữa, lại còn rất muốn chạy lại mà ôm lấy anh từ phía sau. Ôi trời ơi, mày điên mất rồi Bảo Anh ơi!!

Thời gian tựa như ngừng lặng, cô không dám phá vỡ không khí im lặng này, và cả Gin cũng vậy. Anh mặc dù biết cô đang đứng đối diện anh, mặc dù biết cô đã gần như thế, nhưng không thể nào quay lại mà nắm lấy tay cô, ôm lấy cô, nói ra tất cả những gì đang giấu kín trong lòng suốt một năm qua.

Giữa cô và anh, lúc này đã bị ngăn cách bởi bức tường mang tên kỷ ức.

"E hèm" Thấy Gin im lặng lâu quá, cô bèn dang hắng giọng để cho anh để ý đến mình "Em... có làm bento cho anh."

Gin đứng im thêm một lúc nữa, rồi mới chịu xoay người và đi lại chỗ cô, ngồi xuống chiếc ghế gần đó. Cô thấy anh lại chăm chú vào đồng giấy tờ nên có hơi hồi hộp và căng thẳng, chẳng lẽ anh vì chuyện lúc này mà không vui sao?

"À ừm... anh có muốn ăn bây giờ không? Em mở ra giùm anh." Cô lại lên tiếng, đôi mắt ngần ngại quan sát thái độ của anh. Anh không ngược lên, vẫn tập trung vào chuyện môn khiến cô đã bối rối lại càng bối rối hơn.

"Em mở đi." Cuối cùng, anh lên tiếng, đôi mắt quét qua gương mặt của cô một lần rồi lại cúi xuống tiếp tục công việc. Anh không muốn nhìn cô lâu hơn, anh sợ sẽ không kìm nổi cảm xúc mà lao đến ôm chặt lấy cô mất.

Bảo Anh vội loay hoay mở hộp bento ra, rồi lấy đĩa và đưa trước mặt anh "Anh ăn đi. Em chỉ sợ sẽ không ngon..."

Gin nhìn hộp bento, rồi lại nhìn cô một lúc. Cuối cùng, anh cũng chịu lấy đĩa từ tay cô và bắt đầu ăn trưa.

"Hồi đó vợ chưa cưới của anh cũng làm bento cho anh." Anh vừa gấp một miếng trứng cuộn vừa nói chuyện với cô.

"Vậy sao? Thế thì em làm có ngon như cô ấy không?" Bảo Anh lật đặt hỏi lại một cách đầy vô tư.

Gin chậm rãi nuốt thức ăn, khẽ cười một tiếng và nói "Ai làm cũng ngon cả."

Đúng, mùi vị mà cô làm vẫn như xưa, không hề thay đổi dù sau một năm hôn mê sâu. Anh vẫn nhớ rõ từng món ăn có vị như thế nào, trứng cô luôn luôn làm hơi mặn một chút, cơm cô luôn luôn nấu rất dẻo, lúc nào cũng để nhiều rau vào, nhất là cà rốt chi vi... cô thích ăn cà rốt. Nếu làm hai hộp, cô nhất định phải chia khẩu phần của cả hai hộp cho bằng nhau thật chuẩn mỗi thỏi, nhưng trừ cà rốt thì hộp của cô luôn luôn gấp đôi hộp của anh.

"Chắc chắn bento của em có tám miếng cà rốt." Anh mỉm cười, băng quơ nói.

"Sao anh biết?" Bảo Anh tròn mắt lên vì kinh ngạc, mặt đỏ một mảng và hỏi anh. Sao anh biết hay thế? Chẳng lẽ anh thông minh đến mức biết được cô ăn gian trong việc bỏ thêm cà rốt vào hộp bento của mình sao?

"Đoán mò thôi." Gin nhún vai, vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi và trả lời cô.

Bảo Anh ngượng chín cả mặt, đoán mò mà đoán trúng phúc luôn mới đau chứ! Anh rốt cuộc là thiên tài phương nào thế?

"À đúng rồi, em muốn hỏi anh một câu." Bảo Anh vội đổi chủ đề.

"Anh nghe đây." Anh đặt đĩa xuống, dịu dàng trả lời cô.

"Anh nói anh đã có vợ chưa cưới, vậy tại sao anh còn nói em là cô gái của anh?"

Mặt của Gin lập tức đỏ hỏn ra, không còn lời nào để diễn tả.

Anh không thể giải thích cho cô hiểu được, bởi vì cô không còn bất cứ ký ức gì về anh, đồng nghĩa tình cảm của cô dành cho anh cũng đã tan biến. Đến giờ phút này, anh lại là kẻ yêu đơn phương, yêu đơn phương chính người bạn gái hiện tại của mình.

"Em đã từng là học trò của anh, vậy thì không phải là cô gái của anh sao?"

"Nhưng anh có thể nói em là học trò của anh, sao lại nói là cô gái của anh?" Bảo Anh vẫn liên tục thắc mắc.

"Nói là học trò hay cô gái thì cũng vậy thôi." Gin đan hai tay vào nhau, nhếch môi cười và thờ dãi nhìn cô.

"Đâu có! Khác nhau chứ!" Bảo Anh ngẫm nghĩ một hồi, rồi phản bác lại anh "Học trò là một kiểu, mà cô gái lại là một kiểu."

Anh không nói nữa, lẳng lặng đóng nắp hộp bento lại, để cho cô thích nghĩ gì thì nghĩ. Trên thực tế, cô chính là cô gái của anh, trước đây hay bây giờ đều là vậy, không hề thay đổi. Chỉ trách cuộc đời tạo khoảng cách quá xa, anh có vươn tay cách mấy cũng không kéo cô về phía anh được.

"Em đã tham gia câu lạc bộ nào chưa?" Gin lại tập trung vào làm việc, thuận miệng chuyển chủ đề.

"À, em đang định vào câu lạc bộ Karatedo..." Bảo Anh đan những ngón tay vào nhau, trả lời anh.

Anh gật gật đầu, rồi lại đáp: "Vậy thì đăng kí bây giờ đi. Anh có giữ danh sách đây."

Bảo Anh vâng vâng dạ dạ, đi đến gần, nhận lấy cây bút rồi cúi đầu xuống, bắt đầu viết tên của mình vào danh sách. Giây phút cô cúi xuống, mùi hương của Gin lại từ từ quán lấy mũi cô, làm cô trong một thoáng phải ngáy ngất, phải đắm say vì nó. Mùi hương này thật lạ, không giống với bất cứ loại nước hoa nào, không quá gắt, không quá mờ nhạt, thoang thoang nhẹ nhàng mà vô cùng mê hoặc. Có lẽ, các cô gái khác, và cả vợ chưa cưới của anh bị anh đón gục không chỉ bằng vẻ ngoài điển trai, mà còn bằng mùi hương quyến rũ này.

Gin thấy Bảo Anh đã viết tên xong nhưng vẫn chưa chịu ngược lên thì hơi chồm người về phía trước, hỏi cô: "Có chuyện gì sao?"

"À không!!" Bảo Anh lật đật bỏ bút xuống, ngược mặt lên nhìn anh. Ngay lập tức, khoảng cách được thu ngắn lại, bốn mắt nhìn nhau từ cự ly rất gần, rất gần... Đôi môi của anh và của cô chỉ cần nhích tới một chút nữa là sẽ chạm vào nhau.

Ánh mắt của Gin nhìn chằm chằm vào tròng mắt của cô, rồi lại liếc xuống đôi môi nhỏ nhắn của cô. Giây phút này anh thật sự rất muốn hôn cô, nhưng lại bị khoảng cách vô hình kiềm chế lại. Anh không tiến tới, cũng không lui về, chỉ muốn giữ nguyên như thế này một lúc, có thể gần cô như thế này đã rất mãn nguyện rồi.

Bảo Anh ngấm nhìn từng đường nét trên gương mặt anh, đôi má không biết từ bao giờ đã đỏ bừng bừng như cà chua chín mọng. Đuôi mắt dài của anh hơi cụp xuống đầy mê hoặc, sống mũi cao, đôi môi tựa như có sức cuốn hút vô hình, có thể làm điên đảo bất cứ cô gái nào nếu chạm vào nó. Mùi hương của anh lại bắt ngờ xâm chiếm lấy cảm quan của cô, khiến đầu óc của cô ngày càng mụ mị, ngày càng say đắm.

Chỉ tiếc rằng, người con trai hoàn hảo này đã có bên đổ cho riêng mình mất rồi.

"Sắp hết giờ nghỉ trưa rồi, em mau về lớp đi." Gin đột ngột chủ động lui về phía sau, ngồi thẳng dậy và bình thản nhắc nhở Bảo Anh "Anh sẽ nói với chủ tịch câu lạc bộ, chiều nay em cứ xuống võ đường sinh hoạt bình thường."

"À vâng, cảm ơn anh." Bảo Anh cúi đầu, lắp bắp. Cô không thể kiềm chế cái cảm xúc kì lạ lúc này xuống được.

Thấy cô vẫn tần ngần chưa muốn đi, Gin lại ngược lên: "Còn chuyện gì sao?"

"Vợ chưa cưới của anh là người như thế nào?" Cô nhìn anh, buột miệng hỏi.

Anh dừng mọi hoạt động lại, đôi mắt hơi mở to ra vì trong lòng thoáng chút ngạc nhiên. Bây giờ cô muốn anh nói về cô sao?

"Cô ấy rất mạnh mẽ." Mặt anh ần ần hiện hiện nét cười, trả lời cô.

"Con gái mạnh mẽ quá cũng không tốt, đôi lúc cũng phải để cho đàn ông làm chỗ dựa, có thể mới giữ được tình yêu." Bảo Anh vô tư đưa ra ý kiến. Gin che miệng lại, bật cười một tiếng. Cô đang tự khuyên nhủ cô đấy à?

"Anh sẽ chuyển lời của em tới cô ấy." Gin được nước diễn sâu, làm ra vẻ cực kỳ nghiêm túc, gật đầu một cái.

Bảo Anh mỉm nhẹ môi mình lại, mắt nhìn dáo dác xung quanh, nói thêm vài câu với anh rồi cúi đầu chào tạm biệt.

Cô ra ngoài rồi, còn lại một mình anh trong gian phòng hội học sinh rộng lớn, cảm giác cô đơn lại lập tức ập tới. Giấy trước còn rất vui vẻ, giấy sau đã tỉnh lặng đến mức có thể nghe thấy cả tiếng gió lùa vào phòng qua cửa sổ đang mở.

Anh chống tay lên bàn, ngắm nhìn hộp bento của Bảo Anh bỏ quên đã được cột lại bằng tám vài rất gọn gàng. Nhớ lại lúc này, giây phút cô và anh ở gần nhau đến mức tựa như không còn khoảng cách, lúc ấy anh có thể nghe được mùi tóc quen thuộc của cô, nhìn thấy rõ được màu mắt của cô, hơi thở ấm nóng của cô nhẹ nhàng quán lấy anh, khiến anh suýt chút nữa đã không thể kiềm chế được mình.

Gin dứt khỏi dòng suy nghĩ, cắt hết giấy tờ và đứng dậy để đi về lớp. Anh cầm hộp bento của Bảo Anh, đang định mở cửa bước ra ngoài thì điện thoại lại reo lên.

"Gin, tối nay có tiệc mừng bên công ty đấy tác, trong giấy mời có ghi cả tên ta và con, con đi được không?" Là chủ tịch Shinakawa.

"Họ có thành ý mời, thì không thể từ chối." Anh trả lời.

"Tốt, tối nay bây giờ ở Tokyo Spirit, nhớ đến đúng giờ."

"Con nhớ rồi." Gin đáp lời cha mình, đợi ông dập máy rồi mới tắt điện thoại bỏ vào túi. Đạo này anh mới hoàn thành xong một dự án đầu tư lớn với công ty đó, nên họ rất có thiện cảm với anh. Từ cách làm việc, đến cách nói chuyện đều khiến họ không thể chê vào đâu được. Tổng giám đốc của công ty ấy là một người đàn ông đứng tuổi cực kỳ khó tính, có thể nói chỉ sau ba của anh một bậc, mà còn phải mở lời khen ngợi anh, còn hứa sẽ giới thiệu con gái rệu của mình cho anh.

Gin chỉ có thể nói rằng, thành ý ấy quá lớn, anh không dám nhận.

Nói đúng hơn là không muốn nhận.

Lúc trở về lớp, còn hơn năm phút nữa mới vào học nên Gin tranh thủ làm nốt bài tập. Mặc dù đường đường là một giám đốc đầu tư, nhưng nếu đã xác định đi học thì anh vẫn phải nghiêm túc học tập đáng hoàng.

Bảo Anh từ lúc vào lớp đã nghe được những tin tức truyền miệng về mình. Cô không vui lắm, và cũng cảm thấy khá khó chịu, những chuyện dính dáng đến người nổi tiếng thì bao giờ cũng là đề tài bàn tán nóng hổi, mà trong khi cô còn là học sinh mới nữa chứ.

"Đừng để ý bọn họ." Akiko đứng kế bên Sumire, nhẹ nhàng lên tiếng "Sau vài ngày thì lời đồn sẽ bớt thị phi hơn thôi."

"Akiko đúng là lạc quan thật nha!!!" Sumire ngưỡng mộ.

"Hồi trước từ từng bị rồi. Con gái của tập đoàn Nakashima có khả năng đang hẹn hò với tổng giám đốc gì gì đó... thậm chí bây giờ tớ còn không thèm nhớ họ tên của hẳn ta." Mặt Akiko đột ngột tối sầm xuống, kể lại chuyện quá khứ "Nhưng mà bằng đi một thời gian thì tin đồn ấy giảm nhiệt, tớ và hẳn ta làm gì cũng không còn thu hút giới truyền thông nữa, cứ thế mà bị lãng quên vậy thôi."

Trong mắt Bảo Anh thoáng hiện lên vài tia ngạc nhiên. Hóa ra sống trong giới thượng lưu cũng chẳng hề đơn giản. Cuộc sống sung sướng, giàu có, xa hoa là vậy, nhưng đôi lại luôn luôn bị dòm ngó đủ đường, không thể yên thân. Akiko là con gái trong gia đình quyền lực, thế nên cũng vô tình bị vướng vào đủ thứ chuyện.

Bảo Anh khẽ liếc nhìn sang Gin đang ngồi bên cạnh mình, trong lòng lại nhớ về chuyện lúc này. Thật sự lúc ấy cô giống như sắp chết đến nơi, đến thờ mệnh cũng không dám, tim đập mạnh, chân tay lại run rẩy không ngừng. Anh quả thật có một sức lôi cuốn hết sức đặc biệt, làm cô không thể không có chút dao động.

Nếu anh đã tuyệt vời như vậy, thì chắc chắn người con gái mà anh chọn, cũng sẽ tuyệt vời không kém cạnh.

Tối, vừa mới tắm xong Bảo Anh đã được hội chị em gọi điện rủ rê đi mua sắm. Khách sạn Tokyo Spirit vừa khai trương trung tâm thương mại, phải đi ngay để rinh hàng giảm giá.

Bảo Anh hết cách, dù sao thì tiền tiêu vặt vẫn còn, xuống xin cô Nguyễn thêm một ít chắc là cũng dư dả được chút chút.

Trung tâm thương mại nằm ở khu bên phải của khách sạn Tokyo Spirit. Đám bạn Bảo Anh ghé vào shop quần áo, rồi lại đi qua shop giày, chỉ mới khoảng một tiếng đồng hồ mà ai nấy trên tay đã linh khinh đủ thứ đồ. Bảo Anh được cô Nguyễn nhờ mua đồ giúp nên là người xách nặng nhất. Đã thế, Sumire còn lảng xằng chạy vào shop mỹ phẩm, xem đồ trang điểm, báo hại cả đám không cưỡng nổi, rốt cuộc cũng phải hốt mỗi đứa vài món.

Mua đồ đã đời rồi, cả đám lại qua sảnh chính của khách sạn để uống cà phê. Ban đầu ai cũng ngần ngại vì sợ giá mắc, nhưng khi Akiko chắc nịch lên tiếng nói rằng mình sẽ khao tất cả một chiều thì mặt mũi ai nấy cũng tươi roi rói, đường hoàng bước chân vào quán cà phê kia.

"Ồ gần khách sạn có một quán ăn rất ngon, lại rẻ nữa, tí nữa mình đi không?" Sumire hút một ngụm cà phê sữa, lên tiếng.

"Được đấy, tớ đói quá rồi." Ayane hào hứng.

Bảo Anh yên lặng hút trà đào, không nói gì, chỉ gật gật đầu một cái tỏ vẻ đồng ý. Cô cũng đói quá rồi, đi ăn đúng là một ý tưởng sáng suốt.

"Hôm nay ở đây có tiệc lớn. Anh trai tớ đang ở đây đấy Ayane à." Akiko huých vai cô bạn Ayane, khẽ cười thông báo.

"Thì sao chứ? Tớ không quan tâm." Ayane hứ một tiếng, quay ngoắt mặt đi về tức tối.

"Nhưng anh tớ biết cậu đi mua sắm ở đây, đang điên cuồng tìm cậu kia kìa." Akiko đưa điện thoại cho Ayane xem tin nhắn. Cô nàng thò trắng ngay lập tức đơ hết cả người, không thể tin được Akiko lại đi thông báo địa điểm của cô như vậy.

Ngồi tám chuyện thêm một lúc, đám bạn bắt đầu rời khỏi quán cà phê để đi ăn. Bảo Anh do xách đồ hơi nặng nên đi tụt lại phía sau cùng. Giờ tự nghĩ lại sao mình mua nhiều khủng khiếp! Nội mấy đôi giày thôi đã đủ nặng rồi, lại còn thêm gần mười bộ đồ tính cả quần, váy, áo lẫn đầm. Hơn nữa lúc này cô còn tụt ngang qua cửa hàng sách, mua mấy cuốn tiểu thuyết dày cộm và vài dụng cụ học tập. Hai tay cô nằng lúc này đã dẫn mọi thứ, nhưng tự nghĩ mọi người ai cũng xách đồ nhiều, nên không muốn mở miệng nhờ cầm hộ.

Ra ngoài sảnh chính rộng lớn, ánh mắt của Bảo Anh đột ngột ngầy dại đi khi thấy một bóng hình quen thuộc. Cô bất ngờ đến mức không để ý đường đi, suýt nữa đã té nhào chụp ếch, may mà nhanh chóng trụ lại được.

Gin thuận mắt nhìn một lượt sảnh chính của khách sạn, một phần vì muốn xem kiến trúc ở đây, một phần vì anh cảm thấy không thoải mái khi có một cô gái khoác tay mình như thế này.

Cô ấy là con gái rượu của vị tổng giám đốc công ty đối tác, năm nay mười chín tuổi, yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên và luôn luôn tìm mọi cách để có được anh, thậm chí còn kêu cha mình đứng ra nói chuyện với chủ tịch Shinakawa tính chuyện tác hợp cho hai người. Gin tự hỏi cô ấy yêu gì ở anh cơ chứ? Và yêu vì cái gì?

Muốn khoác tay anh, cứ việc, nhưng đừng bao giờ mơ tưởng rằng sẽ nắm được trái tim anh.

Tầm mắt của Gin chuyển về phía trước, ngay lập tức, bóng dáng người con gái ấy xuất hiện khiến lòng anh trong thoáng chốc tựa như vỡ vụn, tim cũng vì thế mà đập nhanh liên hồi, rồi đột ngột đau thắt lại.

Bảo Anh nhìn cô gái đang khoác tay Gin, gương mặt tỏ vẻ ngạc nhiên. Hôm nay anh thật sự rất sang trọng và lịch thiệp, đã thế, cô gái kế bên cũng sở hữu một vẻ đẹp không phải ai cũng có. Nhìn thật thuần khiết, nhưng Bảo Anh lại cảm thấy sự thuần khiết ấy chẳng hề tự nhiên.

Đây... chính là vợ chưa cưới của anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: “;Miyamoto, anh không thích con trai!”

"Ừa? Chiaki đâu mất rồi?"

Cả đám gần ra khỏi cổng khu thương mại rồi, Sumire mới để ý cô nàng Bảo Anh đã biến mất một cách bí ẩn. Akiko và Ayane cũng một phen nháo nhào tìm kiếm xung quanh, cuối cùng thì mới suy diễn ra chắc là chưa ra khỏi khách sạn.

Trong khi đó, Bảo Anh ở trong sảnh chính vẫn đứng đơ như pho tượng, mắt trần trụi nhìn chăm chăm vào cặp đôi trước mặt mình, chân không thể nhúc nhích dù là nửa bước.

"Shinakawa... Đây là ai?" Cô gái đang khoác tay Gin xoay qua hỏi anh.

Gin không trả lời, thờ dãi nhìn Bảo Anh. Cô giật mình, trở lại hiện thực, bối rối cúi mặt xuống vì tự thấy mình quá vô duyên, sao tự nhiên lại đi nhìn chăm chăm vào người ta như vậy chứ! Bảo Anh, mày lại nhiều chuyện nữa rồi.

"À ừm, xin chào." Bảo Anh chỉ biết lên tiếng nói câu đó "Tôi là người quen của Shinakawa..."

"Người quen sao?" Cô gái kia chậm rãi hỏi lại, rồi nhẹ nhàng bật ra một tiếng cười khê khằng "Sao không nói thẳng... là người đang theo đuổi anh ấy, còn nhận người quen làm gì?"

"Cái gì?" Bảo Anh nghe vậy liền ngược mặt lên, trợn mắt nhìn cô ta. Xem ra, cô gái này thật sự không phải hạng tầm thường. Nhìn bên ngoài thì thấy thánh thiện lắm, nhưng coi bộ bên trong thì vô cùng nham hiểm.

"Nghe không rõ sao? Tôi nói chắc chắn cô là người bám đuôi anh ấy đấy."

Bảo Anh gồng mình lên nắm chặt hai tay lại, mặc dù đang cầm đồ nặng. Ý mình sang chánh rồi ảo tưởng à?

"Nè, tôi không biết cô bao nhiêu tuổi..." Bảo Anh ráng nặn ra một nụ cười thật tươi "À mà, nhìn cái mặt và cách trang điểm thì chắc phải gọi là bà chị nhỉ? Bà chị à, thứ nhất, bà chị cứ thấy gái lại bắt chuyện với trai đẹp thì lại nói họ là cái đuôi đeo bám hay sao? Thứ hai, tôi là học trò của Shinakawa, tại sao không thể lại chào hỏi một tiếng? Thứ ba, chưa biết ai mới là cái đuôi ở đây đâu ha."

Cô gái kia bị bốc mẽ thì đỏ mặt lên, vừa thẹn vừa tức, hận vì không thể lớn tiếng quát tháo ở đây. Cô ta liếc sang Gin, đẩy đẩy tay của anh và phụng phịu: "Anh nói gì đi chứ?"

"Vậy tôi cũng xin phép đi trước. Đứng đây có người đeo như kẹo kéo tôi nổi da gà hết rồi." Bảo Anh vẫn điềm tĩnh cười tươi như hoa, trên trán hần rõ cục tức giận. Bây giờ cô cũng chẳng cần biết Gin đến đây làm gì nữa, chỉ muốn đi khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Cô gái kia đã tức giận đến đỉnh điểm, nhưng tự nghĩ chỉ cần còn giữ Gin ở bên mình thì phải kìm chế cảm xúc lại, không thể để lộ bản tính ra ngoài. Cô ta chẳng hề biết, thật ra từ đầu Gin đã biết tất cả, không có gì có thể qua mắt được anh.

Bảo Anh cảm thấy tay mình tê buốt, cô chỉ muốn ra ngoài, bắt quách một chiếc taxi để về nhà cho lẹ. Đứng thật là... chỉ gặp người quen thôi cũng bị ghen tuông vớ vẩn.

"Cô đến phòng tiệc trước đi." Đột nhiên, Gin gỡ tay cô gái kia ra, lạnh nhạt cất tiếng.

"Anh..." Cô ta tức muốn nghẹn họng "Nếu anh không đi cùng em, thì em nói sao với ba đây?"

"Muốn nói lý do gì tùy cô." Gin tiến tới, hơi cúi mặt xuống quan sát tay của Bảo Anh. Những ngón tay của cô đã trắng bệch hết vì xách đồ nặng quá lâu. Anh khẽ nhủ mảy lại, lộ rõ vẻ khó chịu, ngay lập tức vươn tay lấy những túi đồ từ cô khiến cô phải đơ người trong mấy giây liền.

"Shinakawa Gin, anh định làm gì?" Cô gái kia nghiêng răng nghiêng lợi, hỏi anh.

"Không thấy sao? Tôi xách phụ đồ cho học trò của tôi." Gin quay người ra sau, mỉm cười, bình thản trả lời cô ta rồi lại nhìn Bảo Anh, dịu dàng nói "Đi thôi, anh đưa em về."

"Không sợ trận cuồng phong của ai đó sao?" Bảo Anh nhìn cô nàng kia đang tức sôi máu, hỏi anh.

"Tại sao phải sợ?" Gin nhún vai, tinh bơ nói rồi cất bước đi. Phải, tại sao phải sợ? Trận cuồng phong tức giận của Bảo Anh mà anh còn không sợ nữa là...

Bảo Anh cũng chẳng thêm để ý cô ta nữa, lật đật đi theo Gin. Cô ta thật sự là vợ chưa cưới của anh à? Nhìn chẳng giống tí nào cả! Cô nghĩ rằng anh sẽ không thích mẫu người như cô ta đâu!

Vừa độc mồm độc miệng, lại còn thích ảo tưởng sức mạnh.

Ra đến cổng, nhìn thấy bọn bạn đang đứng chờ mình, Bảo Anh định nói với Gin rằng mình sẽ theo họ về. Nhưng khổ cái đám bạn tốt bụng kia thấy cô đi với anh thì lại âm thầm rút lui trong vòng một nốt nhạc, khiến cô nàng vô cùng khổ sở. Ôi trời, bạn tốt thật! Bỏ rơi nhau không chút động lòng.

"À... em đi taxi là được rồi, không làm phiền anh nữa." Ra khỏi khách sạn vài bước, Bảo Anh liền lên tiếng. Cô không muốn gây phiền hà cho người khác, mà Gin thì cô lại không thân thiết lắm, chẳng qua cũng chỉ là thầy giáo của cô, nên không thể để anh xách đồ cho cô như thể này được.

Gin khẽ thở mạnh một hơi, đặt những túi đồ của Bảo Anh xuống đất rồi nói: "Đứng yên ở đây, đợi anh một chút."

Bảo Anh ngoảnh mặt ra không hiểu, đang định hỏi thì Gin đã bước nhanh vào trong khách sạn mất rồi. Cô rướn cổ lên nhìn anh đang dần khuất dạng, trong đầu suy nghĩ quay mòng mòng. Chẳng lẽ anh để quên đồ?

Bảo Anh định bắt một chiếc taxi, nhưng lại thôi, vì Gin đã yêu cầu cô đứng đợi anh còn gì!

Đứng đợi khoảng năm phút, thì một chiếc xe cực kỳ ngẫu nhiên màu bạc tiến về phía Bảo Anh khiến cô ngạc nhiên đến mức há hốc mồm ra. Ch... chẳng lẽ, đây là xe của Gin sao?

Gin đồ chiếc Aston Martin One – 77 của mình sát vào lề đường, bước xuống, xách đồ của Bảo Anh lên và để vào cốp xe. Bảo Anh từ đầu đến cuối quan sát anh, miệng không thể lên tiếng nổi dù là nửa lời. Cô mặc dù chỉ mới vào trường ngày đầu tiên cũng đã được nghe nói rằng, anh tuy là một người luôn luôn giữ khoảng cách với con gái, luôn luôn lạnh nhạt và tiếp xúc ở mức độ vô cùng hạn chế, nhưng những người theo đuổi và muốn có được trái tim anh hiện nay vẫn khá nhiều. Vậy mà bây giờ, anh lại nhiệt tình quan tâm cô, muốn đưa cô về, còn xách đồ cho cô bằng hành động vô cùng tự nhiên, giống như đó là một thói quen thường ngày vậy. Đơn giản bởi vì cô là học trò của anh nên anh mới quan tâm cô như vậy sao?

"Lên xe đi." Gin mở cửa xe, nhẹ nhàng lên tiếng khiến Bảo Anh giật mình. Cô ngần ngừ mấy giây, cuối cùng bèn gạt nhẹ đầu và lui lui lên xe. Lúc cô cúi xuống để ngồi vào chỗ, anh còn đưa tay lên trên đầu cô, để cô không bị đụng đầu.

Hành động bình thường như vậy, nhưng âm thầm và dịu dàng đến mức đủ để khiến cô phải ngẩn ngơ.

Hình như ngày trước, cũng đã từng có một người dịu dàng với cô như vậy.

Nhưng hình ảnh của ký ức mờ nhạt quá, cứ như bọt nảo của cô đã thổi bay gần hết những hình ảnh của người ấy ra khỏi đầu cô rồi vậy! Tuy nhiên cô vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được.

Gin ngồi vào ghế tài xế, nhìn sang Bảo Anh, thấy cô chưa cài dây an toàn thì lại chồm người qua, kéo dây và cài hộ cho cô. Cô lại bị một phen đứng hình, anh ở gần cô quá, mà lại còn ở trong không gian chật chội của chiếc xe này nữa chứ! Anh sát vào người cô chỉ đúng ba giây, nhưng lại khiến cô ngỡ người hẳn ba phút.

Gin thật ra chỉ làm theo thói quen thôi.

Ngày trước, cô chuyên gĩa ngồi vào xe mà không chịu cài dây an toàn, toàn để anh cài hộ cho. Anh cài riết thành thói quen, cứ hễ cô ngồi vào xe là lại chồm người sang cài dây cho cô. Mỗi lần như vậy, cô lại vươn tay vò tóc anh mảy cái làm anh khổ sở vô cùng, hay có đôi khi lại lấy ngón tay chọt chọt vào má anh, coi như là trò giải trí.

Chỉ có điều những giây phút ấy, những tháng năm ấy, không thể quay trở lại nữa.

Qua một năm vắng bóng hình cô, bao nhiêu thói quen vẫn không thay đổi. Cho dù, trong một năm qua, bao nhiêu thiên kim tiểu thư ngồi vào xe của anh, cố ý không cài dây an toàn để anh chú ý, anh cũng chỉ lạnh nhạt nói rằng: "Tôi không muốn đắc tội lớn với gia đình cô, cài dây an toàn vào đi."

Anh chỉ đích thân cài dây an toàn cho một mình cô thôi. Dù cô không còn nhớ anh là ai, dù tình cảm của cô dành cho anh đã không còn... nhưng anh vẫn hy vọng, vẫn cố gắng để cô có thể yêu anh, thêm một lần nữa.

"Đã ăn gì chưa?"

Bảo Anh đang cúi mặt xuống đẩy căng thẳng, nghe Gin hỏi thì lại ngược lên nhìn anh, thấy anh đang tập trung lái xe, gương mặt cực kỳ thoải mái.

"Vẫn chưa."

"Có muốn đi ăn không?" Anh lại hỏi.

"À không, em không muốn làm phiền anh." Cô lập tức từ chối, nhưng khổ cái cái bụng rỗng của cô thì làm điều ngược lại, kêu réo biểu tình liên tục khiến cô phải đỏ mặt lên vì xấu hổ.

Gin khẽ bật cười một tiếng, liếc nhìn cô rồi nhẹ nhàng nói: "Gần đây có một nhà hàng nhỏ, đồ ăn rất ngon."

Bảo Anh đã hiểu ý của anh, bèn mỉm cười lại và gạt đầu lia lịa. Sau đó, chợt nhớ ra hình như anh đến khách sạn để dự tiệc nên lại lên tiếng: "Không phải anh đi dự tiệc sao? Đưa em đi ăn sẽ trễ giờ đấy."

"Chỉ trễ vài phút thôi, không sao." Gin bật đèn xi nhan, đỗ xe vào lề đường, bình thản trả lời cô.

Bảo Anh định cự lại, nhưng Gin đã nhanh hơn cô, mở cửa bước xuống xe trước khiến cô phải nuốt hết tất cả những gì cần nói vào trong.

Anh đi vòng sang, mở cửa xe cho cô, đợi cô đi trước rồi mới từ từ bước theo.

Gin vẫn theo thói quen cũ, để cho Bảo Anh chọn bàn. Sau khi cô đã yên vị ngồi xuống, thì anh mới chịu ngồi xuống đối diện cô và bắt đầu nhìn cô chọn món.

Bảo Anh nhìn một lượt xung quanh không gian trong nhà hàng với đôi mắt tò mò. Khách đông thật, chắc chắn địa điểm này khá nổi tiếng, giá cả ở đây cũng ở mức vừa phải, rất hợp túi tiền.

Ảnh nhìn của cô lướt qua Gin đang ngồi đối diện thì lập tức dừng lại. Anh đang dựa vào thành ghế, vắt chéo chân, tập trung vào điện thoại di động. Ảnh mắt tập trung của anh khiến cô ngẩn ra như kẻ mất hồn, không thể dứt ra được. Lông mày của anh khẽ nhíu lại, đôi mắt vì ánh sáng của màn hình điện thoại mà sáng hơn hẳn bình thường. Đã vậy anh còn mặc comple, nhìn thật sự rất phong độ.

Càng nhìn lâu, Bảo Anh lại mơ hồ cảm thấy, hình như đây không phải lần đầu cô thấy anh lịch lãm như thế này.

Lần đầu tiên gặp ở bệnh viện, anh cũng mặc comple, cô cũng có cảm giác giống như lúc này.

Đồ ăn thức uống đã được dọn lên, nhưng Bảo Anh dường như chẳng để tâm đến, cứ ngồi đờ mặt ra mà nhìn chăm chăm vào Gin như vậy. Anh tạm ngừng việc ngược lên quan sát, thấy cô vẫn chưa chịu ăn liền lên tiếng: "Em sao vậy?"

Bảo Anh giật mình, bối rối quay mặt đi chỗ khác, tay luống cuống cầm muỗng lên để bắt đầu bữa ăn. Cô nhìn anh đến nỗi quên hết cả xung quanh, đúng là xấu hổ quá đi mà!!!

Gin nhìn cô loay hoay như trẻ con thì khẽ mỉm cười, lâu rồi không được ngồi chung bàn với cô như thế này, cảm giác vẫn ảm áp như xưa. Cô vừa ăn vừa trò chuyện cùng anh, hỏi đủ thứ chuyện mà cô tò mò, chủ yếu toàn là về người vợ chưa cưới, vì cô rất muốn biết người con gái may mắn nào lại lọt vào mắt xanh của anh. Không phải cô thích anh, mà là ngưỡng mộ con người của anh. Giời giang, lại có khí chất như vậy, còn chung thủy nữa chứ!

Đợi Bảo Anh hỏi đã rồi, Gin mới bắt đầu hỏi ngược lại: "Sợi dây chuyền em đang đeo, là ai tặng vậy?"

Anh ngồi đan hai tay vào nhau, đôi mắt bình thản như nước hồ mùa thu nhìn cô, miệng nở một nụ cười dịu dàng chờ đợi câu trả lời. Sợi dây chuyền anh tặng cô, cô vẫn còn đeo, vậy rồi cuộc hy vọng mong manh cô nhớ được anh liệu có đến không?

"À... sợi dây chuyền này..." Bảo Anh bỏ muỗng xuống, tay nâng mặt dây chuyền lên một chút. Thật sự cô hoàn toàn không biết được từ đâu mà có, mẹ cô cũng không chịu nói cho cô nghe, bà nói đây là vật sở hữu của con, thì nhất định chính con phải tự mình nhớ được nguồn gốc của nó.

Đây là lần thứ hai cô chạm vào mặt dây chuyền này, lần đầu tiên chạm vào nó, trong đầu cô lại hiện lên những hình ảnh như sương như khói, không thể định hình được. Lần thứ hai chạm vào, lại ngồi đối diện với Gin, một lần nữa, những ký ức lại chậm chạp được tái hiện.

"Là... của một ai đó đã tặng cho em?" Bảo Anh vừa nhăn mặt suy nghĩ vừa vô thức lăm bằm. Hình ảnh trong đầu cô cứ rõ dần lên, cô đang ở trong một chiếc xe hơi, quay lưng về phía người đó, lúc người đó đã đeo xong, cô vừa quay người lại thì hình ảnh vụt biến, con đau đầu ngay lập tức ập tới.

"Không sao chứ?" Gin đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, bước tới đứng kế bên cô, lo lắng tốt độ.

"À không sao..." Bảo Anh cười cười "Bị choáng một chút thôi."

Gin đặt tay lên trán cô sờ thử, rồi di chuyển tay xuống cổ xem mạch của cô, tất cả vẫn bình thường, không có gì bất ổn.

"Em không sao, anh lại chỗ ngồi đi." Bảo Anh gạt nhẹ tay anh ra, nói với giọng cảm kích. Anh rời tay mình khỏi người cô, nhưng đôi mắt lại không thể không quan sát cô. Chẳng lẽ do não của cô hoạt động quá sức vì cô lấy lại trí nhớ sao?

"Ôi, đây chẳng phải là chàng hội trưởng thích làm tan nát trái tim nữ sinh sao?"

Đang yên lành chưa được một phút, thì giọng nói quen thuộc của "ai đó" vang lên khiến Gin và Bảo Anh đều giật mình.

"Fujikata, là cậu à?" Gin quay người lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn cậu ta, chính là cái tên đã hắt nước vào người Bảo Anh lúc sáng.

"Thì sao? Sợ tôi thấy cảnh cậu đang cặp kè với gái à?" Cậu ta vẫn giữ cái giọng khó nghe đó ra để nói, tựa như thách thức đối phương "Shinakawa Gin mà lại đi sợ Fujitaka Ryoma tôi đây sao?"

"Đi lo chuyện của cậu đi, quan tâm chúng tôi làm gì?" Gin di chuyển tầm nhìn của mình theo bước chân của Ryoma, quan sát xem rốt cuộc cậu ta muốn làm gì.

"À phải, tại sao tôi lại đi quan tâm chuyện của đối thủ chứ?" Ryoma nhún vai, cười khẩy một cái "Đúng rồi, cô gái lúc chiều cậu từ chối lời tỏ tình đang hẹn hò với tôi. Ấy da, người ta xinh như vậy còn không chịu, lại đi ưng một con nhò thích làm giả như thế này à?"

"Đù rồi đấy." Gin trầm giọng xuống, đôi mắt anh trong thoáng chốc lóe lên một tia nhìn chết chóc.

"Rồi rồi, đừng đến cô – gái – của – cậu nên cậu bức chứ gì?" Ryoma vẫn thản nhiên ngoan cố, thậm chí còn nhấn mạnh bốn chữ "cô gái của cậu", không những khiến Gin thêm bức mình, mà còn làm cô nàng Bảo Anh ngồi đối diện cũng muốn đứng dậy đập đầu cậu ta xuống mặt bàn cho hả dạ.

"Nói đủ chưa?" Cuối cùng, Bảo Anh bèn lên tiếng "Tôi không ngờ cậu không những sát gái mà còn bị gay nữa cơ đấy."

"Cái gì? Cô nói ai gay cơ?" Mặt Ryoma lập tức biến sắc vì tức tối.

"Chỉ làm sao nữa? Shinakawa ngồi ăn với tôi mà cậu cũng nói này nói nọ, bộ đang ghen với tôi đấy hả? Yên tâm đi, nếu thích anh ấy cậu cứ nói, tôi sẽ làm ông tở bà nguyệt nổi đường chỉ đỏ cho hai người. OK? À mà... hình như anh ấy cũng có tình cảm với cậu lắm đó."

Gin nghe Bảo Anh nói xong, ngay lập tức mặt ngầy đơ ra như người mất hồn, còn mặt Ryoma thì tối đen lại vì giận dữ.

"Con nhò này, ăn nói kiểu gì vậy?" Cậu ta quát lên một tiếng khiến cả quán phải im thin thít trong mấy giây liền.

"Vậy nếu không phải cậu thích Shinakawa, thì đừng có xen vào chuyện của anh ấy, bằng không thì từ mai tôi đi tung tin đồn, hot boy sát gái thích thăm hội trưởng mà không dám nói." Bảo Anh khoanh tay lại, cười cực kỳ nguy hiểm. Nhìn cô lúc này tựa như một tên thần khổng lồ đang muốn đè bẹp một tên thô dân kiêu ngạo xấu xa thấp hèn vậy.

"Có... thử coi, rồi sẽ thấy hậu quả." Ryoma không chịu thua, lập tức dùng lời đe dọa.

"Ồ, vậy thử cho tôi xem hậu quả đi nào. Cậu muốn đánh tôi? Hay bắt cóc tôi? Hay là kêu gọi cộng đồng nữ sinh trong trường tẩy chay bắt nạt tôi? Vậy thì cậu thử đi, thử xem cái miệng của tôi nhanh hơn hay cái miệng của cậu nhanh hơn. Tôi chỉ cần tung tin cho cô bạn nhiều chuyện nhất trường thôi, trong vòng năm phút, tất cả nữ sinh năm ba sẽ biết chuyện hết." Bảo Anh vẫn rất bình tĩnh.

Quả nhiên Ryoma có vẻ sợ thật, cậu ta vội nói: "Hừm, dù sao ở đây cũng chẳng còn chuyện để nói, cô, nhớ mặt tôi đấy."

"Dĩ nhiên, chúng ta học chung lớp mà." Bảo Anh cười tươi như hoa, đáp lời cậu ta.

Ryoma lập tức bỏ đi, Bảo Anh thở phào một hơi, vậy là thoát nạn! Cô đưa mắt lên nhìn Gin, thấy anh vẫn đang ngồi đờ ra thì thấy vô cùng cùng khó hiểu. Bộ anh đang suy nghĩ chuyện gì sao?

Chẳng lẽ lại suy nghĩ về chuyện Ryoma... có thật sự thích anh? Ôi trời, anh nghĩ thật đấy hả? Cô chỉ hăm dọa cậu ta thôi mà!!

"Miyamoto..." Ngồi im khoảng năm phút, Gin mới bắt đầu lên tiếng.

"D... dạ!?" Bảo Anh hơi giật mình, hút vội một ngụm nước và trả lời anh.

"Anh không thích con trai."

Câu nói của anh khiến cô muốn phun hết nước ra ngoài. Dĩ nhiên là cô biết rồi!! Anh còn biện minh làm cái gì hả?

"Anh thích em"

Há?

Bảo Anh chưa kịp nói, thì anh đã tiếp lời như vậy. Có điều, câu nói đó khiến cô phải dừng người lại như một cuốn phim bị tạm dừng, mắt trợn ngược lên, lưỡi cứng đờ không thể thốt nổi lời nào. Trái ngược với cô, anh cực kỳ điềm tĩnh, ánh mắt vẫn như mặt hồ tĩnh lặng nhìn thẳng vào cô một cách không tròn tránh, khiến tim cô vô thức đập mạnh lên hồi, hai má cũng vì thế mà đỏ ửng lên một mảng.

Người con trai này, rốt cuộc có biết mình vừa nói gì không vậy??

☹(%)

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Bức ảnh

"Ý của anh, là anh thích cách nói chuyện của em."

Bảo Anh thoáng giật mình, ánh mắt vẫn dán chặt vào Gin không rời khi anh lên tiếng giải thích. Hóa ra là vậy! Anh nói tất làm cô cứ tưởng...

Cô thờ dài một hồi, lật đặt nhìn đi chỗ khác cho đỡ ngượng. Anh thích làm cho cô hết hồn hết lần này đến lần khác lắm sao? Toàn nói những điều khiến cô hiểu lầm!

Gin mỉm cười nhìn cô, không nói gì nữa. Cô lúc nào cũng mạnh mẽ như vậy, khiến anh chẳng mấy khi có cơ hội được ra mặt bảo vệ cô. Đúng là... cô cũng không nên mạnh mẽ quá, làm những lần cô yếu đuối anh cũng không làm gì được, vì cô cứ cố gắng giấu giếm không cho anh biết.

"A!! Em làm trễ một tiếng của anh rồi!!" Bảo Anh thuận mắt nhìn đồng hồ đeo tay rồi hoảng hốt thốt lên "Anh về khách sạn đi, em sẽ bắt taxi về. Lỡ đâu vợ chưa cưới đang đợi anh ở đó thì sao..."

Câu nói của Bảo Anh khiến Gin hơi sững người lại.

Đúng thật... nghe như vậy quả thực rất đau lòng, nhưng lại không thể nói ra. Không sao, phải để từ từ cho cô nhớ lại, anh buồn lòng một chút cũng không hề hấn gì.

"Dù sao nhà em cũng gần đây, anh đưa em về luôn." Gin giả vờ không quan tâm đến lời nói của Bảo Anh, liến gơ tay ra hiệu gọi phục vụ. Bảo Anh đứng ngồi không yên, đòi trả tiền như đã quá muộn, anh đã móc bóp ra và đưa tiền luôn rồi.

"Coi như cho em nợ, sau này trả lại cũng không muộn." Anh đứng dậy, nhẹ nhàng giải thích cho cô, vì anh hiểu cô không thích để cho người – không – thân – thiết với mình trả tiền giữ mình. Nói rằng cho cô mượn thì cô còn chấp nhận.

"Được, em sẽ trả cho anh một châu thật hoành tráng luôn, hứa đó." Bảo Anh đập tay mình lên ngực và nói với giọng quả quyết. Gin cũng gật đầu, đồng tình với cô và vươn tay xoa đầu cô.

"Về thôi." Anh nói.

Bảo Anh đứng dậy, lật đặt đi theo sau anh ra khỏi nhà hàng. Đến xe của anh, cô phải ngấp ngừng một hồi rồi mới chịu lên xe. Dù sao cũng chỉ là thầy trò của nhau một tháng, anh đâu cần phải đưa cô về tận nhà, mời cô ăn như thế này đâu chứ! Làm cô ngại chết đi được.

"Nếu được, sau này ngày nào cũng làm bento cho anh, xem như trả nợ, được không?" Vừa tập trung lái xe, Gin vừa lên tiếng đề nghị.

"H... há? Bento? Em làm không ngon đâu, sao mà trả nợ được cơ chứ?" Bảo Anh ngạc nhiên, xua tay lia lịa từ chối. Làm sao có thể chứ? Bento cô làm không có gì đặc biệt, thì trả nợ kiểu gì!

"Hôm trước anh ăn mùi vị cũng không tệ, nói chung hợp khẩu vị của anh." Anh mỉm cười trả lời cô "Nếu em không đồng ý cũng không sao, coi như bữa lúc nãy anh trả cho em luôn."

"Không được, lúc nãy anh không ăn miếng nào, chỉ có mỗi một mình em ăn, làm sao để anh trả được chứ?" Bảo Anh vẫn kiên quyết.

Lường lự một hồi, cuối cùng cô lại lấp bắp "Ừ... ừm... thế thì làm bento cũng được."

Gin nhìn cô, chỉ thầm cười cười, không nói gì. Biết ngay là cô sẽ đồng ý mà!

Xe dừng trước nhà của Bảo Anh. Gin xuống xe, đi vòng qua mở cửa xe cho cô. Trước khi vào nhà, cô còn cúi đầu thật trịnh trọng cảm ơn anh và giục anh trở lại khách sạn thật nhanh, nếu không bị trễ giờ thêm thì lại khó!

Gin đứng đối diện Bảo Anh, im lặng hơi cúi đầu ngắm nhìn cô một lúc. Cô cũng ngược mặt lên nhìn anh, anh cao quá, cô chỉ đứng đến hơn vai của anh một chút. Đứng với anh làm cô thấy nhục nhã cho chiều cao của mình ghê! Cô cũng đầu phải hạng lùn... mà sao đi với anh toàn thấy mình lùn đến phát hờn.

Đứng như thế này có mới phát hiện ra, caravat của anh đã được nói lỏng cho thoải mái hơn, áo vest ngoài cũng được cởi bung nút. Cô hơi cúi người xuống, nhìn hai cánh tay của anh đang được cho vào túi quần. Tay áo cũng có hơi lệch đi thì phải... À mà khoan đã... cô đâu có bao giờ để ý một người kỹ như thế này đâu chứ? Sao hôm nay lại giờ chứng vậy trời?

"Đi dự tiệc thì phải chỉnh cho một chút." Bảo Anh tích lưỡi lên tiếng, đưa tay lên thắt lại caravat cho Gin, cài nút áo vest lại cho anh, vuốt vai áo của anh lại cho thẳng thớm một chút. Gin mở to mắt nhìn cô chăm sóc cho mình, trong lòng cảm thấy ấm áp lạ thường. Một năm qua biết bao nhiêu cô gái đưa tay lên thắt caravat cho anh, nhưng sau tất cả, vẫn chỉ có một mình cô cho anh cảm giác hạnh phúc như thế này.

"Đưa tay cho em." Nghe Bảo Anh yêu cầu, Gin ngay lập tức chiều theo, nâng tay lên trước mặt cô. Cô kêu anh để yên tay như vậy một lúc, còn mình thì loay hoay chỉnh lại tay áo của anh cho ngay ngắn.

Lúc chỉnh tới tay áo bên trái, cô lại vô tình để ý thấy ngón áp út của anh có đeo một chiếc nhẫn. Cũng đúng, người ta cũng đã có vợ chưa cưới, đeo nhẫn cũng là chuyện bình thường mà.

Bảo Anh liếc mắt đi chỗ khác và làm nốt việc đang làm. Chỉnh xong, cô nhìn anh một lượt và cười mãn nguyện "Xong rồi! Thầy giáo đẹp trai ghê. Đi tiệc được rồi đó."

Gin không biết phải biểu lộ cảm xúc gì lúc này, hạnh phúc đến mức khiến anh không thể ngờ được, nên không thể làm gì được.

"À phải rồi, hôm nay vợ chưa cưới của anh có đến dự không?" Bảo Anh lại hỏi về vấn đề vợ chưa cưới.

"Không, có ấy bận rồi." Anh cúi đầu, rồi lại ngược lên nhìn cô và trả lời.

"Tiếc nhì! Chắc anh muốn cô ấy đến lắm." Bảo Anh làm ra vẻ mặt tiếc hùi hụi thay cho Gin.

"Đương nhiên là muốn rồi, nhưng lại không thể mời được, có ấy không muốn dự." Gin vừa đáp vừa nhìn đồng hồ đeo tay "Anh phải đi bây giờ rồi, em vào nhà đi, nhớ ngủ sớm."

Bảo Anh bậm môi, cười mỉm một cái và gật đầu chào Gin. Song, cô quay lưng, mở cửa bước vào nhà, không quay lưng lại nhìn anh thêm lần nào nên không thể biết, anh vẫn dõi theo bóng dáng của cô thậm chí ngay cả khi cô đã vào nhà được một lúc lâu.

Gin ngồi vào xe, vẫn chưa vội nổ máy. Anh đặt hai tay trên vô lăng, mắt hướng thẳng về phía trước, tựa như đang suy nghĩ chuyện gì đó rất lung. Sau một lúc, ánh nhìn của anh lại chuyển xuống chiếc nhẫn bạch kim đang đeo trên ngón áp út trái.

Lúc trước Gin đi đặt nhẫn, nhà thiết kế riêng bảo anh đeo thử xem có hợp không. Đeo vào rồi, đứng nói chuyện một lúc thì lại quên bống đi, nên đeo luôn đến bây giờ.

Anh từ từ lườn tay vào túi trong của áo vest, lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ rượu và mở ra. Bên trong là một chiếc nhẫn bạch kim được khéo léo chạm trổ tinh xảo, đính một viên kim cương nhỏ lấp lánh làm điểm nhấn, không cầu kỳ, mà cũng không quá đơn giản. Anh ngắm nhìn nó một lúc lâu, tự hỏi đến bao giờ, nó mới được đeo vào chủ nhân thật sự của nó đây?

Gin cúi đầu xuống, đóng nắp hộp lại và cất đi. Đang định nở máy thì điện thoại reo, là ba anh gọi.

"Con đang ở đâu vậy?"

"Con đang ở ngoài đường. Lúc này bận một số việc nên giờ mới đi được." Anh bình tĩnh trả lời ông.

"Con gái của chủ tiệc đang điên loạn kiếm con đây này." Đầu dây bên kia, vị chủ tịch thờ dài thông báo tình hình "Mà thôi, nếu con không muốn thì không đến cũng được! Ta không ép con. Ta thấy con cũng không ưa con bé cho lắm."

"Không sao, đến chào hỏi một lúc rồi về cũng được." Gin khởi động xe, một tay lái vô lăng, một tay giữ điện thoại.

"Được rồi, tùy con." Nói xong, chủ tịch ngay lập tức dập máy.

Gin thờ dài, cất điện thoại đi và tập trung lái xe. Khở rồi đây... lần này cô gái này có vẻ theo đuổi dữ dội quá, anh phải mạnh tay hơn những lần trước mới được.

Đến khách sạn, Gin bước vào phòng tiệc, gặp ba mình và đi chào hỏi một vài người. Lúc anh đi lại bàn tiệc lấy rượu đã thấy con gái của chủ tịch đứng chắn ở trước mặt, có vẻ như đã đợi lâu lắm rồi. Cô ta trách anh tại sao anh lại đi lâu quá, làm cô ấy không thể có cơ hội giới thiệu với mọi người sớm hơn.

"Giới thiệu? Với tư cách gì?" Gin lạnh nhạt lấy một ly rượu, hỏi cô ta.

"Anh không nghĩ nếu hai chúng ta yêu nhau thì sẽ rất có lợi hay sao? Công ty của ba em và của ba anh có thể hợp tác tốt hơn, kéo dài mối quan hệ. Thậm chí nếu chúng ta kết hôn, tập đoàn Shinakawa còn có thể lớn mạnh hơn cả bây giờ với sự giúp đỡ của ba em." Cô ta luyến thướt một tràng thật dài với thái độ hào hứng. Không hào hứng sao được? Với lý do công việc thì kiểu gì người đàn ông cũng phải suy nghĩ, và khoảng cách tiến đến hôn nhân giữa cô ấy và Gin sẽ gần hơn nữa.

"Tiểu thư Inagaki, tôi nghĩ cô không cần can dự vào chuyện làm việc của công ty chúng tôi..." Gin uống một ngụm rượu, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô gái kia "Thứ nhất, hiện tại cả hai công ty đang hợp tác rất tốt, không cần đến mối quan hệ của chúng ta để gắn kết. Thứ hai, tập đoàn của gia đình tôi vẫn có thể lớn mạnh hơn nữa, không cần phải nhờ vào một cuộc hôn nhân mới có thể phát triển. Và thứ ba, đừng lấy lý do công việc để định đoạt chuyện tình yêu, sẽ không tốt cho tiểu thư đâu."

"Nhưng anh cũng biết mà, em yêu anh." Cô ta không ngần ngại, nói thẳng ra "Em không tin anh không thể yêu, nếu anh cho em cơ hội ở bên anh, chắc chắn em sẽ khiến cho anh yêu em"

Gin nghe xong, liền bật cười một tiếng, nhìn thẳng vào mắt cô ta và đáp lời: "Cảm ơn thành ý của tiểu thư, nhưng tim tôi chật chỗ rồi, không thể chứa thêm hình bóng của người thứ hai."

"Anh... anh đã có người yêu?" Inagaki nghe thấy vậy thì rất sùng sốt, trong lòng đau đáu và hựt hẫng "Tại sao em chưa bao giờ nghe anh nhắc đến?"

"Những cô gái trước cũng có câu hỏi giống cô." Anh lạnh lùng nói thẳng "Bây giờ thì cô đã biết rồi đây."

"Là con nhỏ lúc này, đúng không?" Inagaki bắt đầu suy đoán, trực giác của con gái khiến cô ta biết mình đang nghi ngờ đúng người.

"Cô đang tra hỏi tôi đây à?" Mắt Gin đột ngột sáng quắc lên trong một khắc khiến sắc mặt của Inagaki trắng bệch ra vì kinh sợ. Người con trai này, lúc tức giận chỉ cần một ánh nhìn cũng đủ giết chết đối phương.

"K... không phải..." Cô ấy lắp bắp, mồ hôi túa ra khắp mặt "Chỉ là... em tò mò thôi..."

Inagaki cảm thấy mình không thể trốn tránh ánh mắt của Gin. Đôi mắt của anh tựa hồ như đang xoáy sâu vào tâm can của cô ta, làm cô ta dù có muốn cũng không thể quay mặt đi được.

"Thế..." Gin từ từ tiến về phía cô ta, đều đều lên tiếng khiến ngay lập tức, bước chân của cô ta cũng vô thức lùi lại phía sau mấy bước "Cô tò mò gì? Đang nghi ngờ cô gái lúc này à?"

"À... tại em thấy anh có vẻ thân với cô ấy... nên muốn hỏi thôi..." Inagaki tiếp tục đi lùi, trong lòng cảm thấy vô cùng hoảng sợ. Gin bình thường là một người điềm tĩnh, lúc gặp anh cô ta cứ nghĩ mình đã hiểu gần hết về anh, bây giờ cô ta mới biết, mình hoàn toàn chẳng biết gì về anh cả.

Nhưng có thể nào, thì cô ta vẫn phải giữ lấy anh cho bằng được.

"Con... con nhỏ đó rốt cuộc có gì hơn em cơ chứ? Xét về mọi khía cạnh, thì em chắc chắn hơn hẳn nó." Mặc dù đã bị dồn gần đến góc tường, nhưng cô ta vẫn mạnh miệng nói như vậy. Thậm chí, cô ta còn can đảm nắm lấy tay của Gin, kéo anh ra khỏi phòng tiệc "Đi theo em"

Gin để mặc xem cô ta muốn giở trò gì.

Cả hai rẽ vào một cầu thang thoát hiểm ít người lui tới. Ngay lập tức, Inagaki sấn tới, rướn người và hôn lên môi của Gin. Cô ta hôn rất sâu, đôi môi dính chặt lấy môi anh không muốn rời đi. Môi của anh, như ai kia đã từng nhận xét, quá thật vô cùng hấp dẫn, khiến người ta say đắm, mê hoặc, điên đảo, dù có muốn dừng cũng không thể dừng được.

Inagaki tiếc nuốt xuống Gin ra, đôi mắt dè chừng nhìn anh, đợi xem phản ứng của anh như thế nào.

"Nhàm chán thật..." Gin hờ hững, khoe môi cong lên cười khẩy đầy khinh bỉ "Thậm chí hôn cô còn không hơn được cô ấy. Kỹ thuật quá kém cỏi"

"Anh... vậy anh nói đi, rốt cuộc con nhỏ đó tốt đến mức nào?" Inagaki lúc này đã tức giận đến run người. Tại sao chứ? Tại sao cô ta không thể qua được một con nhỏ kém hơn mình? Cô ta đã từng hôn bao nhiêu thằng đàn ông, chỉ có người đang đứng đối diện cô ta nói rằng, kỹ thuật hôn của cô ta quá kém cỏi! Thật sự không cam tâm!

"Môi của cô ấy..." Gin vuốt nhẹ môi của cô ta, cúi sát mặt mình xuống thật gần với cô ta và thì thầm "... rất ngọt, khi hôn tựa như đang ăn một cây kẹo sữa! Môi của cô có không? Chắc chắn không! Môi của cô, chỉ toàn mùi son, tôi ghét nhất là ăn son đấy, biết không?"

Inagaki không thể đáp lại. Từ trước đến nay đàn ông chỉ nói cô ta hôn rất tuyệt, chứ chưa từng nói mùi vị như thế nào. Người con trai này khi hôn còn phải nhắm nháp hương vị, đúng là không hề tầm thường.

Gin lạnh lùng buông cô ta ra, chỉnh lại vạt áo vest. Trước khi quay lưng bước đi còn để lại mấy câu: "Cô ấy không hơn cô về vật chất, nhưng cô ấy hơn cô ở chỗ nắm giữ được trái tim của tôi"

Nói xong, anh ngay lập tức bỏ đi, để lại Inagaki một mình bàng hoàng vì bị từ chối và bị hạ nhục một cách đầy đau đớn. Vô bọc thánh thiện hoàn toàn đổ vỡ, bộ mặt thật của cô ta ngày càng lộ diện rõ.

Không ai được phép có được Shinakawa Gin. Nếu cô ta không thể chiếm giữ, thì không một ai được quyền chiếm giữ. Bằng mọi giá, cô ta phải kéo người con trai đó về phía mình.

Nói về người con gái này giờ được nhắc nhiều nhất, Bảo Anh, từ lúc tắm rửa xong, lên phòng là hắt xi liên tù tì, chẳng biết có phải bị cảm không nữa...

Cô đang xếp lại quần áo và đồ đạc của mình. Sau một năm nằm viện, về nhà tự nhủ phải đi sắp xếp lại đồ mà lại quên bống đi mất, bây giờ mới nhớ ra!

Xếp xong túi quần áo, Bảo Anh tiếp tục phân chia và xếp lại mấy cái túi xách của mình cho có trật tự để sau này dễ dàng tìm kiếm hơn. Túi xách của cô không nhiều lắm, chắc là phải đi mua thêm thôi... dù sao thì cũng phải thay đổi một chút cho nó thời thượng hơn chứ.

Nghĩ vậy, Bảo Anh liền vớ lấy cái bóp đựng tiền tiết kiệm và ngồi đếm. Cái bóp này đựng tiền xài cho những chuyện quan trọng như mua sắm hay đi du lịch, còn tiền tiêu vặt thì cô nàng đựng vào túi tiền riêng để ở trong cặp đi học. Hàng tháng khi bà Nguyễn cho tiền, cô toàn trích ra một nửa số tiền đựng vào cả hai, bởi thế nên cô nàng chẳng bao giờ hết tiền.

"Ủa? Gì vậy ta...?"

Kiểm tra ngăn bí mật của bóp, Bảo Anh mới phát hiện ra có một thứ gì đó, hình như là một năm trước cô để quên không lấy ra, hay là để vào làm kỉ niệm gì đó... là gì vậy ta?

Bảo Anh sờ thử, rồi lôi ra. Là một bức ảnh!

Người trong ảnh này... nhìn quen quá!

"Ủa? Đây là... Shinakawa mà??"

Bảo Anh trợn mắt lên nhìn kỹ bức ảnh. Đùng là Gin thật rồi! Hình như là ảnh chụp lên, nhìn cách anh cười và cả góc mặt vô cùng tự nhiên, dĩ nhiên là rất đẹp trai. Cô chưa từng thấy anh cười rạng rỡ như thế này trước đây, chắc chắn là lúc ấy anh đang có chuyện gì đó rất vui. Khung cảnh trong ảnh cực kỳ đẹp với màu trắng của tuyết, thanh khiết mà lại mê đắm lòng người.

Nhưng vấn đề là... tại sao ảnh của anh lại ở trong bóp của cô?

Những ngón tay của Bảo Anh cảm nhận được gì đó đũng sau bức ảnh. Ngay lập tức, cô lật nó qua và lại bất ngờ thêm một lần nữa.

Đằng sau bức ảnh có chữ của cô, chính cô còn phải ngạc nhiên vì chưa bao giờ nghĩ mình có thể viết nắn nót như thế này.

Nhưng điều ngạc nhiên nhất không phải là nét chữ, mà lại là nội dung. Rất đơn giản, chỉ có một câu duy nhất.

"Anh ấy chính là hạnh phúc cả đời của tôi..."

Đúng lúc ấy, Bảo Anh lại cảm thấy trước mắt mình, những hình ảnh mập mờ, tựa như sương như khói hiện ra. Giữa vùng tuyết trắng xóa, biết bao nhiêu người đứng quanh cô, cô đều nhìn rõ mặt, chỉ duy nhất một người đứng gần cô nhất là cô không thể nhìn thấy được.

Bảo Anh vô thức đưa tay lên chạm vào người ấy, nhưng ngay lập tức, hình ảnh lại đột ngột tan biến như chưa từng tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Cảm giác đối với anh...

Tám ngày nữa thi ĐH=)))) Con au tình ruồi đăng nốt chương mới rồi ôn thi tiếp =))))

Tiểu thư Inagaki trở về dinh thự, trong lòng vô cùng bức bối. Quả thực cô ta cần nhiều thông tin hơn về Gin và con nhỏ thấp kém kia để dễ bề hành động. Vừa lúc nãy đã cho người đi điều tra rồi, nhưng vẫn cảm thấy bứt rứt khó chịu. Nhất định cô ta phải xử đẹp con nhỏ kia một trận cho ra hồn thì mới hả dạ được.

Những người làm trong nhà cảm thấy rất tò mò, không biết là ai mà lại có thể đập vỡ được cái mặt nạ thánh thiện giả tạo của cô chủ vậy chứ? Bình thường cô ta thể thoắt có chết cũng không muốn để người ta thấy được con người thật, vậy mà bây giờ lại dễ dàng bị bại lộ như thế này...

Chắc chắn là đã bị hạ nhục một vỏ vô cùng đau đớn rồi đây!

Đã ba ngày trôi qua kể từ lúc Bảo Anh phát hiện ra bức ảnh của Gin ở trong bóp tiền của mình.

Cô không dám lên tiếng hỏi, ngồi trong lớp lầu lầu lại liếc sang nhìn anh vài lần với vẻ mặt khó hiểu và tò mò. Tại sao hình của anh lại ở trong bóp của cô cơ chứ? Thật sự đúng là quá bí ẩn mà...

"Sumire, cậu nghĩ xem..." Cuối cùng, vì không chịu được, nên giờ nghỉ trưa cô nàng đành phải tâm sự với Sumire "Tự nhiên một ngày đẹp trời cậu phát hiện hình của một người mình chỉ mới quen biết hơn một tháng ở trong bóp mình, thì cậu sẽ làm gì?"

"Còn phải hỏi, dĩ nhiên là ngạc nhiên một hồi, sau đó sẽ đi tìm hiểu rồi." Sumire đập tay một phát và trả lời ngay "Ủa, mà sao cậu lại hỏi vậy?"

"Ừm..." Bảo Anh liếc ngang liếc dọc, chắc chắn là không có ai xung quanh đề ý rồi mới nói thầm vào tai cô bạn "Hôm trước, tớ phát hiện hình của hội trưởng trong bóp tiền của tớ!"

"Hà?? Hội trưởng hà??" Sumire hét toáng lên khiến Bảo Anh luống cuống, toát mồ hôi ra dẫu im lặng. Cả hai nhìn xung quanh một lúc rồi tiếp tục chụm đầu lại, Sumire nhướn mày hỏi tiếp "Sao cậu không đi hỏi cậu ấy?"

"Làm sao tớ dám hỏi chứ!!! Tự nhiên khi không lại có hình ảnh ấy trong bóp, tớ biết giải thích sao đây..." Bảo Anh dậm chân mấy cái, ngượng ngập đáp lại. Đúng rồi, tự nhiên lại có hình trai đẹp trong bóp của mình, mà lại không rõ nguồn gốc thì biết nói kiểu gì chứ.

Cô nàng Sumire khoanh tay lại ngẫm nghĩ một hồi. Hình của Gin nằm trong bóp của Chiaki là chuyện đương nhiên thôi mà! Vì họ là người yêu của nhau, hình đó là do Chiaki nhờ Sumire rửa ra để cô nàng cất làm kỷ niệm. Tiếc là bây giờ cô nàng đã bị mất trí nhớ, khó cho Gin thật chứ...

Bảo Anh chẳng cần đưa hình cho xem thì Sumire cũng biết đó là tấm nào rồi.

"À!" Sumire đột ngột chuyển chủ đề "Hôm nay cậu vẫn đi đưa bento cho hội trưởng đúng không?"

"À ừ! Bây giờ tớ đi đây nè." Bảo Anh thuận mắt nhìn đồng hồ đeo tay, trả lời cô bạn mình và đứng bật dậy.

"Chắc cậu ấy hạnh phúc lắm nhỉ..." Sumire đứng đưa đôi chân của mình, bâng quơ hỏi tiếp.

"Hạnh phúc gì đâu, cũng chỉ là trả nợ thôi mà!" Bảo Anh vô tư xua tay phản bác. Hạnh phúc cái gì chứ? Người ta đã có vợ chưa cưới rồi kia mà! Và lại nếu hạnh phúc chỉ vì một hộp bento tầm thường như thế này, thì chắc chắn Gin có vấn đề mất rồi!

"Lại đi của trai đấy hả?" Ryoma ngồi đằng sau nhớ nhớ lên tiếng. Bảo Anh thờ dãi, quay sang nhìn cậu ta. Cậu ta đang nghe nhạc, nhấc ghế lên xuống theo nhịp, nhìn thật chương mắt quá mà!!

Bảo Anh tự nghĩ không nên nói nhiều với loại người đáng ghét này, bèn nuốt hết tức giận xuống bụng và hậm hực bỏ đi. Ryoma thấy cô không nói tiếng nào mà đã đi một nước, lập tức đứng dậy định đi theo.

Nhưng chưa kịp đi thì đã bị Sumire chặn đường mất rồi.

"Con nhỏ này, tránh ra." Cậu ta quắc mắt nhìn cô nàng.

"Không thích đấy!" Sumire hất mặt lên, đáp lại một cách đầy thách thức. Ryoma thờ dãi, lấy tay vuốt mặt một cái, định né sang một bên để đi nhưng Sumire vẫn ngoan cố bước qua bước lại để cản đường.

"Bộ thích ăn đòn lắm hả?" Cuối cùng, vì không chịu nổi nữa, Ryoma đánh gắt lên đầy bực bội.

"Nam nhi mà lại đi đánh nữ giới à? Đùng là nhục nhả." Cô nàng kia không chịu thua, bâu môi cự lại.

"Cái gì...? Có..." Ryoma nghẹn họng, lấy tay chỉ thẳng vào mặt Sumire và nghiến răng lại ken két "Chấn đường người khác mà còn lảo lếu, gặp người khác là đã cho cô một trận này giờ rồi."

Sumire khoanh tay lại, cười khẩy một cái và hất vãi lọn tóc ra sau lưng: "Nè, tôi biết tổng cậu sắp làm gì. Nói cho mà biết, từ nay về sau tôi mà nghe bất cứ câu nào cậu chộc ghẹo Chiaki, thì tôi sẽ đem dao lên băm nát cậu ra."

"Ôi sợ quá!!" Ryoma già bộ run rẩy "Vậy thì cứ thử đi, nhớ đem dao bén một chút, da thịt tôi dày lắm, sợ cắt không dễ dàng đâu ha."

"Được thôi! Thích thì chiều." Sumire tức giận quát lên, khiến mọi người phải xoay đầu lại, hướng bao nhiêu con mắt về phía bọn họ một cách tò mò.

"Tránh ra!" Ryoma trầm giọng xuống.

"Ai cho? Định đi đâu?" Sumire vẫn lì lợm, trợn mắt nhìn cậu ta.

Cậu ta không chịu thua, trợn mắt nhìn cô lại và nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Đi canteen, được chưa? Tránh ra mau con nhò lõe loét."

"Cậu nói ai lõe loét đó hả?" Sumire đậm mặt chân xuống sàn và hét toáng lên "Tôi không tin, tôi phải đi theo cậu đến canteen thì thôi."

Ryoma cười khẩy một cái về khinh bỉ, bỏ tay vào túi quần, nhặt thếch buông ra một câu: "Tùy cô" và né sang một bên, cố tình dụng vai Sumire một cái rồi mới chịu bỏ đi. Cô nàng Sumire tức muốn lộn ruột, nhưng vẫn phải mặt dày hậm hực đi tò tò theo sau cậu ta. Đứng là quái quỷ! Chỉ vì bảo vệ bạn thân mà phải làm cái đuôi của cậu ta. Ôi trời ơi chắc điên mất thôi!

"Cố đừng lo tôi sẽ thấy khó chịu. Ngày nào cũng có con gái đi theo tôi, tôi quen rồi." Ryoma vừa đi vừa hơi hướng đầu mình ra phía sau, nhìn Sumire "Nếu muốn làm tôi dễ ý bằng chiều trò cãi nhau đó thì nói thẳng ra cho rồi đi."

"Nè thằng kia, tôi thì dù tôi có ể ba kiếp tôi cũng không thích một cái tên xác xược như cậu đâu nghe chưa! Đừng có ảo tưởng sức mạnh nữa." Sumire hất tóc ra sau, ngẩng cao đầu lên và đáp lại với giọng cực kỳ tự tin "Cậu không phải gu của tôi đâu ha."

Ryoma tối sầm mặt mũi. Con nhò này sao mà cái miệng to thể không biết!! Làm nãy giờ ai cũng nhìn, khó chịu chết đi được. Toàn thích chọc cho máu điên của cậu ta nổi lên không là sao?

Phải khó khăn lắm Bảo Anh mới có thể vào được phòng hội học sinh.

Vì ở bên ngoài hành lang có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn cô, đã vậy còn phải đứng chờ một lúc vì hội học sinh đang họp. Ba ngày nay ngày nào cũng đi đưa bento, nên càng ngày càng có nhiều lời xì xào bàn tán hơn. Nào là lại có người theo đuôi hội trưởng, rồi thì người ta nói con đường nhanh nhất đến trái tim của một người đàn ông là đi qua dạ dày... bla... bla... Tha cho cô đi được không, trả nợ thôi mà cũng bị hiểu lầm nữa là sao...

Nhưng mà... nhìn cô đứng là giống như đang theo đuôi Gin thật! Ba ngày liên tục làm bento cho anh, trưa nào cũng đi tìm anh như thế này, mọi người nghĩ cô đang thích anh thì cũng chẳng có gì là lạ.

Sau khi hội học sinh đã họp xong rồi, Bảo Anh mới có thể vào được.

Vì không muốn làm phiền mọi người trong phòng nên cô chỉ vào đưa bento rồi ra ngoài ngay, không nán lại thêm phút nào. Cô chỉ kịp nghe câu cảm ơn từ Gin rồi sau đó chạy biến luôn, chẳng đứng buồn đưa lễ như mọi lần nữa.

Cô rất muốn hỏi anh về chuyện bức ảnh, nhưng lại không biết mở miệng hỏi thế nào. Lắm lúc cô nghĩ chỉ cần đơn giản nói thẳng với anh rằng, hình của anh ở trong bốp của cô, rồi hỏi anh có biết tại sao không thôi mà cũng không thể làm được.

Tấm hình duy nhất của anh mà cô có...

Anh thật sự rất đẹp trai. Bình thường anh luôn giữ vẻ điềm nhiên trước mặt người khác, có lẽ chỉ có cô là người thấy được nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời này của anh.

Nhưng cô cảm thấy mình thật sự không đúng! Cô không thể giữ hình một người con trai đã có vợ chưa cưới mà không rõ nguồn gốc được! Nghĩ đi nghĩ lại cũng phải làm rõ chuyện này, nếu không chắc cô sẽ bút rút cả đôi mắt!

Về đến lớp học, Bảo Anh đã thấy mọi người xếp bàn lại để ăn trưa. Cô đi lại gần, ngồi xuống bàn mình suy nghĩ bâng quơ một lúc rồi mới chịu lấy bento ra để ăn.

"Nè nè..." Ayane thấy Bảo Anh hơi lạ bèn quay sang thì thầm với Sumire, bấy giờ cũng đang bay hoay lấy bữa trưa ra vì mới vừa theo Ryoma đi canteen về "Chii – chan đã nhớ được chút nào chưa?"

"Nếu nhớ rồi thì cậu ấy đâu có ngồi đây..." Sumire chán nản trả lời. Ayane trề môi ra về tiếc nuôi, còn Akiko cũng đã nghe thấy nên cũng thờ dài đầy ngao ngán.

"Hay là nói thẳng ra cho rồi đi..." Michio từ đâu bay vào xì xầm "Biết đâu như vậy sẽ nhớ lại nhanh hơn?"

"Không được đâu! Nếu như trí nhớ quay lại quá dồn dập sẽ khiến cậu ấy không chịu nổi, có thể sẽ gặp nguy hiểm." Sumire xua tay phản bác ý kiến của Michio. Cậu ta gật gù đầu tỏ vẻ hiểu ý và đồng tình, rồi tiện tay kéo ghế ngồi xuống nháp hội bà tám nhiều chuyện xuyên lức lặc luôn.

"Đang nói chuyện gì đó?" Bảo Anh ngồi đối diện bọn họ, thấy đang bàn tán xôn xao thì lên tiếng hỏi. Cả đám giật bắn người, vội vã quay người lại, cười cười nói không có gì và cắm mặt xuống ăn ngon lành. Bảo Anh nhàu mày, chắc chắn là có chuyện gì mờ ám... Hay là đang nói gì về cô?

Mà thôi, đám bạn của cô lúc nào cũng có chuyện để bàn, cần gì phải quan tâm cho một? Kiểu gì một hồi cũng tới tai của cô cho xem.

"Chiaki! Ngước mặt lên nói chuyện nghiêm túc phát nào."

Đang cắm đầu kết thúc bữa trưa, thì đột ngột chất giọng thanh niên nghiêm túc hiếm có khó tìm của Sumire vang lên khiến Bảo Anh một phen đờ người, suýt nữa đã làm rớt luôn cả đôi đũa. Từ từ ngẩng đầu lên thì thấy cả đám cũng đang chăm chăm hướng thẳng tầm con mắt nhìn cô khiến cô giật cả mình.

"Gi thế? Mọi người hôm nay sao vậy?" Bảo Anh cười cười để làm loãng đi cái không khí có phần căng thẳng đang hiện diện. Tất cả đám bạn đều im lặng, không ai có dũng cảm đề lên tiếng trước. Bảo Anh vẫn ngồi nhìn bọn họ, đôi tay rành rang từ từ đóng nắp hộp bento, gọt nó lại vào tấm vải và hơi cúi người xuống để bỏ vào cặp mình. Lúc cô ngước lên, mọi người vẫn đang nhìn cô rất chăm chú.

"Trời à, cứ như tớ đang bị bức cung ấy. Có nói không thì bảo?" Cuối cùng, vì không chịu được nữa nên Bảo Anh đành bắt mẫn lên tiếng.

"Được rồi được rồi, để tớ nói..." Sumire giờ tay xin hàng, rồi thờ dài một hơi, nhìn Bảo Anh và bắt đầu vào chủ đề chính "Chiaki, thật ra hội trưởng yêu—

"Đang nói gì về tôi à?"

"Aaa!!! Ôi trời ơi ba má ơi!!" Sumire giật bắn người, theo phản xạ hét toáng lên khiến mọi người cũng vì thế mà giật mình theo. Bảo Anh quay qua ngước lên nhìn người con trai vừa làm cho cô bạn mình một phen muốn rớt tim ra ngoài kia, không ai khác chính là Gin.

"Hội trưởng, cậu về lớp rồi đấy à?" Sumire ôm ngực trái thờ hồng hộc, miệng răng rợn ra một nụ cười cực tươi tắn.

"Cũng sắp vào tiết tiếp theo rồi nên về sớm để xem bài." Gin ngồi xuống chỗ của mình, bình thản trả lời Sumire và lấy tập sách ra.

Bảo Anh nhìn Gin một lúc, rồi lại quay sang đám bạn, tiếp tục vấn đề lúc nãy: "Nè nè, nói tiếp đi chứ! Thật ra hội trưởng yêu... cái gì?"

Ai kia nghe cô nàng người yêu nhắc đến mình thì lập tức quét mắt sang nhìn, tai hoạt động hết công suất để nghe ngóng.

"Chắc, thôi bỏ đi. Cũng không có gì quan trọng!" Sumire tặc lưỡi một cái, bắt đầu đi giấu hết bí mật vào trong lòng. Vốn dĩ cô nàng định nói cho Bảo Anh biết, nhưng khi thấy Gin vào lớp rồi, lại đẹp bỏ ý định đó đi, vì cô nàng thấy trong ánh mắt của anh nhìn Bảo Anh vẫn còn ngập tràn hy vọng, như vậy chứng tỏ anh vẫn có thể xoay xở được, chưa cần thiết phải nhúng tay vào "Sắp reng chuông rồi, xếp bàn lại chỗ cũ thôi."

Bảo Anh thấy lạ, nhưng cũng không muốn hỏi nữa. Gìn đã vào lớp rồi, bàn tán về anh lúc này thì không hay cho lắm..

"Tóc của em..."

"Hả?"

Gìn đột ngột lên tiếng khiến Bảo Anh hơi chột dạ, lập tức quay sang nhìn anh. Anh cặm cụi chép bài thêm khoảng ba giây rồi mới ngược mặt lên nhìn cô và nói nốt câu: "Nó ngắn hơn rồi thì phải. Chỉ còn dài quá vai một chút."

"À... Do em có đi cắt tóc hồi tháng trước." Bảo Anh vuốt nhẹ tóc mình, trả lời anh. Rồi như nhớ ra chuyện gì đó liền lập tức hỏi lại "Mà... sao anh lại hỏi vậy? Anh biết hồi đó em để tóc dài hả?"

"Hôm trước vô tình thấy hình tập thể của lớp em hồi năm nhất trong kỷ yếu của trường. Tóc em hồi đó dài hơn bây giờ, nên anh tò mò thôi." Anh thản nhiên đưa ra một lý do vô cùng chính đáng.

Bảo Anh ồ lên một tiếng. Anh đúng là người biết quan sát, đến cả việc tóc cô ngắn đi mà cũng để ý nữa.

"Anh chu đáo thật đó! Còn để ý đến cả những chi tiết như vậy ư?" Cô nàng thuận miệng buông lời khen anh.

Anh nhìn cô một lúc lâu, rồi lại cúi đầu xuống cầm bút lên làm bài, nhẹ nhàng trả lời cô: "Thật ra không phải ai anh cũng chu đáo như vậy."

Bảo Anh hơi ngạc nhiên trước câu trả lời của Gìn. Cô không biết đáp lại như thế nào cho phải. Thật ra rồi cuộc cô và anh đã thân thiết đến mức nào cơ chứ? Chỉ đơn giản là tình nghĩa thầy trò vì anh đã từng dạy học cho cô trong một thời gian ngắn thôi mà, anh đâu cần phải để ý và quan tâm cô như vậy...?

Bài vở ở năm ba khá nặng nề, cho nên học sinh năm ba sẽ được đi tham quan dã ngoại vào giữa tháng năm, tức là vào đầu tuần sau. Và điểm đến của đợt dã ngoại – Kyoto – không bao giờ là nhàm chán đối với các học sinh.

Vào thời gian chuẩn bị kế hoạch đi dã ngoại, văn phòng hội học sinh phải tăng cường độ làm việc lên một chút vì có bao nhiêu kế hoạch phải phê duyệt. Phê duyệt các loại danh sách, rồi còn phải cùng với thầy cô tìm các phương án để đảm bảo an toàn và thuận lợi cho suốt cả chuyến hành trình.

Có một buổi chiều, khi Bảo Anh đã sinh hoạt câu lạc bộ xong, sực nhớ ra mình để quên đồ ở lớp nên phải chạy đi lấy.

Lấy được rồi, cô chậm chậm sai bước trên hành lang lớp học vắng người rợp nắng chiều hoàng hôn. Lúc đi ngang qua phòng hội học sinh, vô tình ghé mắt nhìn vào thì thấy Gìn đang ngồi dựa lưng vào thành ghế, nhắm mắt ngủ gật. Mấy hôm nay anh vừa được ba mình giao cho một dự án lớn, đã vậy còn phải giải quyết chuyện ở trường nên gần cả tuần nay không được ngủ một phút nào, đầu óc phải làm việc liên tục không được ngừng nghỉ.

Bảo Anh nhẹ nhàng trượt cửa sang một bên, tiến vào trong phòng, cố gắng không tạo ra âm thanh để không làm tỉnh giấc của Gìn. Cô rón rén kéo ghế, ngồi xuống bên cạnh anh và nhìn anh kỹ hơn. Mất anh xuất hiện thâm quầng, đáng vẻ cũng rất mệt mỏi, chưa kể trên bàn còn một chồng giấy tờ chưa ký xong, thế này thì đến bao giờ mới hết?

Bảo Anh đột ngột cảm thấy đau lòng.

Anh nhất định đang bị suy nhược cơ thể, nếu cứ kéo dài sẽ phát bệnh mất.

Bảo Anh trong một thoáng cảm thấy chột dạ, hình như cảm giác lo lắng này cô đã từng trải qua rồi, nhưng lại không thể nào nhớ được đã trải qua lúc nào.

Không gian im ắng khiến Bảo Anh dễ dàng xâu chuỗi lại vài sự kiện. Cô đến Nhật Bản vào năm mười sáu tuổi, vào ngày đi học đầu tiên, đi lên con dốc hoa anh đào, cô đã gặp một người, nhất định là đã gặp một người. Vào lớp thì gặp được Sumire, Akiko, Ayane... Sau đó đi đăng ký vào câu lạc bộ Karatedo. Người mà cô gặp lúc đăng ký, cô cũng không nhớ mặt. Sau đó là một chuỗi tập luyện khổ cực gặt gao khi cô cứ liên tục bị ai đó thách đấu...

Cô từng có mối tình đầu là Hoshino Jiro.

Ngày anh ấy mất, cô đau khổ đến mức muốn ngất lên ngất xuống. Khoảnh khắc ấy, ai đó xuất hiện, ôm chặt lấy cô, giải tỏa hết nỗi niềm cho cô, nhưng, một lần nữa, cô lại không nhớ được.

Bảo Anh khẽ nhắm mắt lại, một mùi hương thoang thoảng vừa lạ vừa quen chiếm hữu lấy khứu giác của cô. Là mùi hương của người đó, người mà cô không thể nhớ mặt... Người mà cô chắc chắn đã từng quen biết, đã từng ghét, từng nhớ, từng hận, từng yêu rất nhiều...

Cô mở mắt, quay sang nhìn Gìn. Cô và anh bây giờ đang ở rất gần nhau, thậm chí cô có thể cảm nhận thấy được, mùi hương đặc biệt của anh đang dần quấn lấy cơ thể cô.

Mùi hương của anh, quả thật rất giống với người mà cô đang nghĩ đến.

Thật sự rất giống.

Bước sang đầu tuần sau, đợt dã ngoại đến Kyoto cô kính đã bắt đầu.

Bảo Anh thật sự rất háo hức, mặc dù đã từng đến Kyoto, nhưng vẫn còn rất nhiều nơi cô vẫn chưa được đi tham quan. Lần này đến đó nhất định phải đi cho bằng hết.

Lên tàu tốc hành, vào toa tàu dành cho lớp, đám bạn của Bảo Anh bắt đầu loay hoay sắp xếp chỗ ngồi. Mỗi hàng chỉ được ngồi hai người, cả đám có tính xếp cho Bảo Anh ngồi lẻ một mình, nhằm chừa chỗ cho Gìn ngồi. Cô nàng bị cho vào trống vắng vô tư không biết gì, cứ vui vẻ đồng ý ngồi một mình vậy thôi.

Gìn do phải kiểm tra danh sách học sinh và làm vài nhiệm vụ nữa nên là người lên tàu sau cùng với các giáo viên. Lúc đến toa của lớp, các nữ sinh bắt đầu nháo nhào muốn kiểm chỗ cho anh. Anh thấy cảm kích, còn Ryoma thì thờ dài ngắn ngăm, đám bạn Sumire thì mừng thầm như mở cờ trong bụng.

Bảo Anh đeo tai phone nên cũng không để ý cả lớp đang lao xao chuyện gì. Cô ngồi ghế trong cùng, chống tay lên thành cửa sổ và nhìn ra bên ngoài với vẻ mặt háo hức và nồn nóng.

"Anh ngồi đây được không?" Nhưng khi giọng nói điềm tĩnh nhẹ nhàng của Gìn vang lên, thì ngay lập tức nhạc nhẽo trong tai phone đã biến đi đâu mất. Bảo Anh giật mình, bỏ tai phone ra và quay đầu lại để nhìn anh, mắt trợn to lên vì kinh ngạc.

"Miyamoto, em không sao chứ?" Thấy cô vẫn không lên tiếng, nên Gìn bèn hỏi thêm một câu nữa khiến cho cô hoàn hồn.

"À không...! Tất nhiên là được rồi, anh cứ ngồi đi." Bảo Anh lúng túng nói câu đồng ý, tay múa máy loạn xạ khiến Gìn buồn cười không chịu được nhưng vẫn phải ráng nhịn.

Anh dồn nén nở một nụ cười mỉm xã giao, rồi ngồi xuống bên cạnh cô. Ở gần bên cô như thế này cũng đủ làm anh hạnh phúc cả ngày rồi, bao nhiêu áp lực công việc cũng đã dần tan biến hết.

Bảo Anh lén lút nhìn Gìn, tim đập như muốn rớt ra ngoài đến nơi. Ôi ngồi chung với trai đẹp hóa ra không sướng chút nào, trái lại còn vô cùng căng thẳng!!

Nếu anh cứ ở gần bên cô đầy dịu dàng như thế này, mặc dù biết là anh đã có vợ chưa cưới, nhưng chắc cô sẽ mặc kệ mà yêu anh đơn phương mất...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Đờn ngang trái, duyên do trời định!

Khoảng một tiếng sau khi tàu khởi hành, Gin bắt đầu cảm thấy cơ thể mệt mỏi, vì cuối cùng cũng có giây phút được ngồi im như thế này nên con buồn ngủ nhanh chóng ập tới.

Nhưng khổ nỗi, ai đó ngồi kế bên anh đã nhanh hơn anh một bước, gạt gài gạt gù cái đầu rồi cuối cùng vô tình dựa luôn vào người anh và ngủ ngon lành. Anh thờ dài nhìn Bảo Anh, chắc chắn hôm qua lại thức khuya vì háo hức đi dã ngoại rồi đấy mà!

Gin định để yên như vậy cho cô ngủ, nhưng lại sợ một lát nữa cô thức dậy sẽ tạo ra khoảng cách ngưng ngưng cho cả hai nên bèn nhanh chóng nhẹ nhàng lấy tay đẩy đầu cô dựa vào ghế trở lại. Cô ngủ say nên người mềm nhũn như một chú mèo con ngoan ngoãn, lập tức yên vị dựa đầu vào ghế. Gin cẩn thận rút tay mình về, rồi hơi chồm người sang gạt cần kéo ghế của cô ngã ra sau một chút cho cô dễ nằm. Cũng may hàng ghế của họ là hàng cuối cùng của toa nên cũng không sợ làm phiền người khác cho lắm.

Gin cũng đã rất mệt, anh lấy tay gạt cần kéo ghế của mình ngã ra ngang với ghế của Bảo Anh. Hàng ghế này chỉ có hai tay ghế ở ngoài và trong cùng, không có tay ghế chắn giữa nên anh được dịp nhìn cô gần hơn và kỹ hơn.

Anh vươn tay nhẹ nhàng nhéo đôi má phúng phính của cô rồi mới chịu nhắm mắt lại và chìm vào giấc ngủ.

Sumire và Ayane ngồi ở hàng ghế đối diện hai người bọn họ, nhìn thấy cả hai ngủ ngon lành thì vô cùng phấn khích. Lực lượng bạn bè thân thiết của hai người ấy đều đang ngồi xung quanh, còn bọn con gái nữ sinh cùng lớp thì đã ngồi trên hàng đầu hết rồi nên không sợ chuyện bị dòm ngó.

"Nhìn họ dễ thương quá đi!! Tôi mong Chii – chan nhanh nhanh nhớ lại để họ mau chóng quay về như xưa quá..." Ayane thích thú quăn quéo đến mức đỏ mặt, giọng mặc dù đã giảm âm lượng xuống rất thấp nhưng vẫn không che lấp nổi sự phấn khích.

"Hồi đó còn được chọn là cặp đôi của năm còn gì?" Sumire tự hào thêm vào, đang định nói thêm thì lại phát hiện ra những cử động từ bên Bảo Anh và Gin nên lập tức nín bật để xem xét và lắng nghe.

Quay trở lại chỗ Bảo Anh.

Cô đang mơ, nhưng giấc mơ này rất lạ.

Cô thấy tất cả mọi người mà cô quen biết, duy nhất chỉ có một người đứng lẫn trong đó là cô không thể thấy mặt. Cô cố gắng nhìn cho rõ, nhưng làn sương xung quanh người đó mỗi lúc một dày hơn, ngăn cản không cho cô nhìn thấy.

Trước khi người ấy hoàn toàn biến mất, cô còn loáng thoáng thấy miệng người đó mấp máy nói vài chữ, và trên gò má của người đó, lấp lánh một giọt nước mắt đang rơi xuống.

Cô ráng nhắm đi nhắm lại để biết được nội dung, rốt cuộc trong đầu cũng có kết quả.

"Anh thật sự nhớ em..."

Đột nhiên cô cảm thấy đau lòng khôn tả, đáy mắt không biết từ bao giờ đã đỏ hoe, nước mắt lập tức rơi xuống, chan hòa khắp gương mặt. Tại sao cô lại khóc? Cô thật sự không hiểu...

Đúng lúc tiếng nấc đầu tiên của Bảo Anh vang lên, thì từ phía sau, một ai đó bỗng nhiên vòng tay qua ôm chăm lấy cô khiến cô giật mình, định quay ra sau để nhìn kỹ xem là ai nhưng lại không thể làm được, đành bắt lực đứng im như vậy.

"Đừng khóc...! Anh ở đây rồi." Người đó lên tiếng, chất giọng rất nhẹ nhàng, tựa hồ như có thể xoa dịu hết sự đau khổ trong lòng của cô ngay lúc này vậy.

Giọng nói này thật sự rất quen thuộc, dường như cô đã nghe ở đâu đó rồi...

Phải rồi, là của Gin! Nhưng tại sao anh lại hiện diện ở đây? Có phải do đầu óc của cô đã có vấn đề rồi không?

Trong khi đó, ở ngoài hiện thực, Gin lại bị đánh thức bởi những tiếng nấc của Bảo Anh.

Anh hoảng tỉnh, mắt mở to ra nhìn cô. Không biết từ bao giờ, cô đã rúc vào người anh tựa như một con mèo đang hoảng sợ, hai tay bầu chặt lấy vạt áo sơ mi của anh, đôi mắt nhắm nghiền đang đỏ lên, gương mặt bây giờ đã ướt đầm nước mắt và mồ hôi. Tim anh lập tức đau thối, cô lại gặp ác mộng nữa rồi sao? Cô đang mơ thấy điều gì, nó đau khổ lắm sao? Có liên quan đến anh hay không?

Gin thời nghĩ nhiều, lấy tay lau nước mắt cho Bảo Anh và lay vai gọi cô dậy. Sau vài tiếng gọi, cô giật mình, thở mạnh vài hơi và tỉnh giấc với vẻ vô cùng bàng hoàng. Lúc đã định hình được thực tại, cô mới đưa đôi mắt mơ hồ và ngây dại nhìn chăm chăm người mình đang ôm lấy và lập tức thả tay ra khỏi áo của anh.

"E... em xin lỗi... Em không cố ý thừa hội trường..." Bảo Anh bật người dậy, lau vệt nước mắt và rồi rút xin lỗi Gin. Trời ơi cô vừa làm chuyện quái gì vậy? Cô vừa ôm anh để ngủ sao? Cô vừa ôm chầm sắp cưới của người khác để ngủ sao hả??

"Không sao, em hít thở đều đi, hít sâu và thở ra một hơi dài nào." Gin ngồi dậy theo, rút khăn giấy lau mồ hôi và nhẹ nhàng an ủi Bảo Anh. Cô không tránh né, vẫn ngồi im cho anh làm và đưa đôi mắt hói lồi nhìn anh. Anh lau mồ hôi cho cô xong, mỉm cười vuốt nhẹ vài lọn tóc đang xỏa lòa xỏa trước mặt cô qua mang tai, dịu dàng tiếp lời "Ồn rồi, không sao đâu, nếu muốn em cứ ngủ tiếp đi, có anh ở đây."

Bảo Anh hơi chột dạ vì câu nói của Gin. Trong lời của anh chín phần là quan tâm cô, một phần là lo lắng cho cô. Chẳng biết có phải cô đang ảo tưởng hay không, nhưng nhìn anh giống như một người đang thích cô vậy! Chắc chắn là ảo tưởng rồi chứ gì nữa! Một người yêu vợ chưa cưới như anh thì sao có thể thích người khác được...

"Nhưng mà... em sợ sẽ lại quay sang làm phiền anh." Bảo Anh lung tung lên tiếng, giọng cô khàn đục. Cô rất muốn ngủ tiếp, nhưng lại không dám vì lo mình sẽ lại ôm chăm lấy Gin. Đang định nói mình sẽ thức luôn thì đột ngột con đau đầu ập tới, khiến cho cô choáng váng không thể ngồi vững.

"Không sao, cứ ngủ đi." Gin đỡ lấy cô, nhủ mảy dầy lo lắng và trả lời không do dự, rồi nhẹ nhàng lấy tay đẩy hai vai của cô để cô ngã người ra sau "Đường còn xa lắm, anh sẽ ngồi quan sát em."

Bảo Anh nghe Gin nói vậy thì cảm thấy yên tâm một phần. Cô nhìn anh thêm một chút rồi mới chịu gạt đầu, từ từ nhắm mắt lại.

Gin nhìn cô đã yên lòng ngủ thì khẽ thở dài một cái. Anh muốn ngủ bây giờ cũng không được nữa, vì thấy cô như vậy nên không thể an tâm nhắm mắt được!

Anh chờ đến khi đã nghe tiếng thở đều đều của cô phát ra nhè nhẹ bên tai, đoán chừng cô ngủ say rồi mới dựng ghế mình thẳng dậy và lấy sách ra đọc.

Không gian trong toa tàu rất ồn ào, nhưng Gin lại thấy yên tĩnh đến lạ lùng, yên tĩnh đến mức mặc dù đã giữ khoảng cách với Bảo Anh, anh vẫn có thể nghe thấy tiếng thở của cô. Cô nằm nghiêng một lúc, rồi lại cựa mình xoay thẳng người lại. Do đang mặc đồng phục của trường, nên khi có cử động, chiếc váy ngăn lại ngay càng bị cuốn lên trên, khiến đôi chân trắng ngần của cô vô tình lại đập thẳng vào mắt Gin khi anh thuận mắt quay sang quan sát cô. Anh thờ dài, bỏ sách xuống, cởi áo vest đồng phục ra và đắp lên người cô. Dường như thấy ấm hơn nên cơ mặt của cô cũng giãn ra một chút, nhìn cực kỳ thoải mái.

Gin nhẹ nhàng lấy tay vuốt má Bảo Anh, đôi mắt bình tĩnh không biết từ bao giờ lại ánh lên vài tia đau buồn. Anh nhìn cô thêm một lúc, rồi lại ngồi ngay ngắn trở lại và cầm sách lên đọc tiếp.

Hiện tại, chỉ cần anh bỏ cuốn sách xuống, thì ai cũng sẽ thấy được sự đau khổ đang hiện diện trên gương mặt của anh.

Anh luôn là người làm cho cô đau khổ, chưa từng khiến cô có được hạnh phúc trọn vẹn. Có lẽ, đưa cô trở lại bên cạnh anh nhưng lại không nhớ về anh, xem anh như người xa lạ chính là hình phạt lớn nhất mà cuộc đời này dành cho anh.

Thật sự quá đau đớn!

Đến Kyoto, nhận phòng khách sạn đầu đó xong xuôi, nhóm của Bảo Anh liền rủ nhau đi tham quan xung quanh khu phố một vòng, duy chỉ có mình Gin không đi vì đã nằm lại phòng để nghỉ ngơi. Anh cần ngủ, nếu không chắc chắn còn sức đâu mà ngày mai làm trưởng nhóm mất!!

Gin không đi theo nhóm khiến Bảo Anh mơ hồ cảm thấy thiếu vắng. Cô hơi tiếc một chút, nhưng rồi cũng bị sự háo hức của Sumire và Ayane làm cho vui vẻ trở lại.

Khoảng sáu giờ tối, cả đám về lại khách sạn để tắm rửa và ăn tối. Xong xuôi rồi, tất cả lại tập trung ở phòng sinh hoạt chung, ngồi dưới sàn chiếu tatami chơi đánh bài, tám chuyện.

"Nè nè, có ai muốn nghe chuyện ma không?" Michio lại lên con muốn hù dọa người khác.

Ngay lập tức, Ayane và Bảo Anh xanh mặt nuốt nước bọt, còn Sumire và Ryoma, bấy giờ vì tò mò mà chui vào, thì đồng thanh lên tiếng: "Gi đó? Kể nghe xem nào."

"Từ đầu đến đây tớ đã ngờ ngợ rồi..." Michio bắt đầu thấp giọng, vẻ rất bí ẩn, gương mặt hiện rõ sự ma quái "Khách sạn này nổi tiếng lắm... vì ở đây có ma..."

"Hả?!! Thật hả??" Bảo Anh tái mét mặt, run run hỏi lại. Cái gì cơ...? Ở đây có ma sao? Trời ơi vậy tối nay làm sao cô dám ngủ...? Không được rồi, cô phải rút lui gấp!

Nghe là làm, Bảo Anh nhà ta liền rời khỏi đó, lẳng lặng trở về phòng. Khi đi ra ngoài rồi vẫn còn nghe thấy tiếng Michio kể chuyện:

"Thật mà! Nghe nói, ngày trước, có một du khách ngủ ở đây, vì một lý do gì đó mà đêm khuya đi ra ngoài hành lang. Đang đi thì cảm thấy lạnh người ở phía sau, khi quay lại... thì thấy một bóng người đứng im lặng nhìn ông ta..."

Bảo Anh không dám nghe nữa, liền chạy đi thật lẹ.

"Aaaaaa!!!! Đừng có kể nữa mà!! Tớ lạy cậu luôn đây!!!!" Ayane bịt tai lại, hét ầm lên vì quá sợ hãi "Tối nay tớ không ngủ được thì đừng có trách!!"

Bụp!

Đột nhiên, không gian bắt chợt tối đen. Cả đám bắt đầu nháo nhào tán loạn hết cả lên. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến ai nấy không biết phải làm gì. Ayane đã sợ đến mức run bần bật, liền nắm chặt lấy cánh tay của người gần nhất, thậm chí cô nàng còn bóp bóp thử xem nó có ấm không, vì tay của người chết thường lạnh mà...

"Xin quý khách bình tĩnh, do đường dây điện trong khu phố đang được sửa chữa nên sẽ ngắt điện cả khu khoảng mười phút, thật sự xin lỗi quý khách vì sự bất tiện này." Một nhân viên khách sạn mặc yukata cầm đèn pin mở cửa ra và thông báo tình hình. Mọi người nghe xong, có người thờ phào nhẹ nhõm, có người vẫn còn xanh mặt run rẩy, điển hình là Ayane!

Trong khi đó, Bảo Anh nhà ta đang loay hoay bước từng bước trên hành lang để quay lại phòng sinh hoạt chung. Ôi trời ơi sao mà đường tối thui vậy nè?! Cô đã mang mắt kính rồi mà mắt vẫn chưa quen được với bóng tối nữa! Đã vậy còn bị câu chuyện lúc nãy của Michio làm cho kinh sợ nên bước đi không thể vững nổi.

Bảo Anh bắt đầu cảm thấy da gà mình nổi hết cả lên! Chuyện gì chứ chuyện sợ ma thì có không thể kim chế được! Cứ như thế, bước đi bước nào là cô nàng lại rớt nước mắt theo bước đó. Bấy giờ mà có người đứng trước mặt nhìn cô thật chắc cô té xỉu tại chỗ luôn quá...

Đang trên đỉnh điểm của sự sợ hãi, thì đột nhiên, một bàn tay nào đó từ phía sau bắt ngờ đặt lên vai của Bảo Anh khiến cô giật mình, sự ớn lạnh được nước chạy từ dưới gót chân lên đến tận óc.

"Aaaaa!!" Cô ngồi thụp xuống, hét lên đầy hoảng sợ. Được rồi, cô hoàn toàn yếu thế rồi đây! Muốn giết cô thì cứ giết đi...

"Miyamoto?"

Bảo Anh vừa khóc lóc vừa ngạc nhiên. Trời đất! Con ma này biết cả họ của cô hay sao? Thậm chí còn đi từ từ sang đứng trước mặt cô để hù cô cho cô chết nhanh hơn nữa chứ!

"Miyamoto, anh đây."

Mà sao con ma này có giọng giống Gin thế nhỉ?

Bảo Anh ngược mắt lên nhìn 'con ma' kia, đúng là Gin thật! On trời được cứu rồi!

Gin thấy cô nàng đối diện mình cứ ngồi ngược mặt lên nhìn mình với đôi mắt ướt đầm nước mà chẳng chịu đứng dậy thì hơi sốt ruột, bèn phải ngồi xuống ngang hàng với cô, cười khỏ lau nước mắt cho cô. Một người sợ ma như cô tại sao lại đi một mình lúc tối thui thế này chứ? Làm anh vừa thấy tức cười vừa lo lắng.

"Không có gì đâu! Anh ngồi đây với em, mà nào dám lại gần?" Gin xoa xoa đầu Bảo Anh, cười cười dỗ dành cô như trẻ con.

"Gặp mặt anh, mà nữ chắc đeo cả kiềp vớ háo sắc luôn ấy chứ." Bảo Anh dụi mắt, giọng run run đáp lại "Mà... sao anh lại ở đây?"

"Anh vừa tám xong thì thấy phòng tối thôi, bật đèn pin ra ngoài thì mới biết cả khách sạn đang mất điện. Đang đi tới chỗ mọi người thì gặp em." Gin vừa nắm tay đỡ Bảo Anh đứng dậy vừa nói.

"Vậy sao?" Bảo Anh vội vã rút tay mình ra khỏi tay Gin, nhìn anh với đôi mắt ái ngại. Nhưng khi vừa buông tay xuống, thì đột nhiên một cơn gió lạnh thổi qua khiến cô lập tức phải đưa tay lên nắm chặt lấy tay anh trở lại.

"Anh ở đây, không sao..." Anh dịu dàng xoa tay cô, khiến cô trong một thoáng phải ngẩn ngơ, tim đập mạnh không thể kiểm soát được, hai má không biết từ lúc nào đã đỏ lên vì ngượng ngập.

Cả không gian tối đen bắt ngờ bùng sáng, khách sạn đã có điện trở lại.

Bảo Anh luống cuống xin lỗi Gin, thu tay mình về. Đôi tay của cô vẫn còn vương lại hơi ấm của anh, khiến cô cảm thấy yên bình đến lạ, cảm giác sợ hãi đã từ từ tan biến mất. Cô nhìn Gin, anh vẫn đang nhìn cô, mỉm cười với cô.

"Đi thôi, đến chỗ mọi người." Anh cho tay vào túi quần, quay bước đi trước. Bảo Anh đứng tần ngần một lúc, sau đó mới chịu đi chuyển đổi chân đi theo anh. Nhìn anh từ phía sau như thế này khiến cảm xúc kì lạ không tên trong lòng cô càng lúc càng dâng lên mãnh liệt. Cô rất muốn kiểm chế, nhưng rốt cuộc lại chịu thua để cho nó tuôn trào.

Cô đã yêu anh mất rồi... Vì anh cứ dịu dàng với cô như vậy, tử tế với cô như vậy...

Nhưng anh đã có vợ chưa cưới, cho nên kết quả tình yêu mà cô dành cho anh cũng chỉ là đơn phương, sẽ chẳng bao giờ được anh đáp lại. Cứ nghĩ đến điều ấy, thì tim cô lại đột ngột đau thắt. Dù biết sẽ không đi về đâu, nhưng cô vẫn muốn yêu anh, vẫn muốn âm thầm ở bên cạnh anh, được anh quan tâm như thế này...

Như vậy thôi, cũng đủ làm cô cảm thấy hạnh phúc lắm rồi. Cứ như vậy, để tình cảm này trong lòng, đừng bao giờ nói ra, đừng bao giờ để anh biết...

Anh yêu cô, chưa từng hết yêu cô, luôn luôn chờ đợi cô quay về là cô của ngày xưa để có thể danh chính ngôn thuận ở bên cô đến trọn đời.

Nhưng cô của bây giờ, lại là một cô gái ồm ập một mối tình đơn phương với anh, với chính người yêu của mình mà lại không hề hay biết.

Người ta nói rằng, đời ngang trái, duyên do trời định, quả thực không sai!

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Chỉ muốn lặng thầm yêu anh...

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đêm đầu tiên ở Kyoto là một đêm cực kỳ khó ngủ! Nhất là đối với tụi con gái lớp 3 – 2.

Không khó ngủ sao được? Tên Michio kia hù dọa rằng khách sạn này có ma... Ôi trời ạ!! Vậy thì làm sao mà dám ngủ chứ? Cả lũ con gái nằm sát vào nhau rồi mà vẫn không hết sợ. Sumire và Akiko gan lỳ nhất mà vẫn còn phải run run vì những âm thanh kỳ quái bên ngoài hành lang lâu lâu cứ vang lên bất chợt.

Nói chung là, cả đám sợ ma đang nằm chung với nhau!

Kết...

Đột nhiên, tiếng sàn gỗ vang lên trong đêm khuya vắng lặng khiến cả đám một phen nổi cả gai ốc! Chẳng nào đi vệ sinh giờ này vậy hà trời? Hay là... ma?? Âm thanh càng lúc càng to dần, tựa như đang từ từ đi ngang qua phòng của đám Bảo Anh. Cả đám ôm chặt lấy nhau, Sumire và Akiko nằm ngoài cùng cũng phải xích người sát vào cho đỡ sợ.

"Nè nè cho tớ xích vô với!!!" Sumire xem chừng còn hoảng loạn hơn cả Bảo Anh!

"Đừng có đẩy tớ!! Đang run muốn chết rồi đây nè!!!" Ayane thì thầm với chất giọng run run.

"Hay là... mình qua phòng bọn con trai ngủ đi cho đỡ sợ??" Sumire đột ngột nêu ý kiến mới nghĩ ra.

"Cậu bị ngốc đó hả?? Bên đó có tên Ryoma hám gái ngủ nửa đó!! Tối ngủ hần mò qua sờ mó thì tỉnh sao đây?!" Bảo Anh phản bác ngay tức khắc.

"Vậy đề tớ gọi điện cho Michio qua ngủ chung... À mà quên! Điện thoại hết tiền mất tiêu rồi..." Sumire tự cú đầu mình một cái, rồi ngẩng mặt lên nhìn Bảo Anh "Cậu có số của Michio không? Gọi cậu ta đi."

"K... không có!! Tớ chỉ có số của hội trưởng thôi à..." Bảo Anh trốn vào trong chăn, lí nhí trả lời.

Cả đám một phen ngớ người. Ừ ha! Người yêu của nhau có số nhau là đương nhiên mà, có gì phải ngạc nhiên?

"Vậy gọi đi!!" Sumire gấp rút yêu cầu "Nhớ dùng giọng ngọt ngào xịu để người ta đồng ý cho dễ."

Bảo Anh mím môi lưỡng lự, kỳ kèo với cả đám một hồi nửa rồi mới đành lòng lật người qua, với tay lấy điện thoại trên đầu mình để gọi cho Gin. Cô tra danh bạ, lại băn khoăn thêm một lúc, nên hay không nên gọi? Chỉ khi Sumire nài nỉ đủ quá, cô nằng nệ chịu can đảm ấn nút gọi!

Những tiếng tút dài vang lên đều đều, đầu dây bên kia, Gin đang ngủ thì đột ngột đổ chuông. Anh thờ mạnh một hồi, lấy ngón tay xoa xoa đôi mắt đang mệt mỏi của mình. Chẳng lẽ lại là chuyện công ty?

Anh lật người, với tay lấy điện thoại và nhìn vào màn hình. Họ tên của Chiaki ngay lập tức đập vào mắt anh khiến anh đỡ người cả chục giây. Cô ấy lại không ngủ được nữa sao?

"Anh nghe đây."

Bảo Anh thấy Gin bắt máy thì giật thót cả tim, vội chuyển điện thoại cho Sumire để cô nằng nói hộ, nhưng khổ cái nằng ta lại không chịu nên Bảo Anh đành phải tự thân vận động.

"À ừm... xin lỗi vì làm phiền anh..."

"Có chuyện gì sao?" Gin khẽ cười, ngồi thẳng người lên và hỏi cô.

"Cũng không có gì quan trọng! Hội trưởng, anh và Michio qua phòng của tui em một chút được không?" Bảo Anh đỏ mặt tá tai, cố gắng bình tĩnh để nói ra yêu cầu.

"Hửm? Xảy ra chuyện gì à?" Gin khẽ nhún mày lại, đôi mắt thoáng qua tia nghi ngờ.

Bảo Anh phân bua, "À không! Chỉ là... cảm thấy hơi đáng sợ vì lúc nãy Michio kể chuyện ma thôi..."

Gin nghe xong, cảm thấy vừa tức tên Michio vừa buồn cười. Thôi được! Muốn anh và cậu ta qua đó cũng được, cũng không mất mát gì, còn được bên cạnh cô suốt đêm nữa chứ.

"Đợi anh chút, để anh gọi Michio dậy rồi qua." Anh trả lời cô, đợi cô mề nheo thêm mấy câu nữa rồi mới tắt máy, đứng dậy và quay sang đập vào lưng tên Michio đang nằm kế bên mình.

"Gì vậy?? Đang ngủ mà..." Michio mắt nhắm mắt mở quay sang nhìn Gin, thấy gương mặt anh đang mang một chút tức giận thì có hơi tỉnh ngủ, ngồi dậy dụi dụi con mắt "Có ai chọc điên cậu giữa đêm khuya hả?"

"Đi với tớ một chút." Gin nói ngắn gọn, rồi quay lưng bước đi trước khiến anh chàng Michio chẳng hiểu gì, nhưng vẫn phải đứng lên để đi theo vì không muốn chọc giận Gin lên.

Cả hai bước đi trên hành lang vắng ngắt. Tiếng sàn gỗ kêu cọt két sau mỗi bước chân của họ. Đến phòng của Bảo Anh, Gin nhẹ nhàng trượt cửa sang một bên và bước vào khiến Michio há hốc mồm kinh ngạc. Cái quái gì thế này?? Tên Gin không thích dây dưa với gái mà giờ lại rủ cậu ta đi tán gái giữa đêm khuya sao? Trời sập! Trời sập thật rồi...

Gin không mở đèn, anh không muốn đánh thức các giáo viên, cứ thế tiến lại gần tụi con gái đang ngồi dậy và ôm chầm lấy nhau trong sợ hãi. Michio cũng vào theo, cẩn thận đóng cửa lại và ngồi xuống nệm, dụi dụi con mắt đang buồn ngủ của mình vài cái.

"Aiz cái tên trời đánh này!" Sumire bay lại đánh vào lưng anh chàng đang buồn ngủ kia một phát thật kêu "Ai khiến cậu kể chuyện ma vậy hả?? Báo hại bọn tớ không ngủ được đây nè."

"Xin lỗi xin lỗi! Vậy là các cậu sợ ma nên mới kêu bọn mình qua đây đó hả?" Michio ngáp một hơi thật dài, hỏi ngược lại Sumire với giọng ngái ngủ.

"Chứ còn sao nữa?" Sumire khoanh tay lại, giọng vẫn chưa giảm đi mức độ tức giận. Michio đưa hai tay xin hàng, chịu thua bọn con gái dữ dần. Cả đám bắt hai tên con trai phải nằm ở hai góc ngoài cùng để bảo vệ họ. Chỉ ít làm như vậy thì cũng có thể yên tâm được một phần.

Gin và Michio nghe lời, tách ra mỗi người nằm một bên. Sumire thấy thế, nhân cơ hội liền yêu cầu đổi chỗ với Bảo Anh.

"T... tại sao phải đổi chỗ?? Tớ không đổi đâu..." Bảo Anh ngượng ngập đến mức nói không rõ hết câu.

"Tớ muốn nằm trong, tự nhiên thấy sợ sợ. Cậu thương tớ một lần đi mà! Dù sao cậu cũng có vợ, ít ra cũng có thể phòng thân được." Sumire giờ chất giọng ngọt lịm như mía lùi ra để năn nỉ. Bảo Anh thờ dài một hơi, gật đầu một cái tỏ vẻ đồng ý, lết lết cái thân mình qua chỗ của Sumire rồi nằm xuống. Lúc này Sumire nằm ngoài cùng, bây giờ Gin nằm ngoài rồi cho nên là... Ôi trời ơi cô phải nằm kế bên anh hay sao?? Tội nay làm sao mà ngủ đây hả? Tim ơi mày đừng có đập nữa được không vậy?

Gin yên vị nằm xuống, kéo nệm lên nửa người rồi quay mặt sang nhìn Bảo Anh, mỉm cười một cái khiến cô bối rối đến nỗi muốn ngất xỉu ngay và luôn. Nghe đồn anh rất ít cười, mà sao cô thấy anh cười với cô nhiều thế? Chết rồi, lại thích anh thêm một chút nữa rồi...

"Ngủ đi, mai còn dậy sớm" Gin xoay người qua, xoa đầu Bảo Anh, tựa như đang muốn dỗ dành cô khiến cô đỏ mặt tá tai, tim sắp nhảy ra ngoài đến nơi nhưng vẫn phải ráng giữ bình tĩnh. Tay cô nắm chặt lấy nệm, run bắn hết cả người. Ôi trời ơi kiểu này không phải mất ngủ vì sợ mà là vì trai đẹp đây mà...

"Anh ngủ ngon..." Bảo Anh ráng lên tiếng nói nốt câu cuối, rồi cố gắng nhắm mắt lại, mong sẽ chìm vào giấc ngủ thật nhanh. Nhưng khổ cái hình ảnh của Gin cứ hiện ra liên tục khiến cô tài nào ngủ được. Làm sao bây giờ? Cô muốn đổi chỗ để dễ ngủ, nhưng lại rất rất muốn ở gần anh. Thôi thì đêm nay ngủ được bao nhiêu thì ngủ vậy! Ngủ gần trai đẹp thì phải chịu thôi.

Thời gian chậm chậm trôi qua, cuối cùng, cả đám con gái cũng đã có thể ngủ ngon được vì tinh thần đã được ổn định. Bảo Anh chấp chôn đi vào giấc ngủ, nhưng chưa kịp say giấc thì đã bị tiếng thờ đều đều của Gin làm cho thức giấc. Cô mở hé đôi mắt ra, thấy mình và Gin đang đối mặt với nhau, đã vậy khoảng cách còn rất gần thì hơi giật mình, mặt bác gác đó lên một mầng. Khi anh ngủ nhìn anh thật sự rất nghiêm nghị. Đuối mặt anh dài, lông mi cũng dài... cánh tay của anh nhìn vô cùng rắn chắc, cô gái nào được anh bảo vệ thật là may mắn biết bao!

Và vợ chưa cưới của anh, chính là người may mắn nhất thế gian.

Bảo Anh vươn tay, vuốt nhẹ sống mũi của anh, rồi bỗng chợt dạ giật mình. Hình như trước đây cô từng làm như thế này rồi! Không thể nào! Chẳng lẽ là hồi còn hẹn hò với Jiro? Không đúng, không phải là Jiro, là một người khác!

Nhưng... người đó là ai?

Đang suy nghĩ mông lung, đột nhiên Gin chợt quay người khiến Bảo Anh giật bắn người, định rút tay về nhưng anh lại giro tay lên bắt lấy rồi nắm thật chặt, khiến cô cố sức cách mấy cũng không gỡ ra được. Anh đang mơ về vợ chưa cưới của anh nên tưởng nhầm tay của cô là tay của cô ấy sao?

Sau bao nhiêu nỗ lực, cuối cùng Bảo Anh đành để mặc cho tay mình nằm yên vị trong lòng bàn tay của Gin. Tay anh thật sự rất ấm, hơi ấm này khiến cô hạnh phúc đến phát điên. Nhưng cô không thể độc chiếm hơi ấm này cho riêng mình, bởi vì, hơi ấm này đã thuộc về người khác từ lâu rồi.

Vẫn biết nếu như lao vào tình yêu này sẽ chỉ mang đến kết cục không tốt, nhưng Bảo Anh vẫn cứ lao vào. Vì anh quá tốt với cô, không có lý do gì để cô có thể từ chối yêu một người như anh cả. Yêu hết mình, cho dù đau thương cỡ nào đi chăng nữa, cô cũng chấp nhận.

Đêm dài trôi qua, sáng hôm sau, theo lịch trình lớp của Bảo Anh sẽ đi tham quan đền Fushimi Inari.

Mùa này khách du lịch đến khá đông, không khí nơi đây vừa có phần nhộn nhịp vừa có phần cổ kính trang nghiêm hiếm thấy. Người người về đây chiêm ngưỡng vẻ đẹp của đền thờ nữ thần Inari, nữ thần của lúa gạo và sự thịnh vượng, cầu cho công việc thuận buồm xuôi gió và cầu bình an cho gia đình mình... Lối kiến trúc cổ xưa được sơn đỏ kết hợp với ánh nắng mặt trời tạo nên một quang cảnh cực kỳ bắt mắt và sáng rực rỡ, làm bất cứ ai cũng phải trầm trồ mê mẩn.

Gin phai lo vài việc bên hội học sinh nên không thể đi tham quan với lớp được, anh nói khi nào xong việc anh sẽ quay lại ngay.

"Lên đỉnh núi ngắm cảnh đi! Sẵn tiện đi qua nghìn cánh cổng đền torii để chụp hình luôn." Một người trong lớp nêu ý kiến. Cả lớp tùm tùm lại bàn một hồi rồi cũng đồng tình hết, riêng Bảo Anh thì muốn ở lại đợi Gin.

Không có anh, cô cảm thấy rất trống vắng, thật sự rất trống vắng.

Bảo Anh đứng ở lối vào nghìn cánh cổng đền torii để đợi. Liệu Gin có biết cả lớp đi đến đây không? Lỡ đâu anh đang đi kiếm mọi người thì sao? Cô muốn chạy đi tìm anh, nhưng tự nghĩ chỗ mình đang đứng cũng là nơi tham quan phổ biến của đền nên lại thôi.

Bảo Anh nhìn vào lối đi của nghìn cánh cổng đền. Các cánh cổng nằm sát nhau, được sơn đỏ, nắng theo kẽ hở chiếu xuống khiến không gian trong lối đi sáng bừng lên. Đôi chân của Bảo Anh vô thức bước vào trong, chậm chậm từng bước một. Khung cảnh thật đẹp, gió xuân từ đâu thổi tới, mang không khí se lạnh làm tâm hồn cô không khỏi bị xao xuyến. Cô ngửa tay đưa lên trời, hứng lấy từng giọt nắng đang khẽ rơi xuống mặt mình. Lúc bấy giờ không gian đột ngột im lặng đến kỳ lạ, chẳng có du khách nào đi ngang, chỉ có một mình cô đứng đây, thường thức vẻ đẹp nơi đây mang lại.

Nhưng cô lại không hề hay biết, rằng có một người đang đứng ngắm nhìn cô mê mẩn đến mức ngẩn ngơ.

Gin đã hoàn thành xong việc của mình nên vội đi tìm lớp để cùng đi chung. Lúc đi đến cổng vào nghìn cổng đền torii, anh lại thấy Bảo Anh đứng trong lối đi, mặt ngửa lên trời, tay đưa lên che nắng. Gió thổi qua, hát nhẹ mái tóc dài quá vai của cô lên để trôi dạt.

Người con gái của anh, luôn luôn mang một nét đẹp tiềm tàng làm anh không thể rời mắt được.

Dường như cảm nhận được đang có ai đó tiến đến gần, Bảo Anh liền bỏ tay xuống, xoay mặt qua để nhìn. Từ xa, Gin đang đi về phía cô, thần thái của anh khi bước đi giữa những cánh cổng khiến cho cô phải ngẩng cả người ra, đôi mắt cũng vì thế mà trở nên tê dại, không thể dứt khỏi anh được.

"Em không đi với mọi người sao?" Đến gần cô rồi, Gin mới lên tiếng hỏi.

"À ừm... do em có chút chuyện nên đi sau, bây giờ đang đuổi theo họ đây..." Bảo Anh ngượng ngập bịa đại một lý do nào đó. Nếu nói là cô đứng đây đợi anh thì chắc xấu hổ đến độn thổ mất thôi!!

"Vậy anh đi chung với em có được không?" Gin cho hai tay vào túi quần, lại đặt câu hỏi với cô.

"Tất nhiên là được rồi!" Bảo Anh cười đáp lại ngay. Gin cũng cười, rồi bước lên đi trước cô vài bước. Cô xoay người nhìn anh, dành ra ba giây để suy nghĩ linh tính, tự mình đắm chìm trong sự thích thú, sau đó mới chịu đi theo anh trong vội vã.

Con đường bấy giờ đã có lúc tắc vài du khách. Họ đi ngang qua Gin và Bảo Anh, vừa đi vừa trò chuyện rất rôm rả. Vài giây sau, không khí lại trở về sự tĩnh lặng, chỉ còn tiếng gió cuối xuân thổi vào các tán cây khiến chúng kêu xào xạc.

"Anou... xin lỗi..."

Đột nhiên, giọng của một cô gái vang lên từ đằng sau khiến Gin và Bảo Anh phải dừng bước để quay lại nhìn. Cô ấy mặc đồng phục trường Keihatsu, để tóc ngắn uốn cúp, mái ngố thưa nhìn vô cùng dễ thương, nhưng nhìn mặt thì cô về là tuýp người thích sống nội tâm và nhất bất chuyện.

"Tớ có thể nói chuyện... với hội trưởng Shinakawa một chút được không?" Cô ấy lại rụt rè lên tiếng. Phía sau lưng cô ấy còn có vài người bạn đứng quan sát bằng đôi mắt tò mò. Cô ấy quay ra sau, bọn họ liền ra dấu cố gắng lên, mạnh mẽ lên cách kiểu...chắc lại là tò tình nữa rồi.

Bảo Anh mỉm cười xin phép đi trước, Gin gật đầu, nói rằng anh sẽ đuổi theo sau.

Đợi cho bóng dáng của Bảo Anh đã khuất hẳn, cô gái kia mới dám bắt đầu vào chủ đề chính, "Em là Tachibana... Suzune, học năm nhất lớp 3, xin lỗi vì đã làm phiền hội trưởng như thế này."

"Không sao đâu, em cứ nói đi, tôi nghe đây." Gin mỉm cười, nhẹ nhàng lịch sự đáp lời cô ấy.

"Chẳng là... không biết anh có nhớ em không? Mùa đông năm ngoái anh đã từng giúp đỡ em. Lúc đó trời rất lạnh, em đột ngột lên cơn hen suyễn giữa hành lang trường học, bình xịt lại dễ quên trong lớp nên không biết làm cách nào. Xung quanh chẳng ai chịu giúp em ngoại trừ anh ra. Anh bế em chạy đến phòng y tế, rồi còn nói với cô y tế rằng hãy chăm sóc tốt cho em... Giây phút đó, em... thật sự là em đã thích anh rồi, hội trưởng, anh có thể để cho em... có cơ hội được ở bên anh không?" Cô gái tên Suzune rụt rè nói ra tình cảm của mình. Gin chỉ đứng im lặng để lắng nghe, cho cô ấy giải bày hết cảm xúc của mình ra hết. Là người con gái, nhất là đang ở tuổi thanh xuân, ai chẳng muốn có cho mình một tình yêu đẹp?

Anh biết, anh hiểu rõ, bởi vì Chiaki cũng đã từng muốn như thế. Có điều, Chiaki là người hạnh phúc vì được tình yêu đáp trả, cô không phải yêu đơn phương quá lâu, vì Jiro, mối tình đầu của cô cũng rất yêu cô.

Nhưng đối với cô gái này thì...

"Cảm ơn tình cảm của em, nhưng tôi không thể đồng ý được." Câu trả lời của anh tựa như cơn gió mùa xuân, vô cùng nhẹ nhàng, mà lạnh lẽo đến nhói lòng.

Cô gái kia lập tức trở nên bàng hoàng. Cô ấy đã chuẩn bị tinh thần rồi, nhưng rốt cuộc vẫn không ngờ rằng sẽ đau đớn đến mức này.

"Tại sao...? Không phải bây giờ anh vẫn chưa có ai ở bên hay sao, hội trưởng?" Không cam tâm với câu trả lời của anh, cô ấy liền hỏi lý do cho bằng được.

Gin thờ dài, mỉm cười cúi mặt im lặng một lúc lâu. Vài giây sau, anh lại ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt cô gái kia, không tránh né mà nói thẳng: "Không có ai ở bên, chưa hẳn là trong tim chưa có bóng hình của một người."

Cô gái kia càng sững sờ hơn, những nữ sinh đang núp đằng sau cũng kinh ngạc không kém. Hội trưởng đã có người yêu, điều này anh đã từng nói rất nhiều lần, nhưng chẳng ai tin cả. Họ cứ nhìn theo hiện thực mà phán đoán, rằng anh chỉ đang nói dối cho qua chuyện để có thể yên tâm sống một cuộc sống thanh bình.

"E... em không tin... Hội trưởng, không ai tin là anh đã—

"Tachibana!" Gin bình thản ngắt lời cô ấy, giọng nói lúc bấy giờ mang theo một chút sự khuyên nhủ "Đừng phí hoài tuổi thanh xuân của em vì một người không yêu em như vậy."

Cô ấy nghe xong, nước mắt đã chảy dài xuống hai gò má đang đỏ ửng. Người con trai này, mỗi một câu anh nói ra khi thẳng thắn, sao lại có thể đau đến xé lòng như vậy?

"Người tốt trên thế gian này không thiếu, chắc chắn sẽ có một người chỉ dành riêng cho một mình em." Gin nói xong câu đó, ngay lập tức liền quay người rồi đi, để mặc cô gái ấy bị nỗi đau dè nặng không thể đứng vững. Anh nghe thấy tiếng khóc của cô ấy, nhưng tiếng khóc ấy không thể làm lay chuyển được anh.

Bảo Anh từ này giờ đứng núp ở một chỗ đã nghe thấy toàn bộ. Cô bỗng cảm thấy chột dạ, liệu khi nói với anh về tình cảm thật sự của mình, cô có bị anh từ chối bởi những lời lẽ ấy không?

Cô biết rằng anh đã có vợ chưa cưới, mà vẫn cứ yêu anh cho bằng được. Cô biết mình khi bước qua ranh giới của sự cấm cản, kết thúc của sự ngu ngốc ấy sẽ không bao giờ có hậu. Yêu anh, một mình cô biết, vậy là đủ rồi.

Anh nói rằng, "Đừng phí hoài tuổi xuân của em vì một người không yêu em..."

Nhưng ngay lúc này, cô chỉ muốn phí hoài tuổi xuân của mình vì anh...

Khi nhận ra được điều đó, cô đã thấy mắt của mình ươn ướt, sau đó là hai hàng nước mắt lăn dài xuống đôi gò má có phần nhợt nhạt.

Cô khóc rồi!

Cô khóc vì anh mất rồi..

Gin bước lên được vài bước thì gặp Bảo Anh đang đứng như trời trồng ở giữa lối đi. Anh tiến lại gần, nhận ra cô đang khóc thì lập tức cảm thấy vô cùng khó chịu, vội vã vươn tay lau nước mắt cho cô. Nhưng càng lau, nước mắt lại càng rơi xuống nhiều hơn khiến tim anh như thắt lại, đau lòng khôn tả.

"Em sao vậy? Không sao chứ?" Anh nắm nhẹ lấy đôi vai đang run lên của cô, dịu dàng hỏi cô.

"K... không sao! Tự nhiên nhớ lại vài chuyện buồn thôi." Bảo Anh gạt nhẹ tay của anh ra, lau vội nước mắt của mình và mỉm cười thật tươi.

Gin nhíu mày lại. Chuyện buồn là chuyện gì? Chẳng lẽ cô lại nhớ đến ngày Jiro mất?

Anh biết như thế này rất ích kỷ, nhưng anh không muốn cô nhớ đến Jiro, thật sự không muốn!

"Mình đi."

Gin nắm chặt lấy tay Bảo Anh, kéo cô bước đi. Cô trong một thoáng giật mình liền nhìn xuống bàn tay của mình đang nằm gọn trong tay anh, tim trong vô thức lại đập nhanh liên hồi. Anh thật sự quá tốt, quá dịu dàng. Tại sao anh không đối xử với cô như những người con gái khác?

Ra khỏi nghìn cánh cổng đền, đi lên dốc được một đoạn, Bảo Anh đột ngột dừng lại, rút tay của mình ra khỏi tay của Gin. Anh ngạc nhiên đứng lại, xoay người ra sau nhìn cô với đôi mắt mờ to, vội hỏi, "Có chuyện gì à?"

"Em... thấy hơi mỏi chân." Bảo Anh đảo mắt qua lại liên tục, trả lời anh.

"Đi thêm một đoạn nữa là có nơi nghỉ chân rồi, ráng chút nữa thôi." Anh khẽ thở phào, động viên cô.

Bảo Anh lưỡng lự một hồi, rồi gật đầu một cái. Gin thấy cô đã đồng ý, liền thuận tay nắm lấy tay cô lần nữa và dẫn cô đi.

Bảo Anh sốc toàn tập. Sao anh có thể tự nhiên như vậy? Cứ như là một thói quen ấy! Nhưng mà anh làm vậy khiến cô hạnh phúc quá chừng, biết làm sao bây giờ?

Anh có thể dừng ân cần với cô như vậy nữa có được không vậy?

Ba giây chú thích:v

Nguồn ảnh: Google - sama

Đền thờ Fushimi Inari ở Kyoto:3 Nếu ai có dịp đến Nhật Bản, đến Kyoto hãy ghé qua đây nghen, khung cảnh rất đẹp. Đền thờ này có rất nhiều tượng cáo, vì tương truyền cáo là con vật truyền tin của nữ thần Inari. Nước Nhật có nhiều đền thờ của vị nữ thần này, nhưng đây là một trong số những ngôi đền đẹp nhất!

Và đây, tada!!! Đây chính là nơi tuyệt vời nhất ở đền Fushimi Inari. Ngôi đền Fushimi Inari còn được mệnh danh là ngôi đền ngàn cổng, vì ở đây có một nơi được đặt hàng ngàn cánh cổng torii do những cá nhân và các doanh nghiệp trao tặng. Đây là con đường dẫn lên ngọn núi Inari linh thiêng, khung cảnh ở chỗ này không còn gì dễ chê nữa nhé, vô cùng vi diệu luôn <3 Những hàng chữ trên cột chính là li lịch của những người, những doanh nghiệp đã tặng cổng cho đền nhé!

Chương sau Reii sẽ giới thiệu thêm vài địa điểm nữa:3 Love all!.*

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Lại đụng độ Yankee!

Tại sao tôi phải ngồi ăn chung với mấy người chứ hả?" Ryoma chống cằm đầy chán chường, mắt hết nhìn tô mì ramen nóng hổi rồi lại nhìn đám bạn mình đang ngồi cùng. Số là đám này ngồi lại quán ăn ven đường để đợi hội trường và nhỏ học sinh mới, xúi quẩy sao cậu ta lại bị Sumire kéo vào ngồi cùng luôn mới đau chứ!

"Cảm ơn cái gì? Cậu là đàn bà đấy à?" Sumire ngồi đối diện tặng ngay cho cậu ta một cái nhìn sắc lẹm "Lựa lời trước đi để lát nữa còn xin lỗi Chiaki kia kia."

"Tại sao tôi phải xin lỗi?" Ryoma vẫn trung bộ mặt khó chịu ra và cự lại.

"Cậu làm đổ nước lên người cậu ấy thì phải xin lỗi! Còn hỏi tại sao nữa, ơ hay!" Sumire vron tay dọa dẫm cậu ta, nghiêng răng đáp trả.

Ryoma theo phản xạ liền gơ tay đỡ trước, rồi lại tiếp tục ngang bướng: "Chuyện bé như con kiến, xưa lắc rồi còn nhắc lại làm gì?"

Sumire không chịu thua: "Cậu dám nói vậy đó hả?? Chiaki chưa cho cậu ăn dấm là may rồi đấy!"

"Con nhỏ đó có ngon thì cứ nhào vô thử! Cô nghĩ tôi là ai? Làm quái gì phải sợ một đứa con gái chứ?" Ryoma nhếch miệng cười ngạo nghễ. Phái rồi! Cậu ta là Fujitaka Ryoma, nổi tiếng hô báo từ hồi mới chuyển về trường Keiatsu, làm quái gì phải đi sợ một đứa con gái cơ chứ?

"Có khí chất đấy! Rất đáng biểu dương."

Giọng nói vừa lạ vừa quen vang lên sau lưng Ryoma khiến cậu ta giật mình quay phắt lại, mắt tròn to nhìn người đối diện. Ôi trời! Phải chi tiền cũng linh như cô ta thì hay biết mấy nhỉ? Vừa nhắc đã xuất hiện liền. Đã vậy còn trung cái bộ mặt vui vẻ ra nữa chứ, khó chịu chết đi được!

"Kia, còn không mau lên tiếng xin lỗi?" Sumire tròn mắt lên nhắc nhở, nhưng Ryoma vẫn mảy may không để ý, thậm chí còn làm lơ và cầm cúi ngồi ăn tô mì này giờ bị bỏ nguội ngắt của mình, và dĩ nhiên là, điều đó khiến cô nàng Sumire tức điên "Tên kia, tôi úp mặt cậu vào tô mì luôn bây giờ!! Giã ngu hả?"

Bảo Anh bụm miệng ráng nén lại tiếng cười sắp bật ra khỏi miệng, đành hắng giọng và (làm ra vẻ) bình thản: "Thôi không sao đâu, chuyện qua rồi đừng nhắc lại làm gì."

Ryoma nghe vậy thì mừng ra mặt, vội đứng bật dậy đập bàn một cái khiến Sumire đang chuẩn bị phân bác cũng phải im phăng phắc. Cậu ta quay người ra sau nhìn Bảo Anh, cười cười đưa tay ra: "Người thông minh không thích để bụng chuyện nhỏ nhất."

Bảo Anh cười nhẹ, hiểu ý bắt tay cậu ta và đều đều trả lời: "Nói rất hay..."

Nói rồi, đợi cậu ta cười xã giao thêm cái nữa, cô nàng liền dùng lực siết mạnh tay cậu ta lại khiến cậu ta đau đến mức hét không thành tiếng, mặt mày nhăn nhó trông tội nghiệp vô cùng. Không những không thềm quan tâm, cô nàng còn bình thản cười thật tươi và tỉnh ruột nói: "Sau này có gì thì giúp đỡ lẫn nhau nhé?"

Ryoma lấy lại được ý thức, liền buột miệng chửi một câu: "Khốn kiếp!" Bảo Anh vẫn không vội vã, nhón nhờ để yên thêm tí nữa mới chịu giảm lực xuống và trả tự do cho cậu ta.

"Tớ đó quá, chắc sẽ ngồi ăn một tô. Mọi người cứ đi trước đi, tớ đuổi theo sau cũng được." Cô quay qua đám bạn đang ngồi ngoi mặt ra nhìn mình và nói. Cả bọn nghe thấy vậy thì ngay lập tức trở lại trạng thái ban đầu, hôn ai về xác người nấy. Bảo Anh trị tội Ryoma đột ngột quá làm mọi người không kịp chuẩn bị tâm lý gì cả.

"Có chưa xong với tôi đâu." Ryoma nuốt hận, gằn từng chữ trong tức tối.

Bảo Anh không nói gì, chỉ nhún vai một cái rồi kéo ghế ngồi xuống, tỉnh bơ gọi hai tô ramen, lơ luôn cái tên vừa bị cô làm bẽ mặt kia.

Ryoma chưa bao giờ phải ôm một lúc cả cục hận và cục quê như lúc này. Con nhỏ đó công nhận gan cũng lớn thật! Để rồi xem Ryoma ta đây sẽ làm gì trả đũa nhé?!

"Shinakawa, anh qua đây ăn đi." Bảo Anh không mảy may để tâm tới "ngon lửa hận thù" Ryoma kia, đôi mắt cô kiếm tìm Gin và gọi anh lại ngồi ăn chung. Không biết sáng anh đã ăn sáng chưa, hay là bỏ bữa chạy đi làm việc luôn đấy?!

Gin im lặng bước tới, ngồi xuống đối diện Bảo Anh. Sumire ngay lập tức nhích ghế ra xa một chút để tạo khoảng cách, những người khác thấy vậy, người đứng lên, người ngồi sang ghế khác. Cả đám bạn đứng nhìn hai người ngồi ăn, âm thầm thả tim thả hoa đào cả không gian xung quanh. Tốt rồi tốt rồi! Gắn kết lại được chút xui rồi.

"Vẫn còn nhiều thời gian, bọn tớ sẽ ngồi đợi vậy." Ayane chớp chớp mắt, vui vẻ nói, tiện thể còn thúc thúc cánh tay của Sumire để ra hiệu gì đó. Sumire hiểu ý, liền gạt đầu lia lịa và nở một nụ cười phấn khích. Ngồi

coi hai người họ đóng phim tình cảm thì còn gì bằng! Mặc dù ghen tị thì vẫn có đấy, nhưng thấy họ có thể trở lại như xưa là mừng rồi.

Bảo Anh húp xong một ngụm nước mì, ngẩng mặt lên nhìn mọi người và gật đầu: "Ừ, sao cũng được."

"Miyamoto."

Gin này giờ im lặng cuối cùng cũng chịu lên tiếng làm cả đám một phen giật mình. Bảo Anh nhìn anh, mặt ngu ngơ không hiểu gì, còn bọn bạn thì gần như đã bị đốn tim hết. Ôi trời ơi, cậu ấy kêu Chiaki thôi mà cũng làm mọi người xôn xang nữa! Kiểu này thì tới cuối phim chắc khán giả chết hết vì bị trụy tim mất.

Gin lặng lẽ lấy một tờ khăn giấy, hơi chồm người lên và nhẹ nhàng lau khô miệng cho Bảo Anh. Động tác dịu dàng của anh khiến cho cô cứng hết cả người, những ngón tay của anh đôi lúc chạm nhẹ vào môi cô, vật ngăn cách duy nhất có chăng chỉ tờ khăn giấy nhỏ làm cô đỏ mặt tía tai. Ôi thế này thì làm sao mà ăn nổi nữa đây hà trời!!

"Ăn tiếp đi." Anh vớt tờ khăn giấy vào thùng rác, bình thản nói rồi lại cầm đũa lên tiếp tục ăn.

Giây phút ấy, không chỉ có Bảo Anh ngầy đơ ra như thước phim bị đứng hình, mà ngay cả đám bạn xung quanh cũng tương tự.

"S... Sunire... cậu có thấy màu hồng giống tớ không...?" Ayane ngờ ngẩn hỏi có bạn kế bên.

"Đĩ nhiên là có rồi.. Tớ còn thấy tim đang nhảy loạn xạ khắp nơi! Ôi... tớ đi chết đây!!" Sunire ảo tưởng còn hơn cả Ayane.

Bảo Anh nhìn bọn bạn đang lên cơn thì không còn lời nào để nói, đã ngượng lại càng ngượng thêm. Cô cúi gằm mặt xuống, cầm cùi ăn cho xong tô mì, không dám ngẩng đầu lên nhìn ai dù chỉ một lần. Xấu hổ quá đi mất! Như vậy thì còn mặt mũi nào nhìn Gin nữa đây...

Gin ăn xong, quan sát thấy cô như thế thì khẽ bật cười một cái. Bình thường cô mạnh mẽ là vậy, nhưng lại rất nhạy cảm và hay xấu hổ. Xác định lát nữa là không dám nhìn anh luôn cho mà xem!

Bảo Anh ăn xong, Gin đứng dậy tính tiền. Cả đám bạn còn phải đợi hai người bọn họ tranh luận về việc tiền bạc một hồi rồi mới có thể lên đường. Ayane và Sumire vẫn chưa chấm dứt được đề tài câu chuyện tình yêu trong mơ nên vừa đi vừa nói chuyện to nhỏ với nhau, thậm chí còn cười khúc khích khiến Bảo Anh đi phía sau xấu hổ muốn độn thổ. Đôi mắt của cô lâu lâu lại liếc qua Gin đang đi cạnh mình xem anh có phản ứng hay thái độ gì lạ không, và dĩ nhiên là, anh mặc dù biết tông nhưng sẽ không bao giờ để lộ ra ngoài, sở trường của anh là diễn sâu mà lại...!

Lộn xộn thế nào thì rốt cuộc Gin và Bảo Anh lại là hai người đi đầu tiên. Những người khác thích sống ảo với nói chuyện xôm xua nên bị tụt hết lại phía sau. Đợt đi chơi này Michio còn đem theo máy ảnh xịn, nên chắc sẽ sống ảo lâu lắm đây...

"Em rất thích rừng." Thấy không khí đang dần trở nên nặng nề, Bảo Anh ngẩn ngừ mãi một lúc mới chịu mở miệng tạo chuyện đề nói, nhưng cô lại tự nghĩ chủ đề mình vừa nói ra thật lố bịch.

"Rừng? Sao em lại thích rừng?" Gin xuôi theo chủ đề, hỏi lại cô.

Bảo Anh xoay đầu nhìn qua cánh rừng trải dài theo lối đi của cô, môi khẽ mím cười, hai tay chấp ra sau lưng, điệu bộ rất thông thả: "Không biết nữa, chắc là do nó mang một vẻ huyền bí khó tả. Ban ngày, khi nắng xuyên qua những tán cây trong một khu rừng tạo nên những vệt nắng loang lổ trên mặt đất, tựa như ánh đèn sân khấu chiếu rọi cho những vũ công khiêu vũ. Những tia nắng nhỏ to xếp thành hàng kéo dài tựa như đến vô tận, tựa như một bức tranh sống động. Ban đêm, nó u tịch và bí hiểm, rủ bỏ hoàn toàn lớp áo xinh đẹp của buổi sáng. Rừng khiến con người vừa si mê vừa sợ hãi, em rất thích điều đó."

"Vậy em đã từng gặp ai có tính cách giống một khu rừng chưa?" Gin im lặng nghe cô giải thích xong rồi mới lên tiếng hỏi.

"Hả? À... chưa..." Bảo Anh nghe anh hỏi vậy thì có hơi bất ngờ.

"Không đâu." Gin đột ngột dừng bước, Bảo Anh cũng vì thế mà dừng theo. Cô nhìn anh trần trối một lúc lâu, chờ đợi câu nói tiếp theo của anh. Anh lặng người như đang suy nghĩ gì đó, rồi lại nhìn cô, khó miệng cong lên nở một nụ cười: "Thật ra, em đã từng gặp rồi. Một kẻ vừa khiến người khác say mê, nhưng cũng vừa làm cho họ phải dè chừng sợ hãi."

Bảo Anh đã từng gặp người như vậy sao?

Cô đã từng tiếp xúc với người đó chưa? Người đó và cô thân thiết đến mức nào? Người đó tên là gì? Ở đâu, làm gì? Bao nhiêu câu hỏi liên tục hiện ra trong đầu cô một cách dồn dập khiến lòng mảy mảy cô phải vô thức nhíu lại.

"Em đừng bận tâm, tự khắc sau này em sẽ gặp lại thôi, nếu như em và người ấy có duyên." Gin nắm chặt lấy tay của Bảo Anh để cô lấy lại bình tĩnh. Cô khó khăn gạt nhẹ đầu, nhưng trong lòng vẫn chưa thôi suy nghĩ về điều ấy. Người Gin nói là ai nhỉ? Có phải là học sinh trong trường không? Có khi nào là thầy hiệu trưởng? Không không, thầy trước giờ là người phúc hậu, không có chuyện đáng sợ ở đây được. Có khi nào... là Ryoma? Cũng không, tên đó thì lúc nào cũng tỏ ra về mình ngày hiêm đáng sợ, chứ thật ra chẳng có gì phải sợ! Hay là phụ nữ ta? Có khi nào là cô hiệu phó?? Mà cũng không đúng, nhìn không giống...

Gin nhìn Bảo Anh đứng suy nghĩ lung tung, mắt trợn ngược lên trên, lòng mảy mảy hết cỡ thì buồn cười không chịu được. Chắc là đang suy nghĩ đến miễn nào xa lắc rồi, cô thậm chí còn không để ý cô và anh đang tay trong tay nữa cơ mà!

"Hai người kia, nhìn xuống đây coi."

Nghe có người kêu mình, Bảo Anh vội dứt khỏi dòng suy nghĩ, cùng Gin nhìn xuống. Michio đứng ở dưới cách hai người vài bậc thang, tay cầm máy ảnh chụp liên tục. Ánh nắng dịu nhẹ chan hòa, gió thổi nhẹ nhàng, người mẫu quá hoàn hảo, khung cảnh quá đẹp, không còn lời nào để chê nữa.

"C... cậu mới làm gì vậy?" Bảo Anh đỏ mặt, vội vã hỏi Michio. Cô quay sang nhìn Gin, thấy anh cũng đang nhìn mình thì vội cúi gằm mặt xuống. Lúc này, cô nàng mới phát hiện ra mình đang nắm tay anh nên lại được một phen hồn xiêu phách lạc, đến khi đã nhập hồn lại rồi mới lắp bắp nói: "E... em... xin lỗi hiệu trưởng."

Gin nhìn điệu bộ lóng ngóng của cô thì chỉ biết cười khò, xoa nhẹ đầu cô và nhẹ nhàng đáp: "Không sao! Thật ra từ hôm nay, em muốn nắm tay anh lúc nào cũng được."

Đám bạn đã nghe thấy hết nên hò hét với cùng phấn khích. Bảo Anh run bắn người, cô không biết phải làm gì lúc này. Sao anh lại nói vậy? Chẳng phải anh đã có vợ chưa cưới rồi sao?

"Không được!" Cuối cùng, cô chủ động bước xuống một bậc thang, coi như tự lựa chọn rút lui. Cô thích anh, nhưng cô không cần anh thích lại mình, anh chỉ cần hạnh phúc với vợ chưa cưới của mình là được rồi.

Gin hơi bất ngờ trước hành động của Bảo Anh, định tiến thêm một bước, nhưng chưa kịp nhấc chân lên thì cô lại tiếp tục lên tiếng: "Anh đã có vợ chưa cưới rồi, đừng làm vậy với em nữa."

Lần này không chỉ Gin bị đứng hình, mà cả đám bạn cũng đứng hình theo. WTF? Gin có vợ chưa cưới, nghĩa là sao? Hai người này sao mà rắc rối thế? Lại có biến nữa rồi!

Bảo Anh mặt kệ tất cả, cô hộc tốc chạy xuống núi. Tại sao cô lại cảm thấy khó chịu chứ? Cô không hiểu...! Chính cô là người cự tuyệt cơ mà! Tại sao cô lại đau lòng?

Tại sao?

Bảo Anh ra khỏi đền thờ Fushimi Inari, chạy vô định trên phố. Lần đầu tiên cô chạy mà không biết mệt, cứ chạy mãi, chạy mãi, mồ hôi và ra, chan hòa hết mặt, hòa lẫn với nước mắt chảy xuống cổ cô. Cô chỉ muốn mình ngừng thích Gin một lúc thôi cũng được, để cô có thể gạt bỏ cái cảm giác đau đớn chết tiệt đang hiện diện đi cho xong.

"Ôi chà... đồng phục này là của trường Keiatsu đây mà."

Đang chống tay lên tường để điều hòa nhịp thở, một giọng nói vang lên khiến Bảo Anh giật mình nhìn sang. Một nhóm nam thanh niên mặc đồng phục cấp ba đang đứng dàn hàng như chặn đầu cô, và hình như người vừa lên tiếng là tên đứng đầu.

"Thì sao? Liên quan gì đến mấy người?" Bảo Anh vừa kịp lấy lại được sức lực, bình thản hất mặt hỏi lại bọn họ.

"Á há, nghe đồn bọn con gái ở Keiatsu rất chính, ai ngờ đúng thật!" Tên lúc này lên tiếng cười khẩy một cái, bước từ từ lại gần Bảo Anh. Cô không hề nao núng, vẫn đứng yên tại chỗ. Không xong rồi, bọn này có vẻ đông, một mình cô thì không thể đánh lại hết được. Phải gọi cho ai đó tới giúp thôi.

"Cũng gan lì đấy. Nhìn mặt anh mà vẫn không sợ à?" Tên đó lấy tay nâng mặt Bảo Anh lên, giọng khàn đục "Không sao, anh thích những đứa con gái thế này. Miễn sao lát nữa vui vẻ chiều chuộng anh một chút là

được rồi."

Nghe đến đây, máu điên của Bảo Anh bắt đầu sôi sục. Một tay cô nắm lấy cổ tay của hắn kéo thật mạnh về phía trước trong khi đầu gối cô bắt đầu nâng lên và tổng thẳng vào bụng hắn một cú.

Sau đòn tấn công, hắn ngã lộn ra đất và ôm bụng nhăn nhó một lúc rất lâu, nhưng miệng thì không ngừng chửi rủa: "Con khốn này! Tội mày đánh bầm dập nó cho tao."

Cả đám đồng loạt xông lên. Bảo Anh nghiêng rặng lại, trong một thoáng cảm thấy lo lắng. Bọn này đông quá, e rằng cô không đánh lại mắt! Thôi kệ đi, tới đâu hay tới đó vậy.

Cô cố gắng tung đòn thật chuẩn xác và tăng khả năng tập trung lên mức cao nhất. Bọn chúng là con trai, lực đương nhiên sẽ mạnh hơn con gái, cho nên cần phải hạn chế trúng đòn, nếu không chỉ có nước gục thôi.

Đang tập trung nhìn đòn, đột nhiên, một tia sáng xuất hiện trong đầu khiến Bảo Anh chao đảo. Ngày trước cô đã từng có một cuộc chiến nhỏ ở Kyoto này. Lúc đó có mọi người đứng ngoài cổ vũ, có Jiro giúp sức, và còn có cả...

Có cả... ai chứ?

Một lần nữa, gương mặt của người ấy lại bị che đi mất.

Rốt cuộc người ấy là ai? Tại sao lại luôn luôn xuất hiện trong ký ức của cô? Bóng dáng ấy rất thân quen, nhưng cũng cực kỳ xa lạ. Thân quen đến mức khiến cô muốn chạy lại và ôm lấy, nhưng xa lạ đến mức không có ấn tượng gì đặc biệt gì về anh ấy.

Bốp!

"Á!!!"

Vì mãi lo suy nghĩ, nên Bảo Anh không may mắn bị một tên đâm thẳng vào bụng. Cô ngã xuống đất, bọn chúng nhanh chóng bu lại đá tới tấp vào người cô. Cái bọn khốn này có còn là đàn ông không vậy? Bu đen bu đỏ vào đánh một đũa con gái mà coi được sao?

"Mày gan cũng lớn đấy con! Nhưng hôm nay là ngày xui của mày rồi." Tên bị Bảo Anh đánh gục đầu tiên giờ đã hồi phục phần nào. Hắn ôm bụng chen vào trung tâm, đứng sát nút cô, nở một nụ cười đắc thắng xen lẫn tức tối.

"Con khốn, mày dám đánh ông hả? Tao cho mày biết thế nào là ăn miếng trả miếng." Vừa nói, hắn vừa vung chân đá thật mạnh vào bụng Bảo Anh khiến cô nằm co quắp người lại. Mỗi lần hắn chửi, hắn lại đá thêm một lần, còn đạp lên cả cánh tay, chân của cô. Trên cơ thể cô phút chốc đã xuất hiện những vết thương. Hắn vẫn tiếp tục đá vào bụng cô, đến nỗi khiến cô ho lên một tiếng và nôn ra máu tươi, nhưng hắn vẫn không chịu nhân nhượng.

"Bây giờ mày vui về với tao, còn không tao đập mày đến chết. Chọn cái nào?" Hắn ngồi xuống, tát vài cái vào má Bảo Anh và hỏi.

"Mày bị ảo tưởng hà...thằng chó? Đánh tao chết tao cũng không đi." Bảo Anh nắm chặt tay, nghiêng rặng ken kết trả lời hắn.

Điều đó làm hắn càng tức điên hơn, hắn đứng dậy, tăng lực đá lên và gằn giọng: "Mày chết ở đây thì bỏ thẳng nào biết. Đã thế tao cho mày toại nguyện."

"Ai da... hình như ở đây đang có gì vui lắm."

Giọng nói ngang bướng không lẫn vào đâu được của Ryoma khiến Bảo Anh giật mình, thậm chí để chắc ăn, cô còn ngửa đầu ra sau để xác minh. Đứng là cậu ta rồi! Cậu ta làm gì ở đây? Cô tưởng cậu ta đã lên đỉnh núi chơi rồi chứ?

"Mày là thằng nào?" Tên đang đánh Bảo Anh dừng mọi hành động lại, đứng thẳng nhìn chằm chằm Ryoma và hỏi với giọng nửa bức dọc nửa khinh thường.

Ryoma còn chưa kịp trả lời, thì ngay lập tức, Bảo Anh đã nắm chặt lấy chân của tên vừa đá mình và hất cho hắn ngã túi búi. Cô khó khăn ôm bụng đứng dậy, bức bội phun hết vài giọt máu còn ứ đọng trong miệng ra ngoài. Mấy tên kia thấy thế liền xông vào, chưa kịp đâm đá đã bị Ryoma chặn lại. Thằng bị đâm vào mắt, thằng bị đâm vào bụng, thằng thì bị cho một cước vào sau gáy. Cách đánh của Ryoma không hề qua trường lớp đào tạo, Bảo Anh có thể thấy được như vậy! Đường như cậu ta tự học từ xã hội, mà không, cũng có thể đây chính là khả năng trời phú của cậu ta.

"Con khốn!! Mày chết với tao." Tên này giờ "gây sự" với Bảo Anh nhiều nhất vẫn gàn lì đứng lên, móc trong túi ra một con dao và lao thẳng tới. Bảo Anh mặc dù không thể nhanh nhạy như bình thường, nhưng vẫn có thể né được đường dao, đồng thời đánh bật nó ra khỏi tay hắn. Thấy được sơ hở, cô tung đòn đâm vào bụng hắn, rồi sử dụng chiêu đá xoáy cắm thẳng vào mặt hắn khiến hắn té nhào.

Về phía Ryoma, những tên kia cũng đã được giải quyết xong xuôi, và cậu ta đang điềm nhiên đứng hút thuốc lá.

"Nhìn đồng phục thì chắc là dân trường Seika nhỉ? Về Tokyo rồi có muốn qua trường bọn này kiểm người thi cử việc. Nhưng nên nhớ, bây giờ chỉ có hai người là hạ được bọn tép riu tụi bây rồi, huống hồ, trường tao vẫn còn một con át chủ bài, nhớ đấy." Ryoma nắm tóc một tên giật ngược ra sau và buông lời cảnh cáo, còn tặng thêm cho bọn chúng một nụ cười quái dị. Xong xuôi, cậu ta liền kéo Bảo Anh đi ra khỏi đó.

Đi được một đoạn rồi cậu ta lại nhìn Bảo Anh và hỏi: "Có đi nổi không?"

"Chân tôi chưa liệt, vẫn có thể đi được." Bảo Anh lấy tay lau máu trên mặt mình, bình thần trả lời cậu ta.

"Haiz, phiền phức quá đi. Cũng may tôi đối ý không đi lên núi nữa mà đi lòng vòng khu này tham qua đấy! Không thôi thì cô tan xương nát thịt với bọn nó rồi." Ryoma vò nhẹ tóc mình, giờ giọng trách móc.

"À ừ, cảm ơn." Bảo Anh không ngần ngại.

"Tôi còn nợ cô câu xin lỗi hôm trước. Hôm nay coi như xóa nợ đi." Ryoma vừa nói vừa móc điện thoại ra "Khu này xa khách sạn của chúng ta lắm, để tôi gọi taxi."

Bảo Anh không nói gì, chỉ im lặng gật đầu đồng ý. Suốt thời gian từ lúc đợi taxi cho đến khi lên taxi không ai nói với nhau câu nào. Một phần vì không có chuyện gì để nói, một phần là vốn dĩ tính cách của cả hai không hợp cho lắm nên không dễ nói chuyện. Nên thôi cứ im lặng có lẽ sẽ tốt hơn.

Về đến khách sạn thì mọi người đã về trước và đang đứng đợi trước cổng. Bảo Anh vừa bước xuống đã khiến mọi người một phen hốt hoảng. Váy áo cô bị rách, trên cơ thể đầy vết thương, khoe miệng còn vương lại máu khô, đầu tóc rối tung. Ayane sợ đến mức khóc không ra tiếng, Sumire thì vội nói dịu vào y tế hoặc đi trạm xá nào gần đây.

"Không sao, vào sát trùng băng bó là được rồi." Bảo Anh trấn an mọi người.

"Không được!! Cậu nhất định phải đi trạm xá với tôi, nếu không tôi sẽ không tha thứ cho cậu." Sumire hét ầm lên khiến ai nấy đều chú ý và bắt đầu xì xào bàn tán.

"Tôi biết một trạm xá gần đây." Gin nãy giờ im lặng bây giờ mới lên tiếng. Anh đi tới trước mặt Bảo Anh, quay lưng lại và ngồi xuống "Lên lưng anh, nhanh lên."

"Em không sao, em tự đi được..."

"Trước khi anh nổi điên lên, Chiaki! Lên lưng của anh ngay!!" Mặt Gin tối sầm lại vì kìm nén tức giận quá lâu, mắt anh dường như đã chuyển sang màu đỏ, thân người anh run lên bần bật, giọng anh lúc này vô cùng gay gắt khiến ai đứng xung quanh cũng phải đỏ mặt hời hợt.

Bảo Anh lần đầu thấy anh tức giận như vậy thì thật sự rất bất ngờ, anh thậm chí còn gọi cả tên của cô mà không ngần ngại. Cô rất muốn hỏi lý do, nhưng tự nghĩ lúc này không hay cho lắm nên cô bèn phải nghe theo lời anh, leo lên lưng của anh. Anh đứng dậy, chạy vụt đi tựa như một vận động viên điền kinh, chỉ để lại một câu cho mọi người: "Ai muốn đi theo tôi thì ráng đuổi cho kịp."

Sau một năm ngụ dân bà kia biến mất khỏi cõi đời, đây là lần đầu tiên có kẻ chọc Shinakawa Gin điên lên đến mức như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 10: Nỗi đau mà anh chịu đựng...

Phải mất khá lâu để có thể băng bó và xử thuốc tất cả các vết thương trên người Bảo Anh.

Gin ngồi kể bên không thể rời mắt khỏi cô, gương mặt anh hiện rõ sự lo lắng tột độ. Tất cả là tại anh! Nếu anh ngăn cô chạy đi kịp lúc thì cô đã không ra nông nỗi này. Tại sao bao nhiêu lần cô gặp nguy hiểm, anh đều biến thành kẻ vô tích sự vậy chứ?

"Cháu còn bị thương ở phần bụng đúng không? Để tôi xem thử nào." Sau khi đã băng bó xong tay chân, vị bác sĩ liền nhẹ nhàng yêu cầu. Bảo Anh lưỡng lự một hồi, cứ định chạm vào cúc áo định cởi ra rồi lại buông tay, môi mím lại đầy lo lắng. Đoán rằng cô đang ngại, bác sĩ lại nói: "Hay là vậy, tôi để bạn trai cháu băng bó cho, như vậy có được không?"

"À không, anh ấy không phải—

"Được ạ!"

Bảo Anh chưa kịp nói xong, Gin đã lập tức lên tiếng chặn ngang lời của cô lại. Cô giật mình quay sang nhìn anh, gương mặt anh vô cùng nghiêm nghị, đôi mắt lo âu nhìn thẳng vào cô không ngần ngại khiến cô thoáng chốc trở nên bối rối.

"Nhưng bạn trai thì vẫn là con trai. Làm sao mà..." Bảo Anh bấu chặt tay vào vạt váy, đỏ mặt lên và lí nhí phản bác.

"Anh sẽ không nhìn, anh hứa." Gin thẳng thắn, nhưng điều đó không thể khiến Bảo Anh vui đi sự xấu hổ.

Vị bác sĩ dần dờ một lúc, rồi đứng dậy bước ra ngoài và kéo rèm lại. Gin nhìn ông ta đã đi khuất, rồi lại nhìn Bảo Anh. Anh nhẹ nhàng vỗ vai cô, dịu dàng động viên: "Không sao đâu. Nếu em để lâu sẽ không tốt cho bản thân. Bôi thuốc và băng bó nhanh rồi về."

Bảo Anh lưỡng lự một hồi lâu, đưa ánh mắt bối rối nhìn Gin. Phạm vi vết thương của cô là từ vùng bụng cho đến gần ngực. Anh sẽ thấy mất, không thể được!

"Em tự làm là được rồi..." Cuối cùng, cô lí nhí lên tiếng.

"Anh muốn xem vết thương của em." Anh không đồng ý, liền phản bác lại.

"Nhưng mà..."

"Làm ơn, xin em đấy." Gin đột ngột đổi sang giọng chân thành khiến Bảo Anh thoáng giật mình. Tại sao anh lại một mực đòi xem vết thương của cô? Anh đang lo cho cô sao? Anh lo cho cô tới mức này sao?

Ánh mắt cầu xin cùng lời nói chân thành kia khiến Bảo Anh mềm lòng thay đổi ý định. Cô gật nhẹ đầu, rồi ngồi thẳng người lên, bắt đầu từ từ cởi từng cái cúc áo sơ mi ra theo hướng từ dưới lên. Gin quan sát từng cử động ngón tay của Bảo Anh. Da thịt bên trong lớp áo sơ mi dần lộ ra, anh tựa như tê dại đi khi thấy hình ảnh trước mắt mình. Vết thương rất lớn, lan rộng gần đến ngực, bầm tím và sưng tấy lên, vài chỗ còn rỉ máu ra. Rốt cuộc là bọn khốn nào đã gây ra chuyện này? được lắm! Cứ đợi đến lúc anh truy tìm ra thủ phạm!

Cởi được ba cúc thì Bảo Anh dừng lại. Tay cô từ từ hạ xuống, im lặng nhìn Gin với đôi mắt ngẩn ngai. Lớp áo trong của cô bị lộ ra rồi, xấu hổ quá đi mất!

Gin bắt đầu rửa vết thương cho Bảo Anh. Bỗng gợn chầm đến vị trí nào của vết thương là cô lại khẽ kêu lên vì đau nhức. Mặc dù khó chịu, cô vẫn cố gắng chăm chú nhìn Gin, mắt anh chỉ tập trung vào vết thương chứ tuyệt nhiên không nhìn vào nơi khác, anh đang giữ đúng lời hứa của mình.

Đôi mắt của cô lia xuống nhìn tay của anh. Trong khoảnh khắc, cô vô tình nhận ra, mặc dù động tác của anh rất khéo léo, nhưng đôi tay của anh đang run lên từng đợt. Anh không sao chứ? Nãy giờ anh rất lạ, cô không còn nhận ra một Shinakawa Gin luôn điềm tĩnh nữa. Gin của bây giờ đang vô cùng hoảng loạn, cô thật sự không hiểu!

Gin bắt đầu băng vết thương lại. Anh luồn tay ra sau lưng Bảo Anh để hoàn thành một vòng băng. Hai vòng, ba vòng... mỗi lần anh cúi người sát vào cô để kéo cuộn băng lên là cô lại nóng hết cả mặt. Hơi thở của anh, mùi hương của anh hòa vào nhau vương vấn nơi cánh mũi của cô, khiến cô say mê đến mức tựa như không còn ở thực tại. Nếu đây là giấc mơ, thì cô sẽ không bao giờ muốn tỉnh lại nữa.

Gin băng bó xong liền đóng cúc áo lại cho Bảo Anh. Tay anh chậm rãi, không hề vội vã và trượt dần xuống để hoàn thành công việc. Lúc anh ngược lên, vừa vận lúc ấy cô cũng đang nhìn anh. Khoảng cách giữa hai người vô cùng gần, đến nỗi chỉ cần một cái chớp mắt của đối phương cũng khiến tim người này loạn nhịp.

Khoảnh khắc đó đã khiến bao nhiêu dồn nén kiềm chế của Gin bấy lâu nay đột ngột bị phá vỡ. Anh phát điên khi thấy cơ thể cô đầy rẫy vết thương như thế này, anh không thể chịu đựng được. Bây giờ cô đang ở rất gần anh, anh có thể thấy đôi mắt đang dần đầy áp nước của cô, nó long lanh một cách kỳ lạ lại càng khiến anh đau lòng hơn nữa.

Tầm kính khoảng cách bị phá vỡ trong phút chốc, Gin luồn tay vào tóc Bảo Anh, đẩy đầu cô sát lại. Môi anh nhanh chóng đặt lên môi cô. Nụ hôn gấp gáp của sự dồn nén, của sự đau lòng tột độ mà bấy lâu nay anh gánh chịu. Cô ngạc nhiên đến mức thân thể cứng đờ, không thể đẩy anh ra nổi. Anh điên rồi! Anh điên thật rồi!

Bảo Anh bắt đầu gầy gù, nhưng Gin không những không cho cô thoát ra, mà tay kia còn đặt lên eo cô ôm chặt lấy cô, không cho cô nhúc nhích. Nước mắt cô tuôn dài trong vô thức, môi cô đau buốt, mãi cô cố gắng thở thật mạnh để lấy không khí. Cô dùng tay đẩy thật mạnh vai anh ra, nhưng anh vẫn ngoan cố bám trụ. Nụ hôn này có ý nghĩa gì vậy? Anh đang ngoại tình hay sao? Tại sao anh lại mất kiểm chế đến mức này?

Lưỡi anh quán chặt lấy lưỡi cô, môi cô bị anh mứt đến mức sưng đỏ. Anh không muốn buông cô ra, nếu buông cô ra lúc này, có thể anh sẽ mất cô mãi mãi! Anh biết mình đã phạm sai lầm, nhưng anh không muốn dừng lại!

Bảo Anh cố gắng đẩy anh ra trong vô vọng. Cuối cùng, cô dùng hết sức lực của mình ấn thật mạnh vào vai anh, đẩy anh bật ra sau. Môi rời môi, anh tiếc nuối, cô bàng hoàng. Nhìn thấy đôi mắt đỏ ửng của cô, đôi môi sưng tấy của cô, anh không chịu nổi phải đứng dậy, lảng lảng bước ra ngoài thật nhanh mà không nói câu nào, cũng không quay đầu nhìn lại.

Còn lại một mình, Bảo Anh thử người ra vì vẫn chưa thể tin được điều mới xảy ra. Đây là mơ thôi đúng không? Chỉ là một giấc mơ thôi...! Cô bị đánh ngất đi giờ vẫn chưa tỉnh lại...

Bảo Anh thử động thật mạnh vào một vết thương trên cánh tay, lập tức, cơn đau ập tới khiến cô kêu lên một tiếng. Không phải mơ... đây là sự thật! Sự thật là Gin đã hôn cô, hôn cực kì sâu đậm

Tại sao anh lại làm vậy...? Anh đang làm cô vô cùng rối trí. Anh làm có chủ đích gì không? Khi làm vậy anh có nghĩ đến vợ chưa cưới của anh không?

Bảo Anh đứng dậy, chậm chạp kéo rèm bước ra ngoài. Gin đang đứng nói chuyện với bác sĩ, những người khác cũng vừa vận tới nơi để nghe ngóng tình hình. Trạm xá cách khách sạn gần hai cây số, vậy mà Gin chạy không biết mệt! Đúng là siêu nhân. Cả đám đi bộ cũng phải mất hơn mười phút, chẳng biết lúc này anh chạy đến đâu mất bao lâu.

"Chiaki!" Sumire quay sang, thấy Bảo Anh đang từ từ bước ra thì vội vã chạy lại đỡ cô "Không sao chứ? Có đi được không?"

"Không sao! Mấy vết thương này thì nhảm nhò gì." Bảo Anh cười tươi trả lời cô bạn "Về khách sạn thôi, người tớ bẩn quá, tớ muốn đi tắm. À, phải rồi bác sĩ! Tiền thuốc hết bao nhiêu ạ?"

"Cậu nhóc này đã trả rồi, cháu không cần lo." Vị bác sĩ cho hai tay vào túi áo, ôn tồn trả lời Bảo Anh "Về nhớ nghỉ ngơi, tránh để vết thương tiếp xúc với những thứ bẩn và bôi thuốc thường xuyên, không thôi sẽ bị nhiễm trùng đấy."

Bảo Anh dạ vâng, gật đầu liên tục và cái tỏ ý đã hiểu. Bác sĩ mỉm cười với cô, rồi lại quay qua nhìn Gin để tiếp tục nói chuyện về tình hình của cô. Cô hướng ánh nhìn ngẩn ngai về phía anh. Anh đã lấy lại được vẻ điềm tĩnh của thường ngày, trông anh như chẳng hề để tâm đến chuyện vừa rồi. Rốt cuộc anh là người như thế nào? Chung thủy hay phản bội? Anh nói anh yêu vợ chưa cưới của anh rất nhiều, nhưng anh lại hôn cô, như thế nghĩa là sao?

Cô rất rất muốn anh toàn tâm toàn ý yêu cô, nhưng lúc này, anh đã là người đàn ông của cô gái khác, cô không thể có ý nghĩ như thế. Anh hôn cô lại càng gieo cho cô hy vọng, một thứ hy vọng mong manh, nửa thực, nửa ảo, không thể định hình được. Cô ghét điều này, cực kì ghét! Cái cảm giác vừa thích đến phát điên một thứ gì đó nhưng lại phải buộc lòng buông bỏ nó thật sự chẳng dễ chịu chút nào.

Bảo Anh bước qua Gin để đi ra cửa. Bước ra đến sân, cô không chịu được bèn quay đầu nhìn lại. Gin đang nhìn cô, đôi mắt của anh ánh lên một nỗi buồn vô cùng mênh mông. Cô sợ ánh mắt ấy, nó đang khiến trái

tím cô rung động và nhói đau, cô không thể chịu được! Tay cô nắm chặt lại, lồng ngực cô nhũn nhũn. Cô quay đầu thật quả quyết, và mặc cho vết thương đang làm cô đau rát, cô vẫn cố gắng bước thật nhanh, nhanh đến nỗi Sunire sợ rằng cô có thể té ngã bất cứ lúc nào nên phải vội đi ngang hàng với cô để trông chừng.

Về đến khách sạn, Bảo Anh phải mất một lúc lâu mới có thể bước vào phòng tắm. Tắm xong cả đám bạn lại loay hoay bôi thuốc và thay băng gạc cho cô. Nghĩ tới nghĩ lui thế nào, cô cũng dần dần quên mất chuyện giữa cô và Gin, cứ thế bị trôi dạt đi theo những câu chuyện phiếm của cô và đám bạn.

Gin về khách sạn nhưng không về phòng vội.

"Tìm tôi có chuyện gì đây?" Ryoma đang đứng ngoài ban công trong phòng mình hóng gió, hút thuốc, thấy Gin đi vào đứng kế bên thì có hơi giật mình, vội tắt điếu thuốc đi và quăng nó vào thùng rác gần đó.

"Bọn đó là ai?" Gin không chần chừ, vào thẳng vấn đề.

"Bọn đó? À, ý cậu là cái bọn đã làm cho nhóc học sinh mới thương tích đầy mình đó hả?" Ryoma thoáng nở một cười hiểu ý.

"Tôi đang đặt câu hỏi cho cậu, vậy thì trả lời đi, đừng có hỏi ngược lại tôi." Gin liếc Ryoma một cái, rồi lại chuyển hướng nhìn về cảnh sắc trước mặt mình.

"Làm gì căng thế? Được rồi, bọn đó là học sinh trường nam sinh Seika khét tiếng du côn. Thăng cầm đầu cái bọn đánh nhóc học sinh mới trường mình là Suzuki Kenji. Thật ra thì thằng nhãi đó cũng chỉ là tép riu trong trường, chẳng qua là do nó được thăng đại ca mạnh nhất trường ưu ái nhiều nên dám ra hống hách. Bọn trường đó cũng đang đi dã ngoại, tôi biết có nhiều đó thôi." Ryoma chán chường tung hứng gói thuốc trong tay mình và trả lời thành thật.

"Vậy là đủ rồi. Cảm ơn cậu." Gin bình thần chốt hạ câu cuối rồi nhanh chóng rời khỏi phòng. Ryoma gọi giật lại định hỏi chuyện, nhưng anh không hề nghe thấy gì, vẫn im lặng bước ra ngoài và kéo cửa lại. Ôi trời, sắp có chuyện hay để coi rồi đây! Phải đi theo dõi xem thế nào mới được.

Bây giờ tối, Bảo Anh vào phòng sinh hoạt chung để ngồi chơi với đám bạn của mình. Bọn con gái cùng lớp túm tụm lại hỏi han có đủ đường làm cô không biết đường đâu mà trả lời cho kịp. Nào là "Cậu không sao thật đó chứ? Có chỗ nào vết thương có dấu hiệu bất thường không?" Rồi thì "Cậu đã bôi thuốc bằng bó chưa đây? Nhớ phải làm thường xuyên nếu không vết thương sẽ nhiễm bẩn đấy nhé." Còn nhớ ngày đầu vào ai cũng nhìn cô với đôi mắt lạ lẫm, mà giờ đã ngồi quây quần hỏi thăm cô như thế này rồi. Sự quan tâm đột ngột như thế này khiến cô cảm thấy có chút bối rối và ngại ngùng.

"Bài tôi rồi đây! Chơi bài thôi!" Michio nãy giờ chạy về phòng lấy bộ bài, bây giờ đã quay trở lại với gương mặt hớn hờ.

"Ừa? Shinakawa kia." Đúng lúc Michio định đóng cửa, thì Sunire lại nhìn ra ngoài và thốt lên với vẻ ngạc nhiên "Cậu ấy đi đâu vậy ta? Nhìn vội và quá! Mà đúng là hội trường đẹp trai có khác nhỉ? Mặc đồng phục đã đẹp, mặc đồ thường càng ngầu hơn." Vừa nói, cô nằng nằng liếc liếc Bảo Anh và nở một nụ cười chứa đầy hàm ý.

Bảo Anh không hiểu, nhưng vẫn im lặng không hỏi lại. Cô bỏ tới phía cửa, ngó đầu nhìn ra ngoài xem tình hình. Gin vừa mang xong giày, anh đang nói chuyện điện thoại. Ở khoảng cách này cô không thể nghe anh nói gì. Anh đứng một lúc rồi mở cửa bước ra khỏi khách sạn, chẳng hề hay biết mình đang khiến cho cô nằng nằng – yêu cực kì tò mò.

Về phần Gin, anh đang đi đến khách sạn của bọn nam sinh trường Seika. Lúc này Kuro vừa gọi điện thoại cho biết thông tin địa điểm, là một khách sạn cách đây khoảng 7km.

"Gì đây thằng kia?" Một đám nam sinh trường Seika đang ngồi ghế sofa dưới sảnh khách sạn, thấy anh lại gần hỏi thăm thì trợn mắt lên và giọng còn đỏ ra hỏi lại.

"Làm phiền rồi, các cậu biết Suzuki Kenji chứ?" Gin vẫn tươi cười bình thản như thường. Bọn này chẳng có liên quan gì, đánh chúng lại càng thêm bản tay.

"Tìm Suzuki làm gì?" Một tên cười khẩy hỏi tiếp.

"Tôi có chút chuyện muốn giải quyết với cậu ta." Gin nhún vai trả lời thành thật.

Đám nam sinh tỏ ra ngạc nhiên. Giải quyết một số chuyện? Không phải là đang khiêu chiến đó chứ?

"Được thôi, muốn gặp cũng được!" Một tên khác đập tay ghế, liếc Gin kiểu khinh khinh "Mà giải quyết chuyện gì thế? Bọn này đi theo có được không vậy?"

"Tùy các cậu, nếu muốn tham gia chuyện vui." Gin cười xã giao, tay bỏ vào túi quần. Trông anh đang vô cùng bình tĩnh thế thôi, nhưng trong lòng thì đã bắt đầu nổi lửa hận lên rồi.

Ryoma đứng từ xa theo dõi, đã biết được Gin định làm gì. Phen này bọn kia chết chắc rồi! Không chết thì cũng tàn tật thôi. Con át chủ bài của trường Keiatsu một khi đã nổi điên thì ai có thể cản nổi chứ?

Quả đúng như Ryoma dự đoán, Suzuki Kenji vừa bước xuống chào một câu, Gin đã nhỏ nhẹ hết mức có thể mời hắn ta ra ngoài nói chuyện. Khi đã đi đủ xa khỏi khách sạn và chắc chắn rằng đây là nơi mà người ta không lui tới nhiều, anh mới bắt đầu cuộc trò chuyện thân mật.

Đôi mắt của Gin đỏ rực, vô hồn tựa như quỷ dữ. Bọn chúng có dao, có gậy, anh đánh bật tất cả một cách vô cùng dễ dàng. Những đòn đâm và đá của anh mạnh đến mức khiến tên Kenji bị văng ra xa mấy lần. Những tên đàn em đều đã gục hết, chúng liên tục ôm bụng, ho và nôn ra máu. Mặt của chúng bết máu, tay chân chúng trắng trợn và bầm tím. Chắc bây giờ chúng đã biết hối hận vì lúc này lại đối đầu theo rồi!

"Mấy cũng gan đấy! Giờ đã biết hậu quả khi đụng nhầm người chưa?" Gin bức bối ngồi xuống, nắm tóc tên Kenji và giật ngược ra sau, hỏi hắn với giọng lạnh lẽo.

"Nh...nhắm người?" Tên Kenji mặt mũi đầy máu và vết thương, run run mếu máo tiếng được tiếng mất "T... tôi không nhớ là đã từng gặp anh..."

"Không phải tao." Gin ghé sát vào tai hắn, thì thầm bằng chất giọng đủ để khiến sự kinh hãi của hắn tăng thêm gấp bội "Mà là cô gái của tao."

Nói xong, anh liền đứng dậy chỉnh lại quần áo, liếc hắn thêm một cái và để lại câu cuối: "Nếu đề lộ chuyện này, thì lần gặp tới sẽ là ngày giỗ của mày, nhớ đấy."

Tên Kenji cố gắng nhìn theo bóng dáng của Gin đang đi khuất dần, tay của hắn vẫn chưa hết run rẩy. Hắn vừa thờ đốc vừa suy nghĩ nát óc về cô gái mà Gin vừa nhắc. Không phải là con nhóc hôi sáng hắn đã đánh đấy chứ...? Thăng đến giúp con nhóc đó có nói về át chủ bài của trường bọn nó, không lẽ... chính là tên này sao?

Đến lúc bị bầm dập gần chết thì bọn chúng mới nhận ra, hóa ra đã đụng nhầm vào ô kiến lửa mà lại không hề hay biết.

Khoảng chín giờ tối, Gin trở về khách sạn. Trên áo và mặt anh dính vài vết máu của những tên lúc này chưa kịp lau, anh phải nhanh chóng về phòng, nếu không để mọi người phát hiện thì lại không hay.

Phòng của Gin đang mở đèn. Lại thật! Michio và những người khác đang ở phòng sinh hoạt chung, chẳng lẽ có ai về phòng sớm vậy sao? Bình thường mọi người chơi đến khuya mới đi ngủ mà?

Gin trượt nhẹ cửa phòng sang một bên, và ngay khi vừa bước vào, một cảnh tượng đập vào mắt anh đã khiến anh phải chết sững tại chỗ.

Bảo Anh đang ngồi trước chiếc bàn trong góc phòng, gần cửa sổ. Tay cô đang cầm chiếc hộp nhả màu đỏ rượu quen thuộc của anh, và trên gương mặt cô đã xuất hiện nước mắt. Cô quay sang nhìn anh, thấy anh đang đứng ngay trước cửa thi vội và đóng hộp nhả lại, lau sạch nước mắt đi và bối rối đứng đấy.

"Xin lỗi anh..."

Bảo Anh không dám nhìn vào mắt Gin, cứ thế cúi đầu và đi một mạch về phía cửa phòng. Nhưng đúng lúc cô định bước chân ra ngoài, thì Gin đã kịp thời nắm chặt tay của cô lại, không để cô nhúc nhích thêm bất cứ bước nào.

"Nói chuyện với anh một chút." Giọng anh vang lên, bình thản đến lạ kỳ, nhưng đủ để cô phải giật mình.

"Chúng ta có chuyện gì để nói sao...?" Cô nắm chặt tay mình lại, lấy can đảm để hỏi anh.

"Có! Rất nhiều là đáng khác." Gin quay đầu sang nhìn cô, vẫn vậy đúng lúc cô cũng ngược lên nhìn anh. Đôi mắt của cả hai dường như đều đang chứa đựng những tâm sự rất sâu kín, cả hai đều thấy được ánh mắt của đối phương vô cùng sâu thẳm "Anh muốn nói chuyện về người yêu của anh, người mà anh yêu."

"Vợ chưa cưới của anh? Có ấy có liên quan đến chúng ta sao?" Bảo Anh cười chua chát, nước mắt lại sắp chực trào ra.

"Không phải "cô ấy"." Gìn kéo Bảo Anh vào trong phòng, đóng cửa lại rồi quay sang nhìn thẳng vào cô không trốn tránh "Người đó đang đứng trước mặt anh, người mà anh yêu."

Cái gì?

Bảo Anh không thể tin vào những gì mình nghe thấy nữa. Anh vừa nói gì? Cô đang nghe lầm sao? Cô lại đang ảo tưởng nữa sao?

"Anh... hình như có gì đó không đúng..." Cô bắt đầu hoảng loạn "Có phải em đang mơ ngủ đúng không? Đây là một giấc mơ không có thật đúng không?"

"Miyamoto, không đúng—

"Nói đi! Đây là mơ đúng không?" Bảo Anh gào lên, trợn mắt nhìn anh đợi chờ câu trả lời, cô không còn đủ kiên nhẫn để đối mặt với những chuyện điên rồ này nữa.

"Đây là sự thật, Miyamoto. Tất cả những gì anh vừa nói đều là sự thật." Gìn nắm chặt lấy vai cô, cố gắng lấy lại sự bình tĩnh cho cô, nhưng cô lại cố gắng vùng ra và bắt đầu hoảng loạn hơn nữa.

"Anh còn muốn đùa giỡn với em đến khi nào nữa, hả?" Cô lau nước mắt đang lăn dài trên má, giọng run run hỏi anh "Anh có vợ chưa cưới, anh đã chuẩn bị nhẫn cho cô ấy, vậy mà anh lại hôn em, nói em là người mà anh yêu? Anh là thằng khốn! Anh biết không hả? Anh đang lừa dối cô ấy, lừa dối em, lừa dối chính cả anh. Anh..."

"Miyamoto, nghe anh nói đây..."

"Em yêu anh, Shinakawa Gìn." Bảo Anh không chịu đựng được đánh phải la thật lớn để chặn ngang lời của Gìn. Cô đã thật sự thành công, anh tựa như một cuốn phim bị tạm dừng giữa chừng. Anh đã từng muốn cô nói câu này với anh, rất muốn, nhưng là ở trong hoàn cảnh khác chứ không phải như lúc này. "Em không thể tiến thêm bước nào với anh, em tự lựa chọn rút lui để cho anh toàn vẹn hạnh phúc bên cạnh vợ chưa cưới của mình. Vậy tại sao lúc nào anh cũng cố gắng mở đường cho em, thậm chí bước đến gần em thế hả?"

Cô còn đang định nói thêm, thì anh đã nhào tới ôm chặt lấy cô và gấp gáp nói rằng: "Bởi vì anh yêu em, Chiaki, thật sự rất..."

Anh không thể nói thêm được câu nào nữa.

"Anh còn định lừa dối đến bao giờ nữa—

"Vợ chưa cưới của anh chính là em!" Anh ôm ghì lấy cô, chôn mặt vào cổ cô, không để cô tạo khoảng cách dù là một mili mét "Người mà anh muốn lấy làm vợ, suốt đời này chỉ có em, Chiaki."

Bảo Anh cảm nhận được, đôi vai của Gìn đang run lên từng đợt, giọng của anh cũng thật lạ, và cô thấy áo mình đang dần ướt đầm.

Anh đang khóc sao...?

Shinakawa Gìn, rốt cuộc, nỗi đau mà anh đang chịu đựng, nó lớn lao và khủng khiếp đến mức nào?

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Người yêu ơi, yêu mình anh được không...?

Chuyến đi Kyoto kết thúc với nhiều cảm xúc đan xen lẫn lộn. Vui có, buồn có, đau lòng có, hoang mang cũng có.

Bảo Anh vẫn chưa thể nào thôi nghĩ về đêm cuối cùng ở Kyoto.

Cô đã có thể cảm nhận được rất rõ những giọt nước mắt của Gìn. Một con người luôn tỏ ra bình tĩnh trước mọi chuyện, hóa ra lại cũng có lúc yếu lòng như thế sao?

"Vợ chưa cưới của anh chính là em, Chiaki..."

Câu nói ấy của anh cứ mãi in hằn trong tâm trí cô. Sau cuộc nói chuyện ấy, cô có cảm giác đầu mình đau buốt, đau đến mức khiến cô đi không vững. Những hình ảnh lại hiện ra, nhưng lần này lại rõ nét hơn một chút. Người con trai bí ẩn trong kí ức của cô, mà cô có cảm giác rằng mình đã từng yêu anh ấy rất nhiều, cô đã có thể thấy được dáng hình từ phía sau của anh.

Tại sao anh không quay mặt lại nhìn cô?

Hình ảnh từ từ tan biến, Bảo Anh giật mình, vội vã níu kéo lại chút gì đó để có thể tạo ấn tượng nhiều hơn, nhưng không thể được nữa.

Ngủ về chuyện cũ khiến Bảo Anh không thể tập trung học được. Cây bút chì bấm của cô nãy giờ đã gãy ngòi mấy lần vì bị cô đè mạnh xuống trang vở trắng. Khẽ thở dài, cô quay mặt nhắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ để gạt bỏ mọi hình ảnh cũ ra khỏi đầu, chẳng hề hay biết Gìn ngồi kế bên đang khẽ liếc mắt sang nhìn cô. Không gian im ắng của lớp học càng khiến anh dễ tập trung vào cô hơn.

Đêm cuối cùng ở Kyoto, anh đã nói ra hết tất cả với cô, lại không thể kiềm lòng mà rơi nước mắt trước mặt cô.

Cô có cảm thấy động lòng không? Hay chỉ đơn giản là cảm thấy đáng thương cho một tên con trai yếu mềm luôn thích tỏ ra dũng dũng lạnh lùng?

Gìn khẽ nghiêng rằng lại, suy nghĩ ấy khiến cho anh thấy tim mình đau thắt. Anh buông bút, quay mặt sang để ngắm nhìn Bảo Anh. Nhìn cô từ phía sau như thế này khiến bao nhiêu kỉ niệm lại ùa về, làm cho anh càng lúc càng chìm vào sự thương nhớ, sự say đắm mà cô vô hình mang lại.

Thời gian tựa như dừng lại, xung quanh tựa như chẳng còn ai. Chẳng còn nghe tiếng giáo viên giảng bài, tiếng viết bài sột soạt trên trang vở trắng, chỉ còn nghe thấy tiếng gió xuân thổi xào xạc, nhẹ nhẹ, và chỉ còn thấy mái tóc nâu của ai kia tung bay trong nắng vàng tuyệt đẹp.

Bảo Anh đang xuôi theo dòng suy tư, đột nhiên lại cảm thấy gáy mình nóng ran. Có ai đó đang nhìn cô sao?

Bảo Anh xoay đầu ra sau, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Gìn đang nhìn mình. Ánh mắt ấy của anh, không quá lạnh cũng không quá nhạt, nhưng phảng phất chút gì đó buồn bã, tựa như đang suy nghĩ về điều gì đó. Mặc dù đã biết có quay lại, nhưng anh cũng không có ý định tránh né. Cứ như thế, nhìn vào mắt nhau, nhìn thấu cả lòng nhau...

Ryoma ngồi phía sau quan sát hai người bọn họ, cũng không lên tiếng để phá hỏng giây phút ấy. Bình thường cậu ta sẽ hết âm văn, vì cậu ta ghét nhất là chuyện sến súa giữa các cặp đôi. Nhưng hai người này không phải là cặp đôi. Và lại, cậu ta có ấn tượng rất mạnh với Bảo Anh từ lúc đối đầu với bọn nam sinh trường Seika. Cô gái này, mặc dù máu me khắp người, bị đánh đến nỗi sắp gục chết đến nơi mà không khóc tiếng nào, vẫn cố gắng gượng dậy để hạ gục đối thủ cho bằng được! Chưa bao giờ cậu ta thấy một cô gái nào lì lợm đến vậy! Cứ nghĩ hình tượng con gái như vậy chỉ có ở trong những cuốn tiểu thuyết hư cấu, ai mà ngờ...

Đột nhiên, Ryoma cực kì muốn chiếm đoạt lấy tình cảm của Bảo Anh. Không biết cô ta có dễ dãi trong chuyện tình cảm không? Cô ta có dễ dàng gục ngã trước những lời lẽ ngọt ngào không? Những đứa con gái mà cậu ta từng tiếp xúc đều thích nghe cậu ta rót vào tai những câu ngọt như mật, để rồi chao đảo mà ngã vào vòng tay của cậu ta, không màng đến tương lai.

Cậu ta thật sự muốn thử, thử một lần chủ động giành lấy tình cảm của một đứa con gái. Và Bảo Anh chính là người vô cùng thích hợp.

Giờ nghỉ trưa, Bảo Anh và đám bạn tập trung lên sân thượng ăn trưa. Hôm nay cô có đem theo guitar nên không khí lại càng tăng thêm phần nhộn nhịp. Sân thượng náo nhiệt hẳn lên, vài học sinh ăn trưa gần đó cũng chạy lại góp vui. Bảo Anh cầm guitar nên ngồi ngay trung tâm, bắt nhịp cho mọi người hát. Gìn ngồi trên nóc sân thượng nhìn xuống, giữa không gian nhộn nhịp kia không hiểu sao anh chỉ nhìn mỗi mình bạn gái cầm đàn guitar, vừa hát vừa cười rất tươi. Lâu rồi không thấy cô tươi tắn như vậy, nhìn thật đáng yêu.

Anh chẳng biết, ngoài anh còn có thêm một người nữa cũng đang nhìn cô rất chăm chú.

Ryoma đứng lẫn trong đám đông hát hò, tay bỏ trong túi quần, nhìn chăm chăm vào nụ cười của Bảo Anh. Cô gái này, khi đánh nhau thì rất máu lửa, còn khi vui vẻ thì lại khác hoàn toàn. Nụ cười của cô dưới ánh nắng càng rực rỡ, rất tự nhiên, khác hẳn với vẻ giả tạo của những đứa con gái khác cứ cố tỏ ra rằng mình xinh đẹp.

Bất giác, cậu ta cũng mỉm cười.

Lần đầu tiên cậu ta thấy một nụ cười hồn nhiên và đẹp như thế.

"Miyamoto nè, cậu thử hát một bài tiếng Việt đi." Một ai đó đột ngột yêu cầu.

"Hả?" Bảo Anh ôm đàn, mặt thộn ra vì hơi bất ngờ.

"Đừng đó Chii – chan!! Bài gì cũng được! Mặc dù tụi này không hiểu nhưng vẫn muốn nghe thử!" Ayane hào hứng lay lay tay của Bảo Anh mấy cái, mặt hiện rõ sự tò mò và phấn khích. Gìn ngồi phía trên cũng tập trung quan sát. Anh là giám đốc tài chính của tập đoàn Shinakawa, dĩ nhiên cũng đã học qua tiếng Việt Nam để dễ dàng giao tiếp, thậm chí còn có thể nói sành sỏi được như người bản xứ.

"Đ... được rồi! Vậy để tớ thử." Bảo Anh ngượng ngùng đồng ý. Cô chỉ sợ hát họ không hiểu thì mất vui thôi... "Mấy bữa trước bạn tớ ở Việt Nam mới cho nghe bài này, lời dễ thương lắm. Nếu muốn lát hát xong tớ sẽ cố dịch sang cho nghe."

Đám đông phấn khích vỗ tay rần rần. Bảo Anh chỉnh lại đàn, lấy tone, hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu dạo đàn.

(lê tác giả: Bài này quen lắm nhè!:v Mang vào chỉ mang mục đích giải trí và thỏa mãn cơn cuồng của con tác giả ạ! =))))

"Anh là em, còn em thì

Anh là em còn em thì ngồi ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt

Ngây thơ đó anh thần thờ quá nên em mới sợ bơ vơ

Đợi chờ đôi mắt ngoan anh ngại ngừng ngó sang

Em thần thờ, bơ phờ đôi mắt mơ...

.

.

.

Người yêu ơi!

Yêu thì có gì sai đâu có sai đâu,

không là em thì ai

Để em đưa anh về, là tình yêu mãi mê

Mặc kệ người ta cười chê

Bởi vì tình yêu là thế

Làm người yêu em nhè baybe".

Gìn ngồi trên nóc sân thượng nghe xong lời thì bật cười. Ôi trời! Nghe giống như đang tỏ tình trá hình vậy. Mà công nhận lời dễ thương thật!

Bảo Anh hát xong, cả đám im re một hồi rồi hò hét thật lớn, vỗ tay rần rần khiến cô phải ngượng ngịu ngồi gãi đầu cả buổi. Ayane hào hứng nói rằng mặc dù không hiểu nhưng mà nghe giai điệu rất dễ thương, cứ đòi cô phải dịch sang để hiểu cho bằng được.

"Để tôi dịch hộ cho." Gìn không biết từ đâu ra chen qua đám đông, mỉm cười nhẹ nhàng với Bảo Anh rồi ngồi xuống đối diện cô "Cho anh mượn đàn."

Bảo Anh hơi ngạc nhiên. Anh biết tiếng Việt Nam sao? Tiếng Việt khó học như vậy mà cũng có thể chịu khó học được sao?

"À được..." Cô thấy anh nghiêm túc nên cũng đồng ý, đưa đàn cho anh.

Gìn rải dây, ngồi suy ngẫm vài giây để lấy tone thích hợp. "Ok, bắt đầu nhé." Anh nói, rồi hít một hơi thật sâu để vào bài. Bảo Anh nghe anh hát chỉ biết ngồi im như tượng mà trầm thần phục. Anh chỉ mới nghe qua có một lần mà nhớ được tiết tấu, nhịp điệu, và quan trọng là nhớ cả lời để dịch luôn sao? Rốt cuộc trí nhớ của anh ghê gớm cỡ nào thế? Và lại khả năng cảm thụ âm nhạc của anh cũng rất tốt, hát cũng rất hay.

"Wow... dễ thương quá!" Một nam sinh nào đó phấn khích hét lớn "Đề nghị viết lời cho cả bọn học để đi tỏ tình."

Bảo Anh chỉ biết nhìn Gìn chăm chăm. Anh còn bao nhiêu tài cán nữa mà cô không biết vậy?

"Người yêu ơi, yêu mình anh được không...?"

Cô giật mình, chợt dạ nhận ra anh đang nhìn mình, cười rất tươi và hát câu đó bằng tiếng Việt Nam. Lần đầu tiên cô thấy anh cười như thế. Ôi trời ơi!! Tim của cô, bị đốn gục mất tiết rồi! Không chỉ có mình cô mà những nữ sinh đang đứng xung xém nữa đã té xỉu vì xiêu lòng rồi đây nè!!

"Anh phải về phòng hội học sinh rồi, lát gặp." Gìn đứng dậy, trả đàn cho Bảo Anh, mỉm cười thêm cái nữa rồi mới chịu quay lưng bước đi. Trời ơi Gìn ơi!! Anh đây vô cô kiểu gì mà đây vô dữ vậy há?? Cứ cười vậy rồi cô với nữ sinh trong trường chết hết vì đau tim thì phải làm sao đây?

Gìn vừa đi vừa cười không ngừng. Lần đầu tiên sau một năm anh thấy vui như vậy! Nhìn cô ngơ ngẩn ra như người mất hồn vì anh khiến anh hạnh phúc muốn phát điên lên được!

Ryoma cảm thấy như xung quanh mình đang bao vây bởi một luồng khí đen thui lúi. Thằng hội trưởng đó, lại sắp sửa hót tay trên của anh đây nữa rồi đây! Nhỏ học sinh mới sắp bị xiêu lòng rồi, phải tấn công nhanh hơn thôi!

Đội mọi người dần tản đi, Bảo Anh mới bắt đầu bỏ đàn vào bao.

"Nói chuyện một chút được không?"

Đang loay hoay đeo đàn lên vai, cô lại nghe thấy một giọng nói vừa quen vừa lạ cất lên. Ngước mặt lên xem thử là ai, cô hơi giật mình vì đó là Ryoma.

"Các cậu xuống trước đi, tớ sẽ xuống liền." Cô ngu ngơ gật gù đầu, rồi chồm người sang nói với đám Ayane một tiếng.

"Aiz! Cái tên chết dờ kia! Cậu mà làm gì Chiaki tôi sẽ cho cậu biết tay, nghe chưa?" Sumire giờ nắm đầm lên dọa rồi mới chịu rời đi.

"Con nhỏ diêm dúa phiền phức." Ryoma ôm cục hận lâu bầu chửi rủa.

"Thật ra cậu ấy rất tốt, đừng để bụng." Chỉ đến khi Bảo Anh lên tiếng thì cậu ta mới tạm dẹp bỏ sự tức giận qua một bên, quay sang nhìn cô "Sắp vào tiết rồi, cậu có gì thì nói nhanh một chút."

"Cũng không có gì." Cậu ta cúi mặt xuống, rồi lại ngược lên nhìn thẳng vào mắt cô "Chỉ là muốn xin lỗi vài chuyện đã không phải với cô."

"Mấy chuyện đó qua rồi, lục lại làm gì?" Bảo Anh bật cười một cái, xốc nhẹ cây đàn trên vai lên và thư thả buông ra một câu nhẹ hẫng "Nếu tâm cậu đã biết lỗi là được rồi."

Không ngờ cô gái này lại vị tha như vậy. Gặp những đứa khác này giờ đã đòi này đòi nọ để chuộc lỗi rồi.

"Còn chuyện gì nữa không?" Thấy Ryoma im lặng hơi lâu, Bảo Anh liền lên tiếng

"Còn." Cậu ta trả lời ngay tức khắc, ánh mắt không lạnh cũng không nhạt "Cô đã thích ai chưa?"

"Hả?"

Bảo Anh đó người ra mấy giây. Sao tự nhiên lại hỏi như vậy? Cậu ta có ý đồ gì à?

"Trả lời đi, sắp vào tiết rồi." Cậu ta sốt ruột thúc giục. Lần đầu tiên cậu ta cảm thấy nôn nóng như vậy. Từ trước đến nay chỉ toàn con gái tỏ tình với cậu ta, chứ cậu ta chưa từng đi hỏi mấy câu như thế này.

"Rồi... nhưng người tôi thích, đã đi thích người khác... à không! Người tôi thích đã thuộc về người khác rồi." Cô cup đôi mắt xuống, nét buồn bã hiện rõ lên gương mặt.

"Vậy tại sao cô không thích người khác?"

"Trước khi tôi muốn rút ra khỏi tình cảm này, thì tôi nhận ra mình đã bị nhấn chìm quá sâu rồi." Cô mỉm cười trả lời Ryoma "Bây giờ người đó lại nói, người mà người đó yêu, thật ra là tôi. Bây giờ tôi rất rối trí, tình cảm thật sự là một thứ vô cùng phức tạp, phiền chết đi được!"

Bảo Anh nói xong, không gian đột ngột im ắng đến lạ thường, Ryoma không đặt thêm câu hỏi nào, cậu ta dường như đang nghĩ rất lung chuyện gì đó, còn Bảo Anh thì cứ mãi mê đắm chìm trong những suy tư.

"C- còn năm phút nữa là vào học rồi, chúng ta xuống thôi." Bảo Anh mỉm cười lại, giọng gao phá tan không khí căng thẳng rồi rời đi trước, bước thật nhanh chóng.

"Là Shirakawa phải không?" Ryoma cho tay vào túi quần, chậm rãi quay người và hỏi thật lớn. Bảo Anh đứng khựng lại, nhưng không nói tiếng nào, chỉ đứng im như trời trồng một lúc lâu rồi lại vội vã tông cửa chạy xuống cầu thang.

"Hừ, tôi biết ngay mà." Còn lại một mình, Ryoma khẽ nhếch môi cười thầm. Cái tên Gin đó, tại sao lúc nào cũng đi trước cậu ta một bước? Những lần khác có thể bỏ qua, nhưng cô gái này thì cậu ta không thể nhường cho hẳn được! Nhất định không! Nếu cô đã đơn phương hắn, thì cậu ta sẽ kéo cô về phía cậu ta bằng mọi giá.

Trở về lớp, Ryoma ngay lập tức kéo bàn mình sát vào ghế của Bảo Anh, khoanh tay lại nhìn chăm chăm cô. Bảo Anh giật mình, quay đầu ra sau chớp chớp mắt kinh ngạc: "Gì vậy?"

Gin ngồi bàn kế bên cũng xoay mặt qua để nghe ngóng tình hình. Cứ như thế, bộ ba lặng xệch cứ liên tục nhìn nhau. Kẻ thù vị, người tò mò, người thì bắt đầu bực mình.

Rầm!

Gin đập bàn một cái khiến cả lớp được một phen giật bắn người, ai nấy đều hướng ánh mắt khó hiểu xen lẫn tò mò về phía tiếng động vừa phát ra, để rồi bị một phen kinh sợ đến toát mồ hôi hột. Ôi trời ơi! Một luồng khí cực độc đang tỏa ra từ người Gin! Không ổn! Không ổn rồi!! Phát động lệnh đi tấn gấp!

"Đừng có nhìn chằm chằm người ta như vậy." Gin đưa đôi mắt đầy căm phẫn nhìn Ryoma. Tên chết bầm này làm cái quái gì mà cứ nhìn Chiaki hoài thế? Lại tính giờ cái tính sát gái ra đấy à?

"Làm gì dữ vậy? Tôi nhìn có ấy thì liên quan đến cậu à?" Ryoma cười ngao ngễ phản lại Gin "Cố ấy đâu phải là của cậu?"

Gin giật giật hàng lông mày, mắt bắt đầu rực lửa: "Vậy có ấy cũng đâu phải là của cậu? Đừng có nhìn cô ấy như kiểu cô ấy thuộc sở hữu của cậu."

Bảo Anh ngồi ngay cạnh hai cái lò lửa... à không! Bây giờ phải nói hai người họ y chang như hai con chó có đôi mắt đỏ ngầu, sáng quắc lên, khiến cho cô phải rung mình liên tục vì ớn lạnh. Cái quái gì đây? Cô đang bị cuốn vào chuyện gì thế này??

"Miyamoto Chiaki, kể từ bây giờ, tôi chính thức muốn cura đồ em."

Hả?

WTF?

Ryoma vừa nói cái quái gì thế?

Bảo Anh và những thành viên trong lớp đơ mặt ra như chưa từng được đơ. Ryoma đang giỡn mặt với Bảo Anh đó hả? Hãy nói là cậu ta đang đùa đi!!

"Cứ thử xem." Gin đứng bật dậy, nắm lấy tay của Bảo Anh và nờ một nụ cười thách thức "Chùng nào cậu bước qua xác tôi rồi hãy mơ đến chuyện có được cô ấy."

"Tôi sẽ dẫm qua xác cậu ba lần rồi đường đường chính chính có được cô ấy, ok?" Ryoma cũng không vừa, đứng lên và nắm lấy tay còn lại của Bảo Anh, mạnh mẽ tuyên bố.

"Chưa biết ai sẽ dẫm lên xác ai." Gin mặt tối sầm, nở một cười cực kì hắc ám. Bảo Anh ngồi ở giữa chẳng hiểu hai thằng con trai này rốt cuộc đang làm chuyện gì nữa! Tự nhiên lại đi tranh giành cô là sao? Đây là một vụ cá cược à? Rồi còn tên Ryoma tự nhiên đi tuyên bố sẽ cura đồ cô là thế nào? Định mơ giữa ban ngày hả?

"Tôi không hiểu chuyện gì, nhưng nếu bây giờ hai người không chịu bỏ tay của tôi ra thì chuẩn bị tinh thần đi." Và dĩ nhiên, cô nàng cũng đã bắt đầu bực mình.

"Tôi không thích đẩy thì sao?"

"Sở thích không có sự tranh cãi nhé."

Bảo Anh nhúm mày lại vì độ bực bội càng ngày càng tăng lên. Sao tự nhiên hai cái người này trở nên bất bình thường vậy trời? Cả Gin nữa, hôm nay anh bị sao vậy? Thái độ có vẻ lạ! Chẳng lẽ những chuyện mà anh đã nói với cô đều là thật sao?

Đừng có nói đây là cái tình huống giành giật nữ chính trong phim ngôn tình đấy nhé...? Tha cho cô đi... làm người bình thường một ngày cũng không được sao?

Chú thích: Lời bài hát: Làm người yêu anh nhé baby? - Ba chú bộ đội=====)v Lời dịch trong truyện là hừ cầu nhếv

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Xuân dần qua, hạ lại đến...

Đã một tuần kể từ lúc vụ việc hai anh chàng hot nhất trường công khai thách đấu nhau để giành giật Bảo Anh. Dĩ nhiên là, cô nàng không có một giây phút nào được yên ổn. Cuộc sống yên bình coi như chấm dứt từ đây khi tới ngày đi đầu cũng bị soi mói dòm ngó, rồi còn bị hai tên kia cứ liên tục lôi kéo. Ông trời ơi... tại sao con lại khổ thế này??

"Có khi nào đây là trò chơi không? Coi chừng nhỏ đó bị làm mỗi để mua vui thì khổ..." Một ai đó xì xào với bạn mình như vậy khi thấy Bảo Anh đi ngang qua. Mua vui sao? Hai tên đó trước giờ không đội trời chung, làm sao mà bắt tay nhau làm chuyện động trời được? Huống hồ, thái độ của Gin từ trước đến giờ đều vô cùng nghiêm túc. Nếu hai người họ thực sự đang chơi khăm cô, thì cô đã nhìn ra được lâu rồi.

Bởi vì hai người họ lúc nào cũng bám dính lấy cô.

Giống y như lúc này!!!

"Lại lên sân thượng ăn cơm sao? Hay chúng ta đổi chỗ đi." Ryoma tay cầm bento, lưng thẳng đi sau lưng Bảo Anh, vu vơ lên tiếng.

"Cô ấy muốn ngồi ở đâu thì tùy cô ấy, ai cho cậu quyết định?" Gin đi bên cạnh Ryoma lạnh lùng ném cho cậu ta một cái nhìn sắc lẹm.

"Mắc tội cậu sao mà cậu lên tiếng?" Cậu ta cũng chẳng vừa, liền trừng mắt nhìn lại Gin.

Bảo Anh thờ dãi thườn thướt. Haizz một quá đi mất! Hóa ra tình cảm lại rắc rối như thế này hay sao?

À mà... lúc này Ryoma nói đổi chỗ, hay là hôm nay cô cũng nên đổi chỗ ngồi ăn cho làm mới không khí tí nhì?

"Ừa? Em nói lên sân thượng mà?" Ryoma lập tức cất giọng thắc mắc khi thấy cô đi ra sau trường thay vì lên cầu thang dẫn lên sân thượng.

"Hôm nay tôi cũng muốn đổi chỗ," Bảo Anh không quay đầu, trả lời cậu ta.

Gin không nói gì, chỉ lẳng lặng đi theo bước chân của cô. Sân sau của trường, chẳng lẽ cô muốn đến nơi quen thuộc ấy sao?

Quả đúng như Gin đã nghĩ, Bảo Anh đi đến hàng ghế dưới tán cây năm ấy và yên vị ngồi xuống. Có điều, lần này không còn thấy Chiaki của ngày xưa nữa. Chiaki của bây giờ hoàn toàn không còn kí ức gì của anh và cô khi họ còn ở bên nhau. Cái mà cô nhớ, chỉ còn là những hình ảnh xưa cũ hơn, về Jiro, về hàng ghế này, về tán cây này. Chỗ ngồi vẫn còn, kỉ niệm về mối tình đầu vẫn vẹn nguyên, nhưng kí ức về anh, thì không còn nữa.

Bảo Anh ngồi giữa Ryoma và Gin. Ban đầu bọn họ còn cãi nhau ỏm tỏi, nhưng chỉ một lúc sau thì trò chuyện vô cùng náo nhiệt. Họ cùng bàn luận về một vấn đề gì đó mà cả ba đều biết, mỗi người chêm thêm một câu, lâu lâu lại bác bỏ, rồi tranh luận, rồi cười... Cứ như giữa họ đang vô cùng thân thiết chứ chẳng hề có tranh giành hay khó chịu gì.

Ba người bọn họ cứ như thế mà tiến triển. Bảo Anh không tiến thêm cũng không lùi bước nào, Gin và Ryoma thì lại tìm cách để tiến tới, không ai muốn người kia có được cô. Mong muốn của Ryoma ngày càng mãnh liệt, càng ngày, cảm xúc bên trong cậu ta không còn đơn thuần là thù muốn chiếm lấy Bảo Anh nữa, mà dường như, nó đã trở thành thích thật sự. Gin thì luôn mong mỗi cô sẽ đường đường chính chính quay về bên cạnh mình, luôn chờ đợi cô có thể hồi phục được ký ức nên luôn theo sát cô, quan tâm cô để cô có ấn tượng nhiều hơn.

Chưa hết chuyện xảy ra, bây giờ lại có thêm một vấn đề nhỏ nhơ nữa phát sinh: Lớp 3 – 2 lại có học sinh mới!

Lúc bạn "học sinh mới" ấy đứng ở trên đề ra mắt mọi người, Gin và Bảo Anh tựa như bị đóng băng lại, đôi mắt ngáy dại ra nhìn cô ta.

"Xin chào! Mình là Inagaki Yuri, mong được mọi người giúp đỡ."

Đó không phải con nhỏ dính chặt lấy Gin như sam lúc ở trung tâm thương mại sao?? Tại sao cô ta lại có mặt ở đây? Lại còn làm học sinh mới nữa.

Trong khi Bảo Anh đang kinh ngạc đặt hết câu hỏi này đến câu hỏi khác, thì Gin chỉ ngồi im lặng khoanh tay và nhìn chăm chăm cô ta. Chắc chắn cô ta vào đây là có lý do, không thể lơ là được.

Inagaki Yuri đưa mắt quét sơ qua lớp học. Con nhỏ đó kia rồi, nó đang ngồi kế bên Shinakawa, nhìn thật chường mắt!

"À, bàn dưới Shinakawa vẫn còn trống, em ngồi đó có được không? Có thấy được bâng không?" Cô giáo chủ nhiệm loay hoay tìm chỗ ngồi thích hợp cho Yuri.

"Dạ không sao." Yuri vui vẻ trả lời, rồi ung dung bước xuống chỗ ngồi của mình.

"Ái chà, học sinh mới à?" Vừa mới ngồi xuống, tên ngồi bên trái cô ta đã lên tiếng "Cũng xinh phết đấy."

Yuri đưa đôi mắt hơi bực bội nhìn qua, nhưng gương mặt của Ryoma vừa xuất hiện trong tầm mắt, cô ta ngay lập tức thu hồi tất cả sự tức giận lại.

Tại sao tên này cũng có mặt ở đây?

"Đừng có nhìn chăm chăm tôi như vậy chứ." Ryoma tỏ vẻ không thích ra mặt.

"X... xin lỗi." Trần của Yuri bắt đầu lấm tấm mồ hôi, nghe cậu ta gắt lên như vậy thì lập tức buông lời một cách thành tâm. Gì chứ? Cái tên này cũng đi học ở trường này sao?

Lần cuối mà cô ta nhìn thấy hắn là vào ba tháng trước. Lúc ấy hắn cùng với các tay sai đang vận chuyển vũ khí.

Fujitaka Ryoma! Cái tên mà trong thế giới ngầm ai cũng phải nể nang, thậm chí là kính sợ, lại là học sinh năm ba ở một trường trung học tầm thường thế này sao?

Cả Shinakawa Gin nữa! Anh ấy vốn dĩ là một con người thành đạt, là giám đốc đầu tư của tập đoàn Shinakawa, vậy mà lại chịu chui vào ngôi trường này để học ư? Không thể tin được! Là vì ai chứ? Vì con nhỏ thối tha kia sao?

Giờ nghỉ trưa, lần này không ai ra ngoài ăn như mọi khi, mà ở lại lớp để làm quen với học sinh mới.

"Cậu từ trường nào chuyển tới vậy?" Một ai đó hỏi.

"Daiyamondo." Yuri tươi cười, không ngần ngại trả lời. Dĩ nhiên đó là ngôi trường cấp ba cô ta đã từng học.

"Woa!! Đó là trường dành cho con nhà giàu đó!" Cả đám được một phen àm ĩ, náo loạn hết cả lên "Điều kiện bên trường đó rất tốt, sao cậu lại chuyển qua đây?"

"À..." Yuri hơi cụp mắt xuống, hình như cô ta đang suy nghĩ. Bảo Anh và Gin đều đang rất tập trung xem cô ta sẽ nói gì.

"Do có vài xung đột, nên mình phải chuyển trường." Cô ta ngập ngừng một lúc, rồi mới nói ra lý do.

"Xung đột?" Sumire thắc mắc hỏi lại.

"Đồ ngốc!" Ryoma chán chường nhìn Sumire đang ngơ mặt ra vì không hiểu, buông lời cằn nhằn "Dĩ nhiên là bị bắt nạt, hành hạ chứ gì nữa."

Câu nói của Ryoma khiến cho không khí của toàn bộ lớp học đột ngột chùng xuống hẳn. Ai nấy đều thể hiện rõ sự kinh ngạc đến không ngờ ra mặt. Một luồng khí quái dị bao trùm hết tất thấy mọi người.

"C... cũng không có gì đâu!" Yuri trung bộ mặt tội nghiệp ra, lên tiếng "Chỉ là có một chút... Ba tớ thấy không ổn nên chuyển trường ngay, vẫn chưa xảy ra chuyện gì quá đáng..."

"Inagaki!!!" Một bạn nữ bước lại, nắm chặt lấy tay Yuri và hét lớn "Cậu an toàn khi ở đây rồi! Không ai bắt nạt cậu đâu, nên cứ yên tâm nha."

"Đừng đó! Quên quá khứ đi, bây giờ sống cho hiện tại và tương lai là quan trọng nhất." Một bạn nam gần đó lên tiếng. Cả lớp bắt đầu nhao nhao lên, ai cũng cảm thông và hiểu cho cô ta. Cô ta cũng có chút bất ngờ. Bọn ở tầng lớp bình thường này, hóa ra lại có thể thân thiện dễ dàng như thế sao?

Kí ức thời cấp ba của cô ta, chưa bao giờ có nổi một nụ cười, tựa như lúc này.

Cho nên cô ta mới trở thành con người như bây giờ, bởi vì chẳng bao giờ tin vào việc thế giới này có công bằng và đạo đức.

"Cộng bằng và đạo đức mày có ăn được không? Vào trường Daiyamondo này thì phải chấp nhận luật ngầm ở đây, con ngu."

"Yuri, con xem, ông giám đốc của tập đoàn XYZ đang để mắt tới con kia. Đây là cơ hội cho ba hợp tác, mau giúp ba."

"Con nhỏ đó không biết đã ngủ với bao nhiêu thằng rồi. Đến cả những thằng đàn ông bằng tuổi ba nó mà nó còn không chừa! Đúng là điểm."

"Mày dám giết chồng tao!? Con khốn! Tao sẽ bán mày cho mấy tay buôn người, cho mày làm điểm để mày thỏa mãn cái dục vọng chó đẻ của mày."

Nếu thế giới mà cô ta đang sống chỉ toàn những kẻ biết nói lời cay độc, thì cô ta phải trở thành một trong số chúng để có thể sinh tồn!

Bọn người tầm thường này chẳng phải lo lắng gì cả! Cho nên chúng mới có thể dễ dàng thân thiện và nở nụ cười tự nhiên như thế. Nhưng thăm sâu bên trong lòng cô ta, một sự hạnh phúc nhỏ nhoi vẫn nhen nhóm lên khi thấy được sự thật lòng của chúng.

Tan học, Gin vẫn còn một số việc phải hoàn thành nên phải ở lại phòng hội học sinh. Bảo Anh cũng buộc phải ở lại, vì cô là học trò của anh, anh lại đang ôn thi cuối học kì cho cô. Hôm nay buổi tối anh bận việc ở công ty nên phải dạy bù vào buổi chiều. Bảo Anh tiếc hùi hụi, cứ tưởng hôm nay sẽ được nghỉ một bữa chứ! Gin dạy học nghiêm khắc quá chừng, hiểu thì hiểu thật mà thấy nản quá đi..

"Ồ, đây rồi!" Một giọng nói vừa lạ vừa quen vang lên ở phía cửa ra vào khiến cả hai thoáng giật mình. Gin quay sang trái, Bảo Anh thì lật đật xoay đầu về phía sau để nhìn chủ nhân của giọng nói đó là ai.

"Vẫn tỉnh từ quá nhì?" "Chủ nhân" giọng nói ấy bước vào trong phòng, và không ai khác, đó chính là Inagaki Yuri "Nhìn chừng mắt thật."

"Đừng có vòng vo." Gin khoanh tay lại, lạnh nhạt buông ra lời nói "Nói đi, mục đích cô vào đây là gì?"

"Anh làm gì mà thẳng thắn dữ vậy?" Yuri tiến lại gần, chẳng hai tay từ phía sau ôm lấy cổ Gin "Từ từ để người ta nói chứ."

Gin chỉ im lặng, gương mặt thản nhiên, mặc cho cô ta muốn làm gì thì làm. Bảo Anh thấy cô ta ôm anh thì có gì đó hơi khó chịu, nhưng vẫn cố gắng ém nhẹm xuống dưới để giữ bình tĩnh thật tốt.

"Có gì thì nói mau đi, để anh ấy còn chỉ bài cho tôi." Mồ hôi trên trán cô khẽ rơi xuống, cô buông bút, nói với giọng nhẹ nhàng nhất có thể.

"Ồi chà! Ghen hả?" Yuri làm bộ ra vẻ ngạc nhiên, nở một nụ cười gian tà nhìn Bảo Anh, tay nói lòng rồi từ từ buông khỏi người Gin.

"Em khát chưa? Anh đi mua gì cho em" Anh gấp giấy tờ lại, đứng dậy mỉm cười với Bảo Anh.

"Ồ... à... làm phiền anh quá..." Bảo Anh có phần ngại ngùng, gật đầu đồng ý. Gin rời khỏi chỗ, đi ra ngoài và đóng cửa lại.

Không khí đột ngột đặc quánh lại, vô cùng căng thẳng.

Bảo Anh đang thờ phào ra chiều nhẹ nhõm, chưa kịp định hình thì Yuri đã nhào tới, dùng tay bóp cổ cô thật mạnh: "Mấy nghĩ sau khi mày làm nhục tao thì tao có thể bỏ qua cho mày dễ dàng vậy hay sao?"

"Cố..." Bảo Anh bắt đầu nổi giận "Đừng có nghĩ sẽ làm gì được tôi, tôi không để cho cô toại nguyện đâu."

"Đoán được lý do tao vào đây rồi đấy à? Thông minh đấy!" Yuri cười nửa miệng đầy tà ác, khinh bỉ nhìn Bảo Anh đang khó thở trong vòng tay của mình " Nhưng cứ ngao mạn nữa đi, tao sẽ làm cho mày thân tàn ma dại, con nhỏ khốn—

"Ôi chà ôi chà! Lộ mặt chuột ra rồi đấy hả?" Ryoma không biết từ đâu xuất hiện ở ngưỡng cửa với nụ cười ngạo nghễ, ngắt ngang lời của Yuri, và đứng kế bên cậu ta, là Gin.

Cô ta giật mình xoay người sang nhìn cậu ta, đôi mắt trong thoáng chốc trống rỗng, lập tức buông tay mình ra khỏi cổ Bảo Anh: "C... cậu..."

Ryoma gãi nhẹ gáy mình, bước vào phòng, tiến về phía Bảo Anh, cúi người xuống rồi nắm lấy tay cô từ phía sau. Cậu ta hơi cụp mắt xuống, liếc nhìn Yuri, miệng vẫn giữ nụ cười đầy hàm ý tựa như một ma cà rồng đang chuẩn bị hút máu con mồi "Đừng vào cô gái này, có nghĩa là cô đụng đến Ryoma này. Cho nên..."

Ánh mắt của Ryoma đột ngột sáng quắc lên đầy quỷ dị, khiến cho đối phương không kiềm được phải rung mình một cái vì hoảng sợ. Đợi cô ta run rẩy đủ lâu, cậu ta mới tiếp lời: "... cô cứ thử đi, rồi cố gắng nghĩ cách cứu lấy cái mạng nhỏ của cô."

Gin nhìn thấy cảnh trước mắt, không thể kiềm chế nổi liền lập tức đi về phía Bảo Anh, nắm lấy tay còn lại của cô kéo cô đứng dậy dựa vào lòng mình.

"Cô ấy còn xuất hiện thêm một vết thương nào trên người, thì đừng có trách Shinakawa Gin này không có tình người."

Sự run sợ của Yuri thoáng chốc càng tăng thêm. Cái quái gì thế...? Chuyện này là sao? Cô ta không hiểu nổi..

"Thú vị ghê!" Ryoma bật cười thật to, tay vẫn nắm chặt lấy tay Bảo Anh không buông, đôi mắt tựa như đang chuyển sang màu chết chóc nhìn thẳng vào Yuri "Inagaki Yuri, đụng đến Miyamoto Chiaki nghĩa là cô đang chính thức khiêu chiến với hai con quái vật đấy..."

"Tốt hơn hết là cô nên chuẩn bị tinh thần đi." Gin tối sầm mặt mũi, luồng khí độc bắt đầu bủa vây xung quanh anh và Ryoma.

Yuri chân run đến mức đứng cũng không vững. Hai tên này rốt cuộc có phải con người không vậy? Hiện tại ở đây cô ta chỉ có một mình nên mới dễ uy hiếp. Cứ thử bước ra đường xem, bọn chúng có còn to mồm được nữa không!

Bảo Anh nãy giờ đứng ở giữa chỉ biết vô dụng ngơ mặt ra đứng xem bọn họ diễn kịch. Tự nhiên lại được hai tên này bay vào bảo vệ là sao? Một mình cô cũng đủ sức phản kháng chứ bộ! Ai cần...

"B... buông tôi ra được chưa vậy, hai người?" Thấy không khí có vẻ căng thẳng, Bảo Anh liền e dè lên tiếng.

"Đứng im đó!" Ai mà ngờ cả hai lại lên tiếng cùng một lúc. Haiz... đúng thật là một quá mà!

Sau này còn phải gặp bao nhiêu rắc rối nữa đây hả?

Rắc rối liên tiếp xảy ra, khiến Bảo Anh cứ ngỡ như thời gian đang bị đóng băng lại, chồi trậm một cách kỳ lạ. Nhưng kì thực, không giống như tưởng tượng của cô, thời gian vẫn đang trôi rất đều đặn, xuân dần qua, hạ lại về.

Và ngày giỗ của Jiro cũng đến rồi...

Năm nay Bảo Anh đã có thể đi thăm Jiro. Cô đến nơi mà anh an nghỉ cùng gia đình của anh, bọn họ ở đó cả ngày. Năm nay đã không còn nước mắt, không còn đau khổ quá nhiều, duy chỉ có mẹ của anh là vẫn còn buồn trước sự mất mát quá lớn, vẫn chưa thể khôi phục lại tinh thần như trước. Mọi việc trong nhà bắt đầu chuyển qua vai của Ayane. Cô gái bé nhỏ này một mình làm việc nhà, đi làm thêm phụ tài chính với ba. Bề ngoài trẻ con ngây thơ, nhưng bên trong lại kiên cường khiến người khác cũng phải nể phục.

Ngày giỗ của Jiro qua đi, thì kì thi cuối kì cũng gần đến.

Kỳ thi kết thúc, các học sinh chưa nghỉ học đã bắt đầu ăn mừng một mùa hè sắp bắt đầu. Riêng mấy bạn học sinh năm ba đáng thương thì không thể ăn chơi quá nhiều, vì họ còn một kì thi quan trọng ở trước mắt: Thi – Đại – Học!!

Kì thi đại học ở Nhật được chia thành hai giai đoạn. Giai đoạn 1 là thi kì thi quốc gia (Senta Shiken), được tổ chức vào khoảng giữa tháng 1 dành cho tất cả các học sinh tốt nghiệp cấp ba trên toàn quốc. Giai đoạn 2 là kì thi tuyển sinh riêng ở trường đại học mà mỗi người đã chọn, tùy từng trường có lịch thi ra sao, nhưng thông thường là được tổ chức vào cuối tháng 2 hoặc đầu tháng 3. Vậy là, Bảo Anh và những người khác chỉ còn khoảng sáu tháng cho việc ôn luyện thi cử.

"Áy da!! Tạm dẹp cái vấn đề thi cử nhừ đầu qua một bên đi coi nào!!" Giọng của Sumire vang lên lanh lảnh khiến mọi người phải giật bắn người "Chúng ta đang đi du lịch thì phải có không khí thoải mái vui vẻ chứ."

Nhắc tới du lịch, thì năm nay cả đám lại bàn nhau đi du lịch ở "chỗ cũ". Phải! Là resort của nhà Akiko ở biển Shimahara, Shizuoka. Lý do lý tưởng thì chỉ có một: Khiến cho Chiaki khôi phục lại một phần kí ức.

Lúc lên tàu, khi cả đám đã yên vị chỗ ngồi hết, chỉ còn ba người là đứng giữa đường tranh cãi chỉ chớc. À không, phải nói là chỉ có hai người mới đứng.

"Ngồi xuống với anh."

"Hội trưởng, cậu mới là người phải đứng lên đó. Chỗ đó là của tôi."

Ryoma và Gin đang đấu khẩu để giành chỗ ngồi với Bảo Anh. Ôi trời ơi! Cô sắp sửa điên hết cả đầu rồi đây này.

"Tôi ngồi đây với cô ấy từ trước rồi." Gin choàng tay từ phía sau lên lấy Bảo Anh khiến cô giật nảy mình.

"Cô ấy có muốn ngồi với cậu đâu? Đứng lên, chỗ đó của tôi." Ryoma nghiêng răng nghiêng lợi gỡ tay Gin ra cho bằng được.

"Đù rồi, tôi qua ngồi với Sumire." Hai chàng lúc bấy giờ mới để ý đến cô nàng nhân vật chính. Bạn Bảo Anh mặt mũi tối sầm, đứng phắt dậy và bước sang bên hàng ghế bên cạnh, ngồi xuống kế Sumire rồi tỉnh bơ phắn "Hai người ngồi với nhau đi."

Gin thờ dài chịu thua. Kéo cô về đã khó, bây giờ còn gặp kì đà cản mũi nữa, phiền phức thật! Còn Ryoma thì nhất quyết không khuất phục, đi qua chỗ của Sumire thực hiện kế hoạch tác chiến tiếp theo.

"Bên kia có trai đẹp đang ngồi một mình kia, mau mau qua ngồi đi!" Cậu ta bắt đầu giờ chiêu trò với Sumire.

"Tôi cũng muốn lắm, nhưng với riêng Shinakawa thì không – bao – giờ." Sumire khoanh tay lại, cười nửa miệng và thẳng thừng từ chối.

"Con nhò này! Sao trai đẹp nào cô cũng không thích là sao vậy? Rốt cuộc thì cái tiêu chuẩn chọn người yêu của cô nó to to bự cỡ nào há?" Ryoma bắt đầu nổi nóng.

"Dĩ nhiên tiêu chuẩn phải giống như Shinakawa, nhưng tuyệt đối không phải là Shinakawa."

Ryoma lấy tay bóp trán mình. Đau đầu với con nhò phiền toái này quá đi mất! Vừa nghĩ, cậu ta vừa thờ dài nắm lấy tay của Sumire và kéo cô đứng dậy vô cùng dễ dàng. Vô tình, cả người cô nàng không hiểu trời xui đất khiến hay do lực tác động quái quỷ nào lại đổ vào người của cậu ta, nằm gọn trong vòng tay của cậu ta.

"Tên đại gái biến thái này! Lại giờ trò ghẹo gái ra đó há?" Sumire nổi khùng, lập tức la hét tán loạn.

"Ai biểu cô phiền quá làm gì há?" Ryoma không chịu thua, dốp lại không cần suy nghĩ.

"Tôi ngồi ở đây này giờ rồi, tự nhiên cậu đuổi tôi ra là sao? Tôi chưa cho cậu ăn hành là may rồi, giờ còn giờ trò với tôi nữa." Sumire lấy móng tay bấu vào vai cậu ta khiến cậu ta phải hét lên vì đau.

Trong khi cả hai người họ đang cự cãi, thì Bảo Anh chỉ còn cách rút qua bên phía Gin mà ngồi chung.

Nói thật, cô vừa muốn vừa không muốn ngồi chung với anh. Tình cảm của cô dành cho anh không thay đổi, chỉ là...

Chỉ là cô sợ mình sẽ lại vô thức khóc trong lòng anh, sợ lại ngủ ngon trên bờ vai vững chắc của anh một lần nữa.

Và...

"Chiaki, người anh muốn lấy làm vợ, cả đời này chỉ có em!"

Cô vẫn chưa thể thôi nghĩ về câu nói đó được. Rốt cuộc, cô vẫn không thể hiểu được! Cô và anh, không lẽ đã từng có quá khứ sao? Nhưng tại sao cô vẫn không có bất kì ấn tượng gì với anh trong quá khứ?

Không lẽ, chàng trai bí ẩn luôn xuất hiện trong giấc mơ của cô, lại chính là anh?

Không! Cô không thể đoán mò được! Vẫn chưa có chứng cứ gì cả.

"Em có muốn ngồi gần cửa sổ không?"

Đang ngồi suy nghĩ vấn vơ, đột nhiên giọng nói của Gin vang lên khiến cô giật cả mình. Xoay mặt qua, anh đang mỉm cười nhìn cô vô cùng dịu dàng, khiến tim cô vô thức đập mạnh hơn, mặt cũng vì thế mà đỏ lên.

"À... vâng! Em muốn." Cô trả lời, rồi luống cuống cúi mặt xuống đứng dậy đổi chỗ với anh. Hôm nay nhìn anh đơn giản quá, nhưng vẫn có gì đó hút hồn cô đến kì lạ. Anh vẫn luôn khiến cô bối rối như vậy đấy!

"Coi chừng ngã." Gin gấp cuốn sách trên tay lại, nắm lấy cánh tay của Bảo Anh và đỡ cô từ từ ngồi xuống. Hơi ấm từ bàn tay của anh, cộng với mùi hương khi anh cúi sát lại gần khiến Bảo Anh càng lúc càng không kiểm soát được nhịp thở của mình. Anh rốt cuộc là từ lò luyện hình mẫu hoàn hảo nào chui ra vậy? Vừa lạnh nhạt nhưng vẫn đủ ấm áp, gói giăng, ngoại hình thì đẹp, lại còn có mùi hương đặc biệt trên người nữa chứ!

Cô có nên tin vào những gì anh đã nói không? Rằng cô chính là vợ chưa cưới của anh.

Nhưng người như cô thì hợp với anh chỗ nào kia chứ? Ngoại hình bình thường, không xấu cũng không quá đẹp, hay hậu đậu, tính tình thì cứ như con trai, suốt ngày đâm đá múa võ, chẳng quá giỏi giang việc gì, chỉ tầm tầm biết được vài chiêu nấu ăn hay đàn guitar...

Nói thế, nếu như đúng như lời anh nói, rằng cô chính là vợ chưa cưới của anh, vậy thì những lần trước khi cô đề cập đến chuyện này với anh...

"Vợ chưa cưới của anh là người thế nào?"

"Cô ấy rất mạnh mẽ."

"Ừm... Con gái mạnh mẽ quá thật ra cũng không tốt..."

Ôi trời ơi! Chẳng lẽ cô lại tự đi khuyên nhủ chính cô hay sao há? Đã vậy anh còn gật đầu bảo anh sẽ chuyển lời nữa chứ!! Xấu hổ chết mất!

"Anh ấy là hạnh phúc cả đời của tôi..."

Tấm ảnh của anh mà cô có được, vậy hóa ra... cũng là của cô?

Ý nghĩ ấy vừa hiện lên, thì cũng cùng lúc ấy, những hình ảnh lại xuất hiện trong đầu cô, lúc ăn lúc hiện, mập mờ hư ảo.

Đau!

Đầu cô đau quá!

Con đau này đau hơn cả bình thường. Mắt cô bắt đầu nhòe dần đi, đầu cô quay cuồng buốt giá. Không chịu nổi, cô bèn nhắm mắt lại trông vô cùng khó coi, sắc mặt bắt đầu trở nên nhợt nhạt.

"Người anh muốn đi cùng hết quãng đời còn lại, chính là em, Chiaki..."

Giọng nói này... sao quen quá?

Gin? Là giọng của anh sao? Anh đã nói câu đó với cô lúc nào vậy?

Nhưng Bảo Anh không thể suy nghĩ thêm nổi chuyện gì nữa.

Thân thể cô suy yếu dần, mắt càng lúc càng mờ, mồ hôi lạnh túa ra khắp mặt, tim đập nhanh đến mức muốn vỡ tung ra. Cuối cùng, cô ngã về phía trước, rồi đổ người sang phía Gin, tay chân không còn cảm giác gì. Nếu không có anh đỡ lấy, thì cô lẽ đã ngã luôn xuống sàn tàu.

"Miyamoto!! Em sao vậy? Miyamoto!!!" Gin ôm lấy cô, không kiềm được bèn hét to lên. Ryoma trông thấy lập tức đẩy Sumire qua một bên, bay qua phía chỗ ngồi của Gin để xem xét tình hình.

"Miyamoto!!!" Cả hai người con trai đồng loạt gào lên, khiến ai nấy ở trong toa tàu lúc bấy giờ đều ngạc nhiên đưa mắt lên nhìn.

Gin không chần chừ thêm giây nào, vội vã đỡ Bảo Anh nằm dài ra ghế rồi đứng dậy nói thật to: "Ồ đây có ai là bác sĩ không?"

Ryoma nhìn Bảo Anh thờ từng hơi yếu ớt, không còn kiên nhẫn nổi mà gầm lên: "Khốn kiếp! Ai là bác sĩ thì bước ra nhanh lên đi."

Cả toa tàu một phen kinh sợ, thêm cả chẳng có ai là bác sĩ nên chẳng ai dám lên tiếng. Akiko lật đặt lấy một miếng khăn giấy ra, đi lại lau mồ hôi cho Bảo Anh. Ayane chạy đi gọi tiếp viên.

Thời gian cứ nặng nề trôi qua, không khí căng thẳng đến mức không ai dám thở mạnh, thậm chí một người đọc sách còn không dám lật trang sách quá mạnh vì sợ gây ra tiếng động.

"Này..." Sumire đứng kế bên Akiko run run lên tiếng "Sao cậu ấy... không thở nữa vậy...?"

Gin và Ryoma nghe Sumire nói thì lật đặt nhìn sang Bảo Anh. Cô vẫn đang nằm vô cùng yên bình, hết như lúc hôn mê.

"M... Miyamoto..." Lần này Gin thật sự run sợ. Không phải đâu... cô sẽ không bỏ anh lần nữa đâu..

Đúng lúc anh định chạm vào người cô, thì tiếp viên đã dẫn bác sĩ, vốn là hành khách của toa khác, chạy đến kịp thời.

Mọi người tản ra để ông ấy làm việc. Bác sĩ vừa nghe Gin nói qua tình hình của Bảo Anh vừa lấy ống nghe kiểm tra sơ lược, rồi lấy đèn pin chuyên dụng kiểm tra hai mắt của cô. Giây phút ông làm việc khiến cho không khí căng lúc căng căng ra như dây đàn. Các hành khách khác vì tò mò cũng đứng dậy để quan sát tình hình.

Cuối cùng, ông bỏ ống nghe ra khỏi tai, đứng dậy, khẽ thở dài một hơi.

"Cô ấy... có sao không bác sĩ?" Gin nuốt nước bọt, lên tiếng hỏi ông ấy.

"Con đau đầu là do di chứng của vết thương cũ..." Bác sĩ bắt đầu trình bày, đôi tay chậm rãi bỏ ống nghe vào túi xách của mình "Do con đau này quá nặng, cộng với việc thiếu oxy lên não, nên bệnh nhân đã bất tỉnh, và..."

Gin, Ryoma và mọi người đều cảm tưởng như tim đang bị bóp nghẹt lại khi nghe câu nói ngập ngừng của bác sĩ. Không chịu đựng được, Ryoma liền lên tiếng: "Rốt cuộc cô ấy còn bị sao nữa, ông mau nói đi!!"

Vị bác sĩ lại thờ dài, gương mặt ra chiều cảm thông.

"Tim của bệnh nhân, đã tạm thời ngừng đập."

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Mãi mãi ở bên, không bao giờ rời bỏ cô...

"Miyamoto..."

À? Ai đang gọi tôi vậy?

Bảo Anh xoay người vô định trong bóng tối, cơ thể của cô tựa hồ như đang lơ lửng giữa một không gian không thể xác định. Giọng nói vừa gọi cô, nghe như rất gần, nhưng cũng rất xa xăm. Là ai vậy?

"Miyamoto..."

Cô lập tức quay về phía có người vừa gọi cô, và cũng chỉ trong khoảnh khắc, cô như chết sững tại chỗ. Jiro? Là anh sao? Cô bị quáng gà à? Hay đây là ảo giác?

"J... Jiro!!!"

Cô gọi thật to tên anh. Anh không di chuyển, chỉ đứng im cách cô một khoảng không quá xa cũng không quá gần và mỉm cười. Anh vẫn không thay đổi, vẫn mang theo một sự dịu dàng và ấm áp rất khó tả. Nụ cười của anh luôn khiến cho cô cảm thấy xao xuyến, nhưng cũng mang chút gì đó buồn bã. Đã từng có một thời, cô nói rằng anh chính là ánh dương, còn cô chính là bầu trời. Bầu trời thì cần ánh dương soi sáng thì mới có thể trở nên tuyệt đẹp một cách hoàn mỹ.

Có điều, ánh dương nào cũng có lúc phải tàn lụi.

Chỉ tiếc rằng, Jiro tàn lụi quá sớm, bầu trời kia là Bảo Anh vẫn còn đó, nhưng lại trở nên xám xịt, không còn sức sống...

Cho đến khi...

Một người khác xuất hiện!

"Jiro!"

"Đừng lại gần đây."

Bảo Anh vừa lên tiếng vừa từ từ bước lại gần Jiro, nhưng anh lại ngăn cản lại ngay tức khắc. Bước chân của cô dừng lại, cô nhủ trong lòng khó hiểu. Tại sao không cho cô lại gần?

"Miyamoto, vẫn còn người đang đợi em." Jiro lùi về sau vài bước nữa, khoảng cách càng lúc càng xa xôi "Shinakawa luôn luôn chờ đợi em."

Bảo Anh chỉ có thể đứng im tại chỗ nhìn Jiro đang dần khuất trong bóng tối sâu thẳm.

Còn đang bối rối sợ hãi vì không biết phải làm gì, thì đột nhiên cô nghe thấy một giọng nói vừa quen vừa lạ vang lên: "Miyamoto..."

Lần này lại là ai vậy? Cô tự hỏi. Thăm sâu trong đáy lòng cảm thấy có gì đó đau âm ỉ khi nghe thấy giọng nói ấy.

Giọng nói ấy luôn làm cô ấm áp, nhưng cũng thoáng chút gì đó vô cùng buồn bã.

Khoan đã!

Lúc này Jiro có nói, Shinakawa đang đợi cô sao?

Tại sao ngay cả Jiro cũng nói như thế? Trong chuyện này liệu có gì đó mà cô đã quên sao?

Giữa bóng tối tưởng chừng như vô tận, Bảo Anh cố gắng hết sức lục lại trí nhớ của mình. Shinakawa Gin, trong quá khứ người con trai ấy đã từng là gì của cô?

Những hình ảnh lơ mơ từ từ hiện ra. Mùa xuân mà cô vào năm nhất cấp ba, người con trai ấy đã đứng đó, dưới những tán cây hoa anh đào, đưa mắt ngắm nhìn từng cánh hoa đang bay theo gió, rồi xuống chỗ anh đang đứng. Cảm giác dần dần trở lại, cô nhớ rằng khoảnh khắc ấy đã khiến trái tim mình tựa như ngừng đập. Người con trai ấy từ đầu đến cuối đều rất hoàn hảo, làm cô không thể thôi ngắm nhìn.

Đột nhiên, hình ảnh đẹp đẽ ấy bị vấy bẩn màu đỏ máu khiến Bảo Anh đứng hình. Chuyện gì vậy? Tại sao lại có máu ở đây? Trong khi trong đầu Bảo Anh đặt ra nhiều câu hỏi như thế, thì hình ảnh cũng đã được thay đổi.

Đó là lúc Gin mười sáu tuổi, tay cầm khẩu súng lục chìa thẳng vào ba mẹ của Bảo Anh.

Đôi mắt cô như thể đại đi, tay chân run lay bầy. Tiếng súng vang lên trong không khí thật chói tai, đạn bay ra như một cơn mưa chết chóc, ghim thẳng vào người của ông bà Miyamoto. Họ ngã xuống, máu loang ra khắp sàn nhà, cảnh tượng vô cùng kinh hoàng.

Cô nhớ ra rồi.

Gin chính là người đã giết chết ba mẹ của cô.

Và ba cô, cũng chính là người đã giết mẹ và em gái của anh.

Nước mắt cô rơi xuống trong vô thức. Vết thương lòng lớn như thế, tại sao cô lại quên được cơ chứ? Cả việc anh đã từng hận cô như thế nào, cô dường như cũng đã có thể cảm nhận lại nó được một lần nữa.

Thế nhưng sau tất cả, mọi việc cũng đã được phơi bày một cách rõ ràng.

Những hình ảnh đau thương tan biến, ánh sáng từ đầu chiếu tới làm rực cả một khoảng không gian. Bảo Anh khẽ nheo mắt lại vì chói, rồi cố gắng nhìn thẳng về phía trước. Khi ánh sáng dịu đi, cô nhận ra có những mảng kí ức lỏng lẻo như pha lê đang lơ lửng xung quanh cô.

Xoay người một vòng, Bảo Anh muốn nhìn rõ từng mảng thật rõ từng chi tiết. Cô nhìn đến đâu đều khẽ chạm tay vào đó, tựa như muốn đưa nó vào lại trong đầu mình và lưu giữ nó mãi mãi. Những kí ức của cô... những kí ức bị thiếu sót của cô, tất cả đều đang tập trung lại đây...

Khỏe mắt Bảo Anh một lần nữa đầy ắp nước, nhưng lần này không còn là đau buồn.

Cô lau vội nước mắt, rồi bật cười một tiếng, vang vọng khắp cả không gian vắng lặng.

Tỉnh dậy sau cơn hôn mê, Bảo Anh có cảm giác cả thân người mình vô cùng nặng nề, tựa như có ai đó đang lấy hàng tấn đồ đè lên cô vậy!

"Miyamoto!" Gin luống cuống siết chặt lấy tay cô khi thấy cô cử động, gương mặt ánh lên một tia hi vọng nhỏ nhoi.

Cô khó khăn xoay đầu sang, đôi mắt lơ đãng chớp vài cái để cố gắng nhìn anh cho rõ.

Shinakawa Gin, anh đang ở kế bên cô, mãi mãi ở bên, không bao giờ rời bỏ cô...

"S... Shina..." Môi cô mấp máy chữ được chữ mất. Cô muốn gọi tên anh, rất muốn.

"Anh ở đây, không sao rồi." Gin vuốt nhẹ gương mặt tái nhợt của cô, chòm người dậy hân lên trán cô, hôn rất sâu. Anh thật sự đã rất sợ sẽ mất cô thêm lần nữa, bây giờ thì ổn, rất ổn rồi!

Lúc trên tàu điện, khi nghe rằng tìm Bảo Anh đã tạm thời ngừng đập, Gin có cảm giác như cả thế giới xung quanh anh đang vỡ vụn ra thành từng mảnh. Anh không thể đứng vững nổi khi nghĩ đến việc cô sẽ rời xa anh mãi mãi. Tâm trạng của một năm trước như đang quay lại, dồn gục anh một cách không thương tiếc. Mọi người vội vã xuống ở ga gần nhất để đưa cô đi bệnh viện. Các bác sĩ phải sốc tim cho cô nhiều lần tim của cô mới đập trở lại, nhưng nó đập vô cùng yếu.

Cô đã hôn mê nguyên ngày hôm đó, và Gin chưa bao giờ rời khỏi phòng nửa bước, thậm chí cũng không thêm ăn uống. Mọi người thuê một khách sạn kế bên bệnh viện để dễ bề xoay sở, còn Gin dĩ nhiên vẫn ở lại trong phòng bệnh. Anh muốn tận mắt thấy cô tỉnh lại, anh sẽ không bao giờ buông tay cô ra nữa.

Trời không phụ lòng người, sáng sớm hôm sau, tức là hiện tại, cô đã tỉnh lại.

Nhịp tim của cô đã tương đối ổn định, bác sĩ thông báo với mọi người như thế sau khi thực hiện một vài kiểm tra. Ông còn nói nếu trong hôm nay tình hình vẫn chuyển biến theo chiều hướng tốt, cô sẽ được xuất viện.

"Shinakawa, cậu đi ngủ một tí đi, cậu đã không ngủ cả đêm hôm qua rồi con gì." Khi ở ngoài hành lang trước phòng bệnh của Bảo Anh, Sumire đã lên tiếng khuyên bảo Gin. Dù sao bây giờ Bảo Anh cũng đã tỉnh lại, không còn gì đáng lo nữa, anh cũng nên nghỉ ngơi để lấy lại sức.

"Khi nào cô ấy xuất viện, tôi sẽ nghỉ ngơi sau." Gin uống nốt ly cà phê đang dở đang cầm trên tay rồi bình thản trả lời. Sumire thờ dãi, nhún vai một cái tỏ vẻ chịu thua. Trước giờ hội trưởng là một người cố chấp và rất quyết tâm, nên có khuyên can cách mấy cũng bằng thừa thôi.

Chắc! Đành chịu vậy!

Sức khỏe của Bảo Anh bình phục rất mau chóng. Sau khi ăn uống và nghỉ ngơi cả buổi sáng, cô đã có thể ngồi dậy và trò chuyện được. Bác sĩ nói đến chiều cô có thể làm thủ tục để xuất viện. Nghe vậy ai cũng mừng rỡ, ngồi tính chuyện sẽ làm gì vào những ngày tiếp theo vô cùng sôi nổi. Ryoma từ đầu đến cuối không can dự vào, chỉ ngồi một góc ở sofa và lướt điện thoại, tuyệt nhiên không ngước đầu lên một lần.

"Coi bộ hết hứng thú với Chiaki rồi à?" Sumire đứng đối diện cậu ta, tay khoanh lại và dừng dừng hỏi. Trong khi bọn con gái ngồi đẳng giường Bảo Anh đang rôm rả trò chuyện, góc sofa này tựa như một không gian hoàn toàn khác vậy.

"Trông tôi giống vậy lắm à?" Ryoma tắt điện thoại bỏ vào túi, ngước mắt lên hỏi lại cô nàng.

Sumire thả người ngồi phịch xuống kế bên, thờ dãi một hồi, nhìn Bảo Anh và trả lời: "Hôm qua đến giờ tôi không thấy cậu vào thăm cậu ấy."

Ryoma chẳng nói gì, chỉ im lặng rất lâu, lâu đến mức khiến cho Sumire cảm thấy vừa bức vừa kì lạ. Cô nhìn sang cậu ta, bắt gặp ngay ánh mắt say đắm và thoáng chút buồn bã của cậu ta đang nhìn về phía Bảo Anh. Anh chẳng đảo hoa này, cũng có ngày có nhiều cảm xúc như vậy sao?

"Tôi biết cô ấy thích người khác..." Cuối cùng, cậu ta lên tiếng, giọng nhỏ nhưng đủ cho người kế bên nghe thấy "Nhưng tôi vẫn muốn thử liệu tôi có thể chiếm được tình cảm của cô ấy không. Trước khi kịp nhận ra, tôi đã đi quá xa rồi."

Sumire ngạc nhiên nhìn cậu ta. Fujitaka Ryoma đang yêu sao? Cậu ta lần đầu tiên thật sự thích một người con gái ư?

"Cho nên cậu mới không vào phòng bệnh từ hôm qua đến giờ?" Sumire nhướn mày hỏi tiếp.

Ryoma dựa người vào ghế, điệu bộ thư thái nhưng lời nói lại như chất chứa một nỗi đau vô hình: "Tôi thấy Shinakawa ngồi với cô ấy cả đêm, cho nên tôi không vào. Tôi cũng ở bên cô ấy, nhưng không gần như cậu ta, tôi ngồi ngoài hành lang."

Cậu ta ngồi ngoài hành lang cả đêm sao?

Thảo nào hôm qua cậu ta không về khách sạn.

Tình yêu quả thật khiến cho con người ta không biết một mội là gì, vì người mình thương mà có thể ngồi cả đêm không ngủ. Hai cái tên này quả thật đã diễn hết rồi! Chiaki, cậu có biết cậu may mắn cỡ nào không hả?

"Tôi nói rồi!!!" Bảo Anh mở cửa hành lang phụ phòng của mình và bước ra ngoài, vui quá không kiềm chế được bèn hét to lên. Phòng của cô hướng về phía biển, từ hành lang phụ này có một con đường mòn nhỏ dẫn ra bãi biển nên vô cùng tiện lợi.

Buổi chiều, khi Bảo Anh vừa xuất viện là cả đám đã lên xe nhà của Akiko để đến Shizuoka ngay. Đường đi cũng chỉ mất khoảng một tiếng, lúc đến resort thì trời vừa vãn sẩm tối, mọi người ai nấy nhận chìa khóa xong liền an phận xách valise lên để về phòng. Akiko ở chung với Ayane, Sumire thì chung phòng với Bảo Anh, Gin nói muốn ở một mình, còn Michio và Ryoma thì dĩ nhiên là phải chung phòng.

Gin đột này đã tính toán trước, yêu cầu Akiko phải sắp xếp phòng của mình thật gần với phòng của Bảo Anh. Akiko cũng không từ chối, thậm chí còn vui vẻ chấp nhận, vì mục tiêu của cả bọn là để Bảo Anh nhớ ra Gin cơ mà!

Sau bữa tối, cả đám có ý định ra ngoài bãi biển đi dạo, Bảo Anh nói để cô chạy về phòng lấy đàn theo, vì đi bộ không cũng chán lắm!

Vừa xách đàn ra khỏi cửa đã gặp ngay Gin đứng đối diện đang khóa cửa phòng.

"O? Shirakawa!" Cô ra chiều ngạc nhiên, mắt chữ A nôm chữ O nhìn anh. Thảo nào lúc này không thấy anh đâu, hóa ra là đang ở phòng.

"Trùng hợp vậy." Gin nhìn cô, mỉm cười thật nhẹ. Đây đúng là trùng hợp thật! Anh về phòng gọi điện cho Kuro bàn giao công việc, không ngờ cũng có thể gặp cô.

"Anh đi dạo không?" Cô ngớ ngẩn hỏi, khẽ gãi nhẹ má mình vì chẳng biết nói gì cho hợp hoàn cảnh.

"Có chứ." Anh nói, đoạn vươn tay ra cầm lấy cây đàn cô đang xách trên vai "Sức khỏe em chưa hồi phục tốt, đừng mang nặng."

"Em không sao!" Cô ngu ngơ nhìn anh đột lấy cây đàn của mình một cách dễ dàng và đeo nó lên vai, trả lời với giọng điệu phán bác "Bác sĩ bảo em khỏe hoàn toàn rồi còn gì?"

Gin ngất nhẹ mũi Bảo Anh một cái khiến cô la lên một tiếng. Cô nàng này lúc nào cũng ngoan cố khiến anh phải khổ sở: "Nhưng bác sĩ bảo em phải chú ý nghỉ ngơi cho tốt."

"Em có nghỉ ngơi mà!" Cô phồng má, vẻ khó chịu.

"Ai biết được?" Anh tỉnh bơ nhún vai một cái, rồi xốc lại cây đàn trên vai mình và bỏ đi trước một mạch.

"Ê! Đợi em!!" Bảo Anh sau ba giây đứng hình mới nhận ra mình bị bỏ, liền ba chân bốn cẳng đuổi theo anh.

"Không được chạy, đi từ từ lại." Anh xoay người, to giọng ra mệnh lệnh. Cô cứng người, lập tức làm theo không dám hé răng cãi cọ. Đồ đáng ghét! Có cần phải lớn tiếng thế không?

Chàng trai này, lúc nào cũng quan tâm đến cô một cách dịu dàng như thế...

Sáng hôm sau, chỉ mới bốn rưỡi sáng bạn Bảo Anh đã chạy đi gọi tất cả mọi người dậy. Lí do: Dậy ngắm bình minh trên biển đi thôi!! Chẳng phải hôm qua cả đám đã quyết tâm sao? Con sâu ngủ như cô mà phải là đứ đây đầu tiên để đi làm chuông báo thức, ngược đời vậy trời?

Kêu bạn cùng phòng, bạn ấy lẽ nhè đáp: "Cậu đi một vòng đi, rồi quay lại gọi tớ sau, tớ chuẩn bị nhanh mà..."

"Dậy đi!! Cậu dậy để đi kêu mọi người phụ tớ nữa chứ!!" Bạn Bảo Anh không chịu thua, tịch thu mền của bạn Sumire khiến bạn ấy la lên oai oái vì lạnh, đã vậy còn bị bạn Bảo Anh thọc lét cười quặn ruột lần lê bò lét khắp giường.

"Rồi rồi tui dậy đây!!! Trời ơi tui dậy được chưa??" Sumire không chịu nổi nữa bèn hét lên thì bạn Bảo Anh nhà ta mới chịu ngừng.

Bạn Bảo Anh cười hi hi, ra lệnh cho bạn Sumire chuẩn bị rồi chạy qua đập cửa phòng hai tên Michio và Ryoma để gọi dậy, còn mình thì đi gọi Akiko, Ayane. Gin thì chắc đã dậy rồi!

Bạn Bảo Anh chạy qua gõ cửa phòng hai bạn Akiko và Ayane. Akiko do thức sớm đã quen nên dậy rất mau, còn bảo bạn Bảo Anh cứ về chuẩn bị, mình sẽ gọi Ayane dậy giúp. Bạn Bảo Anh vui vẻ ừ ừ rồi tung tăng chạy về.

Lúc định bước vào phòng mình, đột nhiên bạn Bảo Anh lại tò mò không biết bạn Gin đã dậy chưa, bèn thử bước qua cánh cửa đối diện và gõ vài cái. Không ai trả lời! Không lẽ bạn Gin chưa dậy?

Bạn Bảo Anh thử gạt tay nắm cửa, phòng không khóa luôn! Đây có bị coi là xâm phạm bất hợp pháp không ta? Chắc không đâu ha!

"Xin lỗi vì đã làm phiền..." Bạn Bảo Anh vừa thì thảo trong miệng vừa bước vào trong. Bạn Gin đứng là đang ngủ thật, ngủ rất say là đáng khác! Trên bàn đối diện ghế sofa là một đồng hồ giấy tờ và laptop vẫn còn chưa đóng lại. Hôm qua bạn Gin làm việc tới khuya à? Ừ trời ơi thương ghê ta! Mà thôi cũng kệ nha, tại vì hôm qua bạn Gin cũng quyết tâm dậy sớm ngắm bình minh rồi mà?

"Shinakawa, dậy! Dậy đi coi mặt trời mọc!" Bạn Bảo Anh đến cạnh giường của bạn Gin, lay lay người của bạn ấy. Bạn Gin đang ở trần nên bạn Bảo Anh hơi ngại, chỉ dám đụng một ngón tay vào vai của bạn ấy, mặt thoáng hồng hồng.

Bạn Gin nghe gọi, lười biếng cựa quậy người vài cái, mắt nhắm mắt mở nhìn xem ai gan to dám phá giấc ngủ của mình. Bạn Bảo Anh ngáy ngồ nhìn bạn Gin, được nước lay lay thêm mấy cái nữa: "Dậy đi Shinakawa!! Nhanh lên mặt trời sắp mọc rồi kìa."

"Mọi người đi đi..." Bạn Gin nhỏ giọng hết mức có thể, mắt nhắm lại "Anh buồn ngủ..."

"Hôm qua anh quyết tâm lắm còn gì? Dậy mau!!!" Bạn Bảo Anh không chịu thua, lay người bạn Gin thật mạnh và gào lên.

"Buồn ngủ thật đó..." Bạn Gin giọng khàn khàn đáp lại mấy chữ "Để anh ngủ..."

"Không được! Dậy đi, dậy rửa mặt là tỉnh liền mà? Ngắm một tí thôi rồi vào ngủ cũng được mà!!!" Bạn Bảo Anh bắt đầu gờ giọng nài nỉ, từ lay nhẹ chuyển sang đánh bạn Gin mấy cái thật kêu.

"Em thật là..." Ai mà ngờ bạn Gin buồng giọng khó chịu, bất ngờ đưa tay ra nắm lấy tay bạn Bảo Anh rồi kéo bạn ấy xuống nằm luôn trên giường và vô cùng gọn gàng trong lòng mình "Nằm năm phút là anh tỉnh liền."

"Thà em ra mau đồ biến thái!!!" Bạn Bảo Anh vùng vẫy dữ dội giống như sắp chết đến nơi, hò hét đủ thứ các kiểu, nhưng tuyệt nhiên bạn Gin vẫn không chịu buông ra, dĩ nhiên rồi!

"Còn đập lung tung nữa là khỏi cho dậy." Bạn Gin nhiu mày lại ra mệnh lệnh. Cái chân đập liên tục lỡ trúng vào chỗ không nên trúng thì sao đây hả? Vậy sau này làm sao mà cho bạn Bảo Anh no bụng chín tháng được?

Ai ngờ bạn Bảo Anh nghe theo thật! Nằm im ru như con gấu bông, không dám hó hé. Được thôi! Năm phút thì năm phút! Đúng năm phút sau là vùng vẫy nữa đây cho coi!

Cơ mà... ầm áp quá... thật sự cũng chẳng còn muốn ngồi dậy chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: [End phần 1]: Đời này không bao giờ rời xa nhau nữa...

Khi mặt trời đã chiếu rọi khắp bãi biển đầy cát trắng, thì Gin cũng mệt mỏi trở về phòng mình để ngủ tiếp. Bữa trước ngồi cạnh Chiaki cả đêm, hôm qua còn phải thức làm việc tới gần sáng, thêm việc gần cả tháng nay công việc cũng chẳng chút khá nhiều. Dù sao anh cũng chỉ là người bình thường thôi, cũng cần phải nghỉ ngơi để lấy lại sức chứ.

"Anh không đi bơi hả?" Bảo Anh vào phòng Gin thấy anh đang nằm lên giường đắp chăn thì lật đật hỏi.

"Anh hơi mệt, mọi người đi đi..." Gin xoa xoa tay, mắt nhắm nghiền lại vì không thể chịu được nữa.

Bảo Anh trẻ mồ côi ra về tiếc nuối. Không có anh đi chung cô thấy cứ thiếu thiếu cái gì ấy! Khó chịu với buồn lắm..

Nghe nói hôm trước là anh đã ngồi cả đêm để canh chừng cô trong bệnh viện, hay là hôm nay cô cũng thử ngồi cả ngày canh chừng anh ngủ thử xem sao!

Nghĩ là làm, cô nằng nặc đi nói với mọi người một tiếng và bịa đại một lý do nào đó, về phòng lấy một cuốn tiểu thuyết rồi lon ton trở lại phòng của Gin. Mối đó mà anh đã ngủ say mất rồi! Chắc chắn là rất mệt, vậy mà hồi sáng cô còn nhất quyết đòi anh dậy cho bằng được, nghĩ lại cũng thấy mình ác quá...

Bảo Anh kéo rèm lại cho anh dễ ngủ, lấy một chiếc ghế đặt xuống cạnh giường và bắt đầu đọc sách.

Thời gian yên ả trôi qua, vô cùng thư thái. Bảo Anh có cảm giác như toàn bộ không gian đang dần lắng đọng lại, nơi này chỉ có mình anh và cô. Không hiểu sao cô chỉ muốn cùng anh như thế này thôi, chỉ cần giản đơn như thế thôi... Thật sự đã quá ảm áp rồi.

Bảo Anh làm dấu trang sách rồi gấp nó lại, bỏ lên chiếc bàn gần đó. Cô chống khuỷu tay lên giường, ti cầm vào bàn tay của mình để quan sát anh. Nhìn anh ngủ trông nghiêm nghị thật đấy! Đúng là có khí chất của một nhà lãnh đạo mà.

Nhìn bàn tay của anh đang chia ra khỏi chân, Bảo Anh tự nhiên cảm thấy trong lòng dâng lên một thứ cảm xúc kỳ lạ. Cô từ từ đưa tay của mình tới, tìm không biết từ bao giờ đã đập như trống dồn trong ngực. Những ngón tay của cô đan xen kẽ vào tay anh, nhìn cảnh ấy, mặt của cô bất giác lại nóng lên, hốc mắt đột ngột đỏ hoe và nhức nhối. Cô nhớ cái cảm giác ảm áp này quá...

Gin nhẹ nhàng xoay người, đột ngột cảm nhận được động chạm nên chấp chôn tình giấc. Bảo Anh dường như không để ý, ánh mắt vẫn tập trung vào bàn tay của cả hai, miệng khẽ mỉm cười vì tự nhiên thấy vui một cách kì lạ.

"Định quấy rối anh đấy à?" Anh khàn khàn lên tiếng khiến cô giật bắn người, theo phản xạ định rút tay mình ra, nhưng anh đã nhanh tay hơn giữ lại. Từ sau khi có mất trí khiêm khi thấy cô chủ động với anh, anh không bỏ lỡ cơ hội này đâu!

"K... không có!" Bảo Anh ngượng chín mặt, cố gắng gỡ tay mình ra khỏi tay anh nhưng không thể được.

"Vậy sao anh đang ngủ em lại nắm tay anh?" Gin mỉm cười đầy ản ý, khiến cho cô rối bời không biết đường đâu mà trả lời.

T... tại tay em nó vô tình đụng trúng..." Cô không còn cách nào đành để yên tay mình cho anh nắm, miệng lắp bắp nói ra một lý do vớ vẩn nào đó.

Gin nghe thấy thế liền bật cười một cái. Cô làm anh tỉnh ngủ luôn rồi đấy này! Ở đâu ra trên đời này lại có một người bướng bỉnh đến mức dễ thương như cô vậy chứ?

"Thật không? Hay là cũng muốn ngủ với anh?" Gin ngồi dậy, nhướn một bên lông mày lên, cười đều một cái khiến Bảo Anh xoắn xang muốn gục ngã tại chỗ. Ở đâu ra trên đời này lại có một người vừa đẹp trai vừa dịu dàng vừa đều đặn như anh vậy chứ?

Thấy Bảo Anh bối rối đến mức ngồi không vững, mặt cúi gằm xuống không dám nhìn mình, Gin cũng bèn hơi cúi thấp đầu để nhìn thẳng vào mắt cô, miệng vẫn giữ nụ cười. Cô ngược con ngươi nâu thắm của mình lên nhìn anh, lông mày nhíu lại ra vẻ ngượng ngùng cực độ. Làm sao bây giờ? Làm sao để thoát khỏi ánh mắt đó của anh bây giờ...?

"Anh đi đánh răng, đợi anh chút." Đúng lúc Bảo Anh đang suy nghĩ thì Gin lại chủ động buông ra trước, đứng dậy và đi một mạch vào phòng tắm khiến cho cô phải đơ người cả chục giây vì không thể định hình được hiện tại.

Còn lại một mình, Bảo Anh lại khẽ bật cười vì nhớ lại mấy chuyện nhỏ nhặt vớ vẩn lúc này. Được ở bên anh đúng là thích thật đấy...

Lúc trước cũng có ở bên anh, nhưng giữa hai người dường như bị ngăn lại bởi một bức tường vô hình, không thể tiến thêm bước nào. Còn ngay lúc này, cô có cảm giác rằng, bức tường ấy đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Đúng vậy, nó đã hoàn toàn bị phá vỡ rồi!

Lúc Gin từ phòng tắm bước ra đã không thấy ai nữa, anh thờ dãi, tự nghĩ chắc cô đã ra ngoài chơi cùng đám bạn rồi.

Nhưng ai mà ngờ, vừa nghĩ xong thì cô nằng lại bước vào, trên tay là cây guitar của mình.

"Ủm... hát em nghe được không?" Bảo Anh lưỡng lự một lúc, rồi nâng cây đàn lên ngang tầm mắt Gin, vui vẻ đề nghị.

Gin có chút ngạc nhiên, tay nhận lấy đàn, mắt vẫn không rời khỏi cô nửa giây. Sao tự nhiên lại muốn nghe anh hát vậy? Bộ muốn ru ngủ hả?

À mà... cô bị mất trí nhớ rồi mà! Nên chắc cô cũng quên chuyện anh từng ru cô ngủ mất rồi..

Gin dẫn Bảo Anh ra một góc của bờ biển. Dưới hai tán cây to, người ta làm một chiếc giường treo hình công vòm, trên giường còn để vài ba cái gối để thư giãn, vừa mát mẻ vừa sang trọng làm sao! Ở đây vừa được ngắm biển, vừa có thể tận hưởng không khí trong lành mà không sợ đen da, chỗ lý tưởng như vậy sao giờ Bảo Anh mới biết nhỉ?

"Em muốn nghe bài gì?" Sau khi cả hai đã yên vị ngồi lên, Gin vừa chỉnh lại dây đàn cho chuẩn vừa hỏi Bảo Anh.

"Enchanted." Cô không cần suy nghĩ, trả lời ngay.

Gin có chút kinh ngạc, tay anh khựng lại mấy giây vì câu trả lời của cô. Bài hát đó là bài hát đầu tiên anh hát cho cô nghe để ru cô ngủ đấy mà...

Anh không nói gì, chỉ gặt đầu thật nhẹ, rồi bắt đầu dạo đàn và hát.

This night is sparkling, don't you let it go

I'm wonder struck, blushing all the way home

I'll spend forever wondering if you knew

I was enchanted to meet you too

Bảo Anh ngồi đung đưa đôi chân mình, miệng lầm nhảm hát theo, đôi mắt luôn luôn quan sát Gin, không giây nào rời khỏi anh. Anh đang tập trung nhìn vào đàn, đôi lúc lại ngược lên nhìn cô, cứ như thế, bốn mắt chạm nhau, nhưng không ai có ý định trốn tránh. Anh vẫn không ngừng lại, vẫn tiếp tục hát. Cô vẫn tiếp tục hát theo anh, đôi môi đôi lúc lại mỉm cười thật nhẹ nhàng.

Ngay lúc này, cả hai chỉ ước gì thời gian ngừng lại, cho giây phút này kéo dài mãi mãi.

Giả như Bảo Anh không bị mất trí nhớ, thì ngay lúc này Gin đã bỏ đàn qua một bên để hôn cô rồi.

Cô ở gần anh như vậy, nhưng lại quá xa tầm tay của anh, không thể nào tới gần để chạm vào cô được. Bây giờ chỉ cần cô chủ động, anh sẽ lập tức không ngần ngại mà đáp lại. Quá nhiều nhớ thương, quá nhiều kim nén, anh đã giữ chặt trong tim mình quá nhiều thứ rồi.

Buổi tối, cả đám rủ nhau vào phòng của Gin để chơi, vì anh ở chỉ có một mình trong một cái phòng to chà bá, không kéo vào tung hoành thì hơi tiếc. Họ đánh bài, uống vài lon Monster rồi rủ rê chơi "Sự thật hay thử thách".

"Chọn đi."

"Thử thách vậy."

Vừa hay, lần đầu tiên quay cái chai đã chỉ vào ngay Sumire, cô nàng đành ngậm ngùi uống thêm một ngụm Monster nữa rồi lựa chọn. Sao mà xui vậy chứ? Mới lần đầu tiên thôi mà! Khó nữa là cái tên ra lệnh cho cô nàng lại là Ryoma mới đau chứ.

"Chạy ra hành lang vừa cưỡi vừa hét: "Tui không có bị khủng đầu nha!!!"

"Cậu bị điên hả? Tôi không làm đầu." Sumire đỏ mặt tía tai và phản bác lại ngay lập tức. Chuyện xấu hổ thế làm sao có thể chứ! Không bao giờ!

"Không làm thì đóng phạt 1000 yên nhá." Ryoma nhún nhún một bên lông mày lên, giọng điệu khinh khỉnh thách thức. Sumire một phần tức giận, một phần không muốn chịu thua cái tên trời ơi đất hỡi này nên đành ngậm đắng nuốt cay đứng đây, giả bộ phui phui quần áo để câu giờ một hồi nữa rồi mới hùng hổ bước ra ngoài.

Nhìn ngang ngó dọc, chắc chắn là lúc này không có ai, cô nàng mới dốc hết sức bình sinh mà la lên: "Tui – không – có – bị – khủng – đầu – nha!!!"

Cả đám ngồi ở trong được một phen cười muốn sái quai hàm. Sumire hét xong thì lập tức chui vào phòng đóng sầm cửa lại, mặt đỏ ửng như trái gấc vì ngượng. Cô nàng thề với lòng rằng tên nào bị trúng tiếp theo nhất định phải bị chơi một vỏ thật đau! Không thể dễ yên được, đám cười cô sao hả?

Sumire ngồi xuống bắt đầu xoay cái chai, lần này đầu chai dừng lại chìa thẳng vào... Gin! Ui trời! Khó chơi rồi đây.

"Sự thật hay thử thách?"

"Thử thách." Gin trả lời ngay mà không hề do dự. Anh phải chọn thử thách, nếu không lỡ đâu có những câu hỏi chạm vào đời tư của anh thì khổ...

"Ok, quay sang hôn vào môi Chiaki một cái trong vòng năm giây." Sumire đập tay xuống sàn, mặt phấn khởi đưa ra thử thách ngay và luôn.

Bảo Anh há hốc mồm ra vì kinh ngạc, mặt mũi bấy giờ đã đỏ lên hết cả: "C... cái gì? Không được, tở từ chối."

"Từ chối đóng phạt gấp đôi." Sumire lạnh lùng đáp trả.

"Không phải chứ?!" Bảo Anh xụ mặt ra trông vô cùng thảm thương. Ôi trời ơi hôn Gin giữa biết bao nhiêu người thì ngại chết mất thôi! Nhưng mà vì đồng tiền, biết sao bây giờ...?

Bảo Anh nhắm tịt mắt lại, không dám hé ra lần nào. Gin từ từ ghé sát mặt lại, càng lúc càng gần. Cô có thể cảm nhận được mùi hương của anh bắt đầu vương vấn nơi cánh mũi, đầy dụ hoặc và ma mị.

Môi anh nhẹ nhàng chạm vào môi cô, không nhạt nhòa, cũng không quá mãnh liệt, cứ từ tốn để nguyên như thế đến hết năm giây rồi buông ra, khiến cô cảm thấy có một chút tức nuối, muốn níu giữ anh lại. Cô vô thức đưa tay ra, đặt lên cổ anh và hơi siết nhẹ khiến anh hơi bất ngờ. Anh đã buông cô ra rồi mà, hành động này là sao?

"Rồi rồi!!!" Sumire đập tay và nói thật lớn khiến Bảo Anh phải giật mình, vội vã buông tay mình ra khỏi người Gin "Tối lượt Shinakawa quay kia."

Gin vừa vươn tay xoay cái chai một cái, nó đã chuyển động với một tốc độ chóng mặt. Ôi trời ơi tay cô cần phải khỏe đến mức đó không?

Cái chai xoay cả chục vòng, rồi cuối cùng dừng lại và chìa thẳng vào... cô nàng Bảo Anh!

Sự đời thật khó đoán mà....!

"Sự thật hay thử thách?" Gin nhích khóe miệng lên nở một nụ cười thoáng qua, khoanh tay nhòm nhó hỏi.

"S... sự thật đi!" Bảo Anh nắm chặt lấy quần mình. Bấy giờ mà thách không biết Gin sẽ giờ trò gì với cô, nên thôi chọn phương án an toàn hơn vậy.

"Sao cậu nhát thế?!" Sumire bĩu môi chê trách, nhưng Bảo Anh vẫn chẳng thêm quan tâm, chỉ cười cười giả đầu cho qua chuyện.

"Thế..." Gin bắt đầu đặt câu hỏi mà chẳng cần phải nghĩ ngợi lâu "Hiện tại em đang thích ai, Miyamoto?"

Câu hỏi của Gin khiến Bảo Anh khựng người lại trong mấy giây liền. Câu hỏi này... không phải Gin đã quá rõ rồi hay sao? Tại sao còn hỏi cô?

"Hiện tại chính là anh, Shinakawa Gin." Cô tự nghĩ, đến giờ cũng không cần giấu giếm gì nữa chỉ cho một, dù sao mọi người cũng đã sớm biết hết rồi, chỉ là... chính cô đã quên đi nó quá lâu "Nhưng không phải em thích anh..."

Câu trả lời của Bảo Anh khiến cả đám đang nháo nhào đột ngột nín bật, Gin cũng vì nó mà sững người, không biết phải nói gì tiếp theo.

"Em yêu anh..." Và rồi, Bảo Anh tiếp lời, nói ra cảm xúc của mình như một lẽ đương nhiên. Cô ním cười đầy tươi tắn, nơi đáy mắt ẩn hiện những giọt nước mắt hạnh phúc đang dần dần lăn dài xuống hai gò má ửng đỏ "... vì em là bạn gái của anh, là người yêu của anh, Shinakawa Gin."

Không khí gian phòng tựa như đang đặc quánh lại, đám bạn không ai bảo ai liền ba chân bốn cẳng chạy biến hết ra ngoài, nên lúc này chỉ còn lại hai người. Gin vẫn chưa tin vào những gì mình đang nghe thấy. Vết thương lòng của anh về cô cũng nổi cô đơn trong thời gian qua quá lớn, khiến anh vẫn chưa thể định hình được hiện tại. Bảo Anh ngay trước mắt anh vẫn đang rơi nước mắt chờ đợi phản ứng của anh, nhưng tuyệt nhiên vẫn không có gì.

"Từ lúc ở bệnh viện trở về đây, em đã nhớ được tất cả..." Giọng cô chùng xuống, buồn buồn "Nhớ tất cả về anh, về chúng ta, về tình cảm của em, của anh, những ngày tháng mà em đã quên..."

Gin vẫn im lặng trước những lời mà cô vừa nói ra.

"Đang giận em hả? Cũng phải, tại vì em quên anh lâu quá mà..." Bảo Anh thở dài thườn thượt, nhích người lại gần Gin một chút, đôi mắt hồi lồi nhìn anh như cầu xin sự tha thứ.

Ngay lúc ấy, cô lại vô tình thấy được...

Hóa ra, anh cũng đang rơi nước mắt.

"S... sao thế? Sao lại khóc rồi?" Bảo Anh luống cuống, chính cô cũng rơi lệ càng lúc càng nhiều hơn "Em thấy anh khóc ba lần rồi đó. Đàn ông mà sao dễ khóc quá vậy?"

Cô ôm chặt lấy Gin, để cho hơi ấm của anh quán lấy mình. Anh run run đưa tay lên siết cô vào lòng, ghì thật chặt lại. Hạnh phúc này, vỡ òa một cách quá đột ngột, khiến anh không thể kiềm chế được cảm xúc của mình. Một Shinakawa Gin bình thường luôn thân thiện, lạnh lùng trong công việc, nhưng lại có thể vì người con gái mình yêu mà rơi nước mắt. Người trên thế gian này làm anh khóc, chỉ có một mình cô, Miyamoto Chiaki mà thôi!

Anh nâng mặt cô lên, hôn lên đôi môi đang run rẩy của cô. Lần đầu tiên sau một năm, cô đáp lại nụ hôn của anh. Hạnh phúc này, cô đã đánh rơi nó một lần, nên suốt đời này cô sẽ không buông bỏ nữa. Gin vì cô mà chịu nhiều vết thương lòng như vậy, bây giờ cô phải bù đắp thật tốt...

"Sao em nhớ ra rồi không nói cho anh biết ngay?" Gin buông Bảo Anh ra để bắt đầu công cuộc "chất vấn".

"Tại em muốn anh bất ngờ chứ bộ." Bảo Anh phồng má, chu môi đáp lại.

"Được lắm, quá bất ngờ luôn ấy chứ!" Gin nhéo má cô một cái, nghiêng răng như đe dọa "Em bắt đầu ranh ma hơn rồi đấy."

Bảo Anh xoa xoa đôi má vừa bị anh nhéo, mặt nhăn nhó vì đau, miệng liên tục thăm thì chửi nà gi đó chẳng rõ. Biết vậy quên anh luôn cho rồi! Nhớ lại chi cho bị nhéo má đau thế không biết!

"Lát nữa anh sẽ báo với Takahashi là em không về phòng." Gin đột ngột chuyển chủ đề.

"Há? Sao phải làm thế?" Bảo Anh ngờ mặt ra hỏi lại anh.

"Bởi vì tối nay em sẽ ngủ ở phòng của anh." Gin mỉm cười trả lời cô vô cùng thành thật. Nghe thấy thế, cô nàng ngay lập tức đỏ hết cả mặt, ngại đến mức muốn xiù tại chỗ. Chẳng lẽ Gin vì cái vụ bắt nạt của cô mà "thường" cho cô sao? Ôi trời ơi đội ơn anh nhá!

Trong khi đó, ở bên ngoài, cả đám bạn đang gào thét trong vui sướng.

"Shinakawa, cậu đưa Chiaki đi trốn luôn tớ cũng cho nữa! Khỏi cần xin phép." Sumire hào hứng quá mức hét to lên, vô tình cho hai người bên trong nghe thấy. Gin thì chỉ cười cười, còn Bảo Anh thì úp mặt xuống sàn vì quá ngượng.

Nhưng trong khi ai cũng đang vui vẻ, thì chỉ trừ có một người là im lặng từ đầu đến cuối.

Fujitaka Ryoma.

Chẳng ai biết cậu ta nghĩ gì, đôi mắt của cậu ta, tựa hồ như đang nhìn một thứ gì đó rất đối xa xăm.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, cậu ta đánh mất một người con gái mà mình thật lòng yêu thương.

_____ Dài phân cách thôi mà, đừng để ý ~ _____

Lúc này mọi người đã về hết, trong phòng của Gin chỉ còn lại mình anh và Bảo Anh. Hồi sáng cô cũng ở trong phòng anh còn gì? Sao bây giờ lại thấy ngại ngại nhỉ? Sumire khôn lỏi quá chừng! Biết tông cô sẽ trốn về phòng nên khóa cửa rồi qua phòng của Akiko ngủ luôn! Bạn bè đúng là biết cách để thương nhau mà.

Bảo Anh ngồi lên giường, chán chường đung đưa đôi chân của mình. Cũng hơn một năm rồi không ở gần Gin nên bây giờ cảm thấy có chút không thoải mái, cả người cứ run lên không thể kiểm soát được.

"Làm sao thế..." Gin tắt đèn phòng rồi bỏ lên giường, áp sát mặt mình vào mặt cô, nhỏ giọng hỏi "Sợ anh à?"

"K... không phải!" Bảo Anh muốn xoay mặt đi nhưng lại không thể được, đôi mắt kia của anh cứ xoay thẳng vào con ngươi của cô, mùi hương của anh lại chiếm lấy khứu giác của cô khiến cô không thể kiểm soát được bản thân, chỉ còn cách ngả người ra sau để tạo khoảng cách "Em mà sợ anh sao? Còn lâu nhé!"

"Tay em run thế này mà nói không sợ à?" Gin đột ngột nhấc một tay của cô lên khỏi nệm khiến cô mất thăng bằng, ngay lập tức ngã xuống "Nếu muốn về phòng thì anh sẽ cho về."

Bảo Anh ngược đôi mắt đỏ au lên nhìn Gin. Anh lúc này khiến tất cả các giác quan trong người cô như bị tê dại, nên cho dù có muốn về, thì cũng không thể về được nữa.

"Không về! Em muốn ở đây..." Cô thử động đậy đôi chân của mình, nhưng nó đã bị Gin khóa chặt lại từ lúc nào rồi! Anh luôn luôn hành động mau lẹ, thật khó đoán nà!

Bảo Anh bây giờ đang nằm trong vòng tay của Gin, anh không thể để cô vượt mặt dễ dàng như vậy.

"Anh nhớ em..." Anh cúi người xuống, hôn lên cổ của cô, thật nhẹ nhàng, nhưng đủ để cô run rẩy nhiều hơn "Nhớ đến phát điên."

Bảo Anh bầu chặt lấy vai anh, nhắm chặt mắt mình lại. Lâu rồi cô không ở gần anh như thế này, lâu rồi cô không được nghe tiếng anh thở gấp gấp như thế này.

Gin hôn lên môi của Bảo Anh, lưỡi anh mạnh mẽ quấn lấy lưỡi của cô. Tay anh đều đều chậm rãi cứ từng nút áo trên người của cô ra. Cô có thói quen mặc Pijama là không mặc áo ngực cho dễ ngủ, nên khi chiếc nút cuối cùng được bung ra, thì da thịt của cô cũng hiện ra rõ ràng trước mắt anh mà không có gì cản trở.

"C... chờ đã... Shinakawa..." Bảo Anh thờ dốc, đứt quãng lên tiếng khi Gin từ từ cởi hần áo của cô ra. Cô biết nói với anh lúc này là một điều dư thừa, nhưng miệng cô vẫn vô thức thốt ra những chữ ấy mà không rõ lý do.

Trắng ngoài trời cũng không dám chiếu thẳng ánh sáng xuống, bên phải giấu mình vào đám mây. Quang cảnh trở nên đột ngột tối tăm, nhưng không khí trong gian phòng luôn luôn ấm nóng, không bao giờ nguội đi phút giây nào.

Tóc quấn lấy tóc, môi quấn lấy môi, tay nắm chặt tay, đôi này không bao giờ rời xa nhau nữa...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Phần 2: Tìm lại hạnh phúc - Chương 1: C.. Cô chủ sao??

P/s: Reii trở về làm người mẹ hiền từ đây *Rắc hường phần đến cuối phần* =))))))

Được ở bên anh, tựa như là mơ vậy...

Bảo Anh chấp chồm tỉnh giấc, mi mắt của cô trĩu nặng. Ngoài trời vẫn chưa sáng hẳn, hình như chỉ mới khoảng năm giờ rưỡi sáng. Cô khẽ cử động thân thể, lật người qua cho đỡ mỏi, tay kéo chăn cao lên một chút. Hình như nhiệt độ máy lạnh hơi thấp thì phải...

Bảo Anh rướn người dậy, cố gắng chồm người tới cái bàn cạnh giường để lấy remote máy lạnh. Gin cảm nhận được động chạm nên cũng từ từ tỉnh dậy, thấy cô đang cố gắng lấy cái gì đó ở cái bàn bên cạnh anh thì thờ mẫn một cái, nhìn cô thật chăm chú và khàn khàn cất tiếng: "Làm gì thế?"

Bảo Anh nghe anh hỏi thì thoáng giật mình, nhưng vẫn tiếp tục công việc của mình và trả lời anh: "Em lấy remote máy lạnh."

Gin nhìn sang chiếc bàn, rồi vươn tay lên lấy cái remote một cách thật dễ dàng. Song, anh kéo cô nằm xuống, ôm cô vào lòng, còn mình thì tăng nhiệt độ máy lạnh lên.

"Ngủ tiếp đi." Anh hôn trán cô một cái, xoa xoa lưng trần của cô rồi nhắm mắt lại. Cô rúc đầu vào cổ anh, thờ nhè, đều đều, cục cựa thêm vài cái nữa vì không ngủ được do thức giấc giữa chừng. Gin thấy cái của nọ của mình không chịu nằm yên thì hơi nhũn mày lại, mặt hơi mờ hé ra, cúi đầu xuống nhìn cô "Không ngủ được à?"

"Ừm... thức giữa giấc nên hơi khó ngủ lại..." Giọng Bảo Anh khàn đục và đậm chất lười nhác. Tay cô luồn qua ôm lấy anh, để mặc cho hơi ấm của anh trôi chảy cơ thể mình lại. Gin hôn tóc cô, chịu khó ôm cô chặt hơn một chút cho cô dễ ngủ.

Lần đầu tiên sau hơn một năm thiếu cô, đây là buổi sáng đầu tiên anh cảm thấy ấm áp như thế này.

Khoảng chín giờ sáng, cả đám ra bãi biển chơi. Nước xanh ngắt, trời nắng vàng rực rỡ, cát trắng tinh khôi, cảnh tượng thật sự rất dễ khiến người ta xiêu lòng mà nháy xuống biển ngay tức khắc.

Gin một mình trên bờ, ngồi trên chiếc ghế nệm đọc sách. Anh hôm nay không thích bơi lội cho lắm, chắc có lẽ ngày mai sẽ nhập bọn chung với đám bạn sau vậy.

"Ngồi một mình có vẻ buồn nhỉ?" Một ai đó đột ngột đến gần Gin lên tiếng hỏi.

"Ừm, quen rồi." Anh không thèm ngược mặt lên, đôi mắt vẫn tập trung nhìn từng câu chữ trong trang sách.

"Thế bây giờ em ngồi đây cho anh đỡ buồn nhé?" Người đó ngồi xuống mép ghế, đủ gần để đuôi của mình sát với đuôi của anh. Anh vẫn thản nhiên, chẳng xích xa ra, cũng không lên tiếng nói câu nào.

"Shinakawa!!"

Chỉ đến khi nghe tiếng nói quen thuộc kêu tên anh, anh mới ngược mặt lên để quan sát, tiện thể hỏi hột nhìn cái người đang làm phiền anh lúc này và quăng một câu xanh rờn: "Cô đứng lên được chưa vậy?"

Người kia bị cho ăn một vỏ xấu hổ thì è mặt ngay tức khắc, vừa định đứng lên thì Bảo Anh đã chạy tới nơi, giương đôi mắt vừa ngạc nhiên vừa tò mò nhìn cả hai người họ.

"Không muốn bơi nữa à?" Thấy cô rồi Gin liền hỏi ngay, tiện tay đưa khăn cho cô.

"Bơi nữa chắc da em cháy đen thui luôn quá." Cô nhận lấy khăn, vừa lau đầu vừa nhìn cái người đang hăm hực đứng đây bỏ đi kia, rồi lại quay sang Gin "Ai vậy anh?"

"Người rảnh rồi không có việc gì làm thích đi tán tỉnh thôi." Gin hơi híp mắt, thoáng nét cười với Bảo Anh. Anh vươn tay nắm lấy tay cô, kéo cô ngồi xuống gọn gàng trong lòng mình, lấy cái khăn từ cô rồi bắt đầu công cuộc lau tóc cho cô.

Bảo Anh ngơ ngẩn ngắm nhìn bãi biển xanh ngắt trước mắt mình, cảm thấy không khí lúc này đáng lên một sự hạnh phúc thật khó tả. Anh chỉ là đang lau tóc cho cô thôi mà! Sao cô lại cảm thấy vui đến phát điên trong lòng thế này chứ hả?! Chắc vì anh dịu dàng quá, hay chỉ đơn giản rằng đó chính là anh nên mới khiến cô như vậy?

Cô thật sự chẳng muốn biết cái sự thật ấy như thế nào nữa. Cái mà cô biết bây giờ, là cô đã và đang có anh trong cuộc đời của mình rồi..

Sau chuyến đi chơi, trở về Tokyo, Gin lại phải lao vào công việc, hằng ngày đều bận rộn nên ít nói chuyện với Bảo Anh hẳn đi. Cô mới trở lại bên cạnh anh mà anh đã vô tâm thế rồi! Chẳng biết có bị cô bỏ nữa không đây...?!

Mấy ngày nghỉ hè cũng chán, cộng thêm việc Gin không thể gọi điện hay ở bên cạnh mình mọi lúc mọi nơi nên Bảo Anh thường xuyên ra ngoài đi dạo phố với đám Sumire. Cả đám khám phá hết mọi quán ăn mới nổi gần đây, ăn đến nỗi Akiko còn phải thốt lên trong sợ hãi rằng không dám đứng lên cái bàn cân vì sợ thấy cái kim chỉ số nó nhảy liên tục.

Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè, Bảo Anh tranh thủ làm nốt hết bài tập rồi lại thư thả đi dạo. Cô nàng lên tàu điện, xuống ở một ga bất kỳ nào đó rồi thư thái bước thật chậm. Giờ này đang là buổi trưa, không biết Gin đã ăn trưa chưa? Hay là lại bỏ bữa vì công việc rồi?

Đúng lúc ý nghĩ ấy đang bay lượn ở trong đầu, thì tòa nhà của tập đoàn Shinakwa lại hiện ra trước mắt Bảo Anh. Ủa? Vậy là cô xuống đúng ga đi đến công ty anh làm việc luôn sao?

Bảo Anh đi lại gần tòa nhà. Cao thật đấy! Nhìn mới cả cổ. Tầng trệt ở phía bên phải tòa nhà là một quán cà phê cực kỳ sang trọng, giờ này hình như cũng đến giờ nghỉ trưa rồi nên nhân viên của tập đoàn ra vào đó khá đông đúc.

Tự nhiên Bảo Anh muốn xem thử văn phòng của Gin làm việc như thế nào quá đi! Phải đi liền mới được! Không biết anh có đồng ý không nhì...?

Cô nàng tặc lưỡi một cái. Chắc! Kệ đi, thử làm liều một lần vậy.

Bảo Anh tiến vào trong đại sảnh, có một chút ngại ngần xâm chiếm lấy cô, nhưng cô không muốn để tâm lắm.

Tiến đến khu vực tiếp nhận khách hàng, Bảo Anh dè dặt lên tiếng: "Xin lỗi, cho em hỏi văn phòng của Shinakawa Gin ở đâu ạ?"

"Shinakawa Gin? Ý em là giám đốc đầu tư?" Cô gái nhân viên kia hỏi lại.

"À phải, là giám đốc đầu tư." Bảo Anh gật đầu lia lịa.

"Em có hẹn trước không?" Cô gái kia liếc con người của mình liên tục từ trên xuống dưới nhìn Bảo Anh, trông thái độ có vẻ như đang dửng dưng coi thường.

"À không! Em không hẹn trước, chỉ muốn tới thăm anh ấy một chút." Bảo Anh mỉm cười lịch sự đáp lại.

"Thế thì không được, giám đốc của chúng tôi rất bận, không có thời gian ngồi nói chuyện phiếm với em đâu." Cô gái kia có vẻ khó chịu khi trả lời lại.

Bảo Anh thờ dãi, quả nhiên là không được! Anh bận như vậy thì làm gì có thể ngồi chơi với cô cơ chứ?

Nhưng mà... hình như giờ này là giờ nghỉ trưa rồi cơ mà? Đáng lẽ cô phải được lên gặp anh mới đúng chứ!

Bảo Anh lên tiếng hỏi lại cô gái kia, đồng thời còn giải thích thêm để mong sao cô ta sẽ đồng ý, nhưng cô ta vẫn khẳng khái không cho cô lên.

Đột nhiên, điện thoại của quầy tiếp nhận thông tin khách hàng đổ chuông.

Cô gái kia không thèm nhìn Bảo Anh nữa, hỏi hột bất máy trong chán nản. Đã đến giờ nghỉ trưa rồi mà ai còn gọi vậy?

"Alo, tập đoàn Shina—

"Cho cô ấy lên."

Cô ta còn chưa kịp nói xong câu cửa miệng quen thuộc, thì giọng nói bình thản không cảm xúc đã vang lên ở đầu dây bên kia. Là giám đốc Shinakawa Gin.

"Giám đốc... nói ai cơ ạ?" Cô ta không hiểu, khẽ nhu mày và hỏi lại anh.

"Người đang đứng trước mặt cô. Năm phút nữa!" Gin nói vô cùng ngắn gọn, rồi mau chóng cúp máy, bỏ lại cô nhân viên dơ người ra vì kinh ngạc. Tại sao giám đốc biết cô gái này tới đây cơ chứ?

"Cô lên đi." Cuối cùng, cô ta mới nói với Bảo Anh, giọng điệu pha lẫn chút khó chịu "Văn phòng của giám đốc ở lầu 37, để tôi mở khóa thang máy cho em."

Nói rồi, cô ta bước ra khỏi chỗ làm việc của mình và đi một mạch về phía thang máy. Bảo Anh thấy thế, ban đầu còn đứng im như trời trồng vì nhất thời bị dơ, sau đó mới chịu chạy theo cô ta.

Sau khi mở khóa thang máy xong, cô gái kia liền bỏ đi ăn trưa cùng đồng nghiệp, điều bộ có vẻ như hăm hực lắm, chỉ còn mỗi mình Bảo Anh vào trong thang máy. Cô ấn vào tầng 37 và đứng đợi. Anh làm việc ở tầng cao như vậy sao? Ngắm cảnh chắc là sướng lắm nhì...? Mà anh làm gì có thời gian mà ngắm cảnh?

Trong khi thang máy đi lên cũng có dừng ở vài tầng, một số người ra ra vào vào. Đùng là thang máy ở nơi công sở, chẳng bao giờ vắng lặng quá mức! Có điều người nào bước vào cũng tỏ ra ngạc nhiên khi có ai đó ấn tầng 37.

"Ai lên tầng 37 thế nhì...?" Một người hỏi thăm

"Ai biết? Tầng đó hình như có mỗi phòng của giám đốc Shinakawa Gin thôi phải không?"

Bảo Anh nghe thấy tất cả, nhưng vẫn đứng im như tượng, chẳng hé răng nửa lời. Mọi người dần đi ra hết, đến tầng thứ 30 thì chỉ còn mỗi mình cô.

Cuối cùng, thang máy báo đã đến tầng 37.

Bảo Anh vừa bước ra, đập vào mắt cô là một hành lang dài, không rộng lắm. Một bên được gắn cửa kính toàn bộ, nhìn vô cùng thoáng đãng. Ở tầng này chỉ có hai phòng, một phòng là của thư ký, và một phòng là của Gin. Phòng của anh nằm ngay cuối hành lang.

Bảo Anh đến nơi, hít thở thật sâu, định gõ cửa thì lại có một tiếng nói cắt ngang cô hành động: "Cô là ai?"

Nghe thấy thế, cô nàng liền quay lại ngay lập tức, và đập vào mắt cô nàng đầu tiên chính là cơ thể cực kì nóng bỏng của người đối diện. Cô ta mặc vest, váy ôm màu trắng, tóc búi gọn gàng phía sau, trên tay cầm một tập tài liệu, hình như đây là thư kí..

"À tôi... tôi là..."

"Người ngoài đầu có được phép đi lên tầng này? Cô là nhân viên mới à? Không biết phép tắc hay sao hả?" Cô ta tròn mắt nhìn Bảo Anh và lớn tiếng quát nạt không thương tiếc khiến máu nóng của cô nàng dồn lên tới tận não "Có biết đây là đầu không mà tự ý lên? Nhân viên mới các người bị đui mù cộng với cả bị điếc hết rồi sao mà không nghe bên nhân sự lưu ý điều luật vậy?! Thấp hèn thì về chỗ thấp hèn đi, đừng có đặt bàn chân bẩn thỉu lên đây."

Bảo Anh đột ngột nheo mắt nhìn cô nàng, nhưng vẫn cố tỏ ra bình thản và mỉm cười vô cùng đắm đuối, nhìn chằm chằm cô ta và đáp lại: "Nè bà chị, tôi không biết ở đây bà chị chức lớn cỡ nào, nhưng mà cái thái độ xấc xược và nặng lời quá mức với cấp dưới tôi không thể chấp nhận được. Chị bảo nhân viên mới bị đui mù và bị điếc hết à? Xin lỗi chứ, có khối nhân viên mới còn giỏi giang và dĩ nhiên là biết tôn trọng người khác hơn chị đây. Đừng có ý mình có chức cao cao tí rồi làm càn!"

"Nè con nhỏ kia! Cô có tin tôi báo xuống phòng nhân sự đuổi việc cô ngay không? Cô làm bên bộ phận nào?" Bà chị thư kí kia tức lồng lộn, không kìm chế nổi nữa bèn quát lên còn to hơn cả lúc này "Mới vào đã láo xược như vậy, coi cô có sống yên ổn sau này được không?"

Cũng may là phòng của Gin có hệ thống cách âm đặc biệt nên không nghe thấy nhiều, cộng thêm anh đang làm việc tập trung nên không để ý, không thôi thì này giờ...

"Tốt!" Bảo Anh vẫn điềm nhiên cười thật tươi "Tôi không ngờ một tập đoàn lớn như thế này lại vẫn có thể nhận vào làm một người vô văn hóa như chị. OK, I'm fine. Tôi bên bộ phận đầu tư, được chưa?"

Bà chị thư kí kia đang định vung tay tát Bảo Anh một cái, thì cửa phòng thư kí của Gin đột ngột mở ra.

"Chuyện gì ồn ào thế?" Kuro bước ra, đi đến gần hai con hổ đang lên con và thờ dài một cái. Xui là phòng của anh ta không có cách âm nên nghe thấy được hết tất cả mọi chuyện, thêm cả nghe cái giọng cãi lộn quen quen nên mới đích thân ra xem thử.

"Bảo cho giám đốc đuổi ngay con nhỏ xấc láo này cho tôi. Nhân viên mới vào mà -đá—

"Ồ, cô chủ!" Kuro ngay lập tức lên tiếng khiến bà chị kia im bật, còn Bảo Anh thì tròn mắt lên mà nhìn anh ta. WTF?? Cô chủ?

"K... Kuro!" Cô nàng lắp ba lắp bắp chẳng biết nói gì sất.

"À thư kí Matsumoto, cô chủ của tôi và cô đang tranh luận chuyện gì mà rôm rả thế?" Anh ta tình ruelle quay qua bà chị kia và hỏi một câu xanh rờn.

"C... cô chủ là sao?" Bà chị kia bắt đầu hơi tái mặt vì câu hỏi của anh ta. Giám đốc Shinakawa vẫn còn độc thân cơ mà? Sao lại có cô chủ ở đây? Mà nghe nói... em gái anh ấy cũng mất rồi, thì làm sao...?

"Làm thư kí của chủ tịch mà cô lại không biết hả? Đây là vợ chưa cưới của giám đốc Gin." Lại một câu xanh rờn lần hai của Kuro.

Lần này không phải một mình bà chị thư kí hóa đá, mà cả Bảo Anh cũng hóa đá theo nốt!

Sau ba giây bùng tình, cuối cùng bà chị kia bèn phải hấp tấp rời đi với bàn mặt xanh lét vì sợ sệt, bỏ lại tập hồ sơ lúc nãy cho Kuro. *Chết rồi chết rồi!! Điều này mất việc chắc luôn rồi!!* Vừa chạy lên cầu thang thoát hiểm, chị ta vừa nghĩ như thế trong hoảng loạn.

Còn lại hai người, Kuro ra hiệu cho Bảo Anh gõ cửa, còn mình thì đi lại máy cảm biến tắt chế độ cách âm đi một lúc để Gin có thể nghe thấy.

"Vào đi." Giọng nói quen thuộc của Gin vang lên khiến cô vui đến mức nhảy tung tung, nhưng ngay lập tức phải dừng lại vì sợ Kuro nhìn thấy. Cũng may anh ta đã vào trong phòng làm việc của mình rồi..

Cô đẩy nhẹ cửa bước vào. Gin đang bận rộn làm việc, lật giờ hồ sơ sổ sách liên tục. Hôm nay anh vest màu xanh đen, sơ mi trắng, thắt caravat màu đen, tóc được vuốt lên gọn gàng, trông soái ca ngầu lòi quá đi à! Nghĩ lại cái hồi đi du lịch và cảnh ngày lúc này, ai mà ngờ một anh chàng nghiêm nghị như vậy cũng có những lúc lười biếng đến mức đáng ghét đâu chứ!

Bảo Anh bước đến kế bên anh, nhưng dường như anh vẫn không để ý. Có hơi cúi xuống, mỉm cười nhìn đồng hồ giấy tờ của anh. Eo ơi! Sao toàn số với số thế? Nhìn chẳng hiểu gì hết trơn!

"Giám đốc." Giọng cô nhẹ nhàng hết mức có thể, gọi anh.

"Gì thế?" Gin thuận mắt ngược nhìn qua một lượt. Đang định tập trung công việc tiếp thì lại chợt nhận ra điều gì đó, liền quay đầu nhìn lại một lần nữa. Bảo Anh nhìn anh cười cười thú vị, trông cái bản mặt của anh ngố quá đi mất.

"Em đang nghĩ mặt anh ngố lắm đúng không?" Anh đột ngột cười nụ cười nửa môi khiến cô suýt nữa đã chết ngất. Ôi trời! Anh là thánh hay sao mà biết hay thế?

"Sao anh biết??" Cô mắt tròn mắt dẹt hỏi anh.

"Nhìn mặt em là biết rồi." Anh nắm lấy tay cô, tay còn lại thì vươn lên búng mũi cô một cái.

Bảo Anh la lên, lấy một tay xoa xoa cái mũi tội nghiệp của mình và phồng má nhìn anh. Đồ đáng ghét! Lâu lâu đi thăm anh một bữa cũng bị chọc khoáy cho bằng được.

"Dạo này rảnh rồi quá nhì? Không đi tập à? Em sắp lên đai rồi còn gì." Gin ngồi nghịch bàn tay của Bảo Anh, nhẹ giọng hỏi cô.

"Tập tập chán lắm. Muốn có người tập cho cơ." Cô lắc lắc tay của anh mấy cái "Đai nâu hai đẳng thì đã khó rồi, em mà tự tập chắc chẳng khá lên nổi đâu. Ủa mà, hiện tại nếu anh đi thi đợt tiếp theo thì anh lên đẳng bao nhiêu?" Rồi tự nhiên đầu ra không khí lãng mạn bị dập tắt bởi cái chủ đề thi lên đai Karatedo.

Gin vừa quay ra kí giấy tờ vừa tình ruelle trả lời: "Chỉ mới có tứ đẳng thôi."

Bảo Anh giật gắt khóe môi. Cô hạn hán lời với anh chàng người yêu này rồi. "Chỉ mới có tứ đẳng thôi mà! Ôi trời ơi sao anh có thể nói ra một cách nhẹ nhàng vậy chứ? Trong khi cô học lên học xuống, bị ăn đòn như từ mà còn chưa hết cái đai nâu nữa đây nè.

"Từ giờ đến lúc thì còn có hai tuần, anh phải dạy cho em mới được." Bảo Anh bắt đầu giờ giọng nài nỉ thống thiết.

"Ừ ừ, để anh ráng xong việc sớm rồi dạy cho em." Tay anh vẫn tập trung ký tên, nhưng giọng nói lại vô cùng dịu dàng dành cho cô.

Bảo Anh mừng quýnh, chạy ra đứng trước bàn làm việc của anh, cúi đầu xuống thật thấp, mắt long lanh nhìn anh: "Hứa đó."

Anh ngược đầu nhìn cô, buồn cười rướn người lên hôn vào môi cô một cái và trả lời: "Ừ."

Bảo Anh ngượng quá hóa gặng phong long, lấy túi xách của mình đánh vào vai Gin một cái cho đỡ tức. Anh chàng nhà ta lập tức gục luôn xuống bàn. Đúng là chỉ có cô gái này mới có đủ gan lớn để đánh anh như vậy trong khi anh đang làm việc thôi!

"Thích vào bệnh viện thăm anh thì cứ đánh nữa đi." Anh tình bơ ngược dậy, nhìn cô với đôi mắt thách thức.

"Ngu gì chứ? Anh phải khỏe để dạy cho em thì lên đai cho bằng được." Bảo Anh lè lưỡi ra cự lại, rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, cô ngay lập tức trở về bộ dạng nghiêm túc và hỏi anh: "Mà ngày mai là đi học rồi, anh vẫn còn bận thế này thì làm sao học được đây...?"

"Ủm, anh dồn hết công việc của mấy ngày sau vào hôm nay luôn." Gin đưa giấy tờ cho anh chàng Kuro vừa mới đi vào, rồi lại quay sang nhìn vào màn hình laptop, trông có vẻ tập trung cao độ lắm "Nên em yên tâm, ngày mai anh vẫn đi học bình thường."

"Như vậy sao được!!" Bảo Anh hơi hốt hoảng, giọng nói có phần to hơn một chút "Làm vậy mệt lắm đó, có biết bao nhiêu việc mà anh dồn hết vào một ngày?"

"Dự án này cũng sắp kết thúc rồi, anh làm một lần rồi gửi cho cấp dưới đem đi lo phần còn lại là xong." Anh mỉm cười nhìn cô. Trông cô bây giờ giống như vợ đang lo cho chồng rồi đấy "Em đã ăn gì chưa?"

"Chưa..." Bảo Anh sực nhớ ra cái bụng của mình đang sôi sùng sục nên vội đặt tay lên đồ rồi ịu xu trả lời anh "Lúc này vào đây định rủ anh đi ăn, mà giờ thấy anh bận nên..."

"Vậy đi ăn." Gin ngay lập tức gấp máy tính lại và đứng phắt dậy. Gì chứ nghe cô đói bụng là không thể nào tập trung được.

"Xì... em nói em đói thì anh mới chịu đi ăn phải không?" Bảo Anh lập tức xụ mặt trông có vẻ như đang giận dỗi "Cái đồ thích hại bao tử của bản thân."

"Sở thích không có sự tranh cãi." Gin chỉnh lại caravat, tinh bơ trả lời cô rồi nắm tay cô kéo đi.

Trong lúc đứng đợi thang máy, Bảo Anh bất chợt hỏi một câu: "À, sao lúc này Kuro lại gọi em là cô chứ? Còn... nói em là... vợ chưa cưới..."

"Vợ chưa cưới của anh?" Gin hoàn thành nốt câu hỏi của cô khiến cô thêm phần ngượng ngập, chỉ biết gật đầu lia lịa, mặt đỏ bừng bừng.

Thang máy đến, anh kéo cô bước vào, siết thật chặt tay cô và mỉm cười trả lời: "Bối vì anh ra lệnh cho Kuro làm vậy."

"Đừng là cái tên kiêu căng, nhắm có cầu hôn nổi mình không mà bày đặt..." Bảo Anh nửa tức giận nửa xấu hổ lẩm bầm.

"Nổi chứ sao không? Chẳng lẽ em không muốn lấy anh à?" Gin nghe thấy thế liền cười khùng khục trông vô cùng nguy hiểm và hỏi ngược lại cô.

"Ai thêm lấy anh?" Cô hét lên rõ to, mặt viết đầy hai chữ tức tối.

Gin buông tay cô ra và khoanh tay lại, nói băng quơ: "Tốt thôi, thế thì kì thi lên đại lần này, và cả những lần sau, lần sau, lần sau nữa nữa... em tự gánh vác lấy nhé em Miyamoto Chiaki?"

"Mà thôi em đổi ý rồi, anh cũng không đến nổi tệ, vẫn có thể làm chồng của em được." Anh nghe cô trả lời thì muốn bật ngựa ra sau, cô nàng này sao mà lật lọng quá vậy trời??

Cô nói vậy chẳng khác nào cô lấy anh chỉ vì muốn thi lên đại trót lọt! Chiaki, bộ em chán sống rồi hay sao vậy hả?

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 2: Vài chuyện nhỏ trước thêm đại hội thể thao!

"À mà nè, em muốn nói với anh một chuyện." Đứng trong thang máy buồn miệng chẳng có gì để nói, Bảo Anh bèn lôi chuyện lúc này ra bàn tán. Gin từ hừ hỏi chuyện gì, cô lại đáp "Thư kí của chủ tịch bộ lúc nào cũng hổng hách coi thường nhân viên à?"

Gin tỏ vẻ ngạc nhiên, quay sang nhìn cô, có chút buồn cười hỏi lại: "Sao em nói vậy? Bộ em gặp cô ta rồi à?"

"Gặp rồi, còn nói chuyện thân thiết lắm." Bảo Anh nhún vai vẻ bất cần "Thân tới nổi cô ta còn định tát em."

Gin nghe cô nói vậy, sắc mặt liền sa sầm lại, giọng nhỏ hằn đi: "Sao lại muốn tát em?"

"Cô ta tưởng em là nhân viên mới, không biết gì mà lên tăng của giám đốc ấy mà." Bảo Anh trẻ môi ra, giọng điệu nghe vô cùng bình thản.

Gin nghe cô nói thế, cũng không lên tiếng đáp lại nữa, chỉ im lặng chờ thang máy xuống đến tầng trệt rồi dắt tay cô đi ra ngoài. Bảo Anh cảm thấy hơi là lạ, nhưng cũng không muốn hỏi lại anh, chắc anh đang suy nghĩ gì đó thôi ấy mà! Những lúc thế này không nên làm phiền anh.

Bảo Anh báo đối diện công ty Gin có một nhà hàng nhỏ đồ ăn ngon lắm, nên anh chiều theo dất cô vào đấy để ăn. Đồ ăn vừa rẻ vừa bắt mắt, chỗ này là do cô nàng Sumire giới thiệu cho Bảo Anh mà lại!

Suốt cả bữa ăn, cô nàng Bảo Anh lâu lâu mới được gặp lại anh chàng người yêu nên ngồi tâm sự mong cả buổi trời chẳng ngớt miệng. Gin bình lặng ngồi nghe cô nói, lâu lâu chêm vài câu hỏi vào vì tò mò, lâu lâu lại cảm thấy buồn cười vì cái sự diễn tả câu chuyện của cô. Thời gian cứ thế yên ả trôi đi, vô cùng trầm lắng, có cảm giác như bao nhiêu nặng nhọc, bao nhiêu bão giông cứ thế mà lùi đi khi anh đang ở bên cô, trả lại cho anh sự yên bình vốn có.

Thiết nghĩ, anh chẳng cần giàu có cao sang, chỉ việc an nhiên nắm tay em đi suốt quãng đường còn lại của đời người ngắn ngủi đã là quá đủ rồi.

Sáng hôm sau, học kì mới đã chính thức bắt đầu.

Không khí trong trường vẫn náo nhiệt như cũ, và lớp của Bảo Anh vẫn ồn ào như cũ. Mùa thu đã gõ cửa, sắp đến một học kì tràn trề náo nhiệt với đại hội thể thao và lễ hội văn hóa rồi! Ôi chao nghe háo hức quá đi mất!

Những hoạt động cuối cùng khi ngồi trên ghế nhà trường, chắc chắn học sinh năm ba sẽ háng hái lắm cho coi!

Vài ngày sau, lớp trưởng nhận về tờ đơn đăng kí các môn thi thể thao của đại hội sắp tới. Các môn thi vô cùng đa dạng và có vẻ rất thú vị! Ai cũng hào hứng giơ tay muốn tham gia, nhưng mà...

"Ê, tại sao Shinakawa lại được ghi tên vào tất cả các hạng mục thi vậy?" Bảo Anh đỡ kờ cười đứng dậy phản bác khi thấy lớp trưởng viết kết quả lên bảng.

"Tại vì anh giỏi." Nhìn qua Gin, thấy anh đang mỉm cười đều cang và tự khen mình thì máu nóng của Bảo Anh lại dồn lên mặt gấp bội.

"Không được đâu, phải nghĩ cho sức khỏe của mình nữa chứ! Lỡ đâu anh bị mất sức thì sao?"

"Thì có em chăm anh mà! Anh còn lo gì nữa?" Gin nghiêng đầu, mặt nghếch ra và tinh bơ trả lời cô khiến cô vừa tức vừa thẹn, cả lớp cũng được một phen ngây đơ. Cái tên này, giữa bàn dân thiên hạ sao lại dám nói mấy chuyện động trời đó ra chứ hả?

"Nè nè, nhìn hai người đó hạnh phúc trở lại thật là vui nhì!" Ayane mặt hào hứng thì thầm to nhỏ với Sumire.

"Còn phải nói!" Sumire cười năn nuyện, nhưng một giây sau mặt lại biến sắc ngay lập tức, miệng lẩm bầm có vẻ như đang hăm dọa "Bối thế nên, chẳng nào con nào dám chen ngang vào hai người ấy nữa là tớ dẫn cho một trận như từ không thấy đường về luôn."

"V... vậy luôn hả?" Ayane mặt ngây đơ vì thoáng lạnh gáy do sát khí của cô nàng kia tỏa ra.

Quay trở lại với Gin và Bảo Anh, thì cô nàng đang ngồi khoanh tay, phồng má giận dỗi anh chàng vì cái tội phát biểu linh tinh. Bạn Gin bây giờ khá luống cuống vì chẳng biết phải làm gì cho người yêu hết giận. Còn chưa kịp nghĩ ra điều kế thì đã vào tiết học mất tiêu rồi!

"Nhìn gai cá mắt!" Inagaki Yuri ngồi phía sau Gin nghiêng răng lẩm bầm. Cô ta còn chưa trả thù được con nhỏ Chiaki đó vì dám làm bẽ mặt cô ta, bây giờ vào đây ngồi lại phải nhìn cảnh nó và Shinakawa Gin đóng phim tình cảm.

Chương mất thật!

Hôm nay trong thời khóa biểu, lớp 2 – 3 có hai tiết thể dục cuối buổi sáng, nên khi tiết ba vừa kết thúc, các bạn nữ đã gom đồ và cùng nhau đi xuống phòng thay đồ để cho kịp giờ, còn các bạn nam thì thay đồ tại

lớp.

Bảo Anh vừa dọn dẹp đồ của mình vào cặp vừa lờ mờ liếc Gin, khiến anh toàn thân phải toát mồ hôi lạnh vì sát khí cô nàng tỏa ra quá mạnh. C... có ai lại đi lờ mờ chồng chưa cưới của mình như vậy không hà trời? Giận tới vậy luôn hả?

"Nè, anh xin lỗi mà, đừng có liếc thế nhìn sợ quá đi." Rốt cuộc, anh bèn thờ dài nắm lấy tay cô và chân thành nói

"Anh mà cũng biết sợ nữa hả?" Bảo Anh đỏ mặt, nhưng biểu hiện trên mặt vẫn tỏ ra giận dữ "Lần sau liệu hồn đừng có làm em ngượng trước đám đông nữa đấy."

"Ồ... ừ.... Biết rồi!" Gin cười khỏ, Bảo Anh lại ngay lập tức rút tay mình ra khỏi tay anh và bỏ đi một mạch khiến anh giật mình "Ê này, rốt cuộc đã tha lỗi chưa vậy?"

"Ài biết! Anh tự suy nghĩ đi!!!" Cô nàng ngượng quá, hét lên rồi đóng sầm cửa lớp lại khiến mọi người một phen hoảng hồn. Gin cũng hết cách với cô luôn rồi!

Mà cái thái độ đó, chắc là... đã hết giận rồi nhì?

Bảo Anh tới phòng thay đồ thì mọi người đã xong hết và ra ngoài sân trước rồi.

Đang loay hoay lấy đồ ra và bỏ cặp vào tủ của mình, thì một giọng nói quen thuộc lại vang lên từ sau lưng cô: "Mới diễn cảnh tình cảm với Shinakawa xong đấy à?"

Bảo Anh biết đó là ai nên không thèm quay đầu lại, vẫn bình thản thay đồ như chẳng có gì xảy ra, vừa thay vừa trả lời: "Cô theo dõi tôi à?"

"Không, tôi đoán thôi, vì thấy cô xuống lâu quá." Inagaki Yuri bật cười, nhún vai một cái và hờ hững đáp lại "Mà ngay từ đầu, mục đích tôi vào đây là để--

"Là để trả đũa tôi vì tôi đã làm bề mặt cô, đúng không?" Bảo Anh lạnh lùng đóng cửa tủ, chặn ngang lời nói của cô ta.

"Ai cho cô chặn ngang lời nói của bọn tiểu thư hả?" Yuri tối sầm mặt, tức giận ra mặt.

"Inagaki, tôi không biết rõ lắm nhưng mà..." Bảo Anh xoay người lại, đối mặt với cô ta, giọng điệu vẫn bình thản "Cô đã từng bỏ học đúng không?"

"Chuyện đó thì có liên quan gì?" Yuri nghiêng rặng, phản bác lại với giọng câu hỏi "Đúng là tôi có bỏ học năm ba trung học hồi năm ngoái, vậy thì sao? Mà ai nói cho cô nghe?"

Bảo Anh khẽ mỉm cười: "Là Shinakawa nói cho tôi biết."

Yuri ngạc nhiên. Shinakawa? Tại sao anh ấy lại cho con nhỏ này biết chuyện đó làm gì? Mà tại sao anh ấy lại biết cô ta... bỏ học?

Đúng lúc Yuri muốn hỏi thêm vài câu, thì chuông báo vào tiết đã vang lên khiến cô ta phải nuốt tất cả những tò mò lại vào bụng. Hết tiết cô ta sẽ nhân cơ hội để hỏi con nhỏ này sau vậy!

Hôm nay học môn nhảy xa. Nói chung thì môn này đối với những người cao như Gin là một chuyện khá đơn giản, và anh đã hoàn thành vô cùng hoàn hảo với thành tích 5m15. Do trong luyện tập Karatedo thường xuyên phải tập luyện những cú đá từ không trung, nên anh cũng có chút kinh nghiệm.

Cô nàng bạn gái cũng chẳng chịu thua, nhảy lên còn là rất khít thể, cuối cùng đạt thành tích 4m20, coi như là cũng quá tốt rồi! Sumire thì ráng nhắm mắt nhảy, cuối cùng đạt được 3m07, nói chung như vậy cũng đủ khiến cô nâng thờ phảo về điểm số. Akiko thì nằm trong đội tuyển thi đấu nhảy xa của nhà trường nên là người duy nhất bằng thành tích với Gin. Còn về cô nàng Ayane...

"Không chịu đâu!!! Tại chân em hơi ngắn nên không nhảy xa được mà thầy..." Vâng! Thanh niên nhảy được 2m12 – Ayane đang nài ni thầy nâng điểm chỉ vì cái cặp giò không mấy dài của mình không thể nhảy quá xa được.

Đến lượt Inagaki Yuri.

Xem ra cô ta rất lo lắng. Đương nhiên rồi! Vì cô ta đã nhảy xa bao giờ đâu mà biết! Từ nhỏ chỉ được chơi búp bê, lớn lên thì... làm nô lệ cho người cha vô liêm sỉ, bị bọn bạn ở trường cũ si và đến mức phải bỏ học, nên chẳng có cơ hội học ba cái môn thể dục này...

"Đầu tiên là thực hiện chạy đà." Đột nhiên, cô ta nghe từ trong hàng có người nói vọng lên "Từ điểm xuất phát đó, đi bộ khoảng ba bước, rồi bắt đầu tăng tốc thành chạy với vận tốc tăng dần, đến gần ván nhảy là cô sẽ có đà nhảy thôi."

Là con nhỏ Chiaki chương mất đó!

Con nhỏ đó... đang giúp cô ta sao? Hay là đang thương hại một kẻ không biết gì?

Mặc kệ! Bây giờ cứ thực hiện trước đã!

Inagaki Yuri làm theo những gì Bảo Anh hướng dẫn thử, và đúng thật! Cô ta đã có đà nhảy lên, nhưng do là lần đầu nên không được xa cho lắm..

Lần đầu tiên cô ta được thực hiện nhảy xa.

Ê khoan! Cái cảm giác vui vẻ trong lòng này là như thế nào chứ? Chẳng giống cô ta chút nào!

Yuri phúi người rồi đi lại hàng, vừa ngồi xuống đã có một chai nước chia ra.

"Làm được rồi nhé." Là Bảo Anh.

"Không cần cô thương hại tôi." Yuri khó chịu gạt tay Bảo Anh ra, nhàu mày nói.

"Nè nè, Chiaki đã có ý tốt mà cậu lại nói vậy là sao đây?" Sumire ngồi gần đó bực bội lên tiếng khi thấy hành động của cô ta.

"Inagaki..." Bảo Anh uống một ngụm nước, rồi lại bình thản cất giọng trước thái độ cáu gắt của Yuri "Ban đầu, tôi cũng rất bực bội cô, vì cô nói rằng cô vào trường này chỉ vì trả đũa tôi. Nhưng mà... sau khi nghe Shinakawa nói về hoàn cảnh của cô..."

"Rồi sao? Nên có bắt đầu thấy vừa tội nghiệp vừa khinh rẻ một con nhỏ bần tiện như tôi? À phải, bỏ học để đi moi tiền từ mấy thằng đàn ông về cho cha mình, chẳng phải là quá đáng khinh hay sao?" Yuri cười khẩy một cái, chẳng biết là cười khinh vì Bảo Anh đang tỏ ra thương hại cô ta, hay là cười cho chính bản thân cô ta nữa...

Gin ngồi ở hàng trước nghe thấy Bảo Anh nhắc đến mình, liền quay mặt xuống để nghe ngóng tình hình. Bạn gái của anh lại sắp làm gì đây?

"Inagaki, sau khi nghe Shinakawa nói về hoàn cảnh của cô, tôi nhận ra rằng, tôi không còn ghét cô một chút nào cả!" Bảo Anh đặt chai nước sang bên cạnh, co chân lên và bó chúng lại bằng đôi tay của mình, từ tốn đáp lại lời của Yuri "Nếu như lý do là vì tôi mà cô đi học trở lại, thì tôi cảm thấy vô cùng tự hào. Tôi không thể làm giảm đi đau thương trong quá khứ cũng như trong hiện tại của cô, nhưng tôi tin tôi, và những thành viên trong lớp chúng ta, có thể giúp cô vực dậy được tinh thần và vững vàng sống tiếp. Vốn dĩ, mỗi người mỗi hoàn cảnh khác nhau, và nếu như tôi can thiệp quá sâu từ bây giờ, thì cô đương nhiên sẽ không đồng ý."

"Thế, cái lý do mà cô tuôn ra cái bài diễn văn này là gì, nói đại ra luôn đi." Yuri mặc dù cảm thấy kinh ngạc trong lòng, nhưng bên ngoài vẫn lạnh nhạt như thường.

"Inagaki Yuri, tớ muốn trở thành bạn tốt của cậu." Bảo Anh cười thật tươi, và những người khác đang ngồi gần đó nghe ngóng được bảy giờ cũng quay sang để tán đồng ý kiến. Gin, Ayane, Sumire và Akiko thì chỉ im lặng mỉm cười, chẳng cần nói thì cũng biết họ đương nhiên là chấp thuận, bởi vì Chiaki một khi đã nghiêm túc thì lúc nào cũng có những câu siêu chín chắn mà ai cũng thán phục cả.

"Đ... đừng có nói ra mấy câu ngu ngốc đó." Yuri ngượng quá hóa giận vô cớ, khoanh tay, nhắm chặt mắt lại "Chuyện của tôi để tôi lo, không cần cô xía mũi vào, với cả, cái chuyện bạn tốt gì gì đó, tôi hơi bị ám ảnh. Lỡ đâu..."

Lỡ đâu... cũng giống như tụi nử sinh ở Daiyamondo, chỉ biết chơi với nhau vì tiền...

"Cậu đang lo lắng vì sợ bọn tớ giống như học sinh ở Daiyamondo đấy à?" Akiko luôn là người bắn trúng tim đen của người khác đầu tiên. Yuri bị bắn một phát là tái mặt ngay, chỉ biết ngồi im như pho tượng.

"Trời ạ! Yên tâm đi quý cô, bọn này ghét cay ghét đắng cái tội hãm danh lợi đó. Tối ngày mở miệng ra là tiền với tiền, nghe là ghét rồi." Sumire xoay xoay cái gương cầm tay, nói với giọng chắc nịch "Nhớ tuần trước đi ngoài đường có một nhò nào đó ở Daiyamondo đụng trúng tớ, chẳng thèm xin lỗi còn xác xược nói bọn dơ bẩn chúng mày có biết cái túi xách của tao bao nhiêu tiền không? Làm bản nó coi chừng bán thân cả đời cũng không đủ tiền trả. Tớ giảng đạo cho một trận xấu hổ ra trò mới chịu bỏ đi."

"Nói tóm lại là yên tâm với cái chữ 'ban' ở lớp chúng ta, được chứ?" Bảo Anh hào hứng nói to, đồng thời còn vỗ vỗ lưng Yuri mấy cái khiến cô ta giật nảy người.

"Bạn" sao...? Người như cô ta vẫn có thể có bạn sao...?

"À phải rồi, Inagaki hình như chưa tham gia câu lạc bộ phải không? Thế thì đăng kí tham gia đi." Mọi người lại bắt đầu dòi chủ đề.

"Hả? Tòii... tôi không có tài cán gì..."

"Có gì đâu! Tham gia chủ yếu để học hỏi, vui là chính mà!"

Cuối cùng, sau một hồi ngồi tán dóc, nói chung là tiểu thư Inagaki Yuri đã tạm chấp nhận làm bạn với tất cả mọi người.

Bằng đi sau đó khoảng một tuần, trước ngày diễn ra đại hội thể thao, những thành viên thi đấu ở lớp 2 – 3 trong các hạng mục của đại hội quyết định hẹn nhau ở bờ sông gần trường để luyện tập, kéo theo việc cả lớp đi theo luôn để cổ vũ. Cô nàng Bảo Anh thì sợ anh chàng người yêu của mình mất sức vì luyện tập quá nhiều nên thủ sẵn ba, bốn chai nước lọc, chắc ngày mai phải chuẩn bị nhiều hơn... Thật tình cái tên này, toàn thích làm mình phải lo lắng!

Yuri ban đầu từ chối ở lại, nhưng do bị lôi kéo quá nên không cách nào, đành phải đồng ý.

Trong khi cả lớp đang luyện tập hăng say, thì đột nhiên, từ đâu ra một đám người lạ mặt xuất hiện đi lại gần bọn họ. Bảo Anh ban đầu đã để ý, nhưng cứ nghĩ là người đi dạo bình thường, đến khi họ đi lại gần đây thì mới bắt đầu nghi ngờ.

"Con nhò đó..." Yuri đột ngột lên tiếng "Đang mặc đồng phục của Daiyamondo."

"Cái gì?" Bảo Anh ngạc nhiên nhìn Yuri, rồi lại quay mặt nhìn về hướng đám người đó.

"Tình cơ quá, tội tao định đi đến trường Keihatsu gặp con nhò xác láo dám chửi tao giữa nơi công cộng, không ngờ lại gặp học sinh Keihatsu ở đây." Nhò con gái đứng đầu cười cười lên tiếng, nhìn về phía lớp của Bảo Anh, rồi dường như phát hiện ra gì đó, cô ta trợn mắt lên về cảm phần, chỉ tay về phía Sumire rồi la làng lên: "Ê, là con nhò đó! Tội bây lỗi nó lại đây cho tao, nắm đầu nó bắt nó quý xuống xin lỗi tao."

Mấy tên đằng sau, cũng mặc đồ học sinh, nhưng dường như là trường khác, bước lại gần về phía Sumire, nhưng rất tiếc, cô nàng đã được Bảo Anh và Gin bảo vệ rồi.

"Không nói chuyện đằng hoàng được sao?" Yuri lờ mờ nhớ kia một cái khiến cô ta hơi hết hồn.

"Ô, đây không phải là con nhò Inagaki, chuyên gia trò cười của Daiyamondo sao? Bây giờ qua đây nắm trùm rồi đấy hả?" Nhưng rất nhanh, cô ta lấy lại vẻ bình tĩnh và quăng cho Yuri một cái nhìn sắc lẹm và khinh bỉ.

"Chẳng ai là trùm ở đây cả. Chúng tôi chưa động thủ, thì cô cũng kêu người của cô đứng yên đó đi." Bảo Anh lạnh giọng cất tiếng "Hành hung người khác là vi phạm pháp luật đấy."

"Ôi trời ơi sợ quá!" Nhò kia bật cười thành tiếng, có vẻ như khoái chí lắm "Pháp luật đối với tao chẳng là cái đinh gì đâu, hiểu chưa con kia?"

"Nhò đó là con của thẩm phán nức tiếng nhất nhì vùng này đấy..." Yuri thì thầm vào tai Bảo Anh.

"Con gái thẩm phán à?" Ryoma vò nhẹ mái tóc của mình, lên tiếng với giọng thú vị "Ái chà nhìn cũng xinh đấy, nhưng mà chánh quá, chắc chẳng thằng nào thèm đâu."

"Thằng kia, mày nói gì vậy hả?" Nhò kia bị động chạm tự ái nên hét âm lên.

"Thử đi." Ryoma lại nói bằng cái giọng điệu thách thức kia "Thử đụng vào tội này bằng cái bọn nhãi tép riu mà cô thuê xem, rồi để coi ai là đứa phải quý lạy xin lỗi."

Cậu ta vừa mới nói xong, thì một tên bên phe con nhò kia đã kẹp cổ Bảo Anh từ phía sau, đồng thời còn rút dao ra khống chế cô, ngao mạn lên giọng ra lệnh cho mấy tên còn lại: "Tội bây lỗi con nhò cô chủ cần lại cho cô ta đi, còn bọn nhãi vất mũi chưa sạch này cứ để tao."

Bảo Anh đứng im chẳng cử động gì, để mặc cho hấn tung hoành một lúc.

"Đứa nào ngăn cản, tao đâm một nhát con nhò này đi đời ngay." Tên này vẫn chưa biết mình sắp bị gì, tội nghiệp thật...! Mà sao số Bảo Anh toàn phải gặp cơn đồ vậy chứ? Đó giờ đã là ba lần rồi..

"Trời ạ, lại thêm một tên nữa." Gin nhún vai bật cười một cái. Ryoma cũng chống nạnh lắc đầu nhìn bọn chúng.

Trong khi tên này và đồng bọn còn đang ngỡ người không hiểu, thì Bảo Anh đã tung một cú gạt cổ sau cực mạnh vào mặt hấn. Máu mũi bắn ra, mặt hấn trợn lên vì chẳng định hình được gì. Bảo Anh nhân cơ hội thoát ra, quay phắt lại, đâm lên hoàn cho hấn mấy cước vào bụng, rồi nhảy lên và cho hấn ăn thêm một cú đá khiến hấn ngã chúi mũi, dao cũng văng ra khỏi tay.

"Rồi sao, rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt phải không?" Lần này cô nàng đã thực sự bức mình, bẻ tay kêu răng rắc khiến mấy tên kia một phen hoảng hồn "Tôi đã nói rồi, tốt nhất nên nói rõ sự tình thế nào, đừng có vô cớ bắt bớ người khác, hậu quả chỉ có mấy người lãnh thôi. Mà, tôi cũng nghe bạn tôi nói về vụ cậu ấy đụng vào người rồi rồi. Đó chỉ là một chuyện nhỏ xấu bị cô xé ra to, thậm chí cô còn là người đụng cậu ấy ngay từ đầu cơ mà."

Nhò kia nghe Bảo Anh nói xong thì nghiền răng ken két vì xấu hổ và tức giận.

"Nếu muốn đến đây ăn vạ để đền túi xách mới, thì bạn trai của tôi sẵn sàng mua cho cô mười cái." Bảo Anh đỏ mặt lờ mờ Gin đang đứng bên cạnh mình "Anh ấy luôn luôn quan tâm đến bạn bè."

Gin kinh ngạc nhìn Bảo Anh. Cô nàng này hôm nay ăn gì mà gan lớn dữ vậy? Còn nói anh mua túi xách cho gái nữa ư? Em được lắm Chiaki.

"Phải rồi, tôi rất quan tâm đến bạn bè." Gin cho tay vào túi quần, tiếp lời Bảo Anh "Nếu cô muốn, tôi sẽ dẫn cô đi mua ngay bây giờ, cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền, còn dễ dàng kết thúc cái chuyện không đâu ra đâu này."

Nhò kia bị cho ăn một vố què độ thì chỉ biết câm nín, và lại biết rằng mình chẳng đánh lại nổi bọn họ nên bèn viện một cái lý do vớ vẩn nào đó để chạy trốn.

Cuối cùng thì cũng xong chuyện.

Nhưng mà... đối với một số người thì vẫn chưa xong!

"Miyamoto Chiaki, em dám yêu cầu anh đi mua túi xách cho gái đấy hả?" Gin đưa cả hai tay捏 đôi má phúng phính của cô nàng người yêu, mặt tối sầm, giọng điệu nửa đùa nửa trách móc.

"Ái da, e ỉn à!! (Em xin lỗi mà!!)" Bảo Anh nhìn Gin với đôi mắt hối lỗi. Trời ạ!! Má bị anh kéo căng quá, sau này nó nhão nhẹt ra thì sao đây?!

Gin nhìn cảnh đó, trong giây lát không nhìn được, bèn hôn vào môi Bảo Anh một cái khiến cả lớp sốc toàn tập!

Trời ơi, bạo dữ vậy hội trường?!

Trong đầu Bảo Anh đang gào thét điên cuồng. Cái tên điên này!! Lại làm trò xấu hổ trước bản dân thiên hạ nữa rồi!!!

Cô sẽ không lấy anh đâu! Nhất định không lấy anh làm chồng đâu!

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Đại hội thể thao náo nhiệt nhất từ trước tới giờ!

Ngày hôm sau, đại hội thể thao đã chính thức bắt đầu!

Các môn thi thể thao đã được sắp xếp lịch sẵn, chia ra thành hai buổi sáng và chiều. Môn thi đầu tiên được bắt đầu vào lúc chín giờ, nên từ sáng sớm sân trường đã có khá đông người tới, từ thành viên thi đấu cho đến cô động viên của từng lớp.

Lúc Bảo Anh đến trường, vào trong sân thể dục thì Gin đã có mặt ở đó rồi. Anh tới sớm thật nha! Bây giờ là bảy giờ sáng, không biết anh đã đến đây từ lúc mấy giờ... Đừng có nói là... làm việc khuya xong rồi phóng xe tới đây luôn nha...?!

"Chào buổi sáng!" Cô thờ dài một hơi, rồi bước lại gần anh.

"Ồ, chào buổi sáng." Gin nghe giọng nói quen thuộc thì liền quay sang chào lại ngay, kèm theo một nụ cười nhẹ.

Bảo Anh nâng hai tay lên chống nạnh, hất mặt về hướng những nữ sinh đang đứng đằng xa và hồ hững hỏi anh: "Thế, nãy giờ đã nhận bao nhiêu đồ ăn sáng từ họ rồi?"

"Làm gì có chứ." Gin ôm bụng mình, mắt lờm lờm cô, giọng điệu nửa giận nửa như có phần hơi ngượng "Anh thì chối hết rồi, với cả sáng dậy hơi sớm nên chưa kịp ăn sáng, vì lúc đó Saori vẫn chưa chuẩn bị xong, anh cũng định kêu Kuro dậy phụ chị ấy nhưng mà cậu ta ngủ ngon quá nên không nổi kêu..."

Bảo Anh đó miệng chẳng biết phải nói gì. Trời đất, cô hỏi có một câu thôi mà, đầu cần phải khai hết vậy đâu?! Mà sao hôm nay tự nhiên nói nhiều dữ vậy ta? Chẳng lẽ là...

"Được rồi, em làm đồ ăn sáng cho anh rồi đây." Bảo Anh thờ dài thườn thượt chịu thua, giờ giờ cái túi mình đang cầm trong tay lên.

"Ừa, anh đâu có kêu em làm đâu?" Gin bậm miệng lại cố nuốt hết mấy tiếng cười vào bụng, nhưng làm sao qua mặt được Bảo Anh chứ!

"Kuro kêu em làm, nói là buổi sáng anh tự nhiên chạy luôn ra khỏi nhà, chị Saori gọi giật lại ăn sáng cỡ nào cũng không nghe, còn dặn Kuro gọi cho Chi – a – ki nói rằng anh không ăn sáng kịp." Bảo Anh tóa sát khí ngầm ngút, lông mày và khóe môi giật giật liên hồi, hình như sắp có thịnh nộ diễn ra rồi!

"Tên Kuro này, dặn có tí mà cũng khai hết ra là sao...?" Gin xoa xoa cằm, nhướn nhướn mày về khó chịu lắm.

"À tại em thấy cái chuyện đó nó hơi phi logic tí tẹo nên thêm tí hăm dọa vào, ai dè cậu ta nói thật!" Bảo Anh bỏ túi đồ xuống đất và bẻ tay răng rắc. Bây giờ có mặc kệ anh là người yêu cô hay là võ sư đai đen Karatedo tam đẳng, cô phải xử tội anh cho bằng được!

"Thôi mà, dù sao em cũng làm đồ ăn cho anh rồi còn gì." Gin không còn cách nào, bèn nhào tới ôm chặt lấy cô khiến cả sân trường được một phen hết hồn nhìn chăm chăm vào họ. Còn phải nói, dĩ nhiên là cô nàng Bảo Anh ngượng đến chín mặt, kết quả là giờ tay lên đầm lung tung vào lưng Gin khiến anh phải khổ sở chịu đựng. May mà anh là võ sư, gặp người khác chắc nãy giờ đã nhập viện với mấy cái nắm đấm "yêu" của cô mất rồi.

Rốt cuộc là sau một hồi bị dây dọ, anh chàng Gin cũng đã được Bảo Anh cho phép ăn sáng để chuẩn bị cho việc thi thể. Thật là... tại sao anh có thể dễ yên khi tên của mình bị ghi vào tất cả các hạng mục thi cơ chứ? Nếu như có phát hiện kịp thì đã can lại rồi...

Mà thôi, cứ để xem sức của anh trâu đến đâu. Dù sao thì... cũng đúng như anh đã nói, đã có cô chăm sóc cho anh rồi còn gì? (Thật ra thì đó giờ toàn là anh chăm sóc cho cô!)

Màn khai mạc đại hội diễn ra vô cùng hoành tráng với sự hợp tác giữa câu lạc bộ cổ động và câu lạc bộ tổ chức sự kiện của nhà trường. Tiếp theo sau đó là môn thi đầu tiên: Chạy tiếp sức vượt chướng ngại vật.

Màn này thì quá dễ đối với Gin rồi! Mọi người trong lớp đã có một cuộc họp vô cùng kỹ lưỡng, bởi vì vị trí đầu và cuối của môn thi này khá quan trọng, cho nên là...

Người đứng ở vạch xuất phát là Ryoma.

Còn người chạy cuối sẽ là Gin.

Hai con át chủ bài, quá đỉnh!

Bảo Anh đứng ở ngoài chỉ biết khoanh tay cười cười. Với cái đội hình này không thắng mới là lạ ấy!

Đúng như mọi người suy nghĩ, lớp 3 – 2 đã dễ dàng thắng cuộc ở môn thi đầu tiên.

Môn thi thứ hai là chạy marathon 100 mét, môn thi thứ ba là chạy 500 mét, tất cả đều xướng tên Shinakawa Gin là người thắng cuộc.

Bảo Anh đã vội chạy ngay tới chỗ anh sau khi anh hoàn tất môn thi thứ ba và đưa anh chai nước lọc để tiếp năng lượng. Chạy liên tục như vậy... môn thi thứ tư cũng là chạy, làm sao chịu nổi chứ?

Môn thi thứ tư là chạy marathon vượt chướng ngại vật, ca này có vẻ hơi thốn, bởi vì lộ trình là phải chạy quanh trường, và chướng ngại vật chính là những vật cản như lưới được bện bằng dây thừng, bức tường của câu lạc bộ leo núi, phao nổi ở hồ bơi của trường...

Vào lúc tất cả học sinh tham gia môn thi và mọi người bên ngoài đều đã sẵn sàng cho một cuộc chạy thi này rồi, thì từ đâu ra một giọng nói thật to vang lên từ phía chỗ vạch xuất phát khiến ai nấy đều phải một phen ngây dơ:

"Miyamoto Chiaki, em thích chị!! Nếu em thắng hội trưởng, chị có thể đưa nước tới cho em không?"

C... cái gì?

Toàn bộ thành viên trong lớp 3 – 2, đặc biệt là Bảo Anh bị cậu nhóc năm hai kia làm cho một phen đóng băng toàn tập, cả cái anh chàng người yêu đang đứng cách cậu ta vài mét cũng bị đó người, mặt tối sầm lại vì quá sốc.

"Tò tình giữa đại hội thể thao, coi bộ cô cũng đào hoa quá ha." Inagaki Yuri ngồi đằng sau cười vô cùng nguy hiểm, giọng điệu đầy vẻ châm chọc.

"Miyamoto, chị trả lời em đi!" Cậu nhóc năm hai kia không thấy "crush" của mình phản hồi gì, vẫn không chịu thua mà hét lên một lần nữa.

Bảo Anh không còn cách nào khác, cũng bèn vô tư trả lời luôn: "OK, chị đồng ý" mà chẳng chịu để ý tên hội trưởng đáng thương đang bị dồn nén cảm xúc đến tột độ.

"*Đừng có mơ, đừng có mơ, đừng có mơ...*" Trán của Gin nổi nguyên một cục tức giận to đùng đùng, trong đầu lờn vờn nãy giờ chỉ có ba chữ đó. Chiaki chỉ được đưa nước cho mình anh thôi, rõ chưa? Hình như thắng nhóc này trong câu lạc bộ Karatedo thì phải! Thật tình... tại sao anh rút ra khỏi câu lạc bộ một phát thôi là lại nảy sinh rắc rối là sao...?

Bởi thế cho nên, nhất định phải thắng cái môn thi quái quỷ này mới được!!

Tiếng súng vang lên báo hiệu xuất phát, tất cả "vận động viên" đồng loạt chạy thật nhanh, tiến tới chướng ngại vật đầu tiên.

"Cậu biết thắng nhóc đó là ai không?" Sumire ngồi kể bên Bảo Anh, chồm qua hỏi nhỏ.

"À, hình như là một thành viên trong câu lạc bộ Karatedo thì phải..." Bảo Anh vẫn quan sát cuộc thi, trả lời có bạn của mình "Tớ có gặp cậu nhóc ấy vài lần, nhưng chỉ là nói chuyện xã giao về Karatedo hay là mấy chuyện nhỏ xung quanh câu lạc bộ thôi... Ai mà ngờ..."

Sumire ừ hử về hiểu chuyện. Nhìn cậu nhóc ấy cũng có vẻ khỏe khoắn, khá cao nữa! Có gan thách đấu với Shinakawa Gin thì cũng quá dũng cảm rồi!

Cuộc thi càng ngày càng tới hồi gay cấn, Bảo Anh ngồi một chỗ cứ liên tục cổ vũ hết mình, mà chủ yếu là cho Gin thôi! Dĩ nhiên anh là bạn trai của cô thì có phải ưu tiên cổ vũ cho anh rồi!

Đến chương ngại vật gần cuối, đó là một cái xà ngang cao cỡ ngang ngực của Gin. Nhiệm vụ chính là vượt qua mà không được có bất cứ dụng cụ chạm gì vào nó. Gin là người đang thắng thế, lại bị lúc này thắng nhóc kia chọc gan mình nên vô cùng hăng máu, đến nỗi trong khi những người thi khác sẽ lựa chọn cách chui qua cái xà ngang, thì anh lại bật cao lên, dễ dàng nhảy qua rồi lộn một vòng trên không trung trước khi đáp xuống mặt đất một cách vô cùng hoàn hảo và chạy tiếp. Với cách này thì không cần phải tốn thời gian lấy đà để cân bằng lại tốc độ, lại có thể rút ngắn được đường chạy, một công đôi việc!

Và, chương ngại vật cuối cùng đến từ câu lạc bộ bắn cung. Những mũi tên đồ chơi cao cấp sẽ được bắn ra từ hai phía bất kỳ, nếu như bị trúng quá ba mũi vào người sẽ bị loại. Sở dĩ nói nó cao cấp là do toàn bộ mũi tên đều được đặt làm, nhằm phục vụ cho đại hội thể thao và các mục đích nội bộ khác của câu lạc bộ bắn cung nữa

Vượt qua chương ngại này coi bộ cũng chẳng dễ dàng gì! Gin bị bắn trúng một mũi vào người, còn cậu nhóc kia cố gắng cầm cự chạy cho qua thì bị bắn hai mũi. Vậy là trên đường chạy về đích lúc này tạm thời chỉ còn lại hai người. Ai sẽ là người chiến thắng đây?

"Aaa!! Hội trường ơi có lên!!!" Các nữ sinh này giờ đã bị Gin làm cho một phen ngây ngất bởi cú nhảy ngẫu nhiên vừa rồi nên họ cổ vũ vô cùng sung sức, làm Bảo Anh cũng phải giật lông mày vì cái độ nổi tiếng của anh.

Còn một trăm mét cuối cùng, cậu nhóc năm hai đột ngột chạy vượt mặt Gin. Vì một tương lai được chị Miyamoto đưa nước cho, phải cố gắng lên!

"Nhóc nhìn có vẻ quyết tâm dữ lắm nh?" Gin chạy sát đằng sau cậu ta, nói đủ lớn để cậu ta nghe thấy "... Nhưng rất tiếc, anh đây còn quyết tâm hơn nhóc nhiều..."

Vạch đích đã gần kề, chỉ còn vài mét cuối cùng.

Cậu nhóc năm hai kia vẫn đang giữ phong độ dẫn đầu.

Tím của Bảo Anh đang đập rộn ràng trong lồng ngực. Liệu Gin có thắng không? Không phải là cô ngại đưa nước cho cậu nhóc kia đâu...! Trong một cuộc thi đấu, muốn người mình thân thuộc giành chiến thắng là chuyện bình thường thôi mà!

"Shinakawa Gin!!! Bữa trưa đang chờ anh đó đồ ngốc!!!" Đột nhiên, chẳng biết từ đâu ra cái động lực lớn lao mà bạn Bảo Anh đứng bật dậy và hét lên thật to, át luôn cả những tiếng hò reo cổ vũ. Bạn Gin đang tập trung cũng phải kinh ngạc quay sang nhìn cô nàng người yêu đang đỏ mặt vì xấu hổ kia.

"Y... ỳ em là... cố gắng lên..." Nhận ra mình vừa bị hớ, Bảo Anh liền áp úng sửa lại. Ôi trời ơi!! Tại sao cô lại có thể nói cái câu ngớ ngẩn đó ra được cơ chứ?? Diên chết mất thôi!!

Gin dường như được khích lệ tinh thần, khẽ cười nhếch môi một cái, bắt đầu tăng tốc. Và, những tưởng rằng cậu nhóc năm hai kia đã cán đích, nhưng không, trong giây phút ngắn ngủi ấy, Gin đã chạy vụt lên, thậm chí còn quay mặt lại và thì thầm: "Xin lỗi nhé!"

"Cán đích rồi!! Và người chiến thắng chính là Shinakawa Gin đến từ lớp 3 – 2!!" Tiếng của người bạn làm phát thanh viên vang lên thật to, cộng với tiếng nổ của pháo giấy và cả tiếng reo hò cổ vũ nên càng thêm náo nhiệt.

"Shinakawa thắng rồi kìa!!" Sumire xem ra rất vui, quay sang định hỏi thúc Bảo Anh chạy ra đó với Gin thì mới nhận ra cô nàng ấy đã chạy đi từ hồi nào rồi.

Gin đang đứng để điều hòa lại nhịp thở của mình, thì cậu nhóc năm hai kia đi đến gần, mỉm cười với anh: "Xem ra em đã thua anh rồi, cả chuyện cuộc thi, lẫn chuyện có được sự quan tâm của chị Miyamoto trong phút chốc."

Gin chỉ khoanh tay im lặng, không phản bác câu nào. Coi kìa... cô nàng nào đó nói anh đào hoa, mà cuối cùng mình cũng đào hoa không kém đâu nhì...!

Cậu nhóc năm hai kia vừa rồi đi thì Bảo Anh đã chạy lại với hai chai nước lọc trên tay: "Vắt và rồi!"

Gin nhận lấy một chai và uống ngon lành. Trên mặt anh đầy mồ hôi, cả mái tóc cũng vậy! Nhưng mà... mặc dù ra mồ hôi nhiều như vậy, mùi hương trên người anh vẫn còn đây này! Tại sao anh có thể giữ được cái mùi hương này cho dù có vận động nhiều cỡ nào vậy cơ chứ? Đúng là có chút ghen tị...

"À, đợi em một chút!!" Bảo Anh nhìn xung quanh tìm kiếm ai đó một hồi, rồi lại chạy đi một mạch khiến Gin có chút bất ngờ. Anh đóng nắp chai lại và nhìn theo cô, rồi kinh ngạc lại chổng chát kinh ngạc khi thấy cô đang đến gần cậu nhóc năm hai kia.

"Vắt và rồi!" Cô đưa chai nước còn lại cho cậu ta với nụ cười thật tươi.

"A...!" Cậu nhóc hơi ngạc nhiên, mặt đỏ lên và nhận lấy chai nước từ tay của cô "Cảm ơn chị, nhưng em đâu có chiến thắng...?"

"Thắng thua đâu quan trọng? Quan trọng là em đã cố gắng hết sức!" Bảo Anh giọng nói nghiêm túc, giọng điệu đầy sự động viên "Sau này, em và chị sẽ cùng nhau cố gắng trong câu lạc bộ nhé?"

"Dạ! Em biết rồi." Cậu nhóc xem chừng rất vui, mặt vô cùng rạng rỡ, chẳng hề biết rằng anh chàng Shinakawa Gin kia đang nhìn bọn họ với gương mặt tối sầm.

"Đang ghen hà, anh giám đốc?" Đến mức khi Bảo Anh đã quay lại từ nãy giờ, Gin cũng còn đang tập trung vào cậu ta.

"À không!" Anh trở lại bình thường, hơi ngượng nhìn cô và phản bác.

"Thật không vậy?" Bảo Anh nheo mắt lại, nở một nụ cười cực nham hiểm nhìn anh chằm chằm "Mặt anh viết đầy chữ "ghen" trên đó kìa kìa."

"Làm gì có?" Gin nhéo má cô một cái, tỏ ra cực kì bình thản để bác bỏ và đánh trống lảng "Đi ăn trưa thôi, anh đói rồi."

Nói rồi, anh ngay lập tức kéo cô đi. Dù gì thi cũng đã đến giờ nghỉ trưa rồi. Đến hai giờ mới thì đấu tiếp nên còn khá nhiều thời gian, vẫn có thể thông thả mà ở bên cô được.

Hai người ăn trưa ở bãi cỏ bên hồ trường, dưới tán cây ngân hạnh, loài cây yêu thích của thầy hiệu trưởng trường này.

Cơ mà Bảo Anh hình như vẫn không chịu chấp nhận, suốt bữa ăn, lâu lâu thấy Gin im lặng lại lên tiếng hỏi anh có phải đang ghen không, làm anh phải dở khóc dở cười kiên nhẫn trả lời hết lần này đến lần khác. May mà là cô, chứ gặp người khác là nãy giờ anh đã bê đũa và tức sùi máu lên rồi.

Kết thúc bữa ăn, Bảo Anh vẫn chưa chịu buông tha, hỏi thêm một lần nữa. Lần này Gin chịu hết nổi bèn nói: "Em đã là của anh rồi, anh còn lo người khác cướp em đi sao?"

Bảo Anh nín bật, mặt và hai tai không biết từ bao giờ đã nóng lên và đỏ lựng. Đ... đúng rồi ha... mặc dù xấu hổ nhưng cô đã là của anh rồi còn gì...?

"Lát nữa em có thì đấu đúng không?" Gin để hai hộp cơm vào túi đựng rồi vừa cột lại thật gọn gàng vừa hỏi Bảo Anh.

"Ừm, lát nữa em thi kéo cò." Bảo Anh suy nghĩ giây lát rồi gật gù trả lời anh, mắt băng quơ nhìn và chiếc lá ngân hạnh xanh rì chao nghiêng theo làn gió, rồi từ từ xuống mặt đất. Được một lúc, thấy Gin chưa trả lời mình, cô quay sang thì thấy anh đã ngủ từ lúc nào, đầu thì gật lên gật xuống.

Cô khẽ thở hắt ra một hơi, mỉm cười nhìn anh. Chắc là anh mệt rồi... Công việc, học hành, giờ còn thi thể thao liên tục thế này không mất sức nhiều mới là lạ!

Bảo Anh ngồi xích ra xa một chút, dựa lưng vào thân cây, rồi chồm tay qua đẩy Gin nằm xuống, kê đầu lên đùi của cô. Tóc anh mềm thật đó nha! Không biết có đi dưỡng hay gì không ta?

Đang ngồi thờ thần, thì Sumire từ đâu chạy tới: "Chiaki, lát nữa—

Bảo Anh ngay lập tức "suyt" một cái khiến cô bạn im bất. Sumire hiểu tình hình, trong lòng vô cùng phấn khích nhưng ngoài mặt thì vẫn phải tỏ ra bình thường, nắm chặt cây quạt tay, giọng nói có phần nhỏ đi: "Lát nữa cậu với Shinakawa nhớ đến sân thể dục trước giờ thi để tính cân nặng nhé."

"À ừ, lớp mình kéo với lớp 3 – 4 phải không? Lượt thi thứ hai." Bảo Anh gật tò vè đã ghi nhớ, rồi hỏi lại thông tin cho chắc.

"Ừ, lượt đầu là của năm hai thì. Vậy thôi, không làm phiền hai người nữa, tở lên lớp ngủ trưa tí đây." Sumire che miệng cười cười, đưa cho Bảo Anh cây quạt tay mình đang cầm rồi ngay lập tức chạy đi.

Bảo Anh ngây đơ một hồi, rồi cúi đầu nhìn Gin đang ngủ say sưa, tay cầm quạt bắt đầu chuyển động thật nhẹ nhàng. Cô ngược mắt nhìn sân trường đang ngập trong nắng vàng ban trưa, bất chợt cảm thấy lòng mình thật nhẹ nhàng làm sao...

Gin mở hé mắt ra nhìn Bảo Anh, khẽ mỉm cười. Đúng là được ở bên cô như thế này mới chính là hạnh phúc nhất.

Hai giờ bắt đầu môn thi đầu tiên của buổi chiều, đó chính là kéo co.

Bảo Anh và Gin phải đến sân thể dục từ lúc một giờ rưỡi vì có một vài thay đổi nhỏ, đó chính là thay đổi lượt thi đấu. Năm hai sẽ thi đấu lượt sau, còn lớp 3 – 2 và 3 – 4 sẽ thi đấu lượt đầu tiên.

"Thôi chết, tăng cân rồi." Lúc leo lên cân để kiểm tra cân nặng, Bảo Anh mới giật nảy mình nhận ra mình tăng cân một cách hủ hồn. Tăng những ba ký!! Trời ơi phải giảm cân gấp thôi!

Gin thấy sắc mặt của Bảo Anh không được tốt, cộng thêm việc cô đang nhìn chằm chằm vào cái cân thì đã hiểu chuyện, bèn thi thảm vào tai cô: "Lại tăng cân à?"

Bảo Anh đỏ mặt tía tai, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh chẳng dám nói câu nào nữa, nên anh được nước nói tiếp: "Đề anh giúp em giảm cân, một đêm giảm chừng hai ký, quá lợi ích còn gì?"

"L... im đi!!!" Bảo Anh hét toáng lên, bước khỏi bàn cân và giờ tay đâm vào bụng Gin một phát. Mọi người chẳng hiểu gì sất nên chỉ biết đứng trơ ra nhìn. Đúng là cặp đôi thích bạo lực có khác!

Sau khi kiểm tra cân nặng đầu đó xong xuôi, cả hai phe bắt đầu lên dây.

Trận kéo co bắt đầu!

Gin đứng ở đầu, Bảo Anh đứng ở vị trí thứ tư, còn Ryoma chính là người đứng trụ cuối hàng.

A... *Hình như có gì đảm vào tay mình...* Lúc bắt đầu sử dụng lực, Bảo Anh mới cảm nhận được, hình như trong dây thừng... có mảnh thủy tinh thì phải!

Nó đang đâm vào tay cô.

Cô càng lúc càng phải siết chặt dây để giữ vững nên không thể buông ra được. Cô không thể để cả lớp thua cuộc chỉ vì một mình mình. Chắc là sẽ không sao đâu...

"Mau dừng trận đấu!!! Dừng lại ngay!! Có người chảy máu." Là tiếng của Inagaki Yuri, cô ta đã phát hiện ra khi trận đấu sắp đến hồi kết thúc. Máu chảy ra ngoài mu bàn tay của Bảo Anh, rơi vài giọt xuống đất. Gin linh cảm có chuyện chẳng lành, cả Ryoma cũng vậy, nên hai người đồng loạt chạy lại vị trí Yuri đang đứng.

Trong phút chốc, cả thể giới xung quanh Gin tối đen, chỉ còn duy nhất màu máu trên tay của Bảo Anh khiến cho anh không thể rời mắt được.

"Đi thôi." Gin chẳng hề chần chừ, nắm ngay lấy tay cô và chạy đi thật nhanh, hướng về phòng y tế. Ryoma thấy thế cũng liền phóng theo.

Bảo Anh vẫn đang vô cùng thất mắc mặc dù tay mình đang đau rát.

Tại sao trong dây thừng lại có mảnh thủy tinh?

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 4: Cô gái của anh

Phải tồn hơn nửa tiếng đồng hồ để gấp tất cả các mảnh thủy tinh ra khỏi hai lòng bàn tay của Bảo Anh, cũng may là không có mảnh vụn li ti, nếu không thì cô phải đi bệnh viện mất rồi! Đến lúc ấy chắc mọi chuyện còn trở nên rắc rối hơn và thậm chí có thể gây hoang mang cho tất cả học sinh trong trường.

Bảo Anh bây giờ đã có thể thờ phào nhẹ nhõm, trong khi đó thì Gin chẳng chịu ngồi yên. Anh không thể gác cái chuyện tay trời này qua một bên được. Nhất định phải truy ra là tên nào đã nhét mảnh thủy tinh vào dây thừng mới yên! Tại sao lại có thể bày ra cái trò đùa vừa tai hại vừa ngu ngốc đó được chứ? Nếu không phải Bảo Anh thì cũng sẽ có người khác bị đâm trúng, thật hết nói nổi mà.

Nhẹ nhàng nâng hai bàn tay của cô lên, lòng mảy Gin khẽ nhủ lại, ánh mắt đau lòng nhìn cô: "Như thế này thì mấy ngày sau không viết bài được rồi. Còn thấy đau hay nhức chỗ nào không?"

"Không." Bảo Anh cười tinh ranh, đáp lời anh "Vết thương này thì nhầm nhỏ gì, em không có sao đâu, để mấy ngày là lành lại ngay ấy mà."

"Lành lại ngay con khi!" Anh ngắt mũi có một cái, chất giọng lúc này đã pha lẫn một chút trách móc "Không được chủ quan, anh sẽ theo dõi em đấy. Không thoa thuốc đầy đủ là chết với anh."

"Em biết rồi mà!!" Bảo Anh cười khổ. Anh lúc nào cũng lo lắng cho cô như vậy, cô không chủ quan mới là lạ đấy!

Đang tính ngồi với Bảo Anh thêm một chút, thì Gin lại nhận được điện thoại từ bên hội học sinh nói là phải họp gấp ở sân trường. Anh không còn cách nào khác, phải đành lòng đứng dậy, nói với cô rằng mình sẽ quay lại ngay rồi chạy đi thật nhanh.

Phòng y tế bây giờ chỉ còn mỗi mình Bảo Anh.

Cô y tế thì đã đi báo cáo với ban giám hiệu nhà trường, chắc còn lâu mới về. Thôi vậy, một mình cô một giang sơn, tha hồ mà nghỉ ngơi thư giãn.

Đúng lúc đang định ngả lưng xuống giường, thì một bóng hình quen thuộc bước vào phòng y tế khiến Bảo Anh phải tạm ngưng mọi hành động của mình lại.

"Còn đau không?" Ryoma bước đến gần cô, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hai bàn tay đang băng bó của cô, giọng nói lo lắng rất thật lòng.

"Ừm, không sao rồi. Chỉ cần thoa thuốc đầy đủ cho vết thương liền lại là được, vì không có mảnh nào đâm quá sâu." Bảo Anh nâng hai tay mình lên, thành thật trả lời cậu ta. Tên đào hoa này cũng biết lo lắng cho phái nữ sao?

Ryoma im lặng một lúc, dường như đang ngắm nhìn Bảo Anh với ánh mắt đan xen nhiều cảm xúc phức tạp. Bảo Anh cảm thấy không khí có phần căng thẳng, nhưng cô chẳng biết phải nói gì lúc này để giải vây cả! Trời ơi... tại sao cậu ta lại đột ngột tốt bụng thế này chứ? Làm cô hoang mang chết đi được. Mặc dù cô biết là cậu ta đang muốn cưa đổ cô, nhưng mà lại không nghĩ được cậu ta có thể quan tâm cô như thế này...

Vài phút trôi qua trong thình lình, đột nhiên, Ryoma bất ngờ nắm lấy hai tay của Bảo Anh và nâng lên cao đến cổ của mình. Hành động của cậu ta không hề mạnh bạo, cũng không hề vội vã, rất nhẹ nhàng và từ tốn, cứ như thể sợ cô sẽ bị đau vậy.

Ryoma hơi cúi đầu, đặt lên hai bàn tay đang băng bó của Bảo Anh một nụ hôn rất khẽ.

Sau ba giây, cậu ta ngẩng đầu lên, đặt tay của Bảo Anh xuống đùi của cô và nở một nụ cười thật nhẹ: "Không sao là tốt rồi."

Cuối cùng, cậu ta bước thật nhanh để rời khỏi phòng y tế, bỏ lại Bảo Anh một mình ngơ ngác, ngây ngốc cả người ra vì vẫn còn quá sốc trước hành động của cậu ta.

Gin quay trở lại đã thấy cô nằm người yếu của mình ngồi bất động như người mất hồn. Anh bước vội tới, vuốt nhẹ tóc cô khiến cô hoàn hồn, đôi vai khẽ giật nhẹ lên một cái, dường như vừa mới chìm vào một khoảng không gian nào đó rất xa xôi.

"Em sao vậy?" Anh hỏi.

"Không có gì." Và cô trả lời, với một nụ cười mỉm trên môi.

Gin hơi cúi người xuống, dịu dàng ôm cô vào lòng và thờ dài, tưởng chừng như anh đang rất tuyệt vọng: "Anh đã nói anh sẽ bảo vệ em, mà cuối cùng vẫn để em bị thương."

"Đâu phải lỗi của anh? Em bất cẩn không chịu kiểm tra kỹ dây thừng thôi. Với lại khi phát hiện ra, em cũng không dám lên tiếng vì nghĩ chỉ là vết thương nhẹ, không có gì đáng kể. Nếu làm um lên thì lại ảnh hưởng đến mọi người." Bảo Anh vỗ nhẹ vào lưng Gin mấy cái để an ủi.

Anh buông cô ra, lại tiếp tục cái chủ đề truy tìm hung thủ nhét mảnh thủy tinh vào dây thừng: "Mà rốt cuộc là tên nào đã bày ra cái trò này?! Ban nãy hội học sinh cũng đã bàn với nhau và đưa ra một vài suy luận, nhưng vẫn chưa khoanh vùng được kẻ tình nghi."

"Phải ha... Em chỉ mới quay lại trường một thời gian, không có gây xích mích gây gỗ với ai cả. Với lại trước khi môn kéo co diễn ra, vào giờ nghỉ trưa thầy thể dục và một số bạn khác đã kiểm tra dây thừng rất kỹ, hoàn toàn không có mảnh thủy tinh nào..." Bảo Anh nhún mày lại suy nghĩ rất lung. Cô cũng đang đau đầu trong việc tìm kiếm người đã gây ra chuyện này. Nghĩ đi nghĩ lại cũng thật lạ...

"Khoan đã. Lịch thi đấu có sự thay đổi vào phút chót đúng không? Ban đầu là hai lớp năm 2 đấu đầu tiên, nhưng lúc sau lại đổi thành lớp chúng ta và lớp 3 – 4." Gin chợt nhận ra một vài chi tiết đáng nghi "Danh sách thứ tự thi đấu anh đã duyệt qua, nhưng hình như có phát sinh vài chuyện nhỏ nên phải làm lại danh sách thứ tự mới, phó hội đã duyệt giúp anh vào giờ nghỉ trưa thì phải. Cậu ta cũng đã nhắn tin cho anh biết."

"Nếu đúng như vậy, giả sử như hung thủ nhét mảnh thủy tinh vào dây thừng sau khi mọi người đã kiểm tra, và không hề biết lịch thi đấu bị thay đổi..." Bảo Anh có cảm giác mình và Gin đã suy luận đúng hướng.

Gin ngay lập tức móc điện thoại ra và gọi đi, giọng vô cùng gấp rút: "Danh sách thứ tự thi kéo co ban đầu được duyệt cậu còn giữ không? Ừm... phiền cậu mang đến phòng y tế cho tôi nhé."

"Hy vọng sẽ tìm được." Bảo Anh thờ dài một hơi. Không phải cô thù dai, mà là vì chuyện này thật sự nguy hiểm. Lỡ đâu còn những góc khuất khác thì sao?

Danh sách đã được đem đến, Gin ngồi xuống cạnh Bảo Anh và lật giờ từng trang để kiểm tra thật kỹ lưỡng. Bảo Anh rón người qua để xem ké, thấy anh tập trung chuyên môn cao quá nên cũng không dám làm phiền. Sau một hồi, vì mỏi cổ quá nên cô nâng đánh chụm thua, ngồi xích ra xa một chút để anh có không gian làm việc. Tay cô lại đau buốt lên nữa rồi, khó chịu quá đi mất!

Gin ngược mắt lên nhìn Bảo Anh, thấy cô đang ôm tay nhăn nhó thì cảm giác đau lòng lại ập tới.

"Miyamoto." Anh gọi.

"Hả, gì thế?" Bảo Anh hơi giật mình, quay sang nhìn anh.

"Anh tìm ra được rồi." Anh nhẹ nhàng mỉm cười một cái "Xích lại đây anh nói nghe."

Bảo Anh ngay lập tức hớn hờ xích gần lại, đôi mắt sáng lên trông thấy: "Đầu nào, anh nói đi."

Gin chỉ vào trong danh sách thi đấu khiến Bảo Anh phải cúi sát lại hơn nữa vì không thấy rõ cho lắm, tuyệt nhiên chẳng để ý bàn tay của anh chàng người yêu đang từ từ đưa lên, hướng về phía cảm của cô.

Gin nâng mặt của Bảo Anh lên, ngay lập tức ấn môi mình vào môi của cô. Gần hai tuần không hôn cô, anh sắp phát điên mất rồi.

"S...Shinakawa... khoan đã!!!" Bảo Anh đỏ mặt tía tai, cổ gồng đẩy anh ra "Đây là trường học mà, đừng có giỡn nữa."

"Thì sao?" Gin nở một nụ cười gian tà, ánh mắt đầy rẫy sự thú vị "Nếu anh muốn hôn cô gái của anh, thì chẳng ai có thể làm phiền được."

Bảo Anh lập tức nhìn về phía cửa phòng y tế. Biết ngay mà!! Nó đã bị đóng từ khi nào rồi! Anh đứng là cái đồ ranh ma xảo quyết.

"Tập trung..." Giọng anh vang lên, khàn khàn và trầm thấp. Sao tự nhiên từ điều tra mà lại dẫn tới chuyện này cơ chứ?

Gin bỏ danh sách sang một bên, nhẹ nhàng cầm lấy hai tay của Bảo Anh, một lần nữa hôn cô. Cô ban đầu còn giãy giụa không yên, nhưng hơi ấm và mùi hương của anh càng ngày càng quấn chặt lấy cô nên thân người cô dần dần mềm nhũn, cuối cùng cũng chịu đáp lại anh. Anh vòng tay qua ôm lấy eo cô, đôi môi trượt xuống cổ cô, làm hơi thở của cô trở nên mất tự chủ. "Ồ... ở đây không được..." Cô đỏ mặt lên tiếng, giọng nói tựa như đang cầu xin một cách vô cùng khẩn khoản.

"Anh đã làm gì em đầu...?" Gin mỉm cười, ánh mắt nhìn cô đầy mê hoặc, lưỡi khẽ liếm vào môi cô. Cô như bị hút hồn vào đôi mắt của anh, chỉ biết nín lặng nhìn anh chăm chăm. Anh vuốt tóc cô, rồi chôn mặt vào hõm vai của cô, được nước nói tiếp "Cơ thể của em chi mình anh được nhìn thấy. Ở đây đồng người ra vào, anh không cho phép có người khác nhìn em."

"Biến thái." Bảo Anh hét lên, dấm vào vai Gin một cái rồi đau. Cái tên này, khi thì lịch lãm phong độ đến mê chết lòng người, khi thì sở Khanh biến thái khiến người ta điên tiết không chịu được. Thật là!!

"Chẳng lẽ... Em thật sự muốn có người khác nhìn sao...?" Trong một thoáng, Bảo Anh cảm nhận dường như thân nhiệt của Gin đang nóng lên. Đôi tay anh đi từ đùi của cô, lên đến hông, rồi luồn vào trong áo thể dục của cô khiến cô giật bắn người, cả cơ thể dường như đang có dòng điện cực mạnh chạy qua "Đồng phục thể dục của nhà trường nếu không phải là quần đùi thì anh đã bắt em mặc quần dài rồi."

"Anh..." Bảo Anh tự hỏi Gin đang định làm gì. Chẳng lẽ anh thật sự muốn làm chuyện đó ở đây sao há?? "Ồ trường không tiện... có thể... tiếp tục ở nhà... mà..."

"Hửm? Em nói gì thế?" Gin ngược mặt lên nhìn Bảo Anh với đôi mắt ngây thơ vô số tội và giờ giọng thắc mắc "Anh chỉ đang kiểm tra mấy chỗ bị thương của em sau vụ ẩu đả ở Kyoto đợt trước thôi."

WTF?

Thật là thế ư?

Chi vậy thôi sao? Vậy từ nãy đến giờ mày nghĩ cái quái gì vậy hả Bảo Anh???

"Vết thương trong bụng đã hết sưng hoàn toàn rồi. Ở đùi cũng không để lại sẹo nữa." Gin cẩn thận vén áo của Bảo Anh cao lên một chút để quan sát, rồi đột ngột tối sầm mặt mũi lại và nhìn cô bằng gương mặt vô cùng gian tà "Em đang suy nghĩ cái gì vậy hả?"

"C... chuyện đó..." Cô nàng Bảo Anh cứng họng chẳng biết phải lấy lý do gì để giải thích, mặt lúc bấy giờ đã từ đỏ chuyển sang tái xanh.

"Nếu em muốn, thì tối nay qua nhà anh ở một đêm." Gin cười cười luồn tay ra sau lưng cô và kéo sát cô lại hơn nữa "À không, hay là dọn đồ qua nhà anh ở luôn cũng được. Dù sao thì sớm hay muộn em cũng phải ở chung với anh."

"Hứ! Ai thêm." Bảo Anh xụ mặt, trề môi ra, bộ dạng vô cùng kèn kiệu.

"Hay là em muốn làm ở đây?" Gin bắt đầu giờ trò hăm dọa, thì thầm vào tai của Bảo Anh. Cô nàng dĩ nhiên nhất quyết không chịu, nên đành phải chấp nhận chiều nay về nhà của Gin. Có ai dại dột như cô không chứ? Tự nhiên lại tự khai chuyện ra để cho anh có cơ hội làm càng. Có khác nào tự dâng mình cho hổ ăn thịt đâu!? Ôi trời ơi thật là!!! Bảo Anh ơi khi nào mày mới chịu hết ngu ngốc đây hả?

Chiều buông xuống, Bảo Anh sau khi về nhà lấy vài món đồ, đã lên xe của Gin để về nhà anh ở ngoại ô. Chủ tịch Shinakawa phải đi Mỹ vài ngày để công tác, hiện tại trong nhà chỉ có vài người giúp việc và vài vệ sĩ.

"Tiểu thư để tôi xách đồ giúp cho ạ." Một cô giúp việc thấy Bảo Anh đang xách túi xách thì vội vã đi tới, kính cẩn cúi đầu xuống và nói.

"T... tiểu thư...?" Bảo Anh giật giật lông mày mấy cái, cô không thể quen nổi với cái cách gọi này "Không cần đâu, để tôi—

"Mang lên phòng của tôi, cảm ơn cô." Gin nhanh chóng giật lấy túi xách của Bảo Anh, đưa cho người giúp việc kia và tiện thể cướp luôn lời của cô. Song, anh quay sang cô và mỉm cười "Ồ với anh, em không cần làm gì hết."

Bảo Anh ngây dơ một hồi, chớp mắt mấy cái liền tù tì. Đây chính là cuộc sống của giới thượng lưu hay sao? Có người hầu kẻ hạ thì sướng thật đấy, nhưng mà cô cứ cảm thấy không quen...

Sau khi ăn tối, Bảo Anh nói muốn đi tắm, còn Gin vì muốn tiếp tục điều tra chuyện hồi trưa nên đến thư phòng để cho dễ tập trung.

Bảo Anh lần đầu tiên được thấy một cái phòng tắm rộng như vậy!! Đồ đạc và nội thất trong này được trang trí và bày biện một cách vô cùng đẹp mắt và hiện đại. Có hẳn một bể tắm cỡ vừa nữa! Nhà tắm thôi mà, cô cần phải hoảng tá trắng đến vậy không?

Ngồi trong bể tắm, ngâm mình trong nước nóng thật dễ chịu biết bao nhiêu... Bảo Anh chẳng muốn ra khỏi đây chút nào! Trên mặt nước có cả những cánh hoa tím trời lênh bênh, hình như là nhà này quen ngâm mình với nước hương hoa thì phải...

"Mùi Lavender đấy, thích không?" Đột nhiên, từ phía sau có hai bàn tay vươn đến ôm lấy Bảo Anh khiến cô giật bắn người, nhưng cô lại chẳng dám quay mặt lại để nhìn. Cô biết chắc chắn là Gin rồi, nghe giọng là biết ngay!!

Mặc dù anh đã từng thấy hết cơ thể của cô, nhưng cô vẫn rất xấu hổ, mặt mũi đỏ ửng lên, tim đập thình thịch không thể kiểm soát được.

"Em đang tắm..." Cô nuốt khan, lí nhí lên tiếng.

"Anh biết..." Gin hôn nhẹ vào vai cô, hơi thở tựa hồ như đang dần trở nên gấp rút "Em ngâm mình đã hơn nửa tiếng rồi. Anh sợ xảy ra chuyện gì nên vào xem"

Bảo Anh khẽ chuyển động cơ thể, tạo nên những âm thanh lôm bôm trong nước. Giữa làn hơi nước đang bao phủ, mùi hoa Lavender cộng với mùi hương trên cơ thể của Gin lại cô không kiểm soát được thân người mình, khiến cho nó run lên nhè nhẹ.

"Bây giờ em đi thay đồ đây, anh bỏ em ra đi." Cô không dám đứng lên khỏi mặt nước.

"Hửm? Em vẫn còn ngại trước mặt anh sao?" Gin nhướn mày hỏi lại cô.

"Dĩ nhiên rồi..." Cô phồng má, xấu hổ đáp lại anh.

Anh không nói gì nữa, yên lặng lấy tay xoa mặt của cô qua, để thân người cô dựa vào người mình, đặt lên môi cô một nụ hôn. Mái tóc của cô, làn da của cô, ngay lúc này tất cả tựa như có bùa chú, khiến cho anh say đắm, không thể nào rời bỏ được.

"Nhân tiện..." Anh tạm thời rời khỏi môi cô trong giây lát, lên tiếng với giọng trầm khàn "Anh này giờ làm việc nên vẫn chưa tắm, bây giờ cũng lỡ ở trong này rồi, nên tắm luôn vậy."

"Ê, khoan!! Đợi em lên thay đồ đã chứ..." Bảo Anh ngay lập tức phản bác.

Gin đưa tay xuống nước, để dăng bết cô ra khỏi bể tắm và thân nhiên nói: "Dĩ nhiên rồi, em ở trong này nửa thêm một lúc là ngất đi luôn cho coi."

Bảo Anh cố lấy tay che ngực mình lại trong xấu hổ tột độ. Gin nhìn cô, chỉ biết im lặng mỉm cười thú vị và cúi đầu xuống hôn cô thêm lần nữa.

Tay cô dần dần phải chuyển sang nắm chặt lấy áo anh, mắt nhắm nghiền lại, cơ thể bây giờ do một phần ngâm nước hơi lâu nên đã mềm nhũn ra, chẳng thể nào động đậy nổi nữa. Anh hôn càng lúc càng sâu hơn, đầu lưỡi vuốt nhẹ lưỡi của cô một cách nhẹ nhàng và chậm rãi.

"Em muốn thay đồ..." Lúc anh buông ra, cô vừa thở dốc vừa khàn khoản cầu xin. Nhìn ánh mắt của cô sắp dại đi vì những cái hôn, anh chỉ biết phì cười rồi đưa cô đến chỗ treo quần áo và đặt cô xuống.

"Anh sẽ ra ngay." Đôi mắt của Gin lúc này đã tràn ngập những say đắm mà cô vừa dành cho anh, giọng nói cũng đã khác hẳn với thường ngày. Lúc này có liếc sơ qua đôi tay của cô, anh lại nhớ đến chuyện lúc sáng, khiến cho cơ thể ngày một nóng hơn tựa như lửa đốt, nhưng anh vẫn phải ráng kiềm chế lại không bộc phát ra ngoài.

Bảo Anh nhìn Gin quay lưng đi vào trong rồi mới tho thẩn thay đồ và đi ra ngoài, ngồi phịch xuống chiếc giường êm ái trong phòng Gin. Làm sao đây? Cô vừa muốn chạy trốn, vừa muốn ở lại. Cô rớt cuộc cũng không thể hiểu nổi bản thân mình ra sao. Sợ hãi? Hay muốn lẩn tránh chuyện ở bên anh những lúc thế này?

Cô tự cốc vào đầu mình một cái, tự nhủ rằng, cô đã bỏ rơi anh một khoảng thời gian khá dài, cho nên việc sợ hãi là chuyện không nên có.

Cô sẽ không trốn tránh nữa, là cô muốn ở bên anh, là cô tình nguyện như vậy.

Cô thật sự muốn chạm vào người anh, trở thành người con gái của riêng anh.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Hạnh phúc là khi được bên cạnh anh mỗi sáng...!

Hí hí bạn Reii không thích để Warning đâu:3:3

Bảo Anh ngồi chán quá không có chuyện gì làm, bèn đi một vòng phòng ngủ của Gin tham quan. Phong cách cổ điển châu Âu được chọn làm chủ đạo, giường king size, trên trần nhà treo một cái đèn chùm vô cùng sang chảnh, dưới sân là thảm Ba Tư màu đỏ rực rỡ với nhiều hoa văn độc đáo. Ban công với tầm nhìn hướng ra ngoài khu vườn của ngôi nhà, ở ngoài đó còn đặt một chiếc ghế nệm dài để ngắm cảnh, nhìn đúng chất quý tộc! Rồi nào là TV màn hình cong, hệ thống máy lạnh, máy sưởi hiện đại, máy chạy bộ... Rốt cuộc anh là giám đốc đầu tư hay là hoàng tử vậy hả??

Lượn lờ xung quanh, cô lại tìm thấy được một cái tủ đồ. Cửa tủ được làm bằng gỗ màu nâu sậm, khá lớn. Hai cái tay nắm cũng được làm vô cùng sang trọng.

Bảo Anh tự ngẫm nghĩ muốn xem thử đồ của Gin như thế nào, bèn không ngần ngại gì mà mở toang ra.

Thế nhưng..

Đập vào mắt cô lại chẳng phải là một cái tủ đồ...

Mà đây chính là một căn – phòng đồ đồ!!! WTF?? Cái phòng này thậm chí còn rộng hơn cả phòng của cô nữa cơ!

Bảo Anh bước vào trong thật chậm rãi. Cô mở cửa tủ đầu tiên. Trong này toàn là áo sơ mi, đủ các loại màu và các thương hiệu nổi tiếng trong lẫn ngoài nước. Bảo Anh nhà ta lần đầu nhìn thấy nhiều áo cao cấp như vậy, không kiềm chế được bèn lấy một chiếc áo sơ mi trắng đang treo trên móc xuống, thay nó luôn tại chỗ. Cô nàng mặc tạm bộ Pijama của mình vào móc rồi treo lên, định bụng tí nữa sau khi tham quan xong sẽ quay ra lấy sau. Áo của anh rộng thật đó nha, không những thế còn khá dài, đủ che những chỗ cần che. Mùi hương của anh vẫn còn vương trên áo đây này...!!

Bảo Anh đi tiếp, mở cửa tủ tiếp theo. Trong này toàn là áo khoác vest, cũng đủ loại màu và nhãn hiệu nổi tiếng.

Sang tủ kế tiếp, đây là một cánh cửa trượt. Cô nàng nhẹ nhàng kéo sang và trong một thoáng đã như bị hóa thành tượng đá. Đây là cái tủ giày to nhất mà cô từng thấy đó!! Ngày trước toàn thấy trên phim thôi, bây

giờ thì đã được mục sở thị rồi huhu... Mà đây còn là tù giày của bạn trai cô nữa chứ!

Bảo Anh cẩn thận đóng cửa tù lại, đèn cảm biến trong tù cũng tự động tắt. Cô đi tham quan tiếp. Ở giữa phòng đặt mấy cái tù dạng ngăn kéo, mở ra toàn là đồng hồ sang trọng, caravat, nơ cổ. Những tù âm tường còn lại chủ yếu là quần áo thường mặc khi đi chơi hoặc mặc ở nhà.

Khi xem đến tù quần áo cuối cùng, cô thuận tay mở luôn một ngăn kéo to to ở phía dưới tù ra để xem, dù sao cũng đã lỡ tham quan rồi thì tham quan cho trót luôn đi.

Nhưng khi vừa mở ra, Bảo Anh ngay lập tức cảm thấy hối hận tột độ.

Bên trong chính là... chính là... đồ lót của Gin...

Cô nàng chỉ biết nhìn chăm chăm vào chúng, mặt đỏ bừng bừng, tim đập thình thịch không kiểm soát được. Cái quái gì thế này? Tại sao mà không đóng tù lại ngay mà lại ngán người như con điên thế hả Bảo Anh??

Thật không may, đúng lúc cô định đóng cửa tù lại, thì một cánh tay của ai đó đã vươn tới và nắm chặt lấy tay cô.

"Xem đồ của anh tự tiện, đã vậy còn nhìn chăm chú vào nó nữa chứ." Giọng nói của Gin trầm thấp vang lên bên tai cô khiến mặt cô đã đỏ nay lại càng đỏ hơn, tay chân run lẩy bẩy chẳng biết đường đâu mà lần.

"E... em xin lỗi..." Bảo Anh lắp bắp nói không ra chữ.

"Phạt em thế nào đây?" Gin khẽ thờ dài, từng ngón tay khẽ lướt nhẹ trên da cô khiến cô rùng mình, mỗi mím chặt lại vì xấu hổ "Mặc áo của anh, nhìn – đồ - lót của anh, nhất định phải phạt nặng."

"E... em xin lỗi rồi mà..." Bảo Anh cố gượng vót vát hy vọng, nhưng dường như nó không hề có tác dụng.

"Không chấp chận." Tay của Gin lần mò lên hàng cúc của chiếc áo sơ mi cô đang mặc, lần lượt cởi những cúc đầu tiên ra. Đôi môi nóng rực hôn vào gáy cô, tạo nên những dấu hôn đỏ hồng in trên làn da mềm mại. Lúc này cô ngấm mình trong nước hương hoa Lavender nên giờ thơm quá, anh thiếu điều chỉ muốn cắn cô một cái.

"Đ... đợi chút đã Shinakawa..." Bảo Anh xoay người, mặt đỏ mọng với anh, thuận tay đóng cái ngăn tù kia lại. Anh đang mặc áo choàng tắm màu nâu, bộ ngực săn chắc cứ ần ần hiện hiện khiến cô không kiềm lòng được. Mái tóc ướt của anh nhìn vô cùng quyến rũ, đôi mắt tựa như phát ra tia lửa đang khẽ nheo lại nhìn cô.

"Làm sao?" Anh đặt câu hỏi một cách ngắn gọn, chôn mặt vào hõm vai của cô.

"Em đói..." Cô lí nhí đáp.

"Lúc này em mới ăn rồi." Đôi tay anh lại bắt đầu không chịu yên phận, tiếp tục cởi bỏ cúc áo của cô ra.

"Nhưng mà bây giờ tự nhiên lại thấy đói." Bảo Anh vẫn cứng mồm.

"Mai ăn luôn một thể. Ăn đêm rất dễ mập." Tay Gin lúc này đã luồn vào trong cơ thể cô và nằm im một lúc trên bộ ngực của cô. Anh thở mạnh một hơi, kiềm chế lúc này đã hoàn toàn bị dập tắt.

"A..." Bảo Anh khẽ rên lên một tiếng, khiến cho mức độ ham muốn của Gin càng lúc càng được đẩy cao hơn nữa. Thế nhưng, cô nàng vẫn một mực không thay đổi quyết định của mình "Em đói... em đói mà...!! Chông sắp cưới oi em đói!! Nếu em đói thì không có sức mà làm với anh nữa đâu."

Gin không nhịn được phì cười một tiếng. Đã chịu chấp nhận anh rồi cơ đấy! Làm nũng đúng lúc quá đi mất...

Cuối cùng, lời năn nỉ của Bảo Anh cũng khiến tim của Gin mềm nhũn. Anh bèn chiều theo ý cô, cài lại nút áo cho cô rồi dẫn cô xuống phòng bếp.

"Còn gì ăn được không ta?" Bảo Anh mở tủ lạnh ra xem thử. Toàn là đồ tươi sống và rau củ chưa chế biến. Chắc đây là nguyên liệu cho ngày mai... Huhu cô lười nấu ăn quá, ở nhà Gin có mì gói không nh? Nếu có thì lại có thêm lý do để cô về đây ở chung với anh rồi!

"Em muốn ăn gì?" Gin đứng ngay chỗ bếp ga, nhịp nhịp tay lên bàn đá và hỏi cô.

"Em..." Bảo Anh ôm cái bụng đang kêu gào của mình và ngẫm nghĩ một hồi "... thèm Spaghetti..."

Ặc! Tự nhiên sao lại nghĩ đến mì Ý cơ chứ? Chẳng lẽ cô đói quá hóa rồ rồi sao?

Bảo Anh liếc nhìn Gin, món đồ giờ này thì làm gì có cơ chứ? Nhà hàng cũng đóng cửa mất rồi...! Thời thì đổi món khác vậy.

Đúng lúc cô định phun ra tên món ăn khác, thì giọng Gin lại dịu dàng vang lên: "Em qua phòng ăn đợi đi. Anh làm cho em."

Really?? Ôi trời ơi Thượng Đế ơi, Gin đúng là số một mà!!

"Thời không cần đâu, giờ này còn phiền anh nấu ăn. Nhà có mì gói không? Em ăn mì gói cũng được." Nói câu này thật sự Bảo Anh giống như đang tự vả vào mặt mình. Trai đẹp đòi nấu ăn cho mà mà mà còn làm giá đòi ăn mì gói hà...? Còn cái ngu nào hơn cái ngu này không?

Mà mà Gin sợ có bị ảnh hưởng đến sức khỏe nên từ chối thẳng thừng: "Có mì gói, nhưng anh không cho em ăn đâu. Qua phòng ăn ngồi ngoan đi, anh làm Spaghetti nhanh thôi."

Bảo Anh lúc này chẳng viện cớ từ chối nữa. Tay cô không yên phận kéo kéo vạt áo sơ mi xuống, vừa kéo vừa nói: "Thối, em muốn ở đây xem anh nấu."

Gin thờ dài, gạt đầu một cái tỏ vẻ đồng ý. Anh bắt đầu đi lấy nguyên liệu. Sợ mì Ý ở nhà Gin hoàn toàn được làm từ bột mì loại Semolina, thịt bò trộn chung với sốt cà chua cũng thuộc loại cao cấp. Anh bắt nồi nước sôi, rồi cho mì vào luộc. Trong khi đợi mì ráo thì anh bắt tay làm sốt cà chua thịt bò. Nhìn anh cắt cắt thái thái, dao liên tục chuyển động một cách linh hoạt khiến cho Bảo Anh thích thú vô cùng. Anh thật là giỏi quá đi!! Cô chưa chắc đã có thể làm điều luyện như thế này...

"Em muốn ăn phô mát nào? Pecorino Romano, Parmesan, Asiago?" Gin liệt kê ra hàng loạt các loại phô mát xay sẽ được rắc vào mì rồi nhìn cô và mỉm cười một cái. Vì sở thích của mỗi người khác nhau nên anh muốn hỏi cho chắc chắn.

"Parmesan đi." Bảo Anh ngập ngừng ngập dài, chọn đại một loại. Cô đói lắm rồi, chỉ cần được ăn thôi chứ anh muốn làm thế nào cũng được.

Gin vừa đặt đĩa mì Ý trước mặt Bảo Anh, mặt cô nàng đã sáng hẳn lên trông thấy, cứ như là bị bỏ đói lâu năm vậy ấy!

"Qua phòng ăn ngồi." Gin nói gọn lỏn, rồi bung cái đĩa mì nóng hôi thơm phức kia đi trước, khiến cho Bảo Anh tội nghiệp phải vừa chạy theo vừa chảy nước miếng vì không kiềm chế được.

Vừa ngồi xuống, cô nàng đã cầm nĩa lên và ăn một cách ngon lành. Gin nấu ăn ngon quá đi mất! Con trai mà nấu ăn ngon thì dễ làm con gái xiêu lòng lắm. Mà cô vốn dĩ đã bị anh làm cho xiêu lòng rồi còn gì?

Bảo Anh ăn xong rồi, Gin lại chủ động đứng dậy đem đĩa của cô đi dẹp, rồi quay trở lại phòng ăn ngồi tán dóc với cô.

Rồi chẳng hiểu sao, cả hai người lại tỏ lả lơi tuốt qua chuyện... Thân thoải Hy Lạp.

"Zeus đẹp trai nhưng đào hoa quá. Phụ nữ đẹp đều không qua nổi mắt của ông ta. Em còn chẳng nhớ nổi hết tên những người vợ của ông ta. À phải rồi, trong truyện em thích nhất Helen đấy!! Người phụ nữ xinh đẹp nhất thế giới... Còn thích cả Aphrodite nữa..." Bảo Anh liên tục thao thao bất tuyệt, trong khi Gin chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh lẳng lặng nghe mọi thứ.

"Em biết gì không?" Đôi mắt của Gin bỗng chốc lơ lênh vài tia nhìn kì lạ khi lên tiếng "Ngoài việc là nữ thần tình yêu ra, Aphrodite còn là nữ thần của dục vọng nữa đấy."

"À... ồ..." Bảo Anh nghe đến đây thì bỗng trở nên bối rối "Em biết mà..."

Gin đột ngột đứng dậy, bước thêm vài bước ngắn để đi đến gần Bảo Anh khiến cô giật mình. Anh vươn tay ra, ôm lấy eo cô và bế cô ngồi lên bàn ăn một cách thật dễ dàng, miệng nhếch mép cười một cái, giọng nói

đường như đã trầm hơn lúc này: "Lúc này em ăn rồi, giờ đến lượt anh ăn. Anh đói này giờ rồi đây."

"T...thế thì để em qua phòng bếp nấu món gì đó..." Bảo Anh lúng túng trả lời anh. Tay của cô đang vòng qua cổ anh, hai chân bị đã bị anh tách ra để anh đứng vào giữa. Cả cơ thể của cô lúc này nóng lên một cách kì lạ, không thể nào giải thích nổi "Anh muốn ăn gì?"

Gin lè lưỡi liếm vào cổ Bảo Anh, thì thảo với chất giọng trần đầy ham muốn: "Ăn em"

Tay anh lần lượt cỡi các áo sơ mi cô đang mặc ra, môi dán chặt vào môi cô không rời. Lưỡi anh từ từ cạy răng của cô ra để tiến sâu vào trong. Cô xấu hổ thở mạnh vài hơi, vô tình phát ra những âm thanh khiến anh không thể kiềm chế được.

Tốc độ cỡi của anh nhanh hơn, môi anh lúc này tạm thời rời khỏi môi cô, lần mò xuống bộ ngực của cô và cắn nhẹ vào da mềm.

"A~~ Ở đây không được đâu..." Bảo Anh cố gắng đẩy Gin ra, nhưng đây thật sự là một việc làm vô ích, bởi vì anh dường như đang muốn dính chặt lấy cô rồi.

"Ừm... Đây là nhà anh, anh muốn làm gì cũng đâu ai cấm được." Môi anh lại áp vào môi cô, đôi tay mạnh mẽ xoa nắn ngực cô, khiến tâm trí của cô lúc này như muốn đảo điên, trời đất quay cuồng. Mỗi một lần đụng chạm lại tựa như mồi lửa, nóng rực và tràn ngập ham muốn.

Một tay anh rời khỏi ngực cô, từ từ đi xuống phía dưới, chậm rãi đưa ngón tay vào trong nơi sâu kín nhất của cô. Cô không nhịn được, vô thức kêu lên một tiếng, tay bấu chặt lấy vai anh không rời. Lúc anh bắt đầu chuyển động ngón tay là lúc cô mất dần hết lí trí, hình ảnh trước mắt chỉ còn thấy một mình anh.

"Em muốn... ở trên phòng..." Bảo Anh lên tiếng trong hơi thở đứt quãng. Ngay lúc này đây cô không muốn anh dừng lại, nhưng không gian ở đây khiến cho cô cảm thấy xấu hổ.

"Được..." Gin cắn nhẹ vào vành tai của cô, đồng ý "Chúng ta lên phòng."

Anh bế cô lên, đi ra khỏi phòng ăn và đóng cửa lại rồi bước vội lên phòng mình.

"Ồn rồi chứ?" Anh thả cô lên chiếc giường êm ái, cỡi toàn bộ những gì vướng víu trên cơ thể của mình và của cô ra "Bây giờ em muốn gì?"

"Em muốn..." Cô thở ra một cách khó nhọc, tay ôm cổ anh, đôi mắt ướt nhìn anh đắm đuối.

"Muốn gì hả?" Anh lặp lại câu hỏi.

Bảo Anh không trả lời, đôi tay đang ôm cổ anh kéo anh cúi xuống, rồi đặt môi mình lên môi anh. Cô bây giờ chỉ biết nghĩ đến anh, tuyệt nhiên chẳng quan tâm chuyện gì khác nữa. Lưỡi của cô chủ động quăn chặt lấy lưỡi anh khiến anh càng lúc càng phát điên lên vì cô.

Không khí bây giờ nóng bức, dữ dội và cuồng nhiệt hơn bao giờ hết.

"Ừm... A~~"

"Ngoan nào... rên khẽ một chút..." BẠN NAM nào đó đột ngột tăng tốc độ lên, đôi tay đầy mồ hôi nắm chặt lấy tay của bạn nữ kia.

"Nhưng mà... em... a~~ Khoan đã..."

"Sao nào? Nói đi." BẠN NAM đột ngột dừng hẳn mọi động tác lại.

"A... dừng... dừng có dừng..." BẠN NỮ mở to mắt ra, khăn khăn nài xin, cơ thể ướt đầm mồ hôi hơi uốn cong lại.

"Em hư quá..." BẠN NAM nhếch mép cười một cái, đôi môi nóng rực hôn lên cổ của bạn nữ, rồi cắn nhẹ vào khuôn ngực đầy đặn, tạo thành những dấu vết đỏ hồng đầy kích thích.

Thật quá đáng!!! Dừng lại giữa chừng còn bảo người ta hư... Shinakawa Gin anh đúng là mất hết tính người mà!!

Sau một đêm trường chừng như dài đằng đẵng, cuối cùng thì mặt trời cũng đã ló dạng.

Bảo Anh khẽ trở mình, một môi mở hé nứt ra. Ánh nắng nhân nhật chiếu vào gian phòng sang trọng tạo nên một cảnh tượng thật mê đắm lòng người. Ý thức dần dần tỉnh táo, cô mới phát hiện ra trên cơ thể mình có gì đó nặng nề, là cánh tay của ai đó đang ôm chặt lấy cô.

Bảo Anh xoay người lại thì bất gặp ngay gương mặt của Gin đang ngủ vô cùng say sưa.

Cô đưa tay lên vuốt nhẹ sống mũi cao của anh. Gã như ngày nào cũng như hôm nay, mỗi sáng khi thức dậy cô đều thấy được gương mặt này của anh, điều đó đã quá hạnh phúc rồi.

Đường như cảm nhận được chuyển động trong lòng mình, Gin đột ngột thở mạnh, tay siết vòng ôm chặt lại thêm một chút, nhưng mắt vẫn nhắm nghiền không mở. Bảo Anh chôn mặt vào vòng ngực rắn chắc của anh, cảm thấy vô cùng an toàn và ấm áp.

"Anh sắp phải dậy chuẩn bị đi làm rồi." Gin lần này đã mở hé mắt ra nhìn cô, giọng nói khàn khàn đặc trưng của buổi sáng vang lên khiến cô hơi giật mình "Hôm nay ba anh giao cho anh tiếp một khách hàng quan trọng, anh phải trực tiếp đi chứ không nhờ Kuro được."

"Ừ... em muốn nằm thêm tí nữa cơ..." Bảo Anh nũng nịu ôm chặt lấy anh. Mắt, mũi, tất thấy đều chạm vào bộ ngực của anh "Không cho anh đi đâu."

"Không cho anh đi, thì sao anh đi làm nuôi em?" Gin vuốt nhẹ lưng trần của cô, hôn tóc cô và thì thảo.

"Chỉ năm phút nữa thôi... Em hứa mà!" Cô ngược mặt lên, chu môi năn nỉ anh. Anh buồn cười không nhịn được bèn hôn cô một cái. Nụ hôn nhẹ nhàng cho buổi sớm mai nhẹ nhàng..

Một chút nữa... cô chỉ muốn nằm bên anh thêm một chút nữa thôi..

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Bà xã người Sắt ơi ~~

Vì hôm nay là thứ hai, nên Bảo Anh cũng phải dậy sớm để chuẩn bị đi học.

Gin thì mắc bận chuyện ở công ty nên chắc không đến trường được rồi, nhưng anh vẫn sẽ đưa cô đến trường. Thêm cả hôm nay câu lạc bộ Karatedo phải tập luyện sớm để chuẩn bị cho kì thi lên đai và giải đấu toàn quốc nên càng phải có mặt sớm hơn.

Huhu mới nghe thôi đã thấy mệt quá chừng rồi!! Cô chỉ muốn nằm ngủ cho đã mắt, ngủ hoài ngủ mãi..

Chỉ muốn... nằm ngủ bên cạnh Gin, như thế đã là quá hạnh phúc rồi..

"Nghĩ gì thế? Ăn nhanh còn đi học." BẠN NAM nào đó ngồi đối diện thấy bạn nữ ngẩn ngơ nhìn mình thì cười cười thở dài, lấy tay búng nhẹ vào trán bạn ấy một cái, giọng điệu nửa buồn cười nửa nhắc nhở.

"Ai da!!" Bảo Anh lấy tay ôm đầu mình, rồi lại điên tiết đập bàn một cái và hét oang oang "Đau lắm đó!! Đau ~"

"Anh tưởng em là người sắt nên không biết đau là gì chứ." Gin vẫn tiếp tục vô tư chọc khoáy.

"I – im đi cái tên này." Bảo Anh tối sầm mặt mũi, xấn tay áo lên và nghiêng răng lại ken két, thiếu điều suýt chút nữa đã muốn bước hẳn một chân lên bàn để thể hiện khí thế.

"Rồi rồi!! Không chọc bà xã nữa. Đi học thôi kẻo trễ giờ." Gin gơ hai tay xin hàng, đồng thời đứng dậy và xách cặp (dĩ nhiên là cặp công sở) lên.

"C – Cái gì mà bà xã? Ai bà xã của anh hồi nào?" Bảo Anh nửa tức giận nửa xấu hổ, mặt đỏ bừng bừng nhưng vẫn (làm ra vẻ ta đây) ngu ngơ ngớ ngẩn, tay luống cuống xách cặp của mình lên và bỏ đi một nước.

Gin chỉ biết thờ dãi đuôi theo cho cò kịp. Lúc đi qua sảnh chính, cả hai vẫn tiếp tục tranh luận chí chóe về những vấn đề do Bảo Anh "khởi xướng". Vài ba cô hầu tò mò tạm ngừng công việc lại một lát để hóng chuyện, lại còn tùm tùm bàn ra bàn vào.

"Nè, nhìn hai người đó hạnh phúc ghê nhì?"

"Ừm, nghe nói đó là cô Miyamoto, người mà cậu chủ thích từ lúc nhỏ..."

"Đúng là cậu chủ của chúng ta nhì? Chung tình ghê, thật đáng nể phục! Haiz... tôi cũng muốn có một chàng trai yêu tôi như vậy..."

"Nhưng mà nè, cô bé ấy vẫn còn là học sinh, không biết có thể đủ trưởng thành để thấu hiểu và cảm thông được hay không... Tình yêu thì phải cần như vậy mà."

"Nhìn kia! Cô không thấy hay sao?"

"Thấy gì chứ? Chỉ là hai tấm lưng, một người mặc đồng phục học sinh, còn một người mặc comple thôi mà."

"Đứng vậy đấy...! Một đồng phục học sinh, một comple sai bước cùng nhau. Cô ấy chính là thanh xuân của cậu chủ, còn cậu chủ chính là người đàn ông cả đời này sẽ chờ che, bảo vệ cho cô ấy."

Những cô hầu kia nghe xong, trong một thoáng lặng lẽ thỉnh không hồi đáp.

Cô hầu đang nói dở dang cũng dịu dàng tiếp lời: "Tôi nghe nói, trong quá khứ, cậu chủ và cô ấy đã từng xảy ra rất nhiều chuyện không vui. Nhưng bây giờ họ đang ở trước mắt chúng ta, đi sóng đôi bên nhau, cười nói rất vui vẻ, chẳng phải bao nhiêu đau thương kia, họ đều vượt qua được hết hay sao?..."

... Cho nên, chắc chắn...

... Chắc chắn, họ vẫn, và sẽ luôn luôn hạnh phúc, cho đến mãi về sau."

Chắc chắn!

Câu lạc bộ Karatedo tập luyện với cường độ cao hơn bình thường. Hôm nay sau khi luyện tập xong còn phải chạy bộ 20 vòng quanh sân trường. Sân trường, là SÂN TRƯỜNG đó!!! Chứ không phải là sân thể thao như bình thường nữa...

Nhưng mà, dù sao thì cũng phải cố gắng hết sức! Bảo Anh đã quyết tâm lên được đai đen thì phải thành công! Thêm cả tinh thần của mọi người cũng vô cùng tốt, không thể chỉ có mình cô chán nản được!

Lúc chạy đến vòng thứ 18 thì sân trường bắt đầu đông đúc học sinh, dù vậy mọi người vẫn tập trung chuyên môn cao không để bị hụt hơi và mất đà chạy.

"Yo, chào buổi sáng! Wao, nhìn cậu ngẫu thật đó nha Chiaki." Đám Sumire đi vào, thấy Bảo Anh liền thuận miệng chào một câu.

"Có gì đâu..." Cô nàng được khen thì toét miệng cười, chân vẫn không ngừng chạy tại chỗ để lấy đà "Mọi người lên lớp trước đi, tí nữa tớ sẽ lên sau."

"Vậy tụi này đi trước nhé."

Bảo Anh khẽ liếc mắt qua, nhìn thấy Inagaki Yuri đang đứng yên lặng thì lại hét to lên một câu: "Chào buổi sáng."

"A... à... ờ... chào!" Yuri thấy thể liền ngượng ngập, xấu hổ chào lại rồi bỏ đi trước thật nhanh. Xem ra cô nàng này vẫn còn thụ động trong chuyện hòa nhập lắm đấy. Dù sao cũng đã bỏ công học lại, nên tạo kỉ niệm đẹp cho riêng mình đi chứ!?

Sau khi mọi người đi khỏi, Bảo Anh lại tiếp tục đường chạy của mình.

Đang hoàn thành vòng chạy thứ 19, thì cô nàng lại thấy Ryoma lững thững đi vào. Chà chà, hiếm khi thấy cậu ta đi học đúng giờ, chắc hôm nay có bảo to rồi. À mà khoan, hình như đi kề bên cậu ta là một cô gái nào đó, còn cười cười nói nói thân mật nữa chứ. Ôi trời, mới hôm nào còn muốn cưa đổ Bảo Anh ta đây, mà hôm nay đã tình tứ với người khác rồi cơ à?!

Trong khi đó, thì Ryoma đang cảm thấy vô cùng khó chịu. Tại sao con nhỏ này lại bám dai như đĩa vậy chứ? Cậu ta đã bảo không thích rồi mà vẫn đu theo cho bằng được. Thôi kệ đi! Cô ta muốn làm gì thì làm, cậu ta cũng chẳng mất mát gì.

Nhưng đúng một giây sau, cái ý nghĩa "chẳng mất mát" kia đã đột ngột tan biến, khi cậu ta nhìn thấy bóng hình ấy.

Là Chiaki..

Và cô ấy đang nhìn chăm chăm cậu ta.

Ngay lập tức, Ryoma lạnh lùng gạt bàn tay của cô gái kia đang khoắc tay mình ra, ánh mắt lúc bấy giờ cũng đã hẳn lên những tia nhìn khó chịu thấy rõ. Lúc này chỉ đề trong lòng thôi, còn bây giờ thì hết chịu nổi nữa rồi.

Cô ấy nhìn thấy như vậy, thì làm sao cậu ta chịu nổi chứ?

"À, chào. Cậu đi học sớm nhì? Hiếm thấy ghê." Bảo Anh thấy hành động của Ryoma có chút kì lạ khi đi lại gần mình, liền mở lời trước để giảm căng thẳng.

"Ừm, lâu lâu phá lệ một lần cũng đâu có chết." Ryoma nhìn chăm chăm Bảo Anh và trả lời, dường như cô nữ sinh đi kề bên kia lúc này chỉ là kẻ dư thừa.

"P – phá lệ..." Bảo Anh dờ khóc dờ cười, gạt gạt lông mày mấy cái liền. Cái vụ "phá lệ" của cậu ta cũng thật là ngược đời... "À, tôi phải chạy tiếp đây. Cậu lên lớp đi nhé."

Thấy Bảo Anh đưa tay lên chào, Ryoma cũng làm theo. Cuộc nói chuyện này chỉ vón vện trong vòng 20 giây, thế nhưng..

Thế nhưng, lại có cảm tưởng như thời gian đã hoàn toàn ngừng lại, ngưng đọng trong đôi mắt của cô ấy.

Cô chạy qua rồi, cậu ta cũng chẳng có ý định bước tiếp, chỉ biết đứng yên lặng mà nhìn theo bóng lưng của cô đang xa dần.

Chắc chắn có cố gắng bao nhiêu, thì cậu ta cũng biết, bóng lưng ấy, sẽ chẳng bao giờ quay lại nhìn cậu ta và mỉm cười.

Bởi vì nụ cười ấy, chỉ dành duy nhất cho một mình Shinakawa Gin.

"Chà, hôm nay sắp tận thế rồi đây! Fujitaka Ryoma lại đi học đúng giờ sao?" Lên đến lớp, Ryoma vừa mới mở cửa bước vào thì Sumire đã cắt cái chất giọng đầy vẻ khinh khỉnh của mình lên "Nhìn kia, vừa nãy còn nắng mà bây giờ mây đen đã ùn ùn kéo tới rồi, ông trời còn phải kinh ngạc vì cậu đây nhè."

"Tôi biết ông trời nể phục tôi, nên cô không cần nói đâu, con nhỏ lêu lẹt." Ryoma ngồi xuống chỗ của mình, không quên phản pháo lại cô nàng Sumire.

"Cậu muốn chết rồi đấy hả? Ai là con nhò lẻo lợt? Nói lại tôi nghe xem." Sumire hét lên đầy giận dữ, đúng lúc ấy lại có một tia sét xẹt ngang qua nên lại càng tăng thêm không khí đáng sợ, nhưng Ryoma lại làm như chẳng có gì xảy ra.

"Tôi nói có chứ à? Người như cô vừa lẻo lợt vừa ăn nói khó nghe, không có ai yêu là phải." Cậu ta khoanh tay, nhếch môi mở một nụ cười ngạo nghễ, không ngần ngại trả lời.

"C – cậu..." Sunire run run nắm chặt hai bàn tay, hai hàm răng nghiến lại, dường như con giận đã lên đến đỉnh điểm "Tôi ế cũng chẳng liên quan đến cậu, cái tên độc mồm độc miệng. Ế thì sao chứ? Tôi còn khoảng thời gian dài phía trước, tôi vẫn có thể kiếm người yêu đấy nhé. Còn người như cậu, thay bạn gái như thay áo, sao không thử hỏi coi có bao nhiêu cô gái trong trường này bị cậu lừa tình rồi? Cậu cảm thấy điều đó thú vị lắm hả? Ha! Đáng đời! Bây giờ thì cậu bị Chiaki từ chối tình cảm, cái đó là quả báo ông trời dành cho cậu đó."

"Im đi. Tôi không muốn giết cô ở trường học đâu đấy. Liệu mà giữ mồm giữ miệng." Nghe đề cập đến chuyện của Chiaki, đôi mắt của Ryoma liền hằn lên những tia nhìn đầy chết chóc, lia thẳng qua nhìn chăm chăm vào Sumire, giọng nói của cậu ta chuyển sang lạnh lẽo vô cùng.

Sunire trong một thoáng bỗng trở nên sợ hãi, không chỉ có cô mà bầu không khí trong lớp dường như cũng dần dần đặc quánh lại, rất khó thở.

Mưa đã bắt đầu nặng hạt.

"A... à đúng rồi! Sao Chii – chan lâu quá vậy nhỉ? Trời mưa thế này thì chắc phải thay đồ và về lớp lâu rồi chứ?" Ayane không chịu nổi bèn lên tiếng phá tan bầu không khí kinh khủng này đi.

"Phải ha... Cũng sắp vào học rồi còn gì?" Akiko tiếp lời.

"Chắc cô ta cũng sắp lên tới rồi ấy mà, không sao đâu." Yuri khoanh tay thờ dãi, bình phẩm thêm.

"Ất xì." Trong khi đó, cái bạn nữ đang bị nhắc thì phải vừa lau tóc vừa hắt xì mấy cái liền. Ấy da ai đang nói xấu cô vậy ta...? Hay là lại bị cảm rồi? Lúc này đang chạy vòng cuối thì trời mưa đột ngột lớn. Cô phải ráng hoàn thành vòng chạy nên bây giờ ướt như chuột lột luôn rồi. Đồ vô thì chắc phải treo nhờ ở đầu đó cho khô rồi chiều ghé qua đem về thôi... Cũng may hôm nay buổi chiều không có sinh hoạt câu lạc bộ.

Đang loay hoay chuẩn bị xách cặp về lớp thì điện thoại lại reo.

"Alo? Gin?" Bảo Anh bắt máy.

"Chà, hiếm khi thấy em gọi tên anh nhỉ?" Ở đầu dây bên kia, Gin vừa lo làm giấy tờ vừa cười cười chọc cô. *"Trước giờ chỉ nghe thấy toàn là "Shinakawa" này "Shinakawa" nọ..."*

"Aaa! T... tại em quên chứ bộ!" Bảo Anh bị chọc trúng tim đen thì mặt ngay lập tức đỏ lựng, xấu hổ phản pháo "Mà, anh gọi em làm gì thế?"

"À, chỉ muốn nói là đợt này anh sẽ tham gia giải Karatedo toàn quốc, nên từ ngày mai sẽ đến câu lạc bộ tập chung. Có gì em thông báo với trưởng câu lạc bộ giúp anh."

"Được rồi. Để em thông báo. Vui quá còn gì? Cậu trưởng câu lạc bộ đến luyện tập chung!" Bảo Anh háo hức, đột ngột cao giọng lên đầy vui sướng.

"Không phải là do em muốn tập chung với anh nên mới vui à?"

"Đồ ngốc! Ai bảo chứ? Em vào học đây, anh làm việc cho đảng hoàng đi." Bảo Anh nghe Gin nói thì trong lòng nổi con hậm hực, à không, phải nói là bị chọc trúng tim đen lần hai..

"Rồi rồi, anh làm việc đây bà xã người sất yêu quý à!"

"Cái đồ nhà anh!!! Để em thấy mặt là anh tan xương nát thịt nghe chưa?"

"Rồi rồi, ai biết được?"

Ồ trời ơi!! Gin đúng là cái tên vô lại mà!!! Tại sao cứ thích chọc điên cô lên thì mới vừa lòng hả dạ vậy hả?

Bảo Anh lên lớp vừa kịp lúc chuông reo báo vào tiết đầu tiên. Vừa bước vào trong phòng học, cô nàng đã cảm thấy một bầu không khí có phần quý dị đang hiện diện. Gì đây? Trời mưa nên tâm trạng mọi người không được tốt à?

"Nè Sumire, bộ này giờ có vụ gì hả? Sao lớp mình im re vậy?" Bảo Anh ngồi vào chỗ đã không ngần ngại hỏi ngay cô bạn của mình.

"Chắc, cậu đi mà hỏi cái tên ngồi đằng sau cậu." Sumire hình như đang tức giận, nhưng vẫn giữ âm lượng giọng nói ở mức vừa phải "Cậu ta đầu cần phải dọa mọi người chết khiếp vậy đâu chứ?"

Bảo Anh nghe thấy thế thì ngêch mặt ra, mắt chớp liên mấy cái vì chưa hiểu mô tê gì.

"Nè, lúc này cậu làm g—

"Lần sau..." Bảo Anh vừa quay mặt xuống định hỏi Ryoma chuyện gì thì đã bị cậu ta chặn mặt lời "Lần sau, đừng có chạy dưới mưa nữa, rất dễ bị cảm"

"À, ừ..." Bảo Anh tròn xoe mắt ngạc nhiên, ấp úng trả lời cậu ta "Mà lúc này ở lớp có chuyện gì à?"

"Không có gì." Ryoma khoanh tay lại, mắt nhìn thẳng vào con người của Bảo Anh, giọng điệu không hề trốn tránh "Chỉ là nói một chút chuyện về em."

"Tôi?" Bảo Anh bị đưa từ ngạc nhiên này qua ngạc nhiên khác nên cảm thấy có phần lúng túng "Chuyện gì mà liên quan đến tôi?"

"Miyamoto! Có biết vào giờ học rồi không mà ngồi tám nhảm vậy hả?" Giọng của cô giáo dạy văn học vang lên thật to khiến Bảo Anh giật bắn người, vội vã quay người lên. Thật là... cô muốn hỏi thêm một chút nữa cơ mà.

Thôi kệ đi! Đến giờ nghỉ trưa hỏi chắc cũng không muộn. Không hỏi cậu ta được thì hỏi Sumire vậy.

Tạm dẹp cái vấn đề đó qua một bên, vẫn còn một chuyện vô cùng quan trọng sắp diễn ra: Giải vô địch Karatedo toàn quốc!!

Trong thời gian chuẩn bị cho giải đấu, mỗi ngày Gin đều đến chỗ câu lạc bộ rất đều đặn. Cường độ luyện tập của anh cũng nặng hơn những thành viên khác rất nhiều. Nhưng mà... một người mạnh như anh lại khiến cho mọi người vô cùng thắc mắc rằng...

Tại sao anh chỉ thích nhắm vào Bảo Anh mà kêu cô lên đấu với mình hoài vậy hả??

"Đừng có tra tấn em nữa." Bảo Anh mặt mũi tối sầm, giọng nấp đầm lên đe dọa.

"Sở thích không có sự tranh cãi." Gin thì thào vào tai cô, cười vô cùng ngạo nghễ, rồi đột ngột đứng thẳng dậy hét to "Miyamoto Chiaki, mau đeo găng tay vào!!"

"V – vâng!!" Trời đất ơi cô bị anh dọa đến mức thân thể không kiểm soát được nữa rồi đây nè!

Kì thi lên đài của Bảo Anh đã kết thúc! Cuối cùng, sau bao nhiêu gian truân trắc trở cô cũng đã lên được đài đen rồi!! Hahahahaha... (điều cười sảng khoái của cô nàng).

Kì thi lên đài kết thúc ngay trước lễ hội văn hóa của trường một tuần, nhưng Bảo Anh chưa vui được bao lâu, thì đã nghe một tin động trời: Ngay ngày thứ hai của lễ hội văn hóa, chính là ngày mà giải đấu quốc gia diễn ra.

Oh no!! Có bị phản cho bao nhiêu là công việc thì làm sao mà đi xem Gin thi đấu được đây...? Kiểu này thì chắc phải bỏ lỡ rồi!! Uống quá đi à! Cô muốn xem khi Gin thi đấu thì sẽ như thế nào.

"Không sao, tớ sẽ quay phim lại cho." Michio vỗ ngực đầy tự tin an ủi Bảo Anh. Giải đấu nào cậu ta cũng đi xem Gin thi đấu, nên đợt này chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua "Tớ đã xin nghỉ ngày đó rồi."

"Tất cả trông cậy vào cậu đó." Bảo Anh nắm chặt lấy tay của Michio, tựa như đang trao cho cậu ta một sự thỉnh cầu từ tận đáy lòng. Ôi trái tim này sẽ vui sướng biết bao nhiêu nếu như có thể thấy được chàng xông pha chiến trận...

"Tiểu thư yên tâm. Tôi nhất định sẽ thu hết hình ảnh của cậu ấy vào cái máy quay này." Rồi tự nhiên bầy giờ lại chuyển qua đóng kịch chuyện tình lâm li bi đát thời cận đại. Nữ chính đang rơi những giọt nước mắt ngọc ngà tiễn đưa thẳng nam phụ lên đường cùng thẳng nam chính bla... bla... bla...

"Và kể từ đó về sau, thẳng nam chính và thẳng nam phụ sống hạnh phúc bên nhau trọn đời. Còn cái đoạn băng thì đưa về cho con nữ chính giữ làm kỉ vật tình thâm..." Sumire dậm bang ở đầu ra chui vào thêm thối cho câu chuyện.

"Phải phải... Gin và Michio sẽ sống hạnh phúc bên nhau... Ê ế!!!" Bảo Anh đang lơ mơ theo cái cốt truyện lằng xẹt kia thì lại bị cái kịch bản của Sumire đá bay về thực tại "Rốt cuộc là tui mình đang làm cái quái gì vậy?"

"Làm một câu chuyện về một tình yêu trắc trở." Sumire nhún vai, tinh bơ trả lời.

"Aiz!! Đẹp đi đẹp đi." Bảo Anh xua xua tay, mặt xanh lét vì còn bị cái kịch bản của cô bạn làm cho ám ảnh. Cô không muốn trở thành nữ phụ đam mỹ đâu! "Nói tóm lại, Michio, trăm sự nhờ cậu. Tôi nhất định, phải thấy được chiến thắng của anh ấy."

"OK! Cứ giao cho tớ." Michio đập vào ngực lần hai, đồng dục nói to.

Lễ hội văn hóa. Sân trường tràn ngập tiếng cười và vô cùng đông đúc. Lớp của Bảo Anh năm nay làm nhà ma kiểu châu Âu. Trang phục các thứ đều được cô nàng Akiko tài trợ nên nhìn vô cùng hoành tráng và bắt mắt. Đạo cụ cũng được chuẩn bị rất tốt, còn phải nói! Là do chính lớp trưởng Shinakawa tự tay thiết kế lên ý tưởng về bối cảnh và cách chọn lựa đạo cụ cơ mà!

"Nè... hôm nay là ngày luyện tập cuối cùng phải không?" Bảo Anh đã hết ca trực và đang ngồi thơ thẩn nói chuyện với con "ma nữ" Sumire "Tôi muốn xuống chỗ câu lạc bộ xem Shinakawa thế nào."

"Ừm, dù sao thì tớ với cậu cũng hết ca rồi còn gì? Đi không?" Sumire đồng ý ngay tắp lự.

Thế là, hai con ma nữ mặc váy thời Victoria lững thững đi chậm chậm xuống sân trường. Gọi là ma nghe ghê rợn thế thôi chứ thật ra họ chỉ trang điểm mặt trắng hơn bình thường, đánh mắt trên dưới màu đen và son một ít son đỏ ở môi trong thôi ấy mà.

Lúc đến phòng tập thì cả hai mới phát hiện chỗ đó đang bị bu đông như kiến. Toàn là nữ sinh, cấp hai cấp ba gì có đủ hết. Ôi trời... chắc chắn là ngắm trai đẹp rồi đây mà...

"Tránh đường tránh đường! Ma nữ đang qua đây mau tránh đường"

Cô nàng Sumire này... đang bị lậm quá mức rồi hay sao ấy...! Chắc nếu cần miêu tả biểu cảm gương mặt của mọi người lúc đó thì chỉ có hai chữ: Cạn lời.

"Nè Shinakawa! Cậu thu hút đến nỗi ma còn hiện hồn về ngắm cậu nữa kia kia." Một người nào đó trong phòng tập lên tiếng thật to khiến mọi người đã cạn lời nay còn sa mạc lời hơn.

Gin kết thúc trận đấu, vừa lấy tay quạt mồ hôi vừa liếc nhìn sang phía cửa ra vào của phòng tập. Đứng là Chiaki làm ma nữ hợp ghê nhỉ? Có ấy chỉ cần bị chọc giận nữa thôi là giống hậu duệ của Hades lắm rồi đấy.

"Bà ~xã ~ơ—

"Aaaaaa!!!!" Bảo Anh không thể để Gin tiếp lời liền hét lên một tràng khiến tất cả mọi người giật bắn mình. G... gì đây trời? Ma nữ nổi giận sao?

Trời ơi! Tại sao cô lại yêu một cái tên trời đánh như anh được cơ chứ??

Ngày thứ hai của lễ hội. Hôm nay là ngày mà Gin đi thi đấu. Bảo Anh vì còn ca trực không thể thay thế nên đành phải chịu không đi xem được. Nhưng không sao, đã có Michio lo việc quay phim rồi, chắc chắn cô sẽ thấy được những giây phút Gin tỏa sáng.

Ái chà... Michio lâu quá đi mất. Cậu ta nói khi nào Gin đấu xong cậu ta sẽ gọi cho Bảo Anh ngay mà! Bây giờ đã là quá trưa rồi...

Nhưng không sao! Là giải đấu toàn quốc cơ mà? Chắc chắn là chưa thi đấu xong..

Nói gì thì nói, thời gian vẫn đều đều trôi qua. Qua bữa trưa, rồi lại trực thêm một ca nữa, rồi lại ngồi ngẩn ngơ...

Và hoảng hốt cũng đang dần buông xuống từ lúc nào mất rồi.

Bảo Anh lúc này đã thay đồ và dọn dẹp xong để chuẩn bị ra về. Cô nhìn điện thoại lần nữa, vẫn chưa thấy cuộc gọi hay tin nhắn nào.

Thở dài định quăng điện thoại vào trong cặp, thì đúng lúc ấy nó lại rung lên khiến Bảo Anh giật bắn người. Cô cầm lên, là Michio!! Cuối cùng cũng gọi rồi.

"Alo!! Sao rồi? Giải đấu kết thúc chưa?" Bảo Anh vừa bắt máy đã hỏi ngay một tràng.

"À, xong rồi." Giọng điệu của Michio hơi lạ, chẳng vui vẻ như thường ngày "Nhờ có cậu nói: "Muốn thấy được chiến thắng của Shinakawa" của cậu mà Gin thi đấu vô cùng hăng hái."

"Tốt thật! Thế còn giải thưởng?"

"À, dĩ nhiên là đoạt chức vô địch luôn rồi. Nhưng mà..."

Bảo Anh hơi ngạc nhiên trước sự ngập ngừng của Michio: "Nhưng mà? Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì à?"

Michio nghe Bảo Anh hỏi dồn dập như vậy, dường đã không chịu nổi nữa bèn gào ầm lên một tiếng, rồi trả lời một lèo: "Cậu đến bệnh viện trung ương X ngay đi! Gin bị chấn thương nghiêm trọng ở chân và mới làm phẫu thuật xong. Hình như đã bị gãy xương rồi. Cậu ấy bảo không được cho cậu biết nhưng mà... tớ cảm thấy sẽ rất có lỗi nếu như giấu cậu cho nên... Alo! Alo! Chiaki, cậu có nghe tớ nói không?"

Kì thực, Bảo Anh không thể nghe được bất cứ thanh âm nào nữa.

Gãy xương, chấn thương nghiêm trọng, làm phẫu thuật ở bệnh viện trung ương X... cô chỉ nghe được có vậy thôi.

Chỉ có vậy thôi...

Bệnh viện.

Bảo Anh phải đi qua sáu trạm tàu điện mới tới được đây. Cô vội vã tìm phòng của Gin đang nằm, rồi học tốc chạy đi một nước sau khi nghe cô y tá ở quầy lễ tân cho biết thông tin.

Tìm thấy phòng rồi, cô lập tức tung cửa bay thẳng vào trong. Kuro đang ngồi làm việc ở sofa suốt nửa đã chết điếng vì những tiếng động mạnh mà cô gây ra vừa rồi.

"Cậu ra ngoài một lát đi." Gin nhìn Kuro, bình thản ra lệnh. Anh ta ngay lập tức đứng dậy, cúi đầu chào rồi đi ra ngoài đóng cửa lại.

"Sao nào? Anh đoạt chức vô địch rồi đấy. Không vui sao?" Gin đóng quyển sách mình đang đọc lại, nhìn Bảo Anh với gương mặt tràn ngập sự dịu dàng.

"Cái gì chứ...?" Bảo Anh bấy giờ đã hết chịu nổi, tay nắm chặt, răng nghiến lại ken két, nước mắt ứa ra, chan hòa hai bên má "Cái gì mà chức vô địch toàn quốc kia chứ? Anh đâu cần phải đặt cược cả cơ thể của mình chỉ vì cái danh hiệu đó đâu?"

Ánh mắt Gin đột ngột thoáng buồn. Anh im lặng vài giây, rồi lên tiếng trả lời cô: "Bởi vì, anh không muốn em bị thất vọng."

Nghe anh nói vậy, sắc mặt cô lại càng lúc càng xấu đi. Cuối cùng, cô ngẩng mặt lên và hét to: "Cái em muốn không phải là anh đoạt chức vô địch, mà là anh vẫn phải hoàn toàn khỏe mạnh sau giải đấu. Em chỉ cần vậy thôi!! Anh đâu cần chi vì một lời nói của em mà đánh đổi cả chính bản thân mình kia chứ? Anh bị dần rồi đấy hả? Em ghét cái giải đấu này, em ghét cái chức vô địch này..."

Gin không thể cử động mạnh, nhưng cánh tay anh vẫn đủ dài để vươn ra, nắm lấy tay cô và kéo cô vào lòng mình để an ủi.

"Được rồi! Anh xin lỗi. Lần sau anh không bắt cần như thế này nữa đâu..." Anh vỗ nhẹ lưng cô, giọng nói ấm áp vang lên bên tai của cô khiến cô không kiềm lòng được, bèn ôm chặt anh mà khóc to hơn trước. "Mất em sung lên bây giờ, đừng khóc nữa. Bà xã của anh mất quá đi mất!"

Thật là... ngày trước cô liều mạng cứu anh rồi hôn mê cả năm trời, anh có khóc ngày nào đâu chứ? Sao bây giờ anh chỉ bị gãy xương vì hăng hái đoạt chức vô địch vì cô thôi mà cô đã khóc lên khóc xuống thế này rồi...

Thử hỏi làm sao mà không đau lòng đây?

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Đợi em tốt nghiệp cấp ba, chúng ta đính hôn nhé?

I'd give up my life if I could command one smile of your eyes, one touch of your hand.

Bảo Anh ngủ rồi.

Cô nằng do khóc nhiều quá nên chắc mặt là người đi luôn rồi. Ngủ say như chết mà vẫn ôm cứng lấy Gin không rời.

Hơi thở của cô đều đều phả vào cổ anh, mái tóc mềm mại chạm vào vai anh, khiến cho anh dù muốn gọi cô dậy cũng không thể làm được. Bây giờ chỉ cần ngồi yên thế này thôi là được rồi.

Lâu lâu cô lại khẽ cử động, chuyển từ nghiêng sang chôn mặt vào bờ vai vững chãi của anh, mắt vẫn nhắm nghiền không mở, miệng còn lầm bầm vài ba tiếng gì đó chẳng rõ, hình như là đang nói mơ thì phải.

Anh vuốt tóc cô, đôi mắt ánh lên vài nét suy tư.

Ở bên cô như thế này, thật sự là một liều thuốc vô cùng tốt, khiến cho mọi cơn đau của anh bây giờ đã hoàn toàn tan biến hết.

Nghĩ lại những chuyện đã qua, bên tai văng vẳng những tiếng thở nhẹ nhàng của cô, phút chốc Gin lại cảm thấy đau nhói. Từng mảnh kí ức chậm rãi đi qua, đôi lúc ngỡ như một giấc mơ thật ngọt ngào, khiến tim anh say đắm, đôi lúc lại như một cơn ác mộng đen tối, khiến cõi lòng anh tan nát vỡ vụn.

Vì trong những lúc ấy, anh cứ ngỡ rằng mình đã mất cô mãi mãi.

Bây giờ cô đã ở đây, yên bình nằm trong vòng tay anh. Cuộc đời sau này, cho dù có đánh đổi tất cả, anh vẫn sẽ bảo vệ cô.

I'd give up my life if I could command one smile of your eyes, one touch of your hand.

Anh sẽ cho em tất cả cuộc đời này để đổi lại được nhìn thấy em cười, được nắm lấy tay em...

.

.

Đường như tư thế này khiến cho cơ thể bị mỏi, nên Bảo Anh dần dần tỉnh giấc sau nửa tiếng ngủ gục li bì trên vai Gin.

"Ê!! E... em xin lỗi, em ngủ quên..." Cô nằng bây giờ mới nhận ra mình đang làm tổn thương bệnh nhân nên vội và buông Gin ra và xin lỗi rồi rít "Lúc này em có động mạnh gì anh không vậy? Có làm anh đau không? Có bị nặng người không?"

Bị cô nằng hỏi một tràng khiến Gin chỉ biết cười bất lực. Anh luồn tay ra sau gáy cô, đẩy đầu cô xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn thật dịu dàng.

"Úm!! Từ từ đã, anh trả lời—

"Em mà động đây là xương của anh gãy đôi ra luôn đấy." Gin ghì chặt Bảo Anh lại, trầm giọng xuống dọa dẫm. Ai ngờ cô nằng kia tin thật, ngay lập tức ngồi im phăng phắc chẳng dám cử động gì nữa.

Anh phì cười. Bà xã của anh đúng là dễ tin người quá mà!

Thấy Bảo Anh cúi đầu không chịu nói gì, anh liền hiểu chuyện, trấn an cô ngay: "Anh không sao. Bị gãy xương này nghỉ tầm hai tháng là được rồi."

Bảo Anh gật đầu.

"Cho nên, em đừng có lo nữa, mặt sẽ già đi nhanh xấu lắm." Gin tiếp lời.

Cô lại gật đầu.

"Già đi là con chúng ta sẽ xấu theo luôn đấy." Anh thờ dãi nói.

Cô gật đầu lần ba.

"Này, yêu anh không?" Anh cúi cúi người xuống nhìn cô.

Cô chẳng để tâm, lại gật đầu lần thứ tư.

Anh xụ mặt xuống, rốt cuộc là gật đầu thật hay giả vậy?

"Vạn Lý Trường Thành được xây dựng năm bao nhiêu?" Và sau đây là câu hỏi phụ của bạn Gin.

Và cô nằng cũng chẳng nghe gì, lại gật đầu lần thứ năm.

"Em sao thế?" Anh thờ dãi, dùng hai tay nâng mặt cô lên, hỏi với chất giọng tràn ngập dịu dàng và yêu thương "Anh không sao đâu mà. Tập võ chấn thương là điều bình thường, em cũng biết còn gì."

"Nhưng mà... thấy anh như vậy em xót lắm." Bảo Anh đỏ mặt tía tai, thật lòng trả lời anh.

"Rồi rồi, anh xin lỗi, làm bà xã anh đau lòng rồi." Anh nhéo nhéo má cô, kì thực trong lòng có chút vui khi nghe cô nói vậy.

Nhưng niềm vui chưa được bao lâu, thì Kuro mở cửa đi vào thông báo một tin động trời: "Cậu Gin, chủ tịch và bà chủ Yukiko sắp đến đây thăm bệnh cậu. Quán gia vừa mới báo tin cho tôi biết."

"Yukiko..." Bảo Anh ngêch mặt ra, thắc mắc. Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy cái tên này đây.

"À, là em gái của chủ tịch, và là cô ruột của cậu Gin." Kuro tường tận giải thích "Quên nữa, hình như con trai của bà chủ cũng sẽ tới. Tôi sẽ lo việc tiếp đón họ, cậu cứ yên tâm."

"Được rồi." Sắc mặt Gin vô cùng bình thản khiến Bảo Anh có phần yên tâm. Bình thường nếu như sắp có chuyện xảy ra là anh sẽ trở nên vô cùng đáng sợ, lần này thì chắc là không sao...

"Vậy em về nhé, để anh tiếp người nhà cho tự nhiên."

Bảo Anh toan đứng dậy thì lại bị Gin kéo tay níu lại.

"Không sao, em cứ ở lại đi." Anh đều đều cất giọng, vô cùng bình tĩnh "Anh cũng muốn giới thiệu em với mọi người."

Bảo Anh đơ người toàn tập vì quá sốc. WTF?? Đây có được gọi là ra mắt gia đình không vậy?? Ở trong phòng bệnh luôn sao? Aaa cô phải nói gì bây giờ? Phải rồi, cô chưa chỉnh trang lại dáng hoàng nữa, làm sao đây huhu...! Còn nữa, mặc đồng phục học sinh nói chuyện thì có sao không? Người của cô có bốc mùi gì lạ không nh? Hay là vào nhà vệ sinh dặm thêm tí nước hoa, bôi thêm tí son... Trời ơi tự nhiên anh phán một câu làm cho cô lo sốt vó lên luôn rồi đây này!!!

"Ngồi xuống đây." Gin siết chặt tay Bảo Anh, giọng nói như ra lệnh, ánh mắt hướng xuống phần giường nệm đang dư ra.

"Em lại sofa ngồi cũng được..." Cô nàng đánh hơi được mùi không ổn nên lập tức kiểm soát chuẩn ngay. Cái gì chứ? Người nhà sắp đến rồi mà anh lại kêu cô ngồi kế anh tỉnh tứ như vậy sao? Rồi cô lại bị nói là đại trai, không cho bệnh nhân nghỉ ngơi thì phải làm thế nào...

"Anh nói ngồi đây." Gin lặp lại lần nữa, đồng thời kéo nhẹ tay cô một cái, khiến cô đang trong trạng thái bối rối bị mất đà, buộc phải ngồi phịch xuống đúng chỗ anh yêu cầu. Sao tự nhiên anh thay đổi thái độ vậy? Bộ... sắp xảy ra chuyện gì rồi hả?

"Lát nữa, nếu có đứng dậy chào mọi người, thì cứ bình tĩnh mà nắm lấy tay anh." Sau khi cô đã yên vị chỗ ngồi rồi, anh lại nói thêm vào, khiến cô đã thắc mắc lại càng thêm thắc mắc.

Bảo Anh chỉ biết gật đầu, dờ khóc dờ cười. Bây giờ chỉ còn biết làm theo ý anh thôi chứ biết sao giờ?

Cửa phòng bệnh đột ngột trượt nhẹ qua, Kuro khoan thai bước vào, rồi bước tránh qua một bên để nhường đường cho "những nhân vật chính". Bảo Anh ngay lập tức đứng dậy, và dĩ nhiên là tay vẫn nắm chặt lấy tay của Gin.

Người đầu tiên đi vào là bà của Gin, người đàn ông này thì không còn gì để bàn cãi. Khí chất khác người, dung mạo không hề tầm thường, vừa nhìn vào đã có thể biết được thời trẻ đẹp trai đến cỡ nào rồi. Vừa vào đến phòng, đôi mắt sắc bén của ông đã nhanh chóng liếc nhìn Bảo Anh một cái khiến cô không tránh khỏi cảm giác sợ hãi thoáng qua.

Anh trai đã lạnh lùng như vậy, em gái thì như thế nào đây...?

"Chắc là cũng lạnh không kém đâu nhì..." Bảo Anh lăm bằm trong sự căng thẳng.

"Không có đâu, em đừng lo." Gin thấy cô có vẻ đang lo lắng, liền lên tiếng trấn an.

Chủ tịch Shinakawa vừa ngồi xuống, thì một người phụ nữ khác bước vào, gương mặt rạng rỡ như ánh mặt trời đầu hạ.

"Lâu lắm rồi mới về Nhật Bản, mọi thứ thay đổi nhiều ghê. Bệnh viện cũng thay đổi nữa. Ồi chào!! Thăng cháu thân yêu của cô nay đã lớn thế rồi cơ à??" H... hóa ra trong dòng họ Shinakawa vẫn có người thích nói nhiều và thân thiện như bà Yukiko đây à....?

"Chào cô Yukiko..." Gin nhẹ hẫng buông ra một câu chào, nhưng trong ngữ điệu vẫn cảm thấy có xen lẫn tình cảm, vậy là suy ra anh không ghét người cô này rồi.

"Ồi chà ôi chà!!! Cô bé dễ thương này là ai thế bé Gin?? Bạn gái con đó hả?" Bà Yukiko vui vẻ tiến đến nắm lấy tay Bảo Anh, khoe miệng cong lên nở một nụ cười thật tươi "Chào con, phải làm người yêu của thằng nhóc cứng đầu này, thật vất vả cho con quá."

"À... dạ..." Bảo Anh ngại ngùng cúi đầu xuống, rụt rè mỉm cười một cái.

"Yukiko, đừng chọc cô ấy nữa." Gin lại bình thản lên tiếng giải vây cho Bảo Anh.

"Cô có chọc con bé đâu!!" Yukiko đứng thẳng dậy, mặt xụ ra vẻ không vui "Được rồi được rồi! Bé Gin lớn rồi, bé Gin không mê neho cô nữa, bé Gin chuyển sang làm người khuyên bảo cô rồi. Cô buồn..."

Gin: "..."

Bảo Anh: "..."

Bà Yukiko thiu thiu đi lại sofa, ngồi xuống kế bên chủ tịch.

Người cuối cùng bước vào, là một chàng trai cao ráo, đây là Shinakawa Makoto, chính là em họ của Gin.

"Mang họ mẹ..." Bảo Anh thì thầm hỏi khi nghe Gin giới thiệu.

"Yukiko đã từng ly hôn, cô nhận được quyền nuôi con nên họ của Makoto được đổi luôn sang họ mẹ." Gin không ngần ngại giải thích thắc mắc cho cô. Mà thật ra lý do đó cũng chỉ là một phần nhỏ, phần lớn là do uy danh của dòng họ Shinakawa khá lớn, bên nhà chồng của bà Yukiko cũng phải gọi là có gia thế mà còn không bị kíp, dĩ nhiên là không thể có được quyền nuôi con, cả họ cũng bị chuyển đổi nốt.

"Đã lâu không gặp." Makoto lên tiếng trước. Oaa!! Mặc dù là em họ nhưng sao giọng nói nghe có phần giống Gin quá vậy?

"Đã lâu không gặp." Gin đáp lại, điệu bộ không lạnh lùng cũng không hồ hởi. Rồi anh khẽ liếc nhìn Bảo Anh, giới thiệu cho cô cận kề hơn: "Cậu ấy bằng tuổi em, hiện tại đang học ở Daiyamondo. Sau này có thể sẽ cùng làm việc chung với anh."

Bảo Anh thoáng giật mình. D... Daiyamondo sao? Đúng là trái đất tròn, không biết cậu ấy có quen Inagaki Yuri không nh?

"Đã từng nghe anh nhắc đến chị dâu họ, bây giờ mới có dịp gặp." Ánh mắt của Makoto lạnh nhạt nhìn lướt qua Bảo Anh một cái. Cô nàng Bảo Anh nghe thấy vậy thì liền xấu hổ, mặt cúi gằm xuống không nói tiếng nào. Ồi trời ơi cô phải làm sao đây?? Cô muốn mặt đất nứt ra để có lỗ cho cô chui xuống quá!!!

"Cũng tầm thường, nhìn chung không có gì nổi bật." Sau cùng, trước khi lại sofa ngồi, Makoto còn xanh ròn phán một câu khiến Bảo Anh thiếu điều muốn mở cửa sổ bay ra ngoài tự vẫn cho rồi. T... Tầm thường...? Cũng phải, cô đang mặc đồ học sinh, mặt thì mới ngủ dậy chưa kịp làm đẹp, tóc tai thì chỉ chỉnh qua loa, tầm thường là phải rồi...

Trong khi đó, ở ngoài hành lang bệnh viện.

Anh chàng Michio đang tung tăng đi tới phòng của Gin để thăm bệnh, trên tay còn xách linh khinh nào là nước trái cây, nào là cháo bổ sung dinh dưỡng...

Nhưng khi vừa định mở cửa bước vào phòng, thì ngay lập tức, một bàn tay của ai đó đã mạnh mẽ chặn lại.

"Xin lỗi, hiện tại Gin không thể tiếp người thăm bệnh." Giọng của Kuro từ trong phòng vang lên thật nhỏ.

"Ê? T... Tại sao?" Trong đầu Michio quay mòng mòng hàng ngàn dấu chấm hỏi vì thắc mắc.

"Đang tiếp người nhà." Kuro lạnh nhạt đáp trả.

"À, ra là vậy...!" Michio thờ phào một cái. Cứ tưởng là xảy ra chuyện gì chứ!? "Ừa, là Kuro phải không? Tớ Michio đây!!"

Michio? Kuro nhủ mày, lục lại trí nhớ của mình. Hình như là bạn thân của cậu Gin ở trường cấp ba thì phải.

"A!!" Đột nhiên Michio la lên một tiếng khiến mạch suy nghĩ của Kuro bị ngắt quãng "Còn cháo mình làm cho Gin thì tỉnh sao đây ta...? Phải rồi, cậu ăn không?"

Kuro bấy giờ không nhận được, buột lòng phải mở cửa đi ra ngoài nói chuyện, trên mặt không tránh khỏi sự kinh ngạc: "Tớ á?"

"Ừ, dù sao thì để người cũng mất ngon, lúc này tớ mới ăn cơm rồi." Michio cười bối rối "Nếu cậu không chê thì..."

Kuro thờ dài, bất đắc dĩ gật đầu một cái. Anh ta nhìn vào trong phòng, thấy mọi người vẫn đang nói chuyện thì chậm rãi khép cửa lại, đi tới băng ghế gần đó và ngồi xuống.

"Thật ra cháo này là Gin chỉ tớ làm. Hôm nay cậu ta lại bị chấn thương nên tớ định về nấu thử cho cậu ta ăn xem thế nào. Ai mà ngờ..." Michio vừa mở nắp hộp cháo ra, đưa cho Kuro vừa nói "A, coi chừng nóng đấy."

Kuro nhận lấy, gương mặt trong thoáng chốc tối đen. Không biết ăn vào có bị ngộ độc không đây...?

Anh ta nếm thử một miếng. Ngay lập tức, gương mặt đen như cục than kia chuyển thành ngạc nhiên tốt độ. Tay nghề cũng khá đấy chứ! Ăn rất vừa miệng.

"Được đấy." Kuro buông một lời khen ngợi "Nhưng mà cậu Gin bình thường ăn khá nhạt, nên món cháo của cậu coi như là nặn với cậu ấy rồi."

"Vậy hả??" Michio phản ứng rất nhiệt tình "Hôm trước lúc cậu ấy chỉ tớ nấu, nồi cháo nếm cũng khá nhạt, tớ tưởng lúc đó lưỡi cậu ấy bị gì..."

Mặt Kuro lại chuyển qua trạng thái cạn cmm lòi. Lá gan cũng lớn ghê, dám chửi xéo cậu Gin là kinh hồn chim én lắm rồi đấy!

Ngồi thêm cỡ năm phút, đợi Michio gói ghém xong xuôi rồi, Kuro mới đứng dậy.

"Nếu không còn gì thì tớ vào đây. Tớ sẽ nói là có cậu tới thăm." Anh ta khẽ liếc nhìn Michio một cái và nói.

"À ừm... cảm ơn! Vậy tớ về trước đây." Michio cũng đứng dậy, tay bận rộn xách đồ lên "À phải rồi, hôm nào rảnh cậu chỉ tớ nấu mấy món hợp khẩu vị của cái tên rắc rối kia với nhé. Dù sao cũng là bạn thân mà tớ lại không hiểu cậu ta ăn uống như thế nào."

Mặt Kuro vẫn bình thản như thường, không may may gọn sóng. Anh ta im lặng hồi lâu rồi lại lên tiếng, đáp lại: "Được." Trong lòng anh ta tự nghĩ, sao trên đời lại có thằng con trai nói nhiều dữ vậy không biết!?

Michio đây đưa thêm mấy câu nữa, rồi mới chịu rời đi.

Kuro thờ phào, mở cửa phòng bệnh đi vào trong. Mọi chuyện lúc này diễn ra nhanh quá, nào là ăn, nào là uống, nào là tắm rửa đủ thứ... Thật là... anh ta có bao giờ lo chuyện bao đồng đầu cơ chứ? Sao tự nhiên hôm nay lại bị dụ dỗ ngồi ăn một cách dễ dàng bởi một tên con trai nói nhiều như vậy?

Trong lúc đó, thì Bảo Anh nhà ta đang phải chịu đựng sự xấu hổ búa vây khi Gin và người nhà của anh cứ liên tục nhắc về vấn đề... hôn nhân.

"Công việc sắp tới của con rất bận đấy Gin. Yukiko nói muốn nghỉ hưu sớm để tịnh dưỡng, nên trong tương lai sắp tới chiếc ghế tổng giám đốc sẽ có thể bị trống." Chủ tịch Shinakawa nhìn con trai mình với đôi mắt khá nhạt nhòa, cứ như khi bàn tới công việc là sẽ chẳng còn màng đến tình nghĩa gì nữa "Vậy thì hôn sự của con, con muốn nhanh chóng kết hôn hay là để dời lại sau đây?"

Gin im lặng một lúc thật lâu, bàn tay đang nắm lấy tay của Bảo Anh khẽ siết lại, dường như anh đang suy nghĩ rất lung.

"Cô Yukiko, chừng nào cô sẽ nghỉ việc?" Sau cùng, anh lên tiếng hỏi. Coi bộ, đây giống như là cuộc họp giữa ban quản trị công ty hơn là một cuộc ghé thăm bệnh nhân thì phải... "Những dự án đầu tư con gửi lên đều đang được tiến hành. Bên phía đối tác cũng đang rất hài lòng, nếu như cô nghỉ việc giữa chừng, việc bầu lại tổng giám đốc có thể sẽ làm họ cảm thấy quan ngại... –

"Ấy dà, con đừng có lo. Còn đến hơn năm nữa nữa cô mới dứt áo ra đi cơ. Những dự án lớn của công ty do con gửi lên đều đang tiến triển rất tốt. Cô muốn hoàn thành xong đầu vào đấy, giúp con thêm chút đỉnh nữa rồi mới chịu nghỉ." Bà Yukiko cười vui vẻ, chẳng biết vô tình hay cố ý thôi bay không khí căng thẳng đang hiện diện trong phòng đi "Còn anh nữa đó anh trai à!! Đừng có ép thẳng bé quá. Hôn nhân là chuyện trọng đại chứ đâu phải đùa..."

Bảo Anh ngồi nghe nãy giờ, ngoài sự xấu hổ đang có ra thì lại có thêm một biểu cảm mới, đó chính là khâm phục. Oa, người phụ nữ kia thật sự quá tài giỏi. Sau đó vỗ hôn nhân mà vẫn có thể đứng vững trên sự nghiệp, lại còn là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn nữa chứ.

Gin không cần nhìn cũng biết bà xã mình đang âm thầm khen ngợi cô ruột của anh, không nhận được liền phì cười một cái, khiến mọi người trong phòng phải quay mặt qua để nhìn anh.

"Tự nhiên nhớ lại vài chuyện thôi, không có gì." Anh liền lên tiếng phản minh.

"Nói tóm lại là..." Bà Yukiko lại tiếp tục cái chủ đề hôn nhân và gia đình "Ông nội con cũng mong có cháu có bằng lẫn, nhưng vẫn chưa vội. Giờ hai đứa nếu được thì訂婚 trước cho có cái gọi là chủ quyền của nhau đi đã..."

Người cô này, coi bộ là thích Bảo Anh ngay từ cái nhìn đầu tiên hay sao mà cứ luôn miệng bàn về vấn đề đó hoài vậy?

"Con biết rồi, tui con cũng đang cân nhắc chuyện đó. Nhất định sẽ không để mọi người chờ lâu đâu." Gin bình tĩnh trả lời, cứu nguy tình thế vô cùng kịp thời.

Chủ tịch và mẹ con bà Yukiko nói chuyện với Gin thêm một số vấn đề, hỏi han tình hình sức khỏe của anh nữa rồi mới ra về.

Bảo Anh nghĩ Gin ngồi nãy giờ cũng đã mệt nên đứng dậy, buông tay mình khỏi tay của anh và đỡ gối thấp xuống: "Anh nghỉ đi, đừng ngồi nhiều, sẽ không tốt đâu."

Gin trầm ngâm một lúc lâu, xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, hình như lại đang suy nghĩ chuyện gì đó...

Bảo Anh thở lẹ, khẽ nhủ mày khó hiểu. Cô đặt tay lên ngực anh, định bụng đẩy người anh nằm xuống.

Đúng lúc ấy, Gin lại nắm lấy tay cô, kéo cô chúi nhủi vào lòng mình.

"Bà xã..." Anh gọi.

Bảo Anh ngẩng mặt lên, đặt cằm mình lên ngực anh, nghĩ anh đang bị thương nên cũng không muốn cãi cọ với anh: "Sao nào?"

Anh vuốt tóc cô, ánh mắt hiện lên sự dịu dàng: "Chuyện đó, em nghĩ thế nào?"

"Chuyện đó?" Cô khó hiểu hỏi lại anh. Ê ê! Chẳng lẽ... anh đang bị thương mà còn muốn làm...? WTF anh biến thái vừa thôi chứ Shinakawa Gin??

Gin búng mũi cô một cái. Mặt cô tự nhiên tái xanh là anh hiểu cô đang suy nghĩ mẩu chó gì trong đầu rồi...

"Bà xã à!" Anh thờ dài, lại gọi cô, lần này ngữ điệu còn dịu dàng hơn so với lúc này "Đợi em tốt nghiệp cấp ba rồi, chúng ta訂婚 nhé?"

Bảo Anh đang ngịch ngom với những ngón tay của Gin, nghe anh nói thì cả thân thể bỗng chốc như bị hóa đá, đơ còn hơn cả cây cơ.

"Thật không?" Cô ngây ngốc hỏi.

"Đùa với em anh được tiền sao?" Anh nheo đôi má phúng phính của cô, cự lại "Thế, em có thích cái nhẫn trong cái hộp nhỏ nhỏ màu đỏ kia không? Hay thích cái khác? Để anh đặt làm một thế."

Nghe những lời này từ chính miệng anh nói ra, thoáng chốc, đáy mắt của cô đã đỏ ửng lên từ lúc nào. Thật sự quá chân thành và đầy yêu thương, nó khiến cho cô cảm động vô cùng.

"Shinakawa Gin." Bảo Anh ráng nuốt nước mắt, gọi anh.

"Ừ?" Anh nghe. "Gin đang bận tâm về chuyện đính hôn, nghe cô gọi mình thì có hơi giật mình.

Cô này giờ vui mặt vào ngực anh, bây giờ mới chịu ngước mặt lên, đôi mắt long lanh nhìn anh...

...rồi phụng phịu phàn một câu xanh rờn: "Anh đúng là tên đáng ghét!"

Gin giật giật lông mày, gương mặt trong một thoáng trở nên cực kì giống như một kẻ có lỗi đang ăn năn sám hối.

Anh đang bàn chuyện nghiêm túc mà!! Bộ anh lại làm gì sai nữa hay sao hả?? Cô gái này toàn thích làm cho anh kinh hồn bạt vía thì mới thỏa mãn thú tính hay sao ấy...

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Ừ, em ghen đấy!

Trường Keihatsu nghe tin Gin nghỉ học vì bị gãy xương thì giống như tận thế tới nơi. Nữ sinh suốt cả tuần liền bàn ra tán vào liên tục, còn kéo nhau ồ ạt đến bệnh viện thăm anh.

Bảo Anh mấy lần liền vào thăm anh đều phải ôm cục hân đi về. Do quá đông học sinh vào thăm, bệnh viện sợ ảnh hưởng đến bệnh nhân nên yêu cầu một lần chỉ cho nhiều nhất là sáu người vào trong thăm bệnh, mà giờ thăm bệnh thì chỉ tới chín giờ tối, tan trường vào lúc 5 giờ chiều, đi đến bệnh viện phải đi qua đến tận sáu trạm tàu điện. Cô còn phải về nhà học bài nên không thể ở lâu được.

Và thế là trong vòng hai tuần, Bảo Anh không thể nào vào thăm Gin, chỉ vì những cái lý do trời đánh kẻ trên.

Còn Gin thì ngày nào cũng ngóng ngóng ra phía cửa coi bà xã đã vào chưa, nhưng lúc nào bước vào cũng chỉ là những nữ sinh lạ hoặc của trường mình nên anh chẳng vui về gì mấy, mặc dù trong lòng vẫn cảm kích vì mọi người quan tâm đến mình.

Đạo này vì sắp đến kỳ thi đại học rồi nên học sinh năm ba khá bận rộn trong việc học hành. Bảo Anh ngày nào cũng phải làm bài tập đến khuya. Mỗi môn bài tập về nhà không nhiều, nhưng dồn tất cả lại và làm hết thì mới là vẫn đề! Thêm cả việc hai tuần rồi không đến thăm Gin nên tình thần của cô không được tốt vì lo lắng cho anh. Không biết số lượng người đi thăm anh đã giảm chưa nhỉ...? Cô muốn đi thăm anh quá...

Lại còn về phần Gin, khi anh thấy số người đi thăm mình đã giảm vào cuối tuần thứ hai thì trong lòng cũng có chút vui vui, nhưng chưa kịp vui hết thì lại phải tốn công sức... từ chối lời tỏ tình.

Số là có một vài bạn nữ sinh đợi đến thời điểm mọi người không còn đi thăm anh quá đông nữa thì vào tận tình chăm sóc, thậm chí một ngày có đến... ba người vào đưa com cho anh. Sau vài ngày "thả thính" thì lại đột ngột tỏ tình khiến anh khá đau đầu và có chút phiền muộn. Thật sự anh không có ý muốn làm tổn thương họ, nhưng trong lòng anh đã có Chiaki rồi, anh không thể không vô tình mà buông lời từ chối.

Cuối tuần thứ ba, Bảo Anh quyết định hôm nay sẽ đi thăm Gin, dù cho có khó khăn gì thì cũng phải nhất quyết vượt qua để vào phòng bệnh cho bằng được mới thôi!

Do có lịch học thêm vào buổi trưa, nên cô chỉ có thể đi thăm anh vào buổi tối.

"Ày da, tối nay con ở phòng bệnh chăm sóc thằng bé cũng được mà. Nhớ chăm sóc cháu rể của cô cho tốt đó." Bà Nguyễn thậm chí còn chuẩn bị quần áo cho Bảo Anh ngủ qua đêm. Ấu mãi... đúng là một người cô tốt bụng!

"C... cháu rể..." Bảo Anh dờ khóc dờ cười "Vẫn chưa chính thức mà cô, kêu vậy có phải hơi sớm không?"

"Hai đứa sắp đính hôn còn gì nữa? Cô cũng phải tập gọi như vậy cho quen chứ." Bà Nguyễn vỗ vai Bảo Anh một cái thật kêu và tự hào nói.

Cô nàng vừa xoa vai vừa đóng nắp hộp bento lại thật cẩn thận. Sao mà có đầu chú rể còn chưa chuẩn bị gì mà hai họ đã rần rần hết cả lên rồi thế này?! Thậm chí hôm trước khi Minako gọi điện cho Bảo Anh, bà còn hét lớn đầy vui sướng khi nghe cô thông báo nữa chứ! Rốt cuộc thì ai mới là người làm lễ đính hôn đây hả??

Mà thôi không nghĩ nữa, đã đến giờ phải đi rồi.

Bảo Anh xách hộp bento lẫn túi đồ mà cô Nguyễn đã chuẩn bị lên, hùng hồn bước ra khỏi nhà.

Đi qua sáu trạm xe điện, đi bộ thêm khoảng một cây số nữa là đến bệnh viện.

Bảo Anh lên thẳng phòng bệnh của Gin. Nhìn hành lang trống trơn, chẳng có ai đứng trước cửa phòng anh nữa, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng thì cũng có thể thoải mái vào thăm anh rồi.

Nhưng Bảo Anh chỉ vừa kéo nhẹ cửa qua, thì một giọng nữ lạ lẫm từ trong phòng bệnh lại truyền đến tai cô: "Em mới làm chút đồ ăn, hội trưởng, anh ăn đi cho nóng."

Bảo Anh chẳng động đậy gì nữa, cô im re để tiếp tục nghe ngóng tình hình.

"Bây giờ tối rồi, em tốt nhất nên về nhà. Nữ sinh giờ này đi ngoài đường rất nguy hiểm. Em còn đang mặc đồng phục học sinh nữa." Giọng Gin nhẹ tênh, có chút lạnh nhạt, nhưng lại có chút quan tâm.

"Nhưng... anh sẽ ăn chứ?" Cô gái kia cắt giọng nài nỉ.

"Sẽ ăn, nhưng sau khi em đã về." Gin vẫn giữ chất giọng đó, lần này còn lạnh lùng hơn "Tôi không muốn em vì đến thăm tôi mà lại có chuyện xảy ra. Tôi không muốn có lỗi với cha mẹ em."

"Thế..." Lần này, giọng điệu của cô gái mềm nhũn hẳn đi "Thế thì... anh có thể cho em ở lại đây tối nay để chăm sóc anh không?"

Bảo Anh nghe cô ấy nói thế, tay liền nắm chặt lại thành hình quả đấm. Trong đầu của cô lúc này chỉ có duy nhất một suy nghĩ mà thôi.

Phòng bệnh của Gin, chỉ có cô mới được ở lại qua đêm, không có người con gái nào khác được quyền ở lại.

"Nghe có vẻ hay đấy!" Gin bật cười một tiếng, nhưng ngay lập tức trở về trạng thái không cảm xúc. Cô gái kia còn chưa kịp mừng thì anh lại nói "Nhưng làm vậy không được đâu, bà xã của tôi sẽ không thích."

"Anh nói... bà xã là sao?" Cô ấy bị một phen cứng đờ người ra "Hội trưởng, anh..."

"Tôi sắp đính hôn." Gin khẽ liếc cô ấy, thẳng thừng buông ra một câu.

Nhưng cô ấy dường như không chịu chấp nhận sự thật, ngay lập tức liền nhào đến ôm lấy anh khiến anh không kịp trở tay: "Là dối trá đúng không? Anh bị bắt ép thôi đúng không? Anh không yêu cô ta, em có thể thấy được qua lời nói của anh..."

Bảo Anh nhìn vào trong, suýt nữa đã phải hét ầm lên vì điên tiết, nhưng tự nghĩ phải để vỡ kịch này kết thúc rồi mới có thể đường hoàng bước vào trong. Gin chắc chắn sẽ xử lý được, cô không được mất bình tĩnh.

Gin lạnh lẽo đặt hai tay lên vai cô gái kia và đẩy cô ấy ra.

"Sao em biết tôi không yêu cô ấy?" Ánh mắt của anh dường như đang xoáy thẳng vào tâm can của cô ấy "Người con gái của tôi, em dựa vào cái gì mà phán xét, nói rằng tôi không yêu cô ấy?"

"Rõ ràng giống như anh đang bị bắt ép phải đính hôn." Cô gái kia mặc dù đã có phần sợ hãi, nhưng vẫn mạnh mẽ nói cho bằng được. Cô ấy vẫn cứ mong mình là nữ chính trong một câu chuyện tình yêu do cô ấy tự huyền hoặc ra "Tình cảm của em là thật lòng, hội trường... Em thích anh. Hãy cho em cơ hội được không? Dù là vị trí nào trong tim anh em cũng chấp nhận. Là kẻ thứ ba cũng được... được không anh?"

Gin thờ dài, buông tay mình ra khỏi vai của cô ấy, khuyến nhủ thật nhẹ nhàng. "Là do em chưa hiểu chuyện. Sau này, em sẽ gặp đúng người mà mình cần trao đi tình cảm, người đó sẽ là người yêu em hơn bất cứ ai trên thế gian này. Tôi suốt cuộc đời này chỉ có thể chở che cho một mình cô ấy, yêu thương một mình cô ấy mà thôi. Xin lỗi em "

Cô gái kia bấy giờ nước mắt đã lưng tròng, không chịu nổi nữa, liền đứng phắt dậy, sùt sùi nói: "Em thích anh đã gần hai năm rồi, bây giờ mới có cơ hội để nói ra. Trong khoảng thời gian em đơn phương anh, em luôn thấy anh đi một mình, và luôn từ chối tất cả những lời tỏ tình. Em đã đợi theo anh rất lâu, em chưa từng thấy anh vì một người con gái nào mà rung động..."

"Tôi chưa vì một người con gái nào mà rung động, bởi vì đã có người con gái khác khiến cho tôi rung động từ trước rồi." Gin ngắt lời cô ấy, bình thản vô cùng "Và người con gái đó chính là người mà tôi sắp đính hôn."

"Nhưng—

"Đủ rồi."

Bảo Anh không thể nào chịu đựng thêm mấy cái tình tiết máu chó mà cô gái kia đưa ra nữa, bèn trượt cửa sang thật mạnh và bước vào trong với gương mặt tối sầm.

Cô gái kia thì ngạc nhiên tột độ, còn Gin thì lại vui mừng đến nỗi mắt tròn to, mặt thoáng đỏ đỏ lên, thêm cái đuôi ngoe nguẩy nữa thôi là số một luôn!

Trời đất, cái hình tượng lạnh lùng từ nãy giờ của anh bay đi đâu hết trơn rồi hả??

"Cô là ai?" Cô gái kia quệt nước mắt, lớn tiếng hỏi.

"Tôi là ai không quan trọng." Bảo Anh cười nửa miệng, dậm chân một cái thật kêu và phản bác lại bằng giọng nói đầy chất hùng hồn "Quan trọng chính là, cô không được phép chất vấn chồng của tôi nữa. Rõ chưa?"

Cả không gian trong vòng ba mươi giây đột ngột im phăng phắc chẳng còn động tĩnh gì, bởi vì ai cũng đang nhìn cô với gương mặt kính ngạc.

"A...à... ý tôi là... đừng có làm khó hội trường..." Nhận ra mình vừa nói hớ, cô liền tự bảo chữa lại.

Gin phì cười một cái, cổ gồng nén hết xuống bụng và bình tĩnh nói với cô gái kia: "Tôi nghĩ em nên về là được rồi."

"Em không muốn về. Nói rõ ngay tại đây đi." Cô ấy vẫn ngoan cố, một mực không chịu bước chân ra khỏi phòng bệnh nữa bước.

Bảo Anh chưa kịp nói thêm tiếng nào, cô ấy đã nắm lấy tay Gin và tuyên bố thật rõ ràng: "Tôi thích anh ấy, thật lòng thích anh ấy. Tôi không quan tâm hôn ước gì đó giữa cô và anh ấy, nhưng nếu như cô không yêu anh ấy, cô có thể hủy hôn để giải thoát cho cả hai cơ mà."

"Có thôi bày trò trẻ con đi không hả?" Gin lần này đã bức tức thật sự, liền dùng tay kia hất tay cô ấy ra thật mạnh. Kết quả là ảnh hưởng đến vết thương, cơn đau nhanh chóng ập tới khiến cho toàn thân anh run lay bầy, miệng vô thức kêu lên vài tiếng.

Bảo Anh thấy thế, sức chịu đựng này giờ liền bị vỡ òa. Cô đưa tay lên và tát vào má của cô gái kia một cái thật mạnh.

"Ra khỏi đây ngay." Mặt mũi Bảo Anh tối đen, nhìn vô cùng đáng sợ "Thứ hai tôi sẽ tìm có ở trường để nói chuyện sau."

"C... cô..." Cô gái kia bị dọa cho sợ chết đứng, nhưng vẫn cố cãi lại "Cô có quyền gì mà tát tôi?"

"Cô thậm chí còn không quan tâm đến việc anh ấy đang bị thương, mà lại mở mồm ra nói thích anh ấy sao?" Bảo Anh nắm chặt tay lại thành hình quả đấm, nghiêng răng nghiêng lợi nói "Biến khỏi đây trước khi tôi cho cái nắm đấm này vào mặt cô."

Cô gái kia nghe Bảo Anh nói xong, liền xanh mặt im lặng một lúc, sau đó mới vội vã xách cặp rồi đi.

Không khí trong phòng lại trở về sự yên tĩnh.

Bảo Anh ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, im lặng mở nắp hộp bento ra. Gin từ đầu đến cuối quan sát cô, chỉ dám nuốt nước bọt nhìn cô chứ không dám mở miệng nói câu nào. Con gái khi giận lên quả thật là đáng sợ.

"Lúc nãy cô gái kia có làm đồ ăn cho anh rồi, bây giờ anh có cần ăn nữa không?" Cô để hộp bento lên chiếc bàn gần đó, bình thản lên tiếng.

Gin thờ dài, nắm lấy tay cô và siết nhẹ thật dịu dàng: "Em ghen sao?"

"Ừ, em ghen đấy." Cô rút tay mình khỏi tay anh, lại trả lời không có tí cảm xúc nào "Anh ăn không?"

"Nhìn em như vậy, anh không muốn ăn nữa." Gin nhướn nhướn lông mày, giọng điệu có chút giận dỗi, lại có chút hối lỗi.

Lần này đến lượt Bảo Anh thờ dài: "Được rồi...! Em dứt anh ăn nhé."

Chiều này quả là rất hiệu nghiệm, dụ dỗ Gin vô cùng dễ dàng.

Bảo Anh cảm thấy lên, từ từ, đều đặn gấp từng miếng một cho anh. Gin vừa ăn vừa nghĩ, đúng là không ai nấu ngon qua nỗi bà xã anh mà ~~~ Bà xã của anh là số một.

"Tôi nay em định ở lại đây luôn, có được không?" Sau khi Gin ăn xong, Bảo Anh vừa dọn dẹp vừa hỏi anh.

Gin nháu mày lại suy nghĩ, im lặng một hồi rồi bất ngờ xê dịch người qua một chút và tỉnh ruột nói: "Ừ được. Dù sao giường vẫn còn dư chỗ."

"Anh điên hả??" Bảo Anh đỏ mặt hết âm lên "Ngủ trên giường, em đập vào chân anh cho anh chết à? Em ngủ ở sofa."

"Anh bị gãy xương chân trái cơ mà... Em nằm bên phải thì đâu có sao đâu?!" Gin xụ mặt xuống năn nỉ.

"Không được không được." Bảo Anh vẫn kiên quyết.

"Vừa nãy mới kêu người ta là chồng, mà giờ đã trở mặt rồi." Gin lắc đầu, kèm theo cái vẻ mặt thất vọng "Em thật là vô tình..."

Bảo Anh bị làm cho một vố xấu hổ, liền cầm nín chẳng biết đường nào mà lần nữa.

"E... em chỉ nằm cho tới khi anh ngủ thôi đấy." Cuối cùng, sau một hồi im lặng thì cô nàng cũng đồng ý.

Gin gạt đầu lia lia khiến mặt của cô đã đỏ lại càng đỏ thêm. Anh làm ơn đừng có đột ngột dễ thương như vậy giùm cô cái đi!!!

"Em đi thay đồ đây. Mặc đồ này không ngủ được." Bảo Anh chợt nhớ ra mình có đem theo đồ ngủ (do bà Nguyễn đã chuẩn bị cho).

"Để anh thay cho." Gin xanh rờn phán một câu.

"Im đi tên biến thái." Cô đứng phắt dậy, mặt lạnh nhìn chằm chằm anh.

Đang xoay người tỉnh đi vào nhà vệ sinh thì anh lại nắm chặt lấy tay cô.

"Ba tuần rồi, anh không chạm vào người em." Giọng anh đột ngột trầm xuống, dường như đang vô cùng nghiêm túc.

"T... thì sao...?" Bảo Anh ấp úng hỏi lại "Lúc trước anh một năm trời không chạm vào người em còn gì? Bây giờ đợi hai tháng thì có làm sao...?"

Gìn nghe thấy cô nói vậy, thì lại đột ngột nhớ về chuyện cũ.

Bảo Anh cũng nhận ra mình vừa nói điều không phải, nên liền lập tức quay lại, quả nhiên là thấy gương mặt thoáng buồn của anh.

"Em xin lỗi." Cô lí nhí nói.

"Không sao." Anh buông tay cô ra, cười buồn "Em đi thay đồ đi."

Nói xong, anh từ từ trượt người và nằm xuống.

Bảo Anh vẫn đứng im ở đấy mãi, không chịu rời đi.

"Anh không giận mà, em đi thay đồ đi." Thấy cô cứ tần ngần mãi, anh lại lên tiếng lần nữa.

Cô không nói gì, lẳng lặng để túi đồ lên ghế, rồi từ từ cởi áo ra.

"N... này!! Không cần phải làm vậy đâu mà! Em vào nhà vệ sinh thay đồ đi." Gìn thấy cô hành động như vậy thì hết hồn chìm én, vội vã ngồi lên và ngăn cô lại.

Bảo Anh dường như già điếu luôn, cời hẳn áo ra và bỏ vào trong túi đồ. Cô ngồi xuống giường, quay lưng lại với, luồn tay ra sau chỉ vào chỗ móc áo ngực và nhỏ giọng: "C... cời hộ em móc áo..."

Gìn hết cách, đành phải vươn tay lên để cời giùm cho cô.

Lúc tay anh tiếp xúc với da thịt của cô, mặt cô lại thoáng đỏ lên.

Cô bỏ áo ngực vào túi, rồi lôi áo pijama ra và mặc vào.

"Cài nút cho em." Cô quay người lại đối diện với anh, nuốt nước bọt và nói.

"Đừng tự làm khó mình chứ." Anh thờ dãi, lại đưa tay lên cài từng nút áo vào cho cô.

Bảo Anh đợi anh cài nút xong lại ngồi xuống, kéo dây kéo của cái váy mà cô đang mặc xuống, rồi cời nó ra và bỏ vào túi.

Cô lôi quần ngủ ra, mặc vào một cách nhanh chóng rồi kéo khóa túi đồ lại, đi tới chỗ sofa và đặt gọn gàng lên đó.

"Để anh kêu y tá đem chân tới cho em." Gìn vừa nhìn Bảo Anh đang đi tới gần mình vừa lên tiếng.

"Không." Cô leo lên giường, ôm chặt lấy anh và nói "Muốn nằm ngủ với anh."

Cô nàng này thật là biết cách làm cho anh điên đầu mà...

Bảo Anh đỡ cho Gìn nằm xuống, quay qua tắt đèn bàn rồi lại nằm gối đầu lên tay anh và ôm anh tiếp.

"Anh có bị tê tay không?" Cô lần mò nghịch ngợm những hàng cúc áo của anh trong bóng tối, thì thào hỏi.

"Nếu là em nằm thì sẽ không tê đâu." Anh nắm bàn tay không yên phận của cô, xoay đầu hôn tóc cô và nói.

Mũi cô tham lam hít lấy mùi hương quen thuộc của anh, đôi mắt ánh lên vài tia hạnh phúc. Cô ngược mặt lên, vừa vận lại thấy anh cũng đang nhìn mình rất say sưa.

Bảo Anh rướn người dậy, đặt môi mình lên môi anh thật nhẹ.

Anh ngay lập tức đáp trả, càng lúc càng thờ mạnh hơn. Tay anh mạnh mẽ ôm lấy cô, nhưng chưa kịp làm gì, cô đã leo lên trên người của anh để ngồi. Cô ghi chặt lấy áo của anh, gương mặt đỏ ửng như sáng bừng lên trong bóng tối. Lưỡi của anh dần dần cạy răng của cô ra, tiến sâu vào bên trong hơn nữa và quấn lấy lưỡi của cô.

Cô đang ở trên người của anh, điều này làm cho anh phát điên.

Anh cời nút áo của cô, luồn tay vào trong. Đôi môi trượt xuống cổ của cô, rồi lại đi lên vành tai cô và cắn nhẹ.

"Chân... của anh đang đau..." Bảo Anh vừa thờ dốc vừa nói. Cả cơ thể của cô lúc này đã nóng bừng như lửa đốt.

"Là em dụ dỗ anh trước." Gìn nhìn cô với đôi mắt tràn ngập ánh lửa, mồ hôi túa ra khắp mặt.

"A... không.." Cô bấu chặt lấy vai anh, khề cần môi lại "Nguy hiểm lắm, không được..."

Lỡ đâu ảnh hưởng đến xương thì sao đây? Cô không muốn anh bị chấn thương nặng thêm đâu...

Bất chợt, Gìn đột ngột ngừng mọi động tác lại, tay chuyển sang choàng qua lưng cô và ôm cô thật nhẹ nhàng.

"Không làm em lo nữa, ngủ thôi." Anh bật cười một cái, rồi đỡ cô nằm qua kế bên "Sau này khỏi rồi đến cho em sau cũng được."

"Ai cản anh đèn?" Bảo Anh tức tối dầm vào ngực Gìn một cái rõ đau.

"Ai biết được...? Tại lúc này anh thấy em hương ứng nhiệt tình quá." Tay anh theo thói quen đặt xuống để cho cô gối đầu lên.

"A... ai hương ứng đâu chứ?" Bảo Anh phồng má lên cự lại. Mặc dù bóng tối đang bao phủ, nhưng Gìn vẫn có thể biết được mặt Bảo Anh đã đỏ ửng do lúng lúng lên rồi.

"Được rồi được rồi... ngủ thôi bà xã." Anh nắm lấy tay cô và đặt lên ngực mình, rồi yên tâm nhắm mắt lại.

Cô mặc dù đang tức tối, nhưng được hơi ấm của anh quấn chặt lấy, thì mọi cảm xúc cũng liền tiêu tán đi đâu mất.

Cô quả thực muốn ghét cũng không thể nào ghét nổi anh mà...

Thật sự... yêu anh chết đi được!

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Ông xã cầm thú và bà xã vĩ đại [18+]

Gin cuối cùng sau bao nhiêu ngày vật lộn thì đã được xuất viện. Trước đó bác sĩ có dặn dò kỹ lưỡng với... Bảo Anh rằng phải cho anh đi tái khám đúng ngày, uống thuốc đều đặn và phải tuân thủ chế độ ăn uống thật tốt để xương mau lành lại.

"Dạ dạ, con biết rồi. À mà bác sĩ, cho con hỏi thêm là..."

Gin đứng chống nạng kế bên Bảo Anh, nghe cô hỏi han đủ điều với bác sĩ thì cảm thấy vô cùng vui vẻ, nãy giờ cứ cười cười mãi không thôi.

Kuro thấy thế, không nhịn được bèn ho khan vài tiếng để cho tiếng cười không phát ra khỏi miệng.

Còn Bảo Anh, vì lần đầu tiên phải chăm sóc một người bị gãy xương nên có chút lóng ngóng, đành phải đặt nhiều câu hỏi với bác sĩ cho đỡ phải bở ngỡ.

"Bà xã ~ Anh mời chân, anh muốn về nhà." Dần dần, do thấy cô hỏi nhiều quá nên Gin đành ra chán chường, bèn phải lên tiếng năn nỉ cô.

"Rồi rồi, bây giờ về nhà đây." Bảo Anh hờ hững nhìn anh, bình thần buông ra một câu. Cô trao đổi thêm vài điều với bác sĩ nữa, rồi mới yên tâm mà rời khỏi bệnh viện.

"Bà xã..."

"Làm sao?"

"Anh khát nước."

"Tự đi mà mua."

Nói rồi, bà xã vĩ đại lại hất mặt về cái máy bán nước tự động gần đó.

"Chân anh đau mà..." Ai kia vẫn sử dụng chiêu trò mỹ nam kế, giờ giọng năn nỉ.

"Có nạng để đi rồi không phải sao?" Nhưng bà xã của anh vẫn lạnh lùng như băng.

"Bà xã..." Giọng anh lần này còn mềm hơn trước, thậm chí còn cười cười chọt chọt tay cô.

Bà xã vĩ đại vẫn chẳng nói gì.

"Bà xã ơi ~"

"..."

"Bà xã ơi bà xã ơi bà xã ơi!!"

"Aiz!! Cái tên này!! Đúng là phải bức chết người thì mới chịu nổi hay sao hả?" Bà xã không chịu nổi nữa, hóa khùng hét tướng lên rồi hậm hực đi về phía cái máy bán hàng tự động cách đó chỉ năm sáu bước chân.

"Cả phê nhé?" Bà xã vĩ đại vừa đứng lựa chọn vừa ngoái đầu ra sau hỏi.

"Ừ ừ." Nhưng chỉ mới quay nửa mặt qua thì đã thấy tên ông xã trời đánh đang đứng sát bên mình.

"Rõ ràng anh có thể đi được mà." Bà xã nổi đóa, vùng vằng nói.

"Sở thích không có sự tranh cãi." Và ông xã lại tình ruồi phẫn cho một câu xanh muròt rượt.

"Anh có thể tới trường, nhưng mà, không được đến công ty làm việc."

Sau khi đã yên vị ngồi vào xe hơi của nhà Gin rồi, Bảo Anh mới nghiêm túc lên tiếng. Đến công ty chen chúc vào thang máy lại bị đụng trúng chân thì sao, cho nên là không được đi làm.

"Được rồi, anh sẽ làm việc ở nhà." Anh thờ dãi xoa đầu cô. Có lo cho anh như thế này khiến anh vui quá đi mất! Bây giờ tự nhiên lại chẳng muốn lành chân nữa.

Đang ngồi ôm cô và ngắm cảnh bên ngoài cửa kính xe, bàn bạc về chuyện đính hôn sắp tới thì điện thoại của anh bắt chọt reo lên.

"Tôi nghe. Được, lát nữa Kuro sẽ tới để lấy những tài liệu cần thiết đem về nhà cho tôi. Dự án tiến triển tốt không...?"

Đúng là Gin, mới khỏe có một tí thôi là đã lao đầu vào công việc ngay rồi.

Bảo Anh chăm chú nhìn anh lúc anh đang nghe điện thoại. So với lúc này và hồi này khi anh đòi cô mua nước lại khác nhau hoàn toàn, một trời một vực! Người ta nói đàn ông đẹp trai nhất là khi họ đang làm việc, câu nói đó quả thật vô cùng chính xác.

Gin tắt điện thoại rồi, Bảo Anh vẫn ngồi ngẩn ra nhìn anh rất lâu. Cô đang quan sát xem rốt cuộc anh có cái chiêu thức gì mà lại có thể thay đổi bộ mặt nhanh chóng đến như vậy?

"Tôi em cứ ăn com trước đi, anh làm việc rồi sẽ ăn sau." Anh thấy cô nhìn mình lâu quá, buồn cười vươn tay捏éo đôi má phúng phính của cô và căn dặn, nhìn cô đáng yêu quá đi mất.

Bảo Anh bây giờ mới nhận ra sự kỳ lạ. WTF? Hình như có một sự mờ ám nhẹ ở đây...

"Tôi nay em ăn com ở nhà." Cô nhấn mạnh hai chữ "ở nhà".

"Ừ, ăn com ở nhà! Chứ em muốn ăn com ở đâu nữa?" Gin chẳng biết vô tình hay cố ý, ngạc nhiên hỏi lại cô.

"Là số nhà XXX ở khu... đó." Để chắc ăn hơn, cô còn đọc luôn cả số nhà của bà Nguyễn ra.

"Lộn rồi, là số nhà YYY ở khu ngoại ô cơ." Gin đen mặt cười cười, búng vào trán cô một cái "Nhà mình mà còn không nhớ địa chỉ, em đúng là đãng trí."

Thôi rồi!!! Trời ơi nãy giờ bị dụ vào hang cộp mà không hay rồi trời ơi!!!

Xe đã chạy đến địa phận ngoại ô Tokyo, nhưng không rõ về danh thự của gia tộc Shinakawa như thường lệ, mà lại chạy thẳng thêm cỡ vài cây số nữa.

"Ủa?" Bảo Anh ngay lập tức nhận ra, bất giác thốt lên một tiếng đầy thắc mắc.

"Gì? Em muốn vào nhà ba chồng để chào hỏi hả? Không cần đâu, ba lại đi công tác rồi." Gin nhận ra ngay lập tức, liền lên tiếng bảo chữa lại.

"A... Anh... " Cô nàng thẹn quá, chẳng biết phải nói cái giống gì để cãi lại, chỉ biết ấp úng như gà mắc tóc, mặt mũi thì đỏ ửng lên vì vừa xấu hổ vừa tức tối.

Cuối cùng thì xe cũng dừng lại, trước một cánh cổng khá lớn.

Bảo Anh tò mò nhìn về phía trước. Khi cánh cổng mở ra, ngay lập tức, cô đã bị choáng ngợp bởi không gian ở trong đây.

Lối kiến trúc sân vườn, hồ nước đặt ngay giữa sân chính, và cả cái căn nhà to đùng kiểu lâu đài này nữa, tất cả... hình như đều là...

"Phong cách Ý đấy, thích không bà xã?" Gin là người xuống xe sau cùng. Anh thấy cô há hốc mồm vì kinh ngạc thì phì cười một cái, tự hào giới thiệu cho cô biết "Đây là nhà của chúng ta."

Bảo Anh đưa tay lên tự tát vào má mình một cái thật mạnh khiến Gin hết hồn chìm én, luống cuống tay chân chẳng biết phải làm gì.

"Con mẹ nó, mình không có mơ! Đau chết đi được." Cô lăm bằm chữ rửa trong sự choáng váng, rồi lại quay sang Gin, nhìn anh với ánh mắt ngây dại và hỏi "Là chủ tịch cho anh hả?"

"Là anh tự bỏ tiền của chính mình ra mà." Anh dịu dàng trả lời cô "Thật ra là anh có mượn một ít từ ba, bây giờ vẫn đang gồng mình mà trả nợ đây..."

Yên lặng một chút, anh lại nói tiếp: "Anh sắp lấy vợ rồi, điều đầu tiên mà anh làm chính là phải xây dựng một căn nhà cho gia đình mình..."

Bảo Anh nghe thấy vậy, trong thoáng chốc, khóe mắt của cô đã ướt đầm nước.

"Ố! Sao lại khóc rồi?" Gin thấy cô tự nhiên nước mắt ngấn dài thì lại lóng ngóng đưa tay lên áp vào má cô. Không ổn! Anh lại nói cái gì sai hay sao?

Bảo Anh nắm lấy tay của Gin, nấc lên một tiếng. Thật sự từ trước đến giờ cô chưa từng hạnh phúc như thế này. Có được người đàn ông yêu mình, quan tâm mình, chờ che cho mình và có trách nhiệm với gia đình, đời này cô chẳng còn ước ao thêm bất cứ điều gì nữa.

"Không khóc nữa... Em khóc làm chân anh đau rồi nè bà xã." Gin hôn lên mắt của cô, tràn ngập yêu thương dỗ dành cô "Được rồi! Vào nhà thôi nào."

Bảo Anh vừa lau nước mắt vừa gạt gạt đầu, rồi khoác lấy tay Gin và dìu anh từ từ bước đi.

Cuộc sống sau này, cho dù có thế nào đi chăng nữa, nhưng mỗi ngày trôi qua, tự nhủ sẽ thương nhau thêm một chút, quan tâm nhau nhiều hơn một chút, cứ như vậy, an yên mà sống cho đến hết đời, trọn tình trọn nghĩa, không bao giờ hối hận.

Ngày hôm sau, những nữ sinh trường Keihatsu đã có thể thỏa lòng mong nhớ của mình, bởi vì hội trường đẹp trai đã đi học lại, dĩ nhiên là với cái cẳng chân trái bị bó bột.

Bảo Anh không biết từ bao giờ đã trở thành người 'hộ tống' của Gin, chỉ bởi vì sáng nay anh đòi cô phải dìu anh bước lên cầu thang ở trong trường. Đứng là rắc rối quá đi mất! Mới hôm qua còn cảm động khen anh có trách nhiệm, trưởng thành các kiểu con đã điều, mà hôm nay lại giờ tính trẻ con ra rồi.

Dĩ nhiên là, những cô nàng nữ sinh kia thấy Bảo Anh khoác tay Gin như vậy, liền tránh sang hai bên cho họ đi qua, trong lòng ai nấy đều cảm thấy thắc mắc và ghen tị. Cô ta là ai? Sao lại có thể có được may mắn mà khoác tay hội trưởng, dẫu dẫu dẫu anh như thế?

Vừa bước vào lớp, thì ai nấy đều ngay lập tức tránh đường. Sau khi Gin đã an phận chỗ ngồi của mình rồi, mọi người mới bắt đầu bu den bu đó lại hỏi han.

"Chân cậu sao rồi hội trưởng?"

"Còn đau không?"

"Nghe nói là gãy hờ xương mác thôi phải không? Nó sẽ tự lành nhanh ấy mà, đừng lo nhé hội trưởng."

Văn văn và mây mây...

Bảo Anh ngồi vào chỗ, chống cằm nhìn ông xã của mình xoay mòng mòng trong mớ câu hỏi quan tâm của mọi người, không khỏi mỉm cười đầy thú vị. Được một lúc, bởi vì càng lúc càng có nhiều người từ lớp khác qua hỏi thăm, mà lại toàn là con gái khiến cho không khí trở nên ngột ngạt hết sức.

"Bà xã ~~~ Cứu anh." Gin nhìn qua bên Bảo Anh bằng ánh mắt đầy tội nghiệp, miệng thì thảm cầu cứu không thôi.

Bảo Anh dờ khóc dờ cười nhìn anh. Bây giờ cô cũng muốn cứu anh lắm chứ! Nhưng mà một mình cô làm sao có thể chống lại hết bao nhiêu đây con người cơ chứ?

Đang nghĩ cách để giúp Gin thoát khỏi tình huống éo le kia, thì đột nhiên Bảo Anh lại thấy anh nhăn mặt lại vô cùng khó chịu, khẽ kêu lên một tiếng: "A...!"

Ngay lập tức, cô nàng vội vã đứng phắt dậy, chen qua đám đông, thái độ vô cùng luống cuống: "Anh đau hả?"

Gin không nói gì, chỉ gạt đầu một cái.

Bảo Anh đưa tay lên xem đồng hồ, đã tám giờ sáng rồi, vừa vận đến giờ uống thuốc của anh.

"Đợi một chút, em lấy thuốc cho anh." Bảo Anh đau lòng nhìn Gin đang nhăn nhó chịu đựng, tay cầm sẵn khăn giấy lau mồ hôi cho anh rồi quay qua nói với đám đông "Mọi người tản ra bớt đi, hội trưởng cần không khí một chút."

Nói rồi, cô đi lại cặp mình, một tay lôi bịch thuốc từ trong đó ra, tay còn lại thì cầm bình nước lọc đang để trên bàn rồi lại tiến về phía anh.

Mọi người nhìn thấy như vậy thì vô cùng ngạc nhiên, trong đầu ai nấy đều đặt ra hàng đống câu hỏi nhưng chẳng ai dám hé răng một lời nào.

"Đến giờ vào lớp rồi kìa." Inagaki Yuri từ đầu chui ra lên tiếng, giọng điệu có phần khó chịu khi nhìn thấy quá nhiều người tập trung trong lớp mình "Bộ nữ sinh các người chưa từng thấy một cô gái chăm sóc cho người yêu của mình à?"

...

N...

Người yêu há??? WTF?? Hội trưởng có người yêu rồi sao? Là cô gái này sao?? Trời ơi tại sao lại có thể may mắn đến như thế chứ? À mà khoan, đây chính là cô gái mà hội trưởng với Ryoma đang giành giật đây mà! Nhìn như thế này là biết phần thắng thuộc về hội trưởng rồi.

Gin nhận thuốc từ tay của Bảo Anh và uống một cách nhanh gọn lẹ, rồi nhàn sang đám nữ sinh của những lớp khác đang đứng bu xung quanh mình, bắt lực lên tiếng: "Mọi người về lớp đi, tôi không sao đâu."

Nghe hội trưởng đẹp trai đích thân mời về, đám nữ sinh kia nhìn nhau một lúc, rồi không ai báo ai, liền dất dúi nhau ra ngoài hết, trả về sự bình yên vốn có cho lớp 3 – 2.

Gin thờ phào đầy nhẹ nhõm, cuối cùng thì cũng được thư thái một chút rồi.

Thời gian thì thế mà trôi qua trong êm ả. Bảo Anh hiện tại, do "được" Gin một phen qua nhà cô Nguyễn nói chuyện, nên đã bị người cô yêu dạn dặt hết đồ đạc và tổng cổ đi luôn, còn xanh ròn nói rằng: "Nhớ ghé thăm cô và chú thường xuyên đấy nhé Nhím."

"Cô Nguyễn!!! Sao cô nỡ đuổi con??" Bảo Anh không chịu được, hét ầm lên giữa nhà.

"Bây giờ nhà của con là ở bên cháu rể của cô. Hai đứa sắp tiến tới mức nào rồi, thằng bé còn xây nhà lo cho cuộc sống sau này của hai đứa, chẳng phải là quá tuyệt vời rồi hay sao? Con đó, phải biết giữ thằng cháu rể này cho có nghe chưa?" Cô Nguyễn vừa phấn khởi dọn đồ cho Bảo Anh vừa giải thích, đồng thời còn bồi thêm mấy câu khuyên nhủ, hăm dọa.

Thế đấy, cuộc sống đầu lòng trước điều gì...

Còn về phần Gin, sau khi đã đủ đồ đồ được Bảo Anh về ở chung với mình thành công thì vô cùng vui vẻ, tâm trạng tốt nên làm việc cũng ngày càng tốt lên rất nhiều. Cô về đây không cần động tay động chân gì cả, vì đã có người hầu lo cả rồi. Sáng thì đi học chung, chiều lại đợi nhau về chung, tối thì ngồi ăn chung một bàn... Cô lâu lâu còn đi đến thư phòng để kiểm sách đọc trong khi anh đang làm việc, đảm ba bữa lại rù anh ra ngoài vườn ngồi uống trà, chơi game... khiến cho anh cảm thấy, hình như càng lúc càng có không khí vợ chồng hơn rồi...

Bảo Anh về đây thi quả thực cái gì cũng không thiếu, mà dù cho có thiếu thì chỉ cần nói Gin một tiếng, anh sẽ đi mua ngay. Lắm lúc cô lên con mương đồ hầu gái mặc thử và chạy đi khoe cho anh xem, khiến anh đang làm việc cũng không thể nào tập trung nổi, bao nhiêu tính toán chỉ li trong đầu đều bị cô vô tình cho nó cuốn theo chiều gió, bay đi tuốt luốt lên tận mây xanh... Đúng thật là...

Mà ngặt nghèo một chuyện, từ khi Bảo Anh chuyển về ở chung với Gin, anh chưa thể nào đụng vào cô dù chỉ một lần.

Lúc nào anh đang có ý định là cô lại gạt phắt ra, tình bơ phớt: "Chán anh chưa khỏi thì đừng có hành động mạnh."

"Anh sẽ nhẹ nhàng mà..." Anh thở dài, trông có vẻ tội nghiệp lắm.

"Anh mà biết nhẹ nhàng trong chuyện này à?" Cô đỏ mặt phớt bác, rồi đắp chăn nhắm mắt, quay lưng về phía anh một cách rất chi là vô tình, khiến anh chỉ còn nước chung hừng nằm xuống, ôm cô, bật chế độ kiểm chế cao nhất và cố gắng ngủ cho qua đêm dài thôi...

Cũng chính vì chuyện đó mà Gin tập đi lại, vận động vô cùng hăng say, đi khám định kỳ cũng rất đúng ngày. Anh thậm chí còn không cần Bảo Anh đỡ khi đi xuống cầu thang.

"Anh muốn tự tập đi." Nghe giọng anh có vẻ rất quyết tâm.

Bảo Anh chỉ biết im lặng gật đầu đồng ý. Anh đã quyết định rồi thì không thể nào thay đổi được, nên cô cũng không muốn kì kèo thêm cho một người.

Cứ như thế sau tám tuần kể từ khi bị gãy xương, Gin đã có thể tháo bột và đi lại gần như là bình thường.

Bảo Anh dạo gần đây phải lo đi học thêm ở mấy trung tâm luyện thi đại học nên thường xuyên phải về trễ. Còn Gin thì do bận bịu với một dự án mới nên chỉ có thể nhờ Kuro đi đón cô giúp mình.

Ngày nào cô tan lớp học cũng là vào lúc tám giờ rưỡi tối. Về nhà tắm rửa ăn cơm rồi lại chui lên phòng học bài luôn, chẳng có thời gian để mà gặp Gin.

Còn Gin thì lúc nào xong việc cũng đã quá nửa đêm, về phòng đã thấy Bảo Anh tắt đèn leo lên giường ngáy ngủ ngon lành.

Có lần, sau khi về phòng như mọi ngày, anh bước tới phòng học của cô, đây là một căn phòng nhỏ được anh xây chung trong phòng ngủ của hai người để cho cô tiện việc đi lại, và mở cửa ra. Quả nhiên là chưa xếp sách vở xong mà...! Chắc do cô năng buồn ngủ quá.

Bài vở của cô càng ngày càng nhiều, đồng nghĩa với việc phải thức khuya và tăng sức học lên. Dù sao thì... hồi trước khi sắp thi đại học thì anh cũng như thế này thôi, nên anh hiểu rõ nỗi khổ của cô lắm!

Gin đi vào trong, xếp gọn gàng lại giúp cho bà xã của mình. Trong khi đang loay hoay thì lại thấy tờ giấy đăng ký nguyện vọng không biết vô tình hay cố ý mà đập vào mắt anh.

Anh cầm lên và cẩn thận đọc từng chữ một.

À... thì ra cô thích làm giáo viên mầm non. Có vẻ hơi đi ngược lại với cái tính khí của cô nhỉ...? Nhưng mà chọn nghề này cũng rất đúng đắn, vì dù sao, cô cũng rất yêu thương trẻ con mà!

Gin kẹp tờ giấy vào trong bìa cứng, rồi bỏ vào cặp cho cô một cách ngay ngắn. Đầu vào đấy xong xuôi, anh mới chịu tắt đèn và bước ra ngoài.

Vừa đóng cửa và quay người lại, anh đã thấy cô ngồi dậy, dụi dụi mắt và mơ màng nhìn anh.

"Sao vậy?" Gin đi đến kế bên và hỏi.

"Quay qua không thấy anh..." Bảo Anh ngáp một hơi dài "Cứ tưởng anh vẫn chưa làm việc xong..."

"Ngaoan, ngủ thôi." Anh xoa đầu hôn trán cô, rồi leo lên giường.

"Ừm..." Cô nằm xuống, vùi đầu vào lồng ngực của anh, vòng tay qua ôm lấy anh, đôi mắt nặng trĩu nhắm lại.

Gin nằm vuốt tóc cô, nghe tiếng thở của cô vang lên đều đều trong không gian thanh vắng, cảm thấy vô cùng yên bình.

Nằm ngủ với bà xã đúng là hạnh phúc nhất mà!!

Xả quần bận bịu làm sao thì cũng đến chủ nhật. Vì là chủ nhật nên Bảo Anh được nghỉ xả hơi ở nhà một ngày, nhưng còn Gin thì phải đến công ty giải quyết một số chuyện.

"Ông xã!!!!" Chẳng biết từ bao giờ mà cô nàng đã có thể gọi Gin như thế một cách rất bình thường, khiến anh lần nào đang làm việc, nghe điện thoại của cô cũng cảm thấy cuộc đời nở hoa.

Mà sao giọng cô hôm nay nghe gấp rút quá vậy?

"Anh nghe đây. Bây giờ anh đang về, có chuyện gì sao?" Gin đang lái xe trên đường, thấy cô im lặng lâu quá thì lại lên tiếng hỏi.

"Em bị chảy máu..." Bảo Anh cắn cắn môi, đau khổ nói.

"Cái gì?" Gin hét lên một tiếng, vang dội hết cả không gian của chiếc xe "Em bị làm sao? Sao lại chảy máu rồi?"

"Không phải..." Bảo Anh nhắm tịt mắt lại, nghiến răng rồi lại cắn môi tiếp, mãi một lúc mới nói ra "Là mùa dâu ghê thăm em"

"À... Làm anh hết hồn." Gin thở phào nhẹ nhõm "Mấy hôm vừa rồi anh thấy em đau bụng, nên đã nhờ mấy cô hầu đi siêu thị mua cho em rồi."

Bảo Anh cảm kích anh đến mức cạn lời không còn biết nói gì nữa.

Ông xã của cô đúng là số một mà ~~~ Nhất định sau này phải thưởng cho anh thật hậu hĩnh.

Bởi vì Bảo Anh đang bị bà đi ghé thăm, nên suy ra trong vòng năm ngày tới, Gin cũng không thể nào chạm vào cô được.

Mà từ lúc anh đi lại bình thường đến nay cũng chưa chạm vào cô lần nào...

Nghĩ tới thôi là cả người lại nóng lên hết rồi.

Nhưng mà lại phải bắt buộc bật chế độ kiểm chế lên. Đúng là chết tiệt thật mà!!

Gin chẳng biết mình đã bật cái chế độ đó lên bao lâu, chỉ biết rằng, sức chịu đựng của mình đã sắp đạt đến giới hạn rồi.

Hôm nay là thứ bảy, ngày 17 tháng 12, chỉ còn khoảng mấy tuần lễ nữa là đến kì thi Senta* rồi. Bảo Anh dạo này lại tăng cường độ học tập lên, ngày nào cũng học đến khuya lác khuya ơ, coi bộ là cô đang rất quyết tâm đấy! Tính cô thì thích tự lập, nên chắc chắn cô đang suy nghĩ rằng, phải đậu đại học, sau này tốt nghiệp kiếm tiền để không dựa dẫm vào Gin đấy mà.

Anh không can dự vào, cứ việc để cô đi theo con đường mà mình chọn. Vì chỉ cần điều gì mà cô yêu thích và mong muốn làm, thì anh sẽ luôn ủng hộ cô.

Bây giờ là mười một giờ rưỡi đêm.

Gin đang đứng tìm sách tài liệu tra cứu, thì đột nhiên lại bị đôi tay của ai đó vươn tới và ôm ngang hông mình từ phía sau lưng.

"Học xong rồi đấy à?" Gin không cần quay lại cũng biết là ai, nên vẫn tiếp tục đứng đọc sách và lên tiếng "Khuya rồi, em đi ngủ đi."

"Ừm... mấy bữa nay không gặp anh, nên tự nhiên muốn đến đây." Bảo Anh lắc lư nhẹ thân người của mình, giọng điệu vô cùng thoải mái.

Gin gấp quyển sách đang đọc lại, từ tốn xếp lên giá thật cẩn thận, rồi quay người ra sau đối diện với cô.

"Biết nhớ anh rồi à?"

"Gi chứ? Ai thêm nhớ anh đâu." Cô vẫn cứng đầu như mọi khi.

"Vậy đến đây làm gì?" Anh làm bộ chuyển giọng lạnh lùng hỏi cô, trong lòng thì đang phấn khởi chờ xem cô sẽ nói gì.

Bảo Anh tưởng Gin đang giận, nên vội vã cúi đầu xuống, lo lắng và bối rối: "T... tại muốn gặp anh thôi..."

À há, vẫn cứng mồm không chịu nói nhớ à!?

"Đi ngủ đi, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe đấy." Anh lần này không thêm ngoảnh gì đến cô, bỏ đi luôn một nước về bàn làm việc của mình.

Bảo Anh thấy thế, liền vội vã bước nhanh theo Gin, cuối cùng đi đến kế bên anh, xoay ghế của anh về phía mình.

Gin đang ngồi không hiểu mô tê gì, thì cô đã cúi xuống và hôn anh thật sâu.

"Em tới đây tại em nhớ anh, mà anh lại đuổi em..." Giọng cô nghe buồn buồn.

Còn Gin thì từ lúc bị cô hôn, chế độ kiểm chế đã hoàn toàn bị đập tắt. Anh ôm lấy cô, đặt cô ngồi lên người anh và trả lại cho cô bằng một nụ hôn còn sâu đậm hơn lúc này.

"Tại bà xã cứng đầu quá, không chịu nói nhớ anh làm gì?" Hơi thở ấm nóng của anh phả vào tai cô, mùi hương của anh quán quít nơi cánh mũi của cô khiến tim cô đập mạnh. Anh hôn lên cổ cô, đôi tay nhanh chóng cời nút áo của cô ra.

"Ồ đây... luôn sao...? Bảo Anh ôm lấy cổ Gin, hơi thở đứt quãng.

"Em nghĩ anh còn chịu đựng nổi để đi về phòng ngủ à?" Tay anh đặt lên khuôn ngực của cô, miệng anh cắn nhẹ vào da thịt mềm mại của cô, khiến cô không chịu nổi bèn phải kêu lên vài tiếng, vang vọng khắp thư phòng. Tay cô di chuyển xuống, từ từ cởi áo của anh ra. Mỗi lần cô đụng chạm vào những tác da của anh đều như có mối lửa khiến cho anh phát điên lên.

Anh bế cô đứng lên, đẩy cô dựa vào cửa kính.

"Ồng xã..." Miệng cô nóng như lửa, gọi anh "E... em lại..."

"Lại muốn?" Anh khẽ mỉm cười, đưa đôi môi của mình lướt đi khắp cơ thể của cô "Bây giờ?"

"Ừm... bây giờ..." Cô nhắm mắt lại, trả lời anh trong trạng thái mơ hồ không kiểm soát nổi.

Ân ái triền miên kéo dài đến gần ba giờ sáng, hết đi từ thư phòng rồi lại lên đến phòng ngủ, khiến cho Bảo Anh không tài nào ngủ được.

"Cái đồ trời đánh nhà anh! Vẫn còn muốn nữa sao?" Cô nhìn vào mắt Gin, vẫn còn thấy lóe lên tia dục vọng nên tức quá bèn đánh vào vai anh một cái.

"Là em nói muốn trước mà?" Gin cười cười đáp lại cô "Với lại lâu quá rồi em mới cho anh đụng vào người em còn gì. Sáng ra đầu phải đi học đi làm đâu, có thể ngủ thoải mái mà."

"Aiz!! Em mệt muốn chết rồi đây nè... A ~~~ đừng..."

"Ngoan, thêm lần nữa rồi ngủ nhé..." Anh cắn vào vành vai cô một cái, lại tiếp tục đẩy vào trong người cô "Bà xã..."

"Còn... bao nhiêu... cái... "lần nữa" đây... hả?" Cô cắn môi mình, ngăn không cho mấy âm thanh vô thức phát ra, nhưng càng lúc anh lại càng đẩy nhanh tốc độ lên khiến cô không thể chịu đựng nổi.

"Nốt lần này thôi mà!" Anh hôn cô, rồi nói với cái chất giọng đầy quyến rũ.

Cái tên cầm thú này, sáng dậy cô nhất định phải cho anh một trận mới được.

Mà không biết có còn sức lực đánh anh không đây nữa...?

"Con mẹ nó nhà anh!! Làm thì làm cho hoàng chứ!? Đừng... giữa chừng... ai mà chịu được hả??"

Bóp!

Gin lại bị bà xã vĩ đại đấm một phát đau điếng vài lưng.

Không dừng lại cũng bị đánh, dừng lại cũng bị đánh. Sao mà số của anh nó khổ thế không biết...?!

Chú thích: Senta Shiken: Mỉm chế quay lại chương 12 của phần "Tìm lại ký ức" để đọc thêm chi tiết về kì thi này nhé!! =)))
Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Fujitaka Ryoma

Năm giờ rưỡi sáng, cả không gian trở về sự tĩnh lặng.

Bảo Anh lại mơ thấy cô bị lạc giữa bóng tối mênh mông không lối thoát. Lại nữa sao? Chuyện khủng khiếp này lại xảy đến với cô nữa sao...?

Cô thấy tất cả mọi người đang dần dần lìa xa cô ra, và cô thấy Gin đang dần dần biến mất ngay trước mắt cô, trên mặt anh hiện rõ sự lạnh lùng vô cảm, máu từ ngực anh chảy ra đỏ thẫm.

Không thể được!

Ba, mẹ, đừng bỏ con...

Shinakawa Gin... đừng bỏ em...!

Tối quá, em rất sợ! Thật sự rất sợ, sợ lắm!

Không có ai ở đây cả. Tại sao? Người chết đáng ra là em, tại sao Sakura lại chết thay em? Tại sao anh lại cố sát chỉ vì em?

"Không... đừng... Em mới là kẻ phải chết... Không, Gin, đừng mà..."

Gin bị đánh thức bởi những tiếng kêu gào của Bảo Anh. Nước mắt cô đầm đìa, cô liên tục gọi tên anh, liên tục nói rằng cô phải chết, liên tục cầu xin...

"Chiaki, tỉnh dậy đi!" Gin cố sức lay vai Bảo Anh thật mạnh. Tim anh quặn đau lên khi thấy cô như thế này. Những cơn ác mộng vẫn luôn dai dẳng đeo bám lấy cô, vĩnh viễn sẽ không bao giờ buông tha cô.

"Gin!!! Không được!! Gin!!!" Bảo Anh mở to mắt ra, thở dốc liên tục, mồ hôi lạnh túa ra vì sợ. Cô liên tục giãy giụa không ngừng khiến cho Gin càng lúc càng đau lòng gấp bội.

"Anh ở đây, anh đây! Không sao rồi..." Anh nắm lấy tay cô, ôm chặt cô vào lòng "Là anh sai... là anh phải để em chịu đựng như thế này! Là anh..."

"Em phải là người chết, chứ không phải Sakura... không phải anh..." Đường như cô vẫn chưa thoát ra được giấc mơ, thân người cô mềm nhũn, miệng liên tục lắp bắp trong vô thức.

"Em không sai gì hết." Anh điên tiết gào ầm lên, vang vọng khắp cả gian phòng ngủ "Em chưa từng sai bất cứ điều gì hết..."

Bảo Anh bị đánh thức bởi giọng điệu đau lòng của Gin, gạt mình vòng tay ôm lấy anh. Ác mộng... thì ra chỉ là ác mộng thôi! Một cơn ác mộng khủng khiếp như một con quái thú, luôn luôn chờ đợi để có thể nuốt chửng cô bất cứ lúc nào.

Nhưng Gin luôn luôn là người kéo cô ra khỏi miệng con quái thú ấy kịp thời.

"Em xin—

Lời xin lỗi Bảo Anh còn chưa kịp nói ra, Gin đã ngay lập tức ấn môi mình vào môi cô thật chặt. Lời xin lỗi này, anh thật sự không muốn nghe thấy thêm bất cứ lần nào nữa. Cô vốn dĩ là người bị hại, là người bị tổn thương nhiều nhất, nhưng cô vẫn cứ luôn miệng xin lỗi.

Anh không thể chịu đựng nổi!

Lưỡi anh cạy răng của cô ra, tiến sâu vào trong, mạnh mẽ quấn chặt lấy lưỡi cô, điên cuồng mút lấy đôi môi của cô khiến cho nó nhanh chóng sưng tấy lên. Anh hôn cô đến mức dường như rút cạn cả sinh lực của cô, chặn mất cả đường thở của cô.

Anh tách môi mình ra mấy giây để cho cô điều hòa lại nhịp thở, rồi lại hôn cô tiếp tục.

"Anh sao thế...? Shina—

"Gọi tên anh." Gin buông Bảo Anh ra, thở dài và thủ thỉ nói. Hơi thở của anh nóng đến mức tựa như một ngọn lửa đang bùng cháy mãnh liệt. Mùi hương của anh thoang thoảng giữa không gian ngập tràn sự nóng bỏng, khiến cô lại không thể kiềm chế được bản thân mình.

"Gọi tên anh đi, Chiaki." Gin một tay xoa nắn bộ ngực của cô, một tay trượt nhanh xuống, đưa ngón tay của mình vào bên trong người cô, khiến cả thân thể của cô run lên một cách không kiểm soát.

"G-Gin..." Bảo Anh cắn môi trả lời anh, hốc mắt của cô đỏ lên, đôi tay siết chặt lấy cổ anh, thân thể mềm mại uốn cong lên mỗi lần cảm nhận được sự di chuyển của ngón tay bên trong người mình "Em muốn ngủ..."

"Anh không cho phép em ngủ nữa." Gin mút đôi môi của cô thật mạnh, rồi di chuyển xuống cắn vào ngực cô "Anh phát điên lên mất."

Anh thật sự đã phát điên lên mất rồi! Nếu như cô ngủ nữa, lại gặp phải cơn ác mộng chết tiệt ấy nữa... anh không biết mình sẽ mất kiểm soát đến nhường nào.

Anh rút ngón tay của mình ra, tách hai chân của cô ra rồi dùng sức đi vào trong người cô.

"G... Gin!! Từ từ thôi anh..." Bảo Anh bị bất ngờ đến mức không kịp trở tay. Cô điên cuồng rên lên trong vô thức, hơi thở đứt quãng, mồ hôi đầm đìa khắp cả cơ thể "Em không chịu được."

"Anh yêu em..." Gin vừa đẩy nhanh tốc độ lên vừa gấp rút nói "Anh rất yêu em..."

Bảo Anh kẹp chặt hai chân mình vào hai bên hông của Gin, cơ thể không biết từ lúc nào đã tự động di chuyển một cách vô thức. Cô biết anh đang vì chuyện cô gặp ác mộng mà mất đi kiểm soát, cho nên cô không muốn lên tiếng can ngăn anh lại. Nếu đây là một cách giải tỏa sự đau lòng của anh, thì cô sẽ để anh tiếp tục...

Anh lật người cô lại, đôi mắt đại diện vì cơn say của ái tình. Mông của cô đang tự động di chuyển, lưng trần dẫm mồ hôi dưới ánh nắng buổi sớm đập vào nhãn tràng của anh, mái tóc nâu của cô đang được cô dùng tay vuốt gọn qua một bên. Khung cảnh này, càng lúc càng làm cho anh càng cứng hết cả người lên.

"Ngoan... Giờ này người hầu trong nhà đã dậy rồi..." Anh đưa tay vuốt từ hông của cô, đi từ từ lên, vòng qua bộ ngực của cô "Rên khẽ một chút..."

"E... em biết nhưng mà..." Cô ấn tay lên thành giường, nói trong hơi thở đứt quãng "Với cái tốc độ này của anh... làm sao mà..."

"Hửm? Em muốn nhanh hơn nữa sao?" Anh cúi xuống cắn vào vành tai của cô. Con đau ập đến, tựa như một luồng điện chạy dọc cơ thể cô, khiến cô không chịu được mà la to lên một tiếng.

"Không phải mà!!" Cô vô vọng cự lại "Au... Anh làm em đau sức chết mất thôi..."

"Làm đến khi nào em mệt là đi thôi." Gin mạnh bạo nắm chặt lấy hai tay Bảo Anh, lại lật người cô qua, cười một nụ cười nửa miệng khiến cô ngất ngây đến tận mây xanh. Anh vuốt tay qua chiếc bàn để đèn ngủ, lấy từ trong hộp BCS ra thêm một cái nữa và dùng răng giữ lấy "Cái thứ sáu...! Bà xã, nếu em còn mệt, thì mình làm tình tiếp nhé...?"

Bảo Anh bị cái hành động này của Gin làm cho mê hoặc hết cả tâm trí. Trong đầu cô đang gào thét điên cuồng rằng: "*LÀM!! Làm ngay và luôn!!*" nhưng chỉ biết mở to mắt ra nhìn anh trần trối. Đến phút cuối cùng, lời nói phát ra lại là...

"Dù... dù sao hôm nay cũng là chủ nhật."

"Anh biết em đang nghĩ gì." Gin đột ngột dừng hết mọi động tác lại, vỗ vào mông cô một cái, rồi cúi sát vào tai cô mà nói "Bà xã của anh... lên giường thì lại hư như thế này sao hà...? Nhưng mà anh thích..."

"Aizz!! Xấu hổ chết đi được!!!" Bảo Anh dầm thềm thụp vào ngực Gin, la toáng lên. Nói cô hư còn đánh vào mông của cô nữa chứ!! Anh có còn là người không?

Thứ năm, ngày 22 tháng 12.

Sumire học tốc chạy như bay giữa sân trường vắng tanh. Thôi chết rồi!! Trẻ học mất rồi!! Cái đồng hồ báo thức chết tiệt của cô, cô nhất định phải đi mua cái mới thôi...! Hôm nay nó không kêu tiếng nào làm cô dậy trễ, đúng là điên thật mà!!!

Gió đầu đông thổi qua khiến Sumire run lên vì lạnh. May mà cô vào trễ chỉ có khoảng hai, ba phút nên thầy giám thị mới cho tha cho, không thì thời tiết khắc nghiệt này cô nàng đã phải chạy vòng quanh sân thể thao mất rồi.

Thay giày xong, cô lại háp tấp chạy marathon về phía cầu thang. Chứa ơi phòng học nằm ở tận lầu ba, với cái tốc độ hiện tại, nếu cô mà lên đến nơi thì chắc xỉu ngay tại chỗ vì đuối sức luôn quá! Nhưng mà không còn cách nào khác, phải nhanh lên thôi...

Chạy đến chiếu nghỉ giữa lầu một và lầu hai, cô nàng bắt đầu thở hồng hộc, mồ hôi vã ra như tắm, cộng thêm cái thời tiết hanh khô đầu đông của tháng 12 nên càng ra mồ hôi thì lại càng lạnh hơn.

"Ê, lờ lợt, trẻ hả?"

Đang chuẩn bị chạy lên tiếp, thì một giọng nói quen thuộc cất lên từ phía sau lưng khiến Sumire gạt mình quay phắt người lại. Biết ngay là cái tên Ryoma dở người mà! Hắn ta đi trễ mà vẫn có thể ung dung tự tại được sao? Chẳng biết sợ là gì à?

Thấy Sumire không trả lời mà chỉ đứng thờ đờ nhìn mình, Ryoma bắt cần nhún vai một cái rồi lại tiếp tục đi từ từ lên cầu thang.

"K... khoan..." Cô nàng bấy giờ thấy anh chàng đi lên trước rồi mới thều thảo cất tiếng "Đợi tôi..."

Cuối cùng, do nói không nổi nữa, nên Sumire chỉ có thể đưa tay lên phía trước ngoắc ngoắc vài cái ra dấu hiệu. Ryoma hút hết hộp sữa, vẫn bình thản quay lưng nhìn chăm chăm vào cô, không nói tiếng nào.

Im lặng kéo dài được một phút, đột nhiên, Ryoma phóng xuống đến gần Sumire, nắm bàn tay đang đưa ra của cô và kéo cô đi lên cầu thang.

"Ê! Khoan! Đi từ từ thôi." Sumire phát hoảng, một phần vì mệt, một phần vì bị cậu ta nắm tay một cách bất đắc kỳ từ. Trời đất ơi cái tình thế này thật sự không ổn chút nào hết! Mà sao cậu ta chạy nhanh quá vậy? Điều này chắc lên đến lớp là cô bị nỗ tìm đến chết mất!

"Đã đi rồi rồi còn đòi đi từ từ?" Ryoma không quay đầu lại, vẫn giữ nguyên tốc độ và dừng dừng nói "Cô xem ra còn gan lớn hơn cả tôi đấy."

Sumire bị phản lại cho một vô thì im thin thít, chẳng nói thêm được gì, đành để cho Ryoma nắm lấy tay mình mà chạy như bay lên các bậc thang.

Trong đầu có một lần nữa lại gào thét, cái tình huống quái gở này thật sự chẳng ổn chút nào!!!

Cũng may là lên đến lớp vừa vặn chỉ bị trễ có năm phút nên cả hai không bị khiển trách gì nhiều.

"Hiếm khi thấy cậu đi trễ như?" Bảo Anh nhìn Sumire mệt mỏi ngồi xuống, thì thầm hỏi.

"Đồng hồ báo thức của tôi bị hư." Sumire bóp bóp vai của mình, vờn người thư giãn gần cổt "Ôi trời ơi mệt chết mất."

Giờ học trôi qua trong sự căng thẳng. Bởi vì vào những quãng thời gian này việc học chính là trên hết, nên tất cả mọi người đều vô cùng tập trung. Sắp tới có kỳ thi cuối học kỳ, rồi sang giữa tháng 1 là đến kỳ thi Senta... Ai nói học sinh không bận chứ? Bận đến tối mắt tối mũi đây này!

"Này này!! Chú nhật tại mình qua nhà Chii – chan học nhóm nhé!?" Vào giờ nghỉ trưa, trong khi đang ăn cơm thì Ayane lại đột ngột đưa ra đề nghị khiến cho Bảo Anh suýt nữa đã chết vì mắc nghẹn.

"A... à... dạo này tớ chuyển nhà rồi nên hơi xa..." Cô nàng cố gắng đưa ra vài ba cái lý do nào đó để ngăn cản "Sợ sẽ bất tiện cho các cậu trong việc đi lại..."

Trời ơi cô và Gin đang sống chung cơ mà!! Nếu như để mọi người về thì xấu hổ chết mất thôi..

"Cũng được!" Gin buông đĩa, xanh rờn phản dame Bảo Anh khiến cô toàn thân cứng ngắc như cục băng "Dù sao chủ nhật ở nhà cũng không có gì làm, em nhỉ?"

Mọi người nghe Gin nói thì chớp mắt mấy cái liền vì chưa hiểu được sự tình.

Khi Sumire lên tiếng hỏi, Gin lại vui vẻ mà trả lời: "Bọn tớ sắp đính hôn, ở chung là chuyện thường mà."

Rắc! Rắc!

Bảo Anh có cảm giác như cả cơ thể của mình đang vỡ tan tành sau câu nói của Gin. Cô phải đảo mắt trốn gấp thôi!!!

Sau ba giây, không khí im lặng đã hoàn toàn bao trùm xung quanh nhóm bạn.

Và sau ba giây nữa, mọi người lại đồng loạt hét lên: "WTF??"

Ryoma ngồi ở gần đó nghe thấy vậy, im lặng không nói gì, chỉ âm thầm dùng lực mà bẻ gãy cây bút chì mình đang cầm, mặt mày tối đen.

"Thiệp mời đâu!! Thiệp mời!!" Sumire phấn khích gào ầm cả lên "Định tổ chức ở đâu? Khi nào? Sáng hay chiều? Máy gì? Hà hà??"

Đổi mặt với cái cơn bão câu hỏi của Sumire, Gin vẫn bình tĩnh mỉm cười trả lời hết: "Tốt nghiệp xong sẽ tổ chức, địa điểm thì chắc ngay tại nhà của bọn tớ luôn. Đợi khi nào thiết kế xong thiệp mời, sẽ đưa hết cho mọi người."

"Yes!!" Ayane đỏ mặt quẩn quáo hết cả người "Bữa đó tớ sẽ ăn mặc thật đẹp!!"

"Chúc mừng hai người nhé." Akiko dịu dàng cười tươi "Sau bao nhiêu gian khó thì đã được về bên nhau rồi."

Bảo Anh tính đứng dậy chuẩn bị chỗ khác, thì Gin lại nhanh chóng đưa tay ra kéo cô ngồi xuống, ánh mắt vẫn rạng rỡ nhìn Akiko mà nói: "Cảm ơn cậu."

"Bữa đó nhớ mời nhiều nhiều anh đẹp trai đến đó, em cũng muốn cưới một người giống như anh." Yuri thật sự muốn chúc mừng hai người, nhưng chẳng hiểu sao lại thốt lên như vậy khiến cả đám cười bò và tán thành vô điều kiện.

Ryoma đúng lúc ấy cũng đứng dậy đi sang đám bạn, cố gắng dồn nén bình thản hỏi một câu: "Tôi có thể học nhóm chung không?"

"À... ừ! Được mà..." Bảo Anh ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt ánh lên ý cười và trả lời. Ánh nhìn ấy của cô, khiến cho Ryoma vừa cảm thấy rất vui, nhưng đồng thời cũng cảm thấy đau lòng khôn tả.

Cô ấy sắp đính hôn rồi.

Sẽ chẳng còn cơ hội nào... để có thể kéo cô ấy về tay mình nữa.

Chẳng còn nữa rồi!

Chủ nhật.

Sumire lại – trễ - giờ! Cô vẫn chưa mua đồng hồ báo thức mới nên đã ngủ lơ mơ ở bên xe buýt với đám bạn nữ. Cô nàng đúng là có số nợ mà... Đà này thì đành phải gọi điện nói họ đi trước, còn mình thì sẽ đến sau.

Tiết trời đầu đông đúng là lạnh kinh khủng!

Sumire đã tới bến xe buýt, nhưng cô lại quên đem theo khăn choàng cổ do gấp gáp quá.

Định gọi điện thoại cho mẹ đem ra, nhưng suy đi tính lại thế nào, cô lại thôi không muốn gọi nữa.

Xe buýt từ xa đang chạy tới. Đúng lúc Sumire định đưa tay lên ngoắc xe, thì một bóng lưng đột ngột đứng chắn trước mặt cô, còn đưa tay lên vẫy vẫy tình bơ.

Là cái tên Ryoma đó! Tại sao lần nào chạm mặt cậu ta cũng trong mấy cái tình huống oái oăm vậy chứ?

"Ê, kẻo loét! Không định lên xe hả?" Ryoma đã lên xe, thấy cô nàng Sumire kia vẫn chưa chịu đi chuyển thì liền gọi cô khiến cô giật bắn cả người.

"Có! Có chứ!" Sumire vội vã leo lên, quẹt thẻ tính tiền xe buýt rồi đi xuống kiểm chỗ ngồi.

Xe bắt đầu lăn bánh. Cả Ryoma và Sumire đều ngồi ở hàng cuối cùng, nhưng mỗi người lại ngồi cách xa nhau và chẳng ai thêm nói chuyện với ai.

Đoạn đường đến nhà của Bảo Anh còn khá xa, nên Sumire tranh thủ cắm tai phone để nghe nhạc và ngủ một chút. Đúng lúc cô thiu thiu nhắm mắt, thì lại thấy xe dừng và thêm một đợt khách khá đông nữa bước lên xe.

Mà thôi, cô chẳng quan tâm nữa!

Đang yên đang lành say sưa ngủ, thì đột nhiên xe đi ngang qua một cái gò giảm tốc, khiến xe bị xóc mạnh lên, Sumire cũng vì thế mà mơ màng tỉnh giấc.

Đã đi qua mấy trạm rồi nhì...? Tới trạm dừng chưa? Vừa dụi mắt, cô nàng vừa nghĩ và ngồi thẳng người lên. Đúng lúc thuận mắt quay sang nhìn qua không gian trong xe thì lại thấy cái tên Ryoma đang ngồi sát bên mình.

"C... cái quái gì...? Không phải là cậu đang ngồi ở bên kia hay sao?" Cô đỏ mặt lấp bắp hỏi.

"Tch-! Phiền phức quá đi." Ryoma tặc lưỡi một cái và hờ hững lên tiếng "Tôi vừa cứu cô thêm một mạng nữa đấy, biết chưa?"

"Cứu cái gì?" Sumire nghech mặt ra không hiểu, hai tay tháo tai phone ra và cắt vào túi xách.

"Lúc nãy có thằng cha kia lên ngồi kế cô rồi sờ đùi của cô đấy. May mà tôi xoay sở kịp." Ryoma thẳng thắn kể lại mọi việc cho cô nàng đại ngốc này nghe "Đi xe buýt thì đừng có mặc váy, dạo này biến thái nhiều lắm."

"Sao cậu biết rõ dữ vậy? Không phải là nằm trong số mấy bọn biến thái đó chứ?" Sumire khoanh tay, nhướn mày hỏi lại.

"Ê! Tôi vừa cứu cô đấy nhé? Ắn nói đáng hoàng chút coi." Ryoma nổi dóa, cũng khoanh tay trợn mắt nhìn cô nàng.

"Rồi rồi! Cảm ơn cậu, được chưa hả?" Sumire xua xua tay, giọng nói đã có phần nhẹ nhàng đi.

"Thái độ kiểu gì thế?" Ryoma nhướn nhướn lông mày, cánh tay rắn chắc đưa lên, bàn tay với những ngón tay thon dài áp vào cửa kính, vô tình tạo ra gong kiềng chặn đường Sumire lại "Cô có biết trên thế giới này người được tôi cứu thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay thôi không?"

"C... cái gì hả?" Sumire đỏ mặt đẩy đẩy cậu ta ra "Sao cậu cứ thích làm quá mọi chuyện lên thế?"

"Tôi làm quá hồi nào?" Ryoma rút tay về, ngồi nhích ra xa một chút và thản nhiên nói "Thậm chí tôi tuyên bố cho cô biết, ở đất nước Nhật Bản này, cô là người thứ hai được tôi cứu mạng đấy nhé."

"Ồ vinh hạnh quá ta?" Sumire bật cười một tiếng "Thế thì cái người đầu tiên là ai mà có được sự cứu rỗi của cậu trước cả tôi vậy?"

"Miyamoto Chiaki." Ánh mắt của Ryoma thoáng chốc lóe lên vài tia đau lòng, trả lời cô không do dự. Sumire trong một thoáng có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh chóng trở về trạng thái bình thường. Đúng rồi... Ryoma đang yêu Chiaki cơ mà?!

Nếu vậy, biết tin Chiaki sắp đính hôn, thì cậu ta sẽ... à không, đang nghĩ gì?

Ánh mắt, thái độ của cậu ta, ngoài mặt thì có vẻ ngang tàng ương bướng, nhưng thực chất lại vô cùng khó hiểu và thậm chí là bí ẩn. Có đôi lúc cậu ta bỏ học giữa giờ để chạy đi đâu đó, mặc dù biết là sẽ bị kỷ luật, nhưng cậu ta vẫn cứ luôn trốn học.

Giờ Sumire suy nghĩ lại thì thấy có rất nhiều điều kỳ lạ.

Điểm số của cậu ta thì cao một cách bất bình thường mặc dù luôn luôn trốn học và hầu như không bao giờ chịu nghe giảng. Hầu hết sáng nào cậu ta cũng dậy trễ và ngủ trong giờ học. Ban đầu cô còn tưởng cậu ta lười, nhưng cậu ta chỉ ngủ vào năm tiết học buổi sáng, còn giờ học buổi chiều, nếu như không trốn học, thì vẫn ngồi nghe giảng với cái gương mặt chán chường không quan tâm cho đến khi tan học, thậm chí còn ghi bài khá đầy đủ vào các giờ học mà cậu ta chịu thức để nghe.

Đó giờ vốn dĩ Sumire cứ tưởng chỉ có mình Gin là thần bí, nhưng không ngờ, tên đạo hoa Ryoma này cũng bí ẩn không kém cạnh.

Rất cuộc thì, sau một hồi cãi nhau ầm toí trên xe buýt, cả hai đã đến được nhà của Gin và Bảo Anh.

"Ôi trời ời!!! Cái lâu đài kiểu Ý sáng chói này ở đâu ra vậy nè?" Sumire vừa đi trong khuôn viên của nhà vừa trầm trồ khen ngợi. Khu vườn này rộng đến mức nào nhì? Những hàng bông hoa hồng đỏ trái dài ngút tầm mắt, uốn lượn vòng quanh căn nhà, dài phun nước thiên thần nhìn vô cùng nguy nga, được đặt ngay tại sân chính. Bước lên thêm vài bậc thang nữa lại gặp một đường đi nhỏ trồng hai bên là hoa cẩm tú cầu, lại bước lên tiếp gần mười bậc thang nữa thì cửa chính mới hiện ra.

"Là do giám đốc đầu tư Shinakawa Gin một tay vùng tiền xây dựng cho cô vợ thân yêu của mình mà, không sáng chói làm sao được?" Ryoma cười nửa miệng, cổ tình nói to cho Sumire nghe thấy.

"C... cái gì cơ? Cậu nói Shinakawa..."

"Cô nghe rồi đấy. Không tin thì đi mà hỏi cậu ta."

Và cuộc trò chuyện đến đây là kết thúc.

"Là khách của cậu chủ và cô chủ." Một cô hầu nói với một cô hầu khác khi cả hai được dẫn vào trong nhà.

"Mời hai vị đi lối này." Sau khi bàn bạc, cuối cùng thì cô hầu này giờ dẫn Sumire và Ryoma đi từ ngoài cổng rào vào đây đã tắt tà chạy đi làm công việc khác, còn cô hầu thứ hai thì chịu trách nhiệm dẫn khách lên thư phòng.

Sumire vừa đi vừa quan sát không gian xung quanh. Kiến trúc hoàn toàn làm theo phong cách Ý, nhìn thật là sang trọng! Những bức tượng được để ở khắp nơi, càng làm tăng thêm không khí quý tộc. Đi lên lầu một, đập vào mắt của Sumire khi đang băng qua hành lang là một không gian mở để ngồi hóng mát và thư giãn. Cô nàng chạy lại vịn tay lên lan can làm từ đá cẩm thạch, ngắm nhìn khu vườn đẹp đến mê hồn ở phía dưới.

Đây toàn bộ là do Gin bỏ tiền ra xây nên chỉ vì Chiaki thôi sao? Thật sự là ghen tị quá đi mất!

"Có đi không đây?" Ryoma chán chường lên tiếng khi thấy Sumire đứng ngắm cảnh lâu quá "Cô mà lẹc thì tự chịu trách nhiệm đi nhé. Đừng có kêu gào nhờ tôi giúp đấy."

"Ai cần hả?" Sumire nổi khùng, đi tới đánh vào vai cậu ta một cái thật kêu "Tôi có lẹc thì đã có chủ nhà giúp đỡ rồi nhé! Không thèm đến người kiểu ngoa như cậu."

"Tốt! Thích sao thì tùy, tôi không quan tâm." Ryoma nhún vai một cái, rồi lại tiếp tục bước đi, bỏ lại Sumire đằng sau với gương mặt đang tức xì khói, nhưng cô nàng vẫn phải hấp tấp đi theo, cho đến khi nào ngang hàng với cậu ta thì thôi.

Nhưng đúng lúc ấy, cô lại vô tình phát hiện ra một thứ.

Do trong nhà có máy sưởi, nên Ryoma đã cởi áo khoác ra rồi, cậu ta còn đang mặc áo thun cổ tròn nên cô có thể lờ mờ nhìn thấy.

Ở phía dưới gáy của cậu ta, có một hình xăm

Nghe thì có vẻ bình thường, nhưng mà hình xăm này, cô đã từng thấy ở đâu đó rồi, mà cái cô đang thấy hình như chỉ là một phần của hình xăm mà thôi.

Ngày trước cô có nghe chú của mình làm bên cục cảnh sát nói, sau này nếu gặp tên nào có những hình xăm như trong số những tấm hình của chú thì phải tránh xa ra, bởi vì chúng là những tên cầm đầu những băng đảng vô cùng nguy hiểm và máu lạnh, có thể xuống tay với bất cứ người nào nếu lảng vảng gần chúng.

Trong đó có cả hình xăm của gia tộc Fujitaka.

Không thể nào...! Ryoma mặc dù thuộc dòng họ Fujitaka có máu mặt trên thương trường, và thậm chí là cả trong giới Yakuza*, nhưng chính cậu ta đã từng thừa nhận rằng cậu ta chỉ là một thằng nhóc có họ hàng xa với chủ tịch Fujitaka thôi mà!

Đừng có nói là.... chuyện cậu ta nói với cô là số người mà cậu ta cứu trên thế giới này chỉ đếm trên đầu ngón tay là thật đấy nhé?!

Fujitaka Ryoma... cậu làm tôi hơi sợ rồi đấy!

*Yakuza: Mafia Nhật Bản.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 11: 「Giông tố」 - Bán thân? Cô dám sao?

Buổi học nhóm diễn ra trong sự vui vẻ và nghiêm túc. Mọi người ai nấy đều rất chú tâm vào bài học, lâu lâu lại quay sang hỏi bài nhau. Gin thì do còn bận bịu với dự án nên đã sớm đi về phòng làm việc riêng của mình, còn dặn dò Bảo Anh rằng nếu có chỗ nào quá khó thì cứ qua hỏi anh.

Cả đám ngồi làm tiếng Anh xong thì lại qua đến bài tập toán. Ryoma nãy giờ tuyệt nhiên chẳng lên tiếng một câu, chỉ ngồi im lặng lấy vở ra ghi ghi chép chép, đã vậy còn đeo mắt kính trông vô cùng thư sinh!

"Ê nè, bài này cậu làm xong chưa?" Sumire ngồi kế bên anh, cắn bút mãi mới dám quay sang hỏi bài với thái độ dè chừng. Ryoma chẳng nói chẳng rằng, chỉ im lặng gật đầu một cái.

"Chỉ tôi với! Bài khó như quý vậy." Sumire đập cuốn vở của mình xuống trước mặt Ryoma với thái độ chán nản, dùng tay vuốt vuốt mái tóc xoăn lộn của mình. Anh không vội vàng, ghi thêm mấy dòng nữa rồi mới chịu liếc mắt qua cuốn vở của cô, hờ hững nhìn đề bài.

"Chỗ này, nhân vào, rồi sau đó sử dụng phương pháp x để giải là ra." Anh lấy bút chì khoanh tròn vào chỗ quan trọng, từ từ giảng giải "Phương pháp đó như thế này..."

Nói đoạn, anh lại lấy một tờ giấy nháp ghi hết ra, ghi đến đâu thì lại giảng đến đó, thái độ thì chẳng quan tâm gì, nhưng nói thì lại vô cùng dễ hiểu.

"Là vậy sao!?" Sumire tròn mắt, gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu bài, rồi lại liếc liếc con ngươi nầu nhật của mình qua vở bài tập của anh "Cậu làm đến đâu rồi?"

"Bài cuối rồi." Ryoma thu tay về, lại tiếp tục làm bài của mình và tinh bơ trà lòi "Mấy bài này dễ quá, chẳng bỏ dành riêng gì cả."

Cả đám con gái nghe thấy thế thì đều đơ hết cả người ra, chỉ biết nhìn nhau không nói một lời..

Một tên hay đi học muộn, trong lớp thì ngủ gật, cãi lời giáo viên, mà lại có thể giải một bài toán khó rồi còn bảo rằng nó chẳng bỏ dành riêng gì?

"Chánh vừa thôi ông!" Sumire hoàn hồn, đập vào vai Ryoma một phát rõ đau và nói lớn "Tôi mới kêu cậu chỉ có một bài thôi mà đã lên mặt rồi!"

Ryoma đen mặt, thiếu điều chỉ muốn quay qua dùng tay vật cái con nhò chết tiệt này xuống sàn cho thỏa cơn giận. Đồi này người dám đánh anh chỉ có con đường chết, con nhò lẻo lết này bộ thích đi du ngoạn Địa Ngục lắm rồi sao?

Người dám hét vào mặt anh chỉ có mỗi con nhò này, người dám đánh anh cũng chỉ có mỗi con nhò này. Chết tiệt thật chứ!

"Cố sao nói vậy." May thay, Ryoma đã có thể kiềm chế tất cả lửa giận trong lòng xuống và tiếp tục làm bài, giọng nói thì kìm nén để giữ bình tĩnh hết mức có thể.

Làm bài xong rồi, Ryoma không cất sách vở vội. Anh ngược lên, đưa đôi mắt nhìn về đối diện, nơi mà Bảo Anh đang ngồi làm bài vô cùng chăm chú.

Vẫn chỉ là đáng về bình dị, vẫn chỉ là đôi mắt chứa đầy sự mạnh mẽ, vẫn chỉ là cô... nhưng lúc này, mọi hi vọng để có được cô đã hoàn toàn bị dập tắt một cách không thương tiếc.

Cô gái này, nếu như cô bị anh dùng mọi thủ đoạn để giành lấy, thì thứ anh nhận về cũng chỉ là sự lạnh lùng của cô ấy.

Mà dần dần anh cũng nhận ra, chỉ cần cô ấy hạnh phúc, là anh cũng đã cảm thấy rất vui rồi.

Suy nghĩ của Ryoma bị gián đoạn khi cửa thư phòng được mở ra.

Gin bước vào trong, chậm rãi đi về hướng những kệ sách cao để kiểm tra liệu cần thiết. Mọi người vẫn điềm nhiên ngồi làm bài, duy chỉ có một mình Ryoma đang rành rỗi nên tranh thủ ngồi quan sát nhất cử nhất động của Gin.

"Gin, em thêm bánh pudding quá!" Bảo Anh vẫn chăm chú ghi ghi chép chép, cái miệng khi thấy Gin vào thì lại bắt đầu liu lo.

Anh chỉ biết phi cười, đi lại hôn tóc cô, dịu dàng trả lời: "Đề anh xuống nhà bếp lấy."

Cô gái này, càng ngày càng được anh chiều cho hư mất rồi!

"Sẵn tiện lấy em ly trà sữa trong tủ lạnh luôn nhé." Cô như một vị phụ nhân kiểu ngạo, chẳng thèm nhìn anh, trái lại còn sai vặt anh thêm nữa.

"Chẳng phải hôm trước em mới than mập hay sao?" Gin thờ dãi, xoa đầu cô.

Bà xã vĩ đại nghe thấy vậy chẳng những không phát hoảng, mà xanh ròn phấn cho một câu: "Sở thích không có sự tranh cãi!"

Gin đen mặt, vằn vù mấy đen đỏ đầu ra đột ngột kéo đến bu xung quanh người anh, ám khí vô cùng nặng nề: "Miyamoto Chiaki, cô hay lắm. Để xem tối nay tôi xử tội cô như thế nào."

Dám lấy slogan của anh, đúng là không thể dung túng cho cô vợ này quá lâu được mà!

Anh hùng hờ bước ra khỏi thư phòng, trả lại cho mọi người sự yên lặng. Bảo Anh thì vẫn tỉnh queo vờn vai, ngáp ngắn ngáp dài, trong khi cả đám đang nhìn cô với cặp mắt đúng cái kiểu là quan – ngại – sâu – sắc!!!

Ngồi được thêm một lúc thì cả đám đã làm xong bài tập và bắt đầu công cuộc đi thám thú thư phòng. Ba kệ sách cao ngất với đầy những cuốn sách được xếp ngay ngắn, phân theo chủ đề vô cùng gọn gàng. Trong phòng còn có ba cầu thang gỗ để tiện cho việc lấy những cuốn sách ở trên cao.

Bảo Anh ngồi bần chồn nãy giờ không yên, bởi vị bánh pudding của cô sao lâu tới quá, cả trà sữa nữa!! Gin, anh đang troll em có phải không hả?

Cô nàng hậm hực đi ra khỏi phòng, rồi rào bước hướng về phòng bếp mà đi. Shinakawa Gin, đừng có nói là anh ngồi dưới phòng bếp ăn hết bánh với uống hết trà sữa của em rồi đấy nhé!?

Băng qua hành lang, lúc định đi xuống cầu thang thì cô lại bị ai đó nắm tay kéo vào căn phòng gần đó với một lực rất mạnh.

"Sao bản mặt xụ xuống dữ thế bà xã?" Gin ấn Bảo Anh vào tường, nở một nụ cười đầy chất nguy hiểm và hỏi cô.

"Tại anh chưa đem đồ ăn lên cho người ta." Bảo Anh chẳng thèm tỏ vẻ xấu hổ, chỉ giằng dỗi đứng khoanh tay, phòng má trả lời anh.

"Thế bây giờ ăn nhé, chịu không?" Anh hôn lên đôi má đang đỏ hồng vì tiết trời lạnh đầu đông của cô, khàn giọng nói.

"Ban ngày ban mặt, lại giờ trò gì đây?" Cô khiêu khích nhìn anh, đôi tay quàng qua cổ anh, cười cười hỏi lại.

"Sáng nay em dậy sớm quá..." Anh lại hôn lên chóp mũi của cô "Anh chưa kịp ăn sáng mà đã biến đầu mắt dạng rồi."

"Bạn chúng ta đang ở ngoài kia, không có được manh— động." Cô lắc lư người mình, đôi mắt ngó ngang ngó dọc bằng quơ, thông thả nhả ra từng chữ một.

Gìn lại cười cái nụ cười đậm chất nguy hiểm kia: "Anh đâu có làm gì đâu."

Nói rồi, anh dịu dàng ấn môi mình vào môi cô, chậm rãi mà sát thật nhẹ. Cô ôm chặt anh hơn, đáp trả lại anh vô cùng tự nhiên. Lưỡi anh của bắt đầu tiến vào trong khoang miệng của cô thăm dò, trêu ghẹo một chút với đầu lưỡi của cô, rồi quấn chặt lấy nó. Mùi vị này thật sự rất khó cưỡng lại, ngọt ngào đến mức khiến anh say sưa đắm chìm. Nụ hôn càng lúc càng mãnh liệt hơn, anh cuồng bạo mút mạnh môi của cô khiến nó nhanh chóng sưng lên, lại càng tăng thêm độ hấp dẫn. Thân nhiệt của cả hai đột ngột nóng lên bất thường. Mái tóc của cô bị anh làm cho rối tung hết cả lên. Tay anh luôn vào trong áo của cô, cới bung nút áo ngực của cô và kéo nó ra, vút luôn xuống sàn nhà.

"N... này... ông xã... không được..." Lúc môi của cả hai tạm thời được tách ra, giọng cô vang lên với thái độ nài xin.

"Được rồi, không chạm gì đến ở dưới, ở trên thôi." Anh bóp mạnh một bên ngực của cô khiến cô khẽ rên lên một tiếng đầy mỉa hoặc. Gương mặt đã đỏ vì trời lạnh nay lại càng đỏ hơn gấp bội.

Anh kéo áo của cô lên, cúi người xuống ngậm lấy đầu ngực của cô và mút mạnh, khiến cô không chịu nổi, vô thức bấu những ngón tay lên lưng anh. Con đầu ập tới khiến anh càng thêm phát điên, động tác càng lúc càng mạnh hơn khiến cô không thể kiểm soát nổi nhịp thở của mình.

Anh cắn vào những chỗ da thịt mềm quanh ngực cô, rồi kéo áo cô xuống, đứng thẳng dậy, tiếp tục cắn vào chỗ xương quai xanh của cô.

"Lỡ tụi bạn thấy thì sao đây hà cái đồ trời đánh này!!!" Cô điên tiết hét toáng lên.

"Muỗi đốt! Cứ bảo thế là được." Anh chỉnh lại đầu tóc cho cô, tỉnh queo nói.

"Aiz!!" Cô nghe vậy thì nổi khùng, chồm người tới và cắn mạnh vào ngực anh một phát cho bỏ ghét. Anh đang mặc áo thun tay dài bằng len, răng của cô không biết là đã được mài đến level nào mà dễ dàng cắn phập một cái dính ngay vào da thịt, làm anh đau tê tái đến nỗi không thốt lên được tiếng nào.

"Trở lại thôi, anh sẽ đem đồ ăn lên cho mọi người." Sau khi cô cắn xong, anh đen mặt dờ khóc dờ cười báo ban cô.

Bảo Anh nghe thấy đồ ăn liền vui vẻ đồng ý, mở cửa phòng đi ra ngoài và nhảy chân sáo về phía thư phòng.

Gìn nhìn theo cô, thờ dài một hơi. Tội nghiệp, cô vẫn chưa biết rằng tới nay mình sẽ bị hành hạ đây mà...

Thôi vậy! Thấy cũng tội... mà thôi... cũng kệ.

Bốn giờ chiều, mọi người mới chịu rời khỏi nhà của Gìn và Bảo Anh.

Đám con gái đã rời đi từ lâu, còn Ryoma thì vẫn đứng im nhìn Bảo Anh, nhìn rất lâu.

Có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng, lần cuối cùng anh đắm chìm vào tình cảm đơn phương này.

Hình bóng trong mắt cô từ trước đến nay đều là Shinakawa Gìn, vốn dĩ không hề có anh.

Không hề có anh lấy một lần...

"Chiaaki." Ryoma mỉm cười, gọi tên cô khi cô đang chuẩn bị quay đầu bước vào nhà.

"Hà? Gì thế?" Bảo Anh xoay người lại ngay, ngạc nhiên hỏi anh "Cậu quên đồ hà?"

"À không..." Gương mặt Ryoma ần ần hiện hiện nét cười giữa buổi chiều tà, đáy mắt của anh bây giờ tràn ngập sự nhẹ nhõm "Chỉ muốn cảm ơn em, đã cho tôi biết thế nào là cảm giác thật sự yêu một người."

Bảo Anh nghe thấy thế, ban đầu còn phải dơ mặt ra để suy nghĩ, nhưng ngay sau đó thì liền mỉm cười.

"Người con gái thuộc về cậu vẫn đợi cậu ở tương lai. Tim thấy rồi nhớ giữ cho kỹ vào, đừng vượt mắt cô ấy." Cô tăng âm lượng giọng của mình lên một chút, vẫn giữ nguyên nụ cười mà nói.

Ryoma cẩn thận nghe từng chữ một của cô, trong một giây đã khắc cốt ghi tâm cả đời...

Anh nhẹ nhàng xoay người rời đi, bước chân vô cùng chậm rãi. Tình cảm này, có lẽ, đã đến lúc bỏ lại phía sau lưng, để cho gió đông nhẹ cuốn bay đi xa mãi...

Ryoma ra đến bên xe buýt, đập vào mắt anh đầu tiên lại là cái con nhò lẻo lẻo lớn gan kia đang ngồi thần thờ chờ xe. Mặt anh ngay lập tức đen lại, tự nghĩ tại sao con nhò này cứ thích xuất hiện trước mắt anh thế?! Hay là muốn chết sớm?

"Tôi nhớ cô ra trước tôi mà." Anh đi lại gần, cất giọng lên đầy lạnh nhạt "Hai người kia đâu?"

"Họ đi trước rồi." Sumire thờ dài, nhưng vẫn không quên ném cho anh một cái nhìn sắc lẹm "Tại tôi lỡ làm rớt cái nhẫn đâu đó quanh đây, nên phải ở lại kiểm."

Nói đoạn, cô lại đứng dậy và tiếp tục với người xuống để tìm. Cái nhẫn cô đeo ở ngón giữa nên cũng không thể gọi là nhỏ, vậy mà nó có thể chui vào cái xó xỉnh nào được chứ?

Từ đằng xa, xe buýt đang chậm chậm lăn bánh đến gần.

Ryoma vẫn đứng im như trời trồng, nhìn Sumire đang gấp khó khăn trong công cuộc tìm kiếm đồ vật, ánh mắt tuyệt nhiên chẳng lóe lên tí tia động lòng nào.

Nhưng chẳng hiểu sao, khi xe buýt đến gần, anh vẫn không đưa tay lên để đón, mà lại bỏ mặc cho nó chạy qua và đi mất.

Nhìn dưới đất một lượt, đôi mắt tinh tường của Ryoma ngay lập tức nhận ra cái nhẫn đang ở đâu. Con nhò này, mắt bị lệch rồi hay sao mà lại không thấy chứ? Nó nằm ở ngay chỗ để tìm thế kia mà...

Vừa nghĩ, anh vừa đi đến chỗ mà cái nhẫn đang nằm yên vị, từ tốn nhặt nó lên và bỏ vào túi quần.

"Ê!" Anh nhếch mép cười, gọi cô nàng đang khổ sở bò dưới đất kia.

Sumire đang loay hoay tìm kiếm, nghe Ryoma gọi nhưng chẳng thèm ngược lên lấy một lần, chỉ gấp rút hỏi lại: "Cái gì? Không thấy tôi đang bận hay sao?"

"Chỉ có một cái nhẫn, không đáng đâu." Ryoma đi lại băng ghế và ngồi xuống, bình thản nói.

"Cái nhẫn đó mẹ tặng cho tôi, tôi không thể làm mất được." Sumire ngược lên, ngay lập tức bị tầm lưng rộng của Ryoma che khuất cả tầm mắt.

"Đừng tìm nữa." Anh cho tay vào túi quần, mân mê cái nhẫn một lúc lâu "Không chừng bị lẫn xuống dốc rồi cũng nên."

Sumire nghe thấy thế liền xanh mặt, đứng bật dậy, quay qua nhìn con dốc trước mắt mình mà trong lòng tê tái: "Khô... không thể nào! Nếu nó lẫn xuống dốc thì tôi phải biết chứ."

Ngoài miệng nói là vậy, nhưng Sumire vẫn không hề an tâm, lẽ đâu... nó lẫn xuống dưới đó thật thì sao...?

Đứng tần ngần một hồi, cuối cùng, cô nàng quyết định sẽ liều một phen xuống đó xem thử.

Cô phóng nhanh ra đường, rồi chuẩn bị lấy đà để chạy xuống.

Nhưng mà chạy chỉ mới được ba bước đã bị Ryoma nắm chặt tay lôi trở lại.

"Điền à con nhỏ này?" Ryoma suyt chút nữa đã gào ầm lên "Thích chết thì cũng phải tìm chỗ đẹp đẹp để chết chứ, ai lại chọn cái đường khi gió này."

"Buông ra coi! Tôi phải tìm cho bằng được cái nhẫn." Sumire vẫn không chịu thua, cố gắng gỡ tay Ryoma ra khỏi tay mình, thậm chí còn bấu, nhéo, cào, cào lên cánh tay của anh không ngừng nghỉ.

"Aiz!! Thôi được rồi!!!" Ryoma chào thua cô nàng hung dữ, khó chịu gắt lên "Bây giờ khao tôi một bữa, tôi sẽ tìm ra cái nhẫn cho cô."

Sumire đang hung hăng bạo hành anh, nghe anh nói thế thì tạm thời ngưng mọi hoạt động lại, giương đôi mắt kính ngác lên nhìn anh trân trối: "Tôi có tin được cái bản mặt của cậu không đây?"

"Không tin?" Ryoma dùng sức gạt Sumire ra khỏi người mình khiến cô nàng loạng choạng đi ra gần giữa đường rồi lạnh lùng đáp lại "Thế thì thôi."

Đúng lúc này, một ánh sáng chói lóa xuất hiện, kèm theo đó là một tiếng kèn ỳnh ỏi.

Ryoma nhìn thấy thế, chẳng cần suy nghĩ gì nhiều, liền nắm tay cái cô nàng rắc rối kia mà kéo giật mạnh về phía mình.

"Phiền phức." Anh thăm chửi rủa, mặt nhăn lại như khi ăn ớt, đôi mắt cúi xuống nhìn Sumire "Thế bây giờ có đi ăn không?"

Sumire nghe anh nói thì lật đật buông anh ra và cách xa anh khoảng hai ba bước chân: "Đi thì đi."

"Tốt." Ryoma ngẩng đầu cao hơn một chút, giọng điệu có vẻ kên kiệu "Thế thì quán ăn cũng sẽ dễ tìm chọn?"

"Cũng được! Nhưng mà tôi hết tiền rồi đấy nhé." Sumire thờ dãi, chán nản trả lời anh "Chọn quán nào rẻ rẻ thôi."

Ryoma phẩy phẩy tay, trề môi ra chiều không quan tâm cho lắm.

Và cái thái độ đó khiến cho chị Sumire nhà ta cảm thấy vô cùng bất an. Đã mất cái nhẫn quý, bây giờ còn phải đối mặt với cái tên biến thái này nữa sao? Hôm nay cô ăn gì mà số nhỏ thế?

Và quả đúng như những gì mà Sumire bất an.

"Cái gì wt? Cái nhà hàng năm sao sanh chánh này là sao đây??" Cô nàng chuyển màu sắc gương mặt vô cùng phong phú, từ đen qua xanh lét, rồi lại trở nên trắng bệch khi bị Ryoma kéo tay bước vào một cái nơi giống như đang lạc vào một hành tinh khác.

"Đã cho tôi chọn, bây giờ thì tôi chọn rồi còn gì?" Ryoma ranh mãnh cười cười vô cùng nguy hiểm.

Sumire lục lục bóp tiền của mình. Trời đất ơi!! Không lẽ cô phải ở lại đây nữa chén cá dòi để trả nợ sao...?

Không được!! Tuyệt đối không được!!!

Ryoma lấy bàn cho cả hai, rồi yên vị ngồi xuống và nhìn menu.

Sumire đã muốn khóc từ lúc thấy cái nhà hàng, thì bây giờ lại muốn chết đi sống lại khi nhìn vào cái menu.

"A... hay là tụi mình uống ly nước lọc rồi về..."

"Nào tàn đây à? Vào đây thì phải ăn chứ!?" Ryoma búng trán cô nàng một cái, thú vị ra giọng trách móc cô.

Ryoma nói có cứ việc chọn món thoải mái, nhưng mà làm sao cô có thể chọn thoải mái được đây hả?? Là tiền của cô, là máu của cô đó biết chưa???

Thấy Sumire chưa chọn được gì vì sợ không đủ tiền, Ryoma liền thờ dãi, ra hiệu cho bồi bàn đi tới và tuôn ra một tràng các tên món ăn. Sumire thấy thế thì vô cùng hốt hoảng, vội vã lật giở menu liên tục để xem xem các món ấy tốn bao nhiêu tiền.

"5... 7... Trời đất ơi!!! 1 triệu 650 nghìn Yên?? Cậu giết người không cần dao dấy phải không?"

"Ai bảo cô lừa lâu quá? Nên tôi lừa luôn cho cô một thế." Đáp lại con bão giận dữ của Sumire, Ryoma vẫn hoàn toàn tươi tỉnh đáp lại. Con nhỏ này không thể động não suy nghĩ một bài toán, mà khi tính tiền thì lại có thể tính nhanh như tia chớp vậy...

Sumire thiếu điều chỉ muốn gục mặt xuống bàn để hết lên một tiếng cho thỏa cơn tức giận. Cái tên đáng chết!!! Tại sao hắn có thể bạc bẽo vô tình đến thế chứ hả? Tiền... tiền...

"Đợi tí." Sau một hồi im lặng, cuối cùng Sumire lại đứng bật dậy với gương mặt rất quyết tâm.

"Gì nữa đây?" Ryoma thấy thế, có chút buồn cười hỏi lại.

"Tôi đi bán thận để trả tiền." Cô nàng tỉnh queo trả lời.

"Tôi là dân chợ đen, muốn bán thì bán cho tôi luôn này." Anh khoanh tay, nhếch mép cười vô cùng đều cang, cũng tỉnh rười không kém. Cô gái này, để anh xem có thể mạnh mẽ được bao lâu?

Sumire nghe thấy, trong một thoáng gương mặt trở nên xanh lét.

Cô từ từ ngồi xuống, thờ dãi thườn thượt vì đang không biết phải làm thế nào. Rốt cuộc, vì túng quẫn quá mà vô thức lầm bầm: "Hay là bán thân..."

"Hửm?" Thật không may, đã bị Ryoma phát hiện ra. Anh chồm người tới, dùng những ngón tay thon dài nâng cằm của cô lên, ghé sát mặt của cô vào mặt mình "Bán thân? Cô dám sao?"

"Thì tại... bữa ăn này đắt quá, tôi làm gì có khả năng mà chi trả?" Sumire run run trả lời anh. Hơi thở ấm nóng của anh đang phả đều xung quanh cô khiến cô cảm thấy vô cùng xấu hổ.

"Gan của cô cũng không nhỏ." Ryoma dùng ngón tay miết nhẹ môi của cô, thản nhiên trêu đùa "Bán thận hay bán thân tôi đều mua. Cô có muốn bán cho tôi không?"

Sợ thần kinh của Sumire ngay lập tức bị căng ra như dây đàn. Cô đưa ánh mắt sợ sệt nhìn Ryoma, khó khăn lắm mới có thể thốt được nên lời: "Tôi... tôi nghĩ lại rồi. Vào bếp rửa chén cho nhà hàng có lẽ sẽ tốt hơn."

Ryoma bật cười vài tiếng, hờ hững buông Sumire ra và giữ khoảng cách trở lại. Chỉ mới dọa một tí mà mặt mày đã xanh lét như lá chuối rồi, vậy mà cũng đòi bán này bán nọ...

Nhưng ngay lúc này, bởi vì quá mải mê trêu ghẹo Sumire, mà Ryoma đã không hề để ý đến "một vãi" người khả nghi xuất hiện ở cửa nhà hàng.

"Thằng Ryoma đang mất phong bị, đặt nhanh lên."

Tai nghe Bluetooth của bọn chúng truyền tín hiệu đến với lời lẽ thúc giục.

"Ryoma, đợt này mày chết chắc rồi."

[Kịch hoạt – nổ trong 30 giây nữa]

Về phía Ryoma, trong khi đang cãi nhau với Sumire thì lại nhận ra có vài kẻ khả nghi nên anh nhanh chóng dừng cuộc nói chuyện lại.

Bọn này mặc dù không vào nhà hàng cùng một lúc, nhưng đặc điểm nhận dạng trên người chúng thì anh chỉ cần liếc sơ qua là nhận ra ngay.

Đúng lúc có một tên đi ngang qua bàn của anh, anh liền ngáng chân hắn khiến cho hắn té nhào xuống sàn nhà.

Ánh mắt của anh ngay lập tức nhìn vào túi trong của chiếc áo vest mà hắn đang mặc, rồi sau đó, bất ngờ anh lại đứng bật dậy, móc cây súng giấu đằng sau lưng ra chìa về phía hắn mà hét lớn: "Con mẹ nó! Tụi bây dám sao?"

Trong túi áo hắn là bom hẹn giờ. Chết tiệt! Là thằng chó nào dám ra lệnh ám sát?

Sumire thấy cảnh tượng này lại thêm phần sợ hãi, cũng vội đứng lên nắm chặt lấy cánh tay của Ryoma: "Ê!! Cậu làm cái quái gì thế hả? Bỏ súng xuống."

Ryoma thờ mạnh vài hồi, rồi nghe theo lời Sumire, cất súng đi. Cô chưa kịp hỏi han gì thêm thì đã bị anh bế thốc lên và chạy bạt mạng về phía cửa chính của nhà hàng.

"Có bom, tất cả mau chạy đi!" Lúc gần ra đến cửa chính, anh liền quay đầu lại hét lên khiến tất cả mọi người một phen hoảng loạn, thay phiên nhau đứng dậy, nháo nhào cả nhà hàng.

Bíp... bip...

Bùm!!

Ryoma nhảy bật thật xa, đáp cả thân người xuống vỉa hè, đôi tay không quên việc che chở cho Sumire.

Quần áo của cả hai đều bị cháy xém vài chỗ, nhưng may mắn là không bị bỏng nặng ở bất cứ đâu trên cơ thể.

"Này, có sao không?" Ryoma ngồi dậy, đỡ Sumire lên và gấp rút hỏi han. Cô hiện tại đang trong tình trạng thần thờ không thể chấp nhận được hiện tại, chỉ có thể nhìn về một phía mà cầm nín vì quá sợ hãi.

"C... Chết..." Cuối cùng, miệng của cô run run bật ra từng chữ một "M... mọi người chết hết rồi... Chết hết rồi..."

"Bình tĩnh đi!!" Ryoma lay mạnh vai của cô, gắt lên "Cô không sao rồi, ổn rồi."

Sumire chỉ biết bấu chặt lấy áo của Ryoma, nước mắt giàn giụa, miệng lầm bầm lặp đi lặp lại câu lúc nãy. Là lúc này... họ còn sống trước mắt cô, thế mà bây giờ đã bị ngọn lửa thiêu rụi hoàn toàn...

Ryoma chỉ biết im lặng ôm lấy cô, vỗ nhẹ lưng cô để cho cô bình tĩnh lại tâm trí.

Lần đầu tiên trong đời anh ôm một người con gái dịu dàng như thế này. Nếu không có cô, này giờ anh đã có thể chạy trốn. Nếu không có cô, anh đã không phải hao tổn sức lực để bồng cô chạy khỏi thần Chết. Nếu không có cô, anh đã có thể kết liễu tên kia bằng họng súng của mình chứ không cần nhờ vào ngọn lửa chết tiệt kia. Và... nếu không có cô, thì anh sẽ không cần phải tốn thời giờ ngồi đây để dỗ dành cô như vậy.

Nếu không có cô, này giờ anh đã có thể làm được bao nhiêu chuyện.

Cô đúng thật là một cô nàng rắc rối!

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 12: 「Giông tố」- Thân phận thật sự của cậu là gì?

P/s: Các nàng từ từ a~~ bóng lộc vẫn đang được viết ra, các nàng sẽ được nhận đầy đủ =))))

Lòe loẹt và nhiều chuyện là những gì mà Ryoma thấy được khi gặp Sumire lần đầu tiên.

Cô gây ấn tượng với anh bởi cái ánh mắt không mấy thiện cảm, nói thẳng ra là miệt thị mà cô dành cho anh, trong khi những đứa con gái khác lại nhìn anh với những ánh nhìn thèm muốn, thích thú. Ban đầu, anh còn tưởng là cô dùng chiêu trò để anh chú ý, nhưng sau khi tiếp xúc với cô, anh mới biết rằng cô thật sự - không - thích - anh.

Đào hoa, phong lưu đa tình... đó chính là loại đàn ông Sumire căm ghét nhất trên cõi đời này, mà Ryoma lại ngẫu nhiên thuộc loại đàn ông ấy, nên việc bị cô nhìn với ánh mắt như thế là chuyện thường tình.

Vậy thì hiện tại, nếu như cô biết rằng mình đang nằm trong vòng tay của kẻ mà cô căm ghét, thì không biết cô sẽ phản ứng như thế nào?

Sumire vừa ngắt đi ít phút trước. Vốn dĩ Ryoma định đợi xe cứu thương tới rồi giao cô cho nhân viên y tế, nhưng anh tự nghĩ không thể chỉ vì một đứa con gái mà để lộ thân phận ra được, vì dù gì khi xe cứu thương tới nơi thì cánh truyền thông cũng sẽ có mặt. Mà những con chó săn đó thì đã nắm thóp không biết bao nhiêu thông tin về giới mafia Nhật rồi, nên việc có mặt ở đây sẽ vô cùng khinh suất.

Cô cũng không bị thương gì quá nghiêm trọng, thôi thì cứ đưa cô về nhà anh trước vậy.

Nghĩ vậy, cho nên anh đã nhanh chóng đứng dậy, lựa lúc người dân không để ý đến hai người mà bé cô phóng nhanh vào một con hẻm gần đó, rồi đi theo đường tắt để về nhà.

"Ghe quá... Vừa mới xảy ra cháy lớn ở nhà hàng năm sao kia..." Bảo Anh đang ngồi xem hài kịch trên TV thì đột ngột chương trình bị gián đoạn để đưa tin tức nóng hổi, chính là về vụ việc xảy ra ban nãy. Chỉ mới một tiếng thôi đã có hình ảnh thông tin đầy đủ và gửi về đài truyền hình rồi, đúng là những kẻ săn tin chuyên nghiệp.

"Bây giờ ở đây cũng sắp cháy lớn rồi đây." Gin vừa tắm xong, thấy cô ngồi cuộn tròn như cục bông trong chăn thì cảm thấy đáng yêu không chịu nổi, bèn đi lại hôn vào má cô một cái, cố gắng kiềm chế xuống hết mức có thể "Em đi tắm đi, nước nóng có sẵn rồi."

"Há? Anh nói cháy lớn là sao...?" Bảo Anh dường như không hiểu ý về trước câu nói của anh, nên ngây ngốc bỏ ra khỏi chăn, giọng điệu thắc mắc hỏi anh.

"Tắm xong đi, ra đây anh nói cho nghe." Anh xoa đầu cô, từ tốn trả lời. Là bà xã của anh mà, anh muốn hành hạ lúc nào cũng được, với lại còn cả đêm dài, không vội không vội!

Bảo Anh không hiểu gì, nhưng không hỏi thêm nữa, chỉ biết ôm cái thắc mắc to bự mà bước vào phòng tắm.

"Chết rồi! Gin, em quên mang đồ theo rồi." Được một lúc, ở trong phòng tắm lại truyền đến giọng nói thất kinh của bà xã vĩ đại.

"Quần khăn ra để lấy là được mà." Anh ngồi an nhiên đọc sách, không màng đến cái thế sự hỗn loạn trước mắt.

Bảo Anh chỉ còn nước cầm nín. Thôi cứ tắm đi đã, rồi tính sau...

Nửa tiếng sau, cửa phòng tắm được mở ra. Bảo Anh nhà ta giữa làn hơi nước mờ đục dần xuất hiện, trên người chỉ quấn mỗi một chiếc khăn tắm, đã vậy mái tóc ướt còn xoa xoa xoa, da thịt trắng hồng còn đọng lại vài giọt nước tựa như sương sớm.

Đóa hoa đang nở rộ trước mắt này, thật sự chỉ muốn lao đến để nâng niu, rồi cắn vài phát lên đó cho thỏa mãn.

Bảo Anh đang loay hoay định mở cửa phòng đồ của mình ra, thì một bàn tay đằng sau đã nhanh hơn tóm gọn lấy cổ, khiến cô loạng choạng lùi lại, vừa vịn chui gọn vào lòng anh.

"Rất thơm." Gin chôn mặt vào vai cô, giọng nói trầm thấp vang lên, mang theo vài tia dục vọng khiến Bảo Anh không tránh khỏi cảm giác dễ phòng.

"Để em thay đồ đã, trời lạnh lắm..." Cô lên tiếng, nhằm muốn thoát khỏi vòng tay của anh. Chẳng phải anh đã nói một tuần chỉ làm ba đêm thôi sao??? Hôm nay nữa là bốn đêm rồi... Bộ anh tính cả tuần đếm nào cũng chơi xếp hình tới gần sáng hay sao hả?

Đa thật của cô do tiếp xúc với không khí lạnh nên bất giác lại đỏ lên vài chỗ, càng tăng thêm sự kích thích thị giác của ai kia.

"Không cần đồ nữa." Anh hôn vào vai cô, rồi đi chuyển xuống lưng, và lướt qua vai bên kia mà cần một cái "Dù gì cũng sẽ cởi ra mà."

Bảo Anh khẽ kêu lên một tiếng đầy mỉa mai hoặc. Gìn xoay người cô lại, nở một nụ cười mỉm rồi dùng lưỡi liếm vào môi cô một cái, trước khi môi chạm môi với cô.

Trong lúc lưỡi anh đang đưa đẩy trong khoang miệng của cô, thì tay anh lại mạnh bạo kéo khăn tắm của cô tuột xuống sàn nhà. Anh tạm thời tách môi ra, đưa đôi mắt tràn ngập ánh lửa của mình nhìn xuống. Những vết cắn của anh lúc sáng vẫn còn trên khuôn ngực đầy đặn của cô, nhìn thấy rồi thật sự rất muốn cắn thêm lần nữa.

"Ngực em đang to ra thì phải..." Anh thì thầm vào tai cô, phả ra hơi thở ấm nóng đầy sức hấp dẫn, khiến cô không nhận được, mặt đỏ lên như trái gấc. Được nước, anh lại nói tiếp "Là do có hơi tay người thường xuyên đấy. Cảm ơn anh đi."

"Cảm ơn cái đầu nhà anh." Cô chau mày, đâm vào lưng anh một phát cho bố tức.

"Tạm chấp nhận." Anh hôn lên cổ cô một cái, giọng điệu dường như càng lúc càng có mỉa mai, cuốn hút cô đến si mê không có đường tỉnh.

"Em lạnh..." Khi tạm dứt khỏi nụ hôn với anh, cô liền khó nhọc lên tiếng.

"Lò sưởi của em đang ôm em, còn lạnh sao?" Anh giả vờ tò ý không vui, bế cô nằm lên giường, vuốt nhẹ má cô.

"Còn lạnh! Em không có mặc gì, không lạnh mới lạ." Cô phồng má, phản biện anh.

"Bây giờ vận động, sẽ hết lạnh ngay, được chưa?" Anh tách đôi chân của cô ra, nở một nụ cười đầy quyến rũ đến mức gần bức cô chết đi sống lại, giọng nói trầm khàn thì thảo bên tai cô.

"Em có nói gì thì anh cũng sẽ... a~~~... đi vào trong thôi..." Cô bấu chặt lấy tấm lưng rộng của anh, giọng điệu nặc dù đang dần mất đi sức lực nhưng vẫn có vài phần bắt cần trong đó.

"Bà xã càng ngày càng thông minh." Anh vuốt nhẹ cánh tay của cô, chỗ giao nhau ở dưới càng ngày càng nóng, khiến anh phải tăng tốc độ lên.

"N... ngày mai... còn đi học a~~~..."

"Anh biết rồi! Tối nay sẽ cho em ngủ sớm mà." Gìn hôn lên môi của Bảo Anh một cái, yêu chiều trả lời cô.

Được được! Là anh nói đấy nhé!! Đến sau mười hai giờ mà còn muốn nữa là cô đá ra khỏi phòng luôn cho chừa cái tội nói điều!!

Trong khi đó, Sumire đã được Ryoma đưa về căn hộ của mình và nằm yên vị trên giường.

"Cố ấy do tinh thần không ổn định nên bị ngắt đi thôi, những vết thương ngoài da cũng không có gì quá đáng ngại." Vị bác sĩ tư của gia tộc Fujitaka cất ống nghe của mình vào cặp, rồi, với chất giọng phúc hậu đặc trưng, ông lên tiếng thông báo tình hình cho Ryoma đang đứng kế bên mình "Truyền hết chai nước biển này có lẽ cô ấy sẽ cảm thấy khỏe hơn."

"Được rồi!" Ryoma bình thản cho tay vào túi quần "Ông về đi. Tôi đã cho người giữ an toàn cho ông. Trong mấy ngày sau nhớ cẩn thận."

"Tôi biết rồi." Vị bác sĩ đứng dậy, lấy khăn tay lau mồ hôi đang lấm tấm trên trán mình "Vụ việc lần này---

"Cô gái này, không một ai được biết chuyện." Anh hất mặt về phía Sumire, ngăn gọn ra mệnh lệnh. Vị bác sĩ kia đã quá quen thuộc nên vội vâng cúi đầu tuân lệnh, rồi vội vã rời khỏi căn hộ của anh.

Còn lại một mình giữa bóng tối, Ryoma ngồi thụp xuống, đâm tay xuống sàn nhà gõ một cú thật mạnh.

Bọn chó chết đó, dám ám sát anh? Lại còn giết bao nhiêu người vô tội, lần này bắt được phải tra tấn bọn chúng đến chết.

Anh nhìn qua Sumire vẫn yên vị nhắm mắt, thờ ơ. Cô đã bị lôi vào chuyện này, không sớm thì muộn, cô cũng sẽ tra hỏi anh về những vấn đề mà cô, anh chắc chắn rằng, đang thắc mắc.

Cái quan trọng là phải truy tìm bọn người kia và diệt cô tận gốc. Bọn chúng đã thấy mặt Sumire, sau này nếu còn để sót tên nào thì lại nguy to...!

Một giờ sáng, Sumire trở mình, mơ hồ tỉnh dậy.

Cô đảo nhẹ trông mắt nhìn xung quanh một lượt. Trần nhà lạ quá... không phải là nhà của cô...

Cô nhìn qua, thấy tay trái của mình đang bị đâm kim truyền nước thì có chút ngạc nhiên. Đây là đâu? Nhìn không giống bệnh viện, hình như là nhà của ai đó...! Cô đã bị ngắt từ lúc nào? Nằm đây bao lâu rồi...?

Phút chốc, trong đầu Sumire lại tái hiện khung cảnh kinh hoàng của vụ nổ bom lúc nãy một lần nữa. Không một ai sống sót... chỉ có cô và Ryoma...! Lửa cháy to đến mức tưởng chừng như không thể nào dập tắt được. Cô nhắm chặt mắt lại, cố gắng thôi bay những hình ảnh kinh khủng đó ra khỏi tâm trí, dè nén bản thân để không phải nôn ra. Lần đầu tiên trong đời mạng sống của cô suýt nữa đã bị đem dâng cho thần Chết, lần đầu tiên trong đời cô tận mắt chứng kiến một sự kiện quá đỗi khủng khiếp đến nỗi tinh thần và tâm trí không thể chịu đựng nổi.

Mà khoan... còn Ryoma?? Cậu ta... cậu ta thì sao?

Rốt cuộc cậu ta là ai? Tại sao cậu ta lại có súng? Tại sao lúc đó... cậu ta lại tức giận với tên mặc vest đen kia, còn nói rằng cái gì đó ám sát...!

"Cô tỉnh rồi." Ryoma mở cửa phòng ngủ, lên tiếng bằng một câu khẳng định và không có chút tính chất nghi vấn nào.

Anh định đem cháo loãng vào cho cô, thì vừa vặn lại thấy cô đang cố gắng ngồi dậy.

"Này... cậu—

"Tôi biết trong đầu cô đang có rất nhiều câu hỏi." Ryoma đặt chén cháo xuống chiếc bàn cạnh giường, bình thản như không có chuyện gì "Người ta nói trời đánh tránh bữa ăn. Cô ăn hết cháo, rồi muốn tra khảo gì thì tùy."

Sumire ngay lập tức nuốt hết những gì muốn nói xuống dưới bụng, im thin thít không hề rằng nửa lời.

"Có cảm nói không? Hay để tôi đút ăn?" Anh lấy một chiếc ghế xếp, đặt cạnh giường và ngồi xuống, thái độ vô cùng an nhàn, cứ như là chuyện xảy ra lúc nãy chẳng thể làm anh ám ảnh dù chỉ là một ít.

"Tôi tự lo được." Sumire tay run run cầm chén cháo, mức từng muỗng lên và bỏ vào miệng. Hiện tại cô chẳng muốn ăn thứ gì cả! Nhưng mà, muốn có được câu trả lời thì phải nuốt hết chén cháo này, nên đành phải cắn răng mà ăn.

Ryoma nhìn Sumire yếu ớt như vậy, đáy mắt vẫn chẳng ánh lên nổi một tia động lòng.

Anh đã từng tra tấn vô số người, nam có, nữ có. Những lần đi theo thuộc hạ đưa cơm xuống ngục cho chúng, anh lại thấy chúng vừa ăn vừa cảm nhận sự đau đớn từ những vết thương, thấy nhiều đến mức phát ngấy, nên chẳng còn động lòng nổi nữa.

Mà những kẻ anh tra tấn, hầu hết toàn là cận bá của xã hội.

Còn cô gái này, chỉ là một nữ sinh rất bình thường, nhưng chỉ là, anh nhìn thấy quá nhiều thảm cảnh đau khổ của bọn cận bá kia, nên bây giờ nhìn cô thì chẳng còn cảm xúc gì nữa.

Sumire đã ăn xong cháo.

"Bây giờ tôi hỏi được chưa?" Sau khi đặt chén cháo lên chiếc bàn đối diện, cô mới dám lên tiếng.

"Rồi." Ryoma dường như đã lường trước nên chẳng tỏ ra kinh ngạc gì, chỉ điềm nhiên dựa lưng vào thành ghế, nhặt nhẻo buông ra một chữ.

Sumire hít một hơi thật sâu: "Thật ra cậu là ai?"

"Fujitaka Ryoma, rõ ràng rồi." Anh nhún vai, trả lời.

"Ý của tôi, rốt cuộc thân phận thật sự của cậu là gì?" Sumire nắm chặt lấy cái chén, tiếp tục kiên nhẫn.

"Là con trai thứ hai của Fujitaka Hiro – kẻ cầm đầu băng đảng lớn nhất nhì giới Yakuza." Vốn dĩ, Sumire đã nghĩ anh sẽ không dễ dàng khai nhận, nhưng không ngờ anh lại có thể nói thẳng toẹt ra như vậy với một thái độ hồ hững, chẳng hề áy náy.

"Tại sao lại khai gian trong sơ yếu lý lịch nhập học?" Sumire nhướn nhướn lông mày, hỏi tiếp.

"Bây giờ cô vào nhập học, khai mình là con của ông trùm xã hội đen thì có được sống yên thân không?" Ryoma phản bác lại ngay "Rõ ràng ông hiệu trưởng trường chúng ta không phải là tay vừa, ông ta đã từng mấy lần đi uống trà đàm đạo với cha tôi. Chính ông ta khuyên tôi nên ghi như vậy."

Sumire ngẫm nghĩ, thế cũng đúng! Vì dù sao những băng đảng lớn trong giới Yakuza đều được người dân, không ít thì nhiều, biết đến. Nếu để những giáo viên khác biết được thì sẽ không hay cho cậu ta.

À không, phải là không hay cho chính bọn họ mới đúng. Lỡ đâu lại bị tên Ryoma này trừ khử thì nguy...

"Đó giờ cậu từng... giết người chưa?" Sumire ngập ngừng hỏi tiếp. Vấn đề này khá là nhạy cảm nhĩ? Đột nhiên lại hỏi người ta đã từng giết người chưa có phải quá vô duyên không?

"Rồi." Anh lạnh lẽo trả lời, ngắn gọn, súc tích, nhưng lại khiến đối phương cảm thấy gai người vì sợ hãi.

Lần này, ánh mắt sợ hãi ấy của Sumire lại khiến cho Ryoma thấy có chút nhói đau ở nơi sâu nhất trong lòng.

"Chỉ là gián tiếp thôi, thuộc hạ của tôi trực tiếp xuống tay. Máu của bọn vô lại cận bá đó không đáng dính vào tay tôi." Anh khoanh tay lại, nói tiếp. Cái gì đây? Anh đang biện minh sao? Chỉ vì cái ánh mắt kia của cô, mà lại...

"Nhưng đều là giết người mà..." Sumire khó nhọc nói "Vậy những người đó rốt cuộc đã làm gì?"

"Phản bội băng đảng, bòn rút tiền, hiếp dâm phụ nữ vô tội, buôn người, buôn nội tạng..." Ryoma thành thật trả lời, không thiếu không thừa một chữ.

Sumire rùng mình vì khiếp sợ. Buồn người, buồn nội tạng sao...? Sao lại có thể ác độc đến như thế?

"Băng đảng của gia tộc tôi có những nguyên tắc rất nghiêm ngặt, cho nên mới có thể tồn tại lớn mạnh như ngày hôm nay." Ryoma thong dong nói tiếp "Còn muốn hỏi?"

"Còn! Cậu có quyền hành gì ở trong băng đảng đó?" Sumire nuốt nước bọt, hỏi câu cuối cùng. Dù gì cũng chỉ là một thanh niên mười tám tuổi thôi...

"Mười tuổi, theo cha buôn bán vũ khí. Mười sáu tuổi, dưới sự trợ giúp của anh trai, thành công vận chuyển một đơn hàng lớn. Mười tám tuổi..." Ánh mắt của Ryoma sáng quắc lên, tựa như một con mãnh thú đang săn mồi "... trở thành cánh tay đắc lực cho cha, thuộc hạ dưới trướng vô số kẻ, được mệnh danh là thần Chết trong giới mafia."

"T... thần Chết sao?" Sumire vừa khó hiểu, lại vừa cảm thấy muôn phần sợ hãi.

"Bởi vì tôi chỉ cần tìm tới ai, thì chỉ có hai lý do: Một, thực hiện hợp đồng giao dịch mới. Hai, chính là kẻ ấy chỉ có con đường chết."

Một khoảng im lặng kéo dài, dài đến mức dường như cả không gian đã trở nên đặc sệt lại, vô cùng căng thẳng và đáng sợ. Sumire có cảm tưởng như không khí xung quanh mình đã bị bòn rút, hô hấp của cô lúc này vô cùng khó khăn.

"Cô yên tâm, nếu tôi muốn giết cô, thì tôi đã làm từ lâu rồi." Ryoma lên tiếng, phá tan phần nào sự hoảng sợ của Sumire "Mấy ngày tới luôn luôn phải ở trong tầm mắt của tôi. Sơ suất là cái mạng nhỏ của cô bị bọn chúng cướp mất lúc nào không hay đấy."

"Cậu lo cho tôi?" Sumire lúc này mới có thể mạnh mẽ được một chút.

"Cố nhiều chuyện như vậy, phải canh chừng cho cho tốt. Lỡ có có nói thì... bùm!" Ryoma làm dấu hiệu cây súng bằng tay, chìa thẳng vào trán của Sumire, giọng nói vừa đùa cợt nhưng lại lạnh lẽo đến đáng sợ.

"Thế thì tôi cũng muốn xem biệt tài bắn súng của con trai Fujitaka Hiro như thế nào." Sumire gạt phắt tay của Ryoma đi, bình tĩnh nói. Cô xem ra coi bộ cũng gan to lớn mặt lắm rồi mới dám nói như vậy.

Ryoma có chút ngạc nhiên. Cô gái này, có biết là mạng sống của cô đang ở trong tình thế "ngàn cân treo sợi tóc" không vậy?

"Thiết nghĩ, cậu không phải người xấu, nên chắc cậu sẽ không giết tôi đâu." Sumire lại nói tiếp "Mà tôi cũng không cần hồ hạo khoa trương chuyện của cậu ra làm gì cho thêm phiền phức."

Ryoma bây giờ đã chuyển sang ngạc nhiên thật sự. Không phải người xấu? Lần đầu có kẻ nói anh như vậy.

"Sao cô lại nói tôi không phải kẻ xấu?" Anh thú vị đưa tay nâng cằm cô lên, giọng điệu nhàn nhạt hỏi cô.

"Vị cậu trừng phạt những kẻ ác, không phải sao?" Sumire thoáng đỏ mặt, trả lời anh "Thế giới này vốn dĩ đã rất tàn độc, thiết nghĩ, cũng không thể nhân từ được với những kẻ cầm thú như thế. Tôi ủng hộ cậu khoản đó."

Ryoma nghe thấy vậy, trong giây phút đó đầu óc liền rối tung, không thể suy nghĩ thêm nổi chuyện gì. Anh ngay lập tức ấn môi mình vào đôi môi vừa nói ra những lời to gan kia của Sumire, cắn mút nó một cách không hề thương tiếc. Anh dùng lưỡi cạy răng của cô ra một cách dễ dàng, đưa nó vào trong thăm dò cái khoang miệng nhỏ xinh của cô. Lưỡi của cô cảm nhận được thứ ấm nóng kia thì bất giác khẽ run lên. Cảm giác gì thế này?? Đây là hôn? Hôn sao??

"C... cậu làm cái quái gì vậy??" Sumire hoảng cuồng đẩy Ryoma ra mấy lần, nhưng anh vẫn cố chấp bám riết lấy cô. Con mẹ nó chứ!! Nụ hôn đầu của cô phải ở một nơi lãng mạn, chứ không thể ở cái chỗ lằng xẹt trong cái tình thế máu chó này được!!

"Đã từng nghe qua câu 'cái miệng hại cái thân' chưa?" Ryoma cười gian tà nhìn Sumire, khiến cho cô phải đem tất cả những câu chửi thề mà nuốt hết xuống dạ dày. Chết tiệt!! Sumire, bây giờ mà không nghe lời, cậu ta bắn chết mày tại đây thì cũng đúng có hòng mà hỏi tại sao mình ngu.

Cô gái này, dường như vẫn chưa từng hôn ai thì phải.

Mùi vị rất được! Anh thật sự rất muốn trải nghiệm thêm nhiều lần nữa.

"Coi như đây là ký kết giao ước." Ryoma hung hăng dùng môi mình chà xát môi cô, khăn khăn nói tiếp.

"Giao ước? Chuyện gì?" Sumire chẳng biết là giả ngu hay bị ngu thật, hỏi lại anh rất tỉnh.

Lại thêm một đợt hôn rút cạn sinh lực, khiến cô muốn thừa sống thiếu chết nữa. Lần này cô không còn sức mà đẩy anh ra, đành bỏ mặc cho anh thăm thú hết khoang miệng của mình.

Ryoma không thể dứt khỏi đôi môi này. Nó ngọt ngào đến mức khiến đầu óc anh quay cuồng. Không giống như những cô gái khác, khi hôn chỉ toàn mùi son môi khiến cho anh cảm thấy chán ghét, cô gái này, không biết là vô tình hay cố ý, lại khiến anh nhất thời trong một khắc say mê không tìm được lý trí.

Thật thú vị! Sau này chắc chắn sẽ còn dây dưa với cô rất dài đây.

"Biết vậy, ngay từ đầu tôi bảo cậu bắn chết tôi cho rồi."

"Giờ đây? Ký kết hợp đồng hôn như vậy, còn đòi chết?"

"Ký kiểu này thì tôi thà chết."

"Con gái đồ giờ được tôi hôn toàn nhiệt tình đáp lại, còn cô có phải là ăn gan hùm rồi mới dám nói vậy không?"

"Bọn đó vị giác có vấn đề hết cả rồi."

"..." Một khoảng im lặng kéo dài.

"Takahashi Sumire, xem ra không trừng phạt cô thì cô chưa sợ."

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 13: 「Giông tố」- Cậu giết tôi luôn cho rồi đi!

Sumire đành phải ngủ lại nhà của Ryoma một đêm, cũng may là anh chẳng đụng chạm gì đến cơ thể của cô, mà quan trọng là vẫn chưa giết cô... may ghê...

Một đêm ngủ chấp chôn trong lo sợ khiến cho cả người Sumire vào buổi sáng vô cùng mệt mỏi. Mặc dù đã được truyền nước nhưng cô chẳng thấy khỏe thêm chút nào cả! Bây giờ mà không được ăn gì thì chắc cô nằm ở ngất ăn vạ ở nhà anh luôn quá.

Cũng may, Ryoma là một người có tay nghề nấu ăn khá được, cho nên bạn Sumire nhà ta sẽ không hề lo bữa sáng nhịn đói. Nhưng mà vấn đề là... lần này ngồi ăn chung với anh, cô lại cảm thấy có một chút sợ sệt.

Thấy cô ngồi ăn mà ánh mắt cứ nhìn mình với vẻ đề phòng, Ryoma bắt giác nhíu mày cười đầy thú vị, lên tiếng: "Lại sợ tôi ra tay giết cô à?"

Sumire chẳng ngại ngần gì, gạt đầu liền từ từ vô cùng thành thật, khiến Ryoma không nhịn được mà bật cười ha hả, vang vọng khắp cả căn hộ.

"Cố gì mặc cười chứ?" Sumire phồng mang trợn má, máu nóng dồn lên tới não "Cái tên dờ người biến th—

Cô nàng vừa biết mình nói hớ nên ngay lập tức lấy tay che miệng lại. Chết rồi! Chết rồi!!! Quen miệng chửi rủa cậu ta riết nên bây giờ cứ thế mà phát ra không cần lý do. Con mẹ nó, không lẽ cô sắp chết đến nơi rồi...?

"Hả? Cái gì?" Ryoma giả điên, cổ tình hỏi to lên, còn đóng lỗ tai lên nghe "Nói lại xem, tôi nghe không rõ."

"Tôi quên rồi." Sumire tự nghĩ, đối mặt với cái tên này, chỉ còn cách giả ngu lại.

Ryoma khẽ hất tay một cái, lập tức một con dao găm từ trong tay áo bay ra, nằm gọn gàng trong lòng bàn tay của anh và hướng mũi nhọn về phía cái miệng nhỏ nhắn thích gây họa của cô. Anh chống cằm, mắt híp lại, miệng nở một nụ cười mang đầy vẻ nguy hiểm, giọng nói cất lên vô cùng điềm nhiên: "Buộc cho cô nói ra thì dễ thôi. Thế nào? Chửi nữa đi."

Sumire nhìn thấy dao thì sợ xanh lè cả mặt mày, miệng nuốt nước bọt ừng ực không ngừng. Cái tên điên này, sở thích của cậu ta là đi đe dọa người ta hay sao vậy?!

"T... tôi phải đi về nhà lấy đồng phục nữa." Cô nàng vội vã đánh trống lảng, mắt đảo qua đảo lại liên tục "Cảm ơn vì bữa ăn."

"Cô bị ngu à? Mới bỏ vào miệng có vài hạt cơm mà đã bảo ăn xong?" Anh liếc xuống phần ăn của cô, lời lẽ chẳng biết là đang châm chọc hay ra mệnh lệnh "Không ăn hết, đừng hòng bước ra khỏi đây."

Sumire nghe thấy thế, ngay lập tức thân người hoạt động như một cái máy, cầm đĩa lên và ăn vô cùng hăng say. Tên chó điên này, ý mình có vũ khí thì làm càn, muốn sai cô khiến cô cái gì cũng được! Bà đây không phải loại dễ dãi nhá!! Chẳng qua là... có chút hơi nhát gan...

"Nhà tôi từ trước tới giờ chưa từng để đưa con gái nào bước vào. Cô được một cơ hội tốt như vậy, để cô đi không thì lỗ quá." Tự nhiên ngồi không chẳng có việc gì làm, Ryoma lại nghĩ ra trò mới để trêu Sumire. Chọc ghẹo cô nàng này thật là thú vị, đủ để anh không bị nhàm chán trong vòng mấy ngày tới.

"C... cậu lại muốn cái quái gì nữa?" Sumire nghe thấy thì rùng mình ớn lạnh. Cậu ta sắp bày ra trò nẻo gì nữa đây? Thần kinh của cô sức chịu đựng có giới hạn thôi đấy nhé!! Anh chọc cho cô bị tâm thần luôn thì có sẽ ngồi lì ở đây mà cười điên suốt ngày suốt đêm, lúc đó anh có hối hận cũng không kịp.

"Tôi có biết vài thông tin nho nhỏ về cô." Ánh mắt của Ryoma đột ngột sáng quắc lên, nhìn thẳng vào con người của Sumire khiến cho cả cơ thể của cô như bị đóng băng lại "Nghe nói gia đình cô đang nợ nần?"

"Ồ! Rồi sao? Có liên quan gì đến bát cơm của cậu hả?" Sumire có chút chột dạ, nhưng vẫn cố gắng hất mặt mà kiêu ngạo.

"Cái tên chủ nợ mà nhà cô nợ tiền, lại chính là một trong những thuộc hạ của tôi." Ryoma làm bộ thờ dài thườn thọt "Vậy suy ra là nhà cô đang nợ tiền của tôi..."

Sumire được nước xanh mặt lán hai. WTF? Bây giờ lại dây dưa qua chuyện tiền bạc nợ nần là thế quái nào??

Ryoma thấy cô đã đơ ra như cục đá thì cười thâm đầy thích thú. Anh giờ những ngón tay thon dài của mình lên búng một cái, khiến cho cô hết hồn chim én, mở to mắt nhìn anh. Cô vào lúc này giống như một đứa trẻ vừa bị la mắng xong, thật sự rất đáng yêu.

Anh vuốt vuốt cái mũi cao cao của cô vài cái, im lặng ngắm cô sợ sệt thêm tí nữa rồi lại nhàn nhạt cất tiếng:

"Hay là tôi qua nhà cô một chuyến, yêu cầu cô làm việc cho tôi để trả nợ?"

Chính vào giây phút đó, Sumire nhận ra rằng...

Từ đây trở về sau, cuộc sống của cô sẽ không thể nào bình yên được nữa rồi!

Quay đi ngoảnh lại thế nào, cuối cùng cũng sắp đến năm mới.

Bảo Anh trong mấy ngày này vô cùng bận bịu. Vì dù gì cô cũng sắp về làm vợ nhà người ta, ít ra cũng phải biết cách trang hoàng nhà cửa vào ngày Tết, như vậy mới phải phép. Mặc dù Gin đã nói rằng cứ để người hầu làm, nhưng cô lại không nghe, cứ đòi làm chung để có thể học hỏi thêm phần nào. Thêm cả có vài cô hầu đã xin nghỉ phép để về quê, thế là lại có việc cho Bảo Anh làm.

Trong nhà chỉ còn lại ba cô hầu là không nghỉ phép sớm, vì gia đình họ cũng ở Tokyo, nên vào mừng một họ sẽ về.

"Mấy chị dọn dẹp đi, để em nấu bữa tối cho." Sáu giờ tối, Bảo Anh thấy họ chạy đôn chạy đáo dọn dẹp cả cái dinh thự to bự này từ sáng đến giờ cực khổ vô cùng thì cảm thấy rất vui lòng. Mặc dù những cô hầu khác trước khi nghỉ phép đã có dọn dẹp trước ở các tầng trên rồi, cũng đỡ phần nào, nhưng việc lau dọn đại sảnh chính, chăm sóc cây vườn và dọn dẹp lầu một thôi cũng đã khiến cho ba người ở lại đủ đuối sức.

Dù sao cũng là phụ nữ, không thể khỏe mạnh như đàn ông được.

"Sao có thể chứ...? Đó là công việc của chúng tôi mà..." Một cô hầu tở về ái ngại.

"Nhưng mà dọn dẹp nhà cửa thôi mấy chị đã đuối sức lắm rồi. Không sao không sao! Em nấu ăn cũng không tệ, Gin cũng không trách đâu mà..." Bảo Anh mặc tạp dề vào, thư thái trả lời lại "Em sẽ làm luôn phần cho mấy chị."

"N... nhưng mà..."

"Thời được rồi!! Mấy chị dọn dẹp nốt để còn nghỉ tay sớm. Em ở đây có thể lo liệu được mà!" Giương mặt của Bảo Anh muốn phần chân thành, ánh nhìn của cô lúc này rất đối hiền hòa. Những người hầu trộm nghĩ, một cô gái mười tám tuổi đã có tâm lòng và sự trưởng thành như thế này, cậu chủ đúng là có đôi mắt chọn vợ tinh tường.

"Vậy thì... nếu có gì không ổn cô chủ cứ gọi, chúng tôi sẽ tới ngay."

Bảo Anh ừ hừ, mỉm cười thật lâu thì ba cô hầu mới an tâm mà rời đi.

Còn lại một mình, cô bắt đầu công cuộc nấu bữa tối cho cả nhà. Ấy da... hôm nay làm món gì đây ta? Com cà ri được không nhỉ? Hình như Gin chưa ăn món này do cô làm bao giờ.

Bây giờ tối, Gin mới từ công ty trở về nhà, trên gương mặt hẳn lên sự mệt mỏi. Cuối năm luôn là khoảng thời gian các công ty bận rộn nhất! Phải làm tổng kết sổ sách tiền bạc, nhân sự các thứ khiến cho anh cảm thấy não của mình cũng muốn tê liệt đi luôn rồi. Bộ phận đầu tư lại là bộ phận có nhiều nhân viên nhất, cho nên việc kiểm kê sẽ càng nhiều. Giám đốc đầu tư còn phải tổng kết lại những dự án trong năm, dự trù các khoản kinh phí, họp với bộ phận kế toán về chuyện tiền nong, thu lời bao nhiêu, có gặp sự cố gì hay không... vân vân và mây mây...!

Nếu gặp những kẻ khác, thì có khi đã vì chuyện đó mà phát tiết rồi bực dọc vô cớ rồi. Anh thì không phải dạng người đó, nhưng mà hiện tại vẫn đang stress lắm.

Vào trong nhà, anh đi thẳng lên phòng làm việc và bỏ cặp ở đấy. Lại thật! Bình thường bà xã của anh rất hiểu động, hay chạy xung quanh nhà với cái miệng lịu lo không ngừng cơ mà? Sao hôm nay lại không thấy động tình gì hết vậy?

Cảm thấy miệng của mình đang khô rất, định cầm bình nước lên rót thì lại phát hiện ra đã hết nước, Gin đành chờ dài lê cái cơ thể mệt mỏi đi xuống phòng bếp.

Vừa mở cửa phòng bếp ra, mùi cà ri thơm phức tỏa ra ngào ngạt, lại thấy được bóng hình quen thuộc đang say sưa đứng nấu nướng, khiến trong lòng Gin bất giác cảm thấy vô cùng yên bình tĩnh lặng, bao nhiêu muộn phiền đã tâu tán đi đâu mất dạng.

Anh rót nước uống một ngụm, rồi từ từ đi về phía Bảo Anh, dịu dàng vòng tay qua ôm lấy eo của cô từ phía sau lưng.

"Cà ri sắp xong rồi." Cô thư thái lên tiếng, để mặc cho anh gục đầu vào vai của mình. Cô biết anh đang mệt mỏi, đang phiền muộn, nên cô sẽ không hỏi han bất cứ điều gì vào lúc này.

Thấu hiểu và im lặng, chính là liều thuốc bình yên nhất mà cô dành cho anh.

"Anh mệt." Ai da!! Hiếm khi thấy anh than vãn với cô à nha.

"Sao thế?" Có tất bếp, đóng nắp nồi cà ri nóng hổi lại rồi quay sang đối diện mặt với anh "Ăn com, nghỉ một chút rồi đi tắm là hết mệt ngay mà."

"Không." Anh rũ mi mắt xuống, đáng vẻ xem chừng rất suy nhược "Anh muốn thuốc của em trước."

Bảo Anh đánh một phát vào ngực Gin. Anh lúc nào cũng thích bày trò...

Cô kiếng chân, cố gắng rướn cái cổ trắng ngần lên để môi mình có thể chạm vào môi anh. Bình thường khi hôn anh toàn cúi người xuống, còn bây giờ thì lại đứng thẳng lưng như thế này, người lùn hơn như cô làm sao mà rướn tới nổi chứ há??

Anh cao tận 1m85, còn cô thì chỉ có 1m66. Bây giờ có nước lấy ghế đứng lên để hôn thôi chứ làm sao?

"Thật sự là không tới được." Bảo Anh có chút hụt hẫng, nhìn Gin với đôi mắt hồi lỗi.

Anh không nói gì, chỉ im lặng mỉm cười rồi hơi cúi người xuống, đặt môi mình lên đôi môi nhỏ nhắn của cô.

Đây mới chính là thứ thuốc hiệu quả nhất.

Nụ hôn này vô cùng dịu dàng, không có dục vọng, chỉ có hạnh phúc đang trào dâng ngập tràn giữa tiếng đập của hai con tim đang hòa chung làm một.

Lúc bình yên nhất, chính là lúc được ở bên cạnh cô.

Năm mới qua đi, kỳ thi Senta tốt cuộc cũng đã đến.

Bảo Anh trước ngày thi thì tập trung rất tuyệt đối. Cô nhất định phải đậu đại học!! Nhất định phải đậu đại học!!!

Gin mặc dù bận bịu nhưng vẫn rất chịu khó làm gia sư cho cô, tận tình giảng giải những chỗ mà cô thường xuyên mắc lỗi sai, lại còn đáp ứng nguyện vọng của cô là cho thêm vài bài nâng cao nữa! Có gia sư miễn phí tốt như thế này, cô sướng nhất rồi còn gì!

Nguyện vọng của Bảo Anh là vào khoa giáo dục đại học Tokyo, trường này coi bộ khó nhai đấy! Cô sau kì thi Senta còn phải lao đầu vào ôn cho kì thi đầu vào của trường nữa, cho nên cũng mệt mỏi chẳng kém cạnh gì Gin.

Mà... hình như là còn có người còn mệt hơn cả cô.

"Tập trung đi!! Chẳng phải cô muốn vào khoa Nông Nghiệp trường đại học Tokyo hay sao há?" Ryoma cốc đầu Sumire lần này đã là lần thứ năm, bộ dạng khó chịu "Cô đúng là cái đồ không biết tự lượng sức mình. Tại sao lại chọn vào cái trường đại học điểm cao ngất ngưỡng như vậy chứ?"

"Là mẹ tôi bắt tôi vào chứ bộ!! Bà bảo tôi mà không trúng tuyển được thì dọn đồ ra khỏi nhà mà ở. Đành chịu." Sumire bắt mẫn cự lại với vẻ mặt đầy oan uổng. Được rồi cô biết là cô học đuối rồi! Không có giỏi được như con trai của ông trùm xã hội đen được.

"Thế thì qua nhà tôi mà ở." Ryoma nhưn mày, được nước làm tới "Dù sao ngày nào cô cũng qua đây dọn dẹp nhà cửa cho tôi còn gì?"

"Tôi tắt cho cậu hết thấy mặt trời bây giờ." Cô nàng điển tiết gào ầm lên, quên cả sợ "Đừng có hòng mà ga được tôi."

"Hay lắm! Gan càng ngày càng lớn." Ryoma nhếch mép cười thích thú, nhìn cô với đôi mắt đầy rẫy nguy hiểm khiến mặt cô dần dần trở nên tái xanh như tàu lá chuối.

Đi cho người tìm hiểu thông tin về nhà của cô, thì anh cũng đã biết được tại sao mẹ cô lại một mực bắt cô vào đại học Tokyo.

Ba của cô ngoại tình với người đàn bà khác, nhưng cái đáng nói là không phải một lần. Ông ta từ lúc Sumire lên bốn đã đi đàn dúi với nữ đồng nghiệp làm cùng công ty, bị vợ phát hiện lại cãi chạy cãi cối, rồi quý lạy xin lỗi này nọ. Mẹ của cô tha thứ, nhưng ông ta vẫn tiếp tục ngựa quen đường cũ. Từ lúc cô lên cấp hai, hiểu được ít chuyện thì đã trở nên cực kỳ chán ghét người cha trăng hoa này. Đến lúc có tốt nghiệp cấp hai thì mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn, mẹ cô một mực muốn ly hôn, ông ta liền đồng ý kí đơn, còn khinh mặt nói rằng: "Cô thích thì đem đứa con gái này về nuôi, tôi không thích chứ chấp thể loại ngu ngốc này."

Khi đọc được những gì ông ta đã nói trong báo cáo về thông tin của Sumire, trong lòng Ryoma đột ngột lại dấy lên sự tức giận mà chính bản thân anh cũng chẳng hiểu tại sao.

Lúc đó, anh thật sự chỉ muốn phóng thẳng tới chỗ của người đàn ông đó và thiến sống luôn ông ta để thỏa mãn sự căm ghét vô cớ đang bùng phát trong lòng mình.

"Nè!" Sumire thấy Ryoma này giờ cứ dứ đầu óc ở đâu đâu nên liền lên tiếng kéo anh về "Rốt cuộc cậu có muốn chỉ bài cho tôi không vậy?"

Ryoma trở về thực tại, nhìn Sumire một hồi lâu, rồi lại cúi mặt xuống tiếp tục đọc đề bài.

"Ngày thi cô mà làm bài không được, tôi giết cô không nương tay đâu đấy." Tự nhiên đang giảng say sưa, anh lại đâm bang nói một câu khiến Sumire thiếu điều chỉ muốn lao đầu vào tường.

"K... không còn cách nào nhẹ nhàng hơn sao?" Mặt của cô trắng bệch, tay chân run lẩy bẩy hỏi lại.

"À, vậy là cô muốn chọn cách chết từ từ?" Ryoma chống cằm, búng trán cô một cái, giọng nói vô cùng điềm nhiên.

Sumire chỉ còn nước cảm như hén. Cái tên chó điên này, tối ngày cứ giết, giết, rồi lại giết!! Cậu ta còn từ ngữ nào hay hơn để nói không vậy hả? Không đe dọa cô một ngày là cậu ta ăn cơm không được sao?

Mà gần cả tháng nay cũng vậy! Từ lúc cô bắt đầu qua nhà cậu ta làm người giúp việc, cứ hờ tì lại là...

"Sàn nhà không sạch, giết."

"Lau dọn thiếu sót, giết."

"Nấu đồ ăn không hợp khẩu vị --

"Aiz!!!! Giết giết giết giết!!! Cậu giết tôi con mẹ nó luôn cho rồi đi." Có bữa Sumire hết chịu nổi, hét âm lên đầy phẫn nộ ngay giữa nhà.

Ryoma được nước rút súng ra, kê vào cổ cô, ánh mắt sáng rực lên như dã thú: "Được, chiều cô."

Ngay lập tức, cô nâng đen mặt chẳng dám cựa gì nữa, miệng chỉ có thể nói lắp bắp: "A... để tôi làm việc cho xong đã..."

Ryoma thú vị bật cười mấy tiếng. Cô gái này, rốt cuộc cũng chỉ được cái miệng thôi.

Cũng thật là may mắn! Cả Bảo Anh và Sumire đều đã vượt qua kì thi đầu vào của trường đại học Tokyo trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Mà cái cọng tóc đó cả hai người cứ tưởng đã đứt luôn khi hai người đang làm bài ấy chứ!! Đề gì chỉ mới đọc vào đã bị loạn não hết cả lên. Cũng may đã ôn tập kĩ càng, cứ nhắm câu nào làm được thì lại làm trước cho chắc ăn.

"Làm được không?" Chẳng biết vô tình hay cố ý, mà cả hai anh chàng Ryoma và Gin mặc dù đang ở cách nhau gần mười cây số lại cùng lúc hỏi chung một câu hỏi, cùng vào một thời điểm.

"Tạm được." Ở gia đình Shinakawa, Bảo Anh thì cười xòa ôm chầm lấy ông xã, hét to giữa phòng làm việc của anh.

"Tạm được? Ôn cho em ki lắm rồi đấy!" Gin nâng mặt cô lên, buồn cười hơn cả một cái. Cô không đậu thi thôi, ở nhà đi anh nuôi có phải sướng hơn không.

Còn về phía bạn Sumire...

"Nói? Làm được không?" Giọng điệu ra lệnh của Ryoma khiến cho Sumire phát hoảng.

"Ồ thì... tạm tạm" Cô nâng vắn cổ gắng kénh mặt lên, nhưng chẳng dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Đợi có điểm báo về, tôi giết cô cũng không muộn đâu nhì?" Ryoma dùng tay nâng cằm của cô cao hơn một chút, mỉm cười đầy gian tà.

"T... Tôi..." Sumire mặt xanh lè, mắt đảo liên tục, cả thân người run lên vì sợ hãi.

"Hôn tôi, tôi sẽ cân nhắc về cái mạng nhỏ của cô." Ryoma lại nghĩ ra trò mới.

"Chắc không?" Ai ngờ cô tin thật, giương đôi mắt đầy nghiêm túc nhìn anh. Cái gì chứ mạng sống vẫn là quan trọng nhất!! Hôn một cái cũng đâu có mất mát gì.

Sumire đứng hẳn lên bàn chân của Ryoma, rướn cổ lên hôn vào môi anh một cái, rồi mừng rỡ lên tiếng: "Thế được chưa?"

"... Chưa đủ." Anh lạnh giọng. Cái cô nàng này, dám đứng lên chân anh nữa cơ đấy.

Và chẳng đợi cô nói tiếp, liền ngay lập tức cúi người hôn cô một cách vô cùng mạnh bạo, thiếu điều chỉ muốn giết chết cô bằng cách này.

Thời gian cứ bình thản trôi qua, và rồi, lễ tốt nghiệp cuối cùng cũng đến.

"Oaaa!! Không muốn xa mọi người đâu mà!!!" Ayane cảm tấm bằng tốt nghiệp trên tay, mặt mũi tèm nhem nước mắt và mồ hôi. Cô nàng trẻ con này lúc nào cũng khiến cho người ta cảm thấy đau lòng mỗi khi rơi nước mắt.

"Ồ cũng một thành phố mà! Ngày nào cũng đi chơi với nhau, cậu khóc cái gì chứ?" Đôi mắt của Sumire cũng long lanh đầy nước, nhưng vẫn ráng lấy tay đập vai Ayane một cái.

"Akiko, sau này cậu định thế nào?" Bảo Anh dường như là người tỉnh táo nhất, quay sang vui vẻ bắt chuyện với cô bạn dạn dày kia.

"À... mọi thủ tục đã xong rồi. Giữa tháng sau tớ sẽ lên đường sang Anh quốc." Akiko tươi cười trả lời.

"Vậy sao...?" Giọng nói của Bảo Anh lúc này mang theo một chút tiếc nuối "Vậy là cũng sắp xa nhau rồi nhì. Chẳng trách Ayane khóc suốt mướn."

"Tớ sẽ giữ liên lạc thường xuyên với mọi người mà." Akiko ngược nhìn lên những tán cây hoa anh đào đang nở ngập sắc hồng, đáy mắt vương lại vài phần buồn bã.

Cảm ơn cuộc đời, cảm ơn tuổi thanh xuân, đã cho chúng tôi một khoảng thời gian thật đẹp, và những người bạn chân thành nhất.

Tạm biệt cấp ba, tạm biệt quãng đời học sinh ngông cuồng nhưng chất chứa đầy kỉ niệm đẹp nhất của đời người.

Ryoma đứng từ phía xa quan sát. Chiaki cười tươi như thể khiến cho anh cảm thấy trong lòng rất vui.

Lại là đôi mắt sang phía Sumire, nhìn thấy cô đang đứng cười nói với chàng trai nào đó, thì đáy mắt anh lại bắt đầu xuất hiện những tia nhìn tức giận.

"Thật ra suốt cả năm học tớ đã luôn theo dõi cậu." Ở phía của Sumire, thì không khí hồng hờng đang dần dần xâm chiếm lấy cả không gian khi chàng trai kia bắt đầu tỏ tình "Đến hôm nay mới dám nói ra, bởi vì tớ nghĩ rằng, nếu mình không nói, thì có thể hối hận suốt cả cuộc đời."

Nụ cười trên Sumire tắt ngấm, mặt cô bất giác đỏ lên. Lần đầu cô được người ta tỏ tình! Lần đầu tiên luôn đấy!! Nhưng mà tại sao... cô lại cảm thấy chẳng có cảm giác gì cả, nói đúng hơn là không hề rung động.

Chàng trai kia chẳng đợi cô trả lời, đã nhanh chân bước tới, nhẹ nhàng hôn vào trán cô một cái, khiến cho cô xấu hổ đến mức chẳng còn biết chui vào đâu để trốn.

Ryoma, cậu đâu rồi? Mau tới giết tôi ngay và luôn đi!!!

"Này! Løe loẹt!"

Nhận ra giọng nói đáng sợ quen thuộc, Sumire ngay lập tức quay mặt về hướng nó vừa phát ra. Ryoma đứng giữa sân trường ngập nắng, tay đút vào túi quần, mặc dù chỉ mặc đồng phục học sinh nhưng nhìn vô cùng oai phong.

"Xin lỗi cậu... Tờ... không thể nhận tình cảm này của cậu được." Sumire nhìn chàng trai đối diện mình và mỉm cười, nói ra lời từ đáy lòng mình.

Rồi đôi chân của cô tựa như có lực hút, bước từng bước thật nhanh về phía Ryoma.

Trong một khoảnh khắc, Sumire cuối cùng cũng đã hiểu, như thế nào gọi là "Cả thế giới chỉ còn bóng hình của một người."

"Được tờ tình à? Thấy thế nào?" Đợi cô đã đến gần mình, Ryoma cố gắng kiềm chế ngọn lửa trong người mình xuống, bình thản hỏi.

"Bình thường." Sumire bĩu môi, giọng điệu không vui "Chẳng phải cậu cũng vừa được quá trời người tỏ tình hay sao?"

Nghe cô châm chọc như vậy, Ryoma tự nhiên lại thấy vui vui, nhưng niềm vui không lẫn át được sự tức giận đang hiện diện.

Chẳng biết từ lúc nào, anh lại mặc định suy nghĩ, tên đàn ông được đứng sát cô chỉ có mình anh, kẻ được quyền hôn cô, cũng chỉ có mình anh.

Kẻ nắm trong tay mạng sống của cô, cũng chỉ được riêng một mình anh.

Sumire thấy Ryoma rơi vào trầm mặc, chẳng nói chẳng rằng gì thì cảm thấy hơi kì lạ, bèn nhân cơ hội mà bỏ đi trước. Lúc này mẹ cô có tới, nhưng do còn việc ở công ty nên đã về trước rồi, còn dặn cô về sớm một chút để đi siêu thị mua trước nguyên liệu nấu bữa tối.

Đứng lúc cô vừa bước ra khỏi cổng trường, thì lại có một đám người mặc vest phóng tới, bịt miệng cô lại, không chế tay chân của cô rất dữ dội. Do bọn họ đang đứng đằng sau chiếc xe 12 chỗ nên chẳng ai để ý, mà dù cho có người để ý thì cũng chẳng dám hé răng. Bọn này là ai?? Tại sao lại bắt cô?? Là bọn hôm trước đặt bom ở nhà hàng sao?

"Con nhãi, ngoan ngoãn nghe lời đi, nếu không tao bắn cho vỡ sọ." Một tên chìa súng vào đầu cô, giọng điệu đầy vẻ hăm dọa. Hừ! Vẫn chưa đáng sợ bằng cái tên đang ghét kia thì có thể khiến cô sợ sao?

Sumire há to miệng cắn vào tay cái tên đang bịt miệng cô, đầu gối giụa liên tục, cuối cùng, khi thoát được, cô ngay lập tức hét lên thật to: "Cứu!!! Cứu tôi với!! Ryoma cứu tôi!!!"

Thính giác của Ryoma rất nhạy, đứng giữa sân trường đã có thể nghe được tiếng của cô rất rõ nên liền phóng nhanh ra khỏi cổng trường. Chết tiệt!! Chuyện gì nữa đây?

Tên bị cô cắn điên tiết tát vào má Sumire một cái, sau đó liền lấy khăn tắm đầy thuốc mê chụp lên mũi cô.

Trong lúc chuẩn bị mê man, cô vẫn luôn miệng gọi tên anh, kêu cứu vô cùng thảm thiết, mặc dù ý thức đang dần dần mất đi.

Trước lúc chìm vào cơn mê, cô vẫn còn nghe tiếng của anh hét lớn chửi rủa, và tiếng của một trong số bọn bắt cóc cô nói: "Muốn giao người, đến đèo Iroha lúc mười giờ tối nay. Đến chậm một phút, nó chết."

Hèn hạ! Một lũ hèn hạ! Không trực diện tấn công Ryoma được nên muốn dùng cô để hăm dọa? Xin lỗi đi! Anh còn đang muốn giết cô cơ mà...?

Anh sẽ không bao giờ vì cô mà đi vào chỗ chết đâu.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 14: 「Giông tố」- Mạng sống của em chỉ có tôi mới được lấy đi!

19 giờ.

Sumire có cảm giác như cả thân người mình nhẹ hẫng, tựa như đang lơ lửng ở một không gian không có lực hút. Đầu của cô đau nhói, giống như kiểu não đang bị vặn xoắn sau đó lại trở về trạng thái bình thường, và cơn đau như vậy cứ lặp đi lặp lại hàng chục lần.

Lúc cô tỉnh dậy, chỉ thấy xung quanh mình là một màu đen đặc quánh và không khí vô cùng ngột ngạt. Sau khi đã định hình được hiện tại, cô mới nhận ra mình đang nằm sấp, bị bịt miệng bởi một chiếc khăn, và tay mình bị trói vòng ra sau lưng bởi một sợi dây thừng.

Cố gắng đưa đôi mắt lơ đãng nhìn xung quanh, Sumire lúc này có thể chắc chắn rằng mình đang ở trên xe, và ở trong này không hề có ai ngoại trừ cô ra. Hình như bọn chúng đã ra ngoài canh chừng cả rồi. Bây giờ điều đầu tiên là phải tìm cách chạy thoát đây...

Điện thoại của cô để trong túi của váy đồng phục đang mặc, bọn chúng hình như chỉ bắt cô để đe dọa Ryoma thôi nên không chạm gì vào cơ thể của cô, cơ mà hình như điện thoại cũng bị bọn chúng lấy mất rồi..

Sợi dây thừng này buộc chặt quá, nó làm bàn tay của cô đau rát và tê cứng, nhưng cô không thể kêu gào gì được.

Ryoma, cậu tới nhanh nhanh rồi giết tôi chết luôn đi!!! Đau đớn thế này thì ai mà chịu nổi??

20 giờ.

Bảo Anh từ lúc làm lễ tốt nghiệp xong không thể gọi điện thoại được cho Sumire thì đâm ra rất lo lắng. Cô vừa mới chạy qua nhà của cô ấy, nhưng mẹ của cô ấy lại nói rằng: "Con bé vẫn chưa về. Lúc sáng cô có công chuyện nên nhờ con bé đi siêu thị mua nguyên liệu cho bữa tối, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy đâu cả."

"Cô có gọi được cho bạn ấy không ạ?" Bảo Anh gấp rút hỏi.

"Cô không gọi được! Hình như điện thoại của con bé bị tắt nguồn rồi." Mẹ của Sumire trong lòng lo lắng như đang ngồi trên đống lửa, giọng nói tựa như sắp khóc đến nơi "Con bé bình thường có chút ngỗ nghịch nhưng rất biết vâng lời, nó đi đâu đều nói trước cho cô biết. Nó có thể đi đâu được chứ...?"

"Cô đừng lo ạ! Có thể cậu ấy đi đâu đó thôi, để con đi tìm những bạn khác hỏi thử." Bảo Anh trấn an bà ấy. Bây giờ không được rồi lên, nếu không thì càng to chuyện.

Trong khi đó, Ryoma đã cùng thuộc hạ của mình phóng nhanh tới đèo Iroha. Từ Tokyo đến đó nếu chạy bình thường cũng phải mất gần ba tiếng, với tốc độ hiện tại trên xe của anh thì đến đó ít nhất cũng gần hai tiếng.

Khó cái bọn chúng không chịu anh đến trước giờ, nếu không chúng sẽ giết Sumire ngay lập tức.

Khốn kiếp! Trên người cô mà có bất cứ vết thương nào, anh sẽ phan thấy từng tên một ra rồi đem vứt cho hổ đói trong rừng ăn hết.

Sumire lại thiếp đi, rồi tỉnh dậy lần nữa. Cô không biết đây là lần thứ bao nhiêu rồi.

Đưa mắt nhìn ra bên ngoài, cô thấy có một tên đang định mở cửa xe thì vội vã nhắm nghiền mắt lại và nằm im thín thít, không dám thở mạnh.

"Cô ta chưa tỉnh?" Một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

"Th... thưa ngài, chắc do tôi bỏ quá nhiều thuốc mê cho cô ta hít vào nên..." Một tên khác lên tiếng, giọng điệu có vẻ vô cùng hoảng sợ.

"Không cần, bất động thế này cũng tốt." Tên đàn ông có chất giọng lạnh lùng lại nói tiếp.

Tiếp theo đó, chính là âm thanh của cửa xe được đóng lại.

Sumire khẽ thở phào nhẹ nhõm. Cũng may chúng không làm gì cô do cô vẫn còn giá trị để lợi dụng.

Ở bên ngoài, Ryoma cũng vừa đến đèo Iroha kịp lúc, 22 giờ. Bọn chúng hẹn anh ở chỗ nghỉ chân của tài xế tại đèo Iroha thứ hai.

"Giao người." Anh xuống xe, đi lại gần bọn chúng và thấp giọng buông ra một câu, cả người tỏa ra sát khí.

"Để vậy sao?" Đối phương cũng không vừa, trên gương mặt hiện rõ sự ác độc chết chóc, đôi môi nhếch lên nở một nụ cười khinh khinh "Chúng ta từ từ nói chuyện một lát đã."

"Nói." Ryoma nhướn mày, ánh mắt sáng lên những tia nhìn quý dị.

Đối phương thư thả châm một điếu thuốc, rồi lại nhàn nhạt cất tiếng: "Đơn hàng vũ khí ba tháng trước của gia tộc Matsumoto, không biết nhị thiếu gia Fujitaka đây có còn nhớ?"

"Chuyện làm ăn ở gia tộc các người, tôi không quan tâm." Ryoma cười lạnh, đều đều trả lời "Hai bên không dính líu gì đến nhau, việc ai nấy làm."

"Thật sao?" Đối phương nhả ra một làn khói trắng mờ đục, cho một tay vào túi quần "Vậy tại sao nhị thiếu gia lại cướp đơn hàng, lại còn giết người của chúng tôi?"

Ryoma nhú mày lại thật chặt: "Thì ra là vụ đó? Bên khách hàng chẳng phải đã chuyển nhượng hợp đồng sang cho gia tộc chúng tôi rồi hay sao? Thuộc hạ của các người lại ngoan cố, nên tôi bèn xuống tay."

"Hợp đồng thì tôi không quan tâm." Đối phương quăng điếu thuốc đi, giậm chân thật mạnh xuống để dập tắt nó "Nhưng người mà nhị thiếu gia giết chết, chính là người bạn thân của tôi."

"Mày gọi tao đến chỉ để nói về một thằng quen đã chết thôi à?" Ryoma tranh thủ nhìn đồng hồ đeo tay. Đã 22 giờ 15 phút rồi.

"Thật ra thì tao muốn có một chút công bằng." Đối phương tặc lưỡi, dùng tay từ từ vuốt tóc, rồi bất ngờ rút trong túi áo ra một cây súng lục và bắn vào cốp xe của mình, chính là chiếc xe mà Sumire đang nằm.

Cô ở trong xe nghe có tiếng súng thì vô cùng hoảng sợ, luống cuống cử động tay chân trong vô thức, nước mắt chảy ra từ khóe mắt. Làm sao đây...? Cô phải làm sao đây...?

"Cô ta có mệnh hệ gì, thì tại bây biết hậu quả rồi đây." Mặt của Ryoma trở nên tối đen, giọng nói không còn chút nhân nhượng.

"Mày đã giết bạn thân của tao, xem ra bây giờ tao giết con nhỏ kia, thì chúng ta sẽ không thù không oán, không dính dáng gì nữa." Đối phương vẫn giương súng hướng về phía chiếc xe kia, cười lạnh.

Ryoma móc súng chìa thẳng vào hắn, day nghiêng nói từng chữ một: "Để xem đạn của mày và của tao, ai nhanh hơn."

"Fujitaka Ryoma, thứ quái vật như mày mà cũng biết yêu hạ sao." Đối phương thấy thái độ của Ryoma đang thay đổi, bèn nhả ra từng chữ đầy tính chất khinh bỉ.

Một tên giết người không gớm tay, vô cảm trước tất cả mọi thứ, mà lại có thể yêu sao?

Là do cô ấy quá rắc rối, cứ liên tục vô tình làm phiền anh hết lần này đến lần khác.

Là do cô ấy quá ngây ngốc, chẳng để phòng bắt cứ thứ gì, thậm chí còn yêu cầu anh giết chết mình đi, thậm chí còn to gan lớn mật chửi rủa anh, đánh anh thùm thụp không tiếc tay.

Đều là do cô ấy, hết lần này đến lần khác đều cho anh những dư vị ngọt ngào, để rồi từ từ bước chân vào trái tim anh và ngồi lì luôn ở trong đó.

"Người được quyền giết cô ấy, chỉ có một mình tao." Ryoma trừng mắt nhìn đối phương, giọng nói lạnh lẽo đến gai người.

Đúng lúc đó, một tên thuộc hạ của đối phương lên tiếng: "Thưa ngài, cô ta tỉnh rồi."

"Lời cô ta ra." Hắn phát tay, chậm rãi ra lệnh.

Tên kia làm theo, ngay lập tức cúi người chui vào xe kéo Sumire dậy, bỏ mảnh vải che miệng cô ra và ép cô bước xuống xe.

Khi cô nhìn thấy Ryoma, cả cơ thể của cô đã run lên vì vui mừng. Anh thật sự đến cứu cô, anh không hề bỏ rơi cô...

"Chọn đi." Đối phương của Ryoma chìa súng vào Sumire, nụ cười trên môi có phần quý dị "Một là mày chết, hai là cô ta chết."

Thuộc hạ của hắn và của Ryoma bấy giờ đều đã giương hết súng lên.

Ryoma nhìn thấy trên má Sumire có một vết bầm, thì hàng lông mày của anh càng lúc càng nhíu chặt lại vì giận tiết.

"Người chết đêm nay, chính là mày mới đúng." Tay anh vẫn giữ nguyên tư thế, chìa súng vào đối phương, nhưng vẫn chưa thể bóp cò. Bấy giờ nếu động thủ, thì Sumire sẽ chết, cho nên không được vội vàng.

"Đừng có mạnh miệng." Đối phương chẳng những không sợ hãi, trái lại còn tỏ thái độ xem thường "Mạng sống của cô ta đang nằm trong tay tao, mày thử làm gì xem, cô ta sẽ đi đời ngay trong tích tắc."

"Đừng có nghe lời hần." Sumire đột ngột hét lên khiến Ryoma giật mình "Tôi suy cho cũng chỉ là một người không có địa vị gì, cũng chẳng phải người nổi tiếng, nếu tôi chết cũng không ảnh hưởng gì hết, còn cậu có cả một trách nhiệm cần gánh vác..."

Cô nuốt nước bọt, cả thân người run lên vì sợ hãi, lắp bắp nói tiếp: "C... cho nên... cứ để tôi chết là được... Cậu chỉ cần chăm sóc tốt cho mẹ tôi..."

Ryoma ngáy người ra, đôi mắt nhìn cô đến nỗi đại đi. Cô gái này có được sự dũng cảm đến mức ngu ngốc ấy từ đâu ra vậy?

Sumire, em thật sự muốn chết vì tôi?

Một kẻ như tôi, đáng để em phải hi sinh cả mạng sống của mình hay sao?

"Đầu em chứa đầu hũ không hay sao vậy?" Ryoma hần học nhìn Sumire, đau lòng lên tiếng "Em nghĩ em muốn gì được nấy à? Muốn sống là sống, muốn chết là chết?"

"Dù sao tôi có trở về thì nay mai cậu cũng giết tôi thôi!"" Sumire hất cằm lên đầy kiêu ngạo, trả lời anh.

"Đúng, mạng sống của em chỉ có tôi mới được lấy đi, không phải mấy tên thấp kém này." Anh không chịu thua, cố gắng kiềm chế giọng mình để nó không đạt ở ngưỡng cao nhất.

"Tại sao? Cậu dựa vào cái quái gì mà khẳng định vậy?" Sumire đang bị trời vô cùng khó chịu vì không thể đưa tay lên để xoa mặt lại.

"Bởi vì em là của tôi." Ánh mắt của Ryoma càng lúc càng sáng hơn, nhìn thẳng vào Sumire không hề trốn tránh, như để khẳng định lại lời của mình một lần nữa.

"L... im đi!! Ai là của cậu hả??" Cô đỏ mặt tía tai, quên cả sợ mà hét ầm lên.

Trong khi đó, đối phương của Ryoma đã ra lệnh cho thuộc hạ cời dây trời cho cô.

"Được rồi, vậy là chọn cô ta?" Hắn hỏi, môi nhếch lên tạo ra một nụ cười đắc ý.

Rồi không kịp để cho Ryoma trả lời, hắn liền kéo Sumire đến chỗ vách núi có thanh chắn ngay gần đó.

Trước khi Sumire kịp định hình hiện tại, thì hắn đã dùng tay đẩy cô xuống.

Đúng vậy, là đẩy cô trượt ra khỏi thanh chắn, đẩy xuống vách núi.

Ryoma ngay lập tức lao nhanh tới, một tay vịn lấy thanh chắn, chồm người xuống và vươn tay còn lại ra để cho cô bắt lấy.

Sumire cố gắng vớt lấy hi vọng nhỏ nhoi ấy, nhưng tất cả đã quá muộn.

Nước mắt của cô bay ngược lên bầu trời đen kịt, cả cơ thể cứ thế rơi xuống theo lực hút của Trái Đất, đôi mắt bấy giờ chỉ còn nhìn thấy mỗi dáng hình của Ryoma, đôi tai chỉ còn nghe thấy được tiếng hét thất thanh của anh.

Rồi cô cảm thấy đầu mình đang bị va đập rất mạnh, từng tác da trên người đều đau buốt, xương dường như vỡ nát hết. Ý thức của cô mất dần, thậm chí chẳng thể nào nhấc nổi bàn tay của mình lên được nữa. Cô cố gắng nhướn đôi mắt của mình để giữ tỉnh táo, nhưng toàn bộ hành động của cô vào lúc này đều là vô ích.

Mắt cô nhắm.

Tay cô buông.

Máu của cô chảy ra lênh láng cả một phần đất rộng.

Thật sự phải kết thúc ở đây sao...? Cô sẽ chết...?

Cô sẽ chết thật sao...?

"Thằng chó!!" Ryoma rút súng ra, bắn vào người đối phương một phát khiến hắn ngã nhào. Lúc này là do anh lo lắng cho tính mạng của Sumire nên không dám ra tay, bây giờ hắn lại dám lớn gan đẩy cô xuống, anh sẽ không giết hắn anh không làm người.

Ryoma tiếp tục nã đạn vào người hắn, còn thuộc hạ của anh xử lý những tên còn lại. Anh bắn liên tục vào khắp nơi trên cơ thể hắn, vừa bắn vừa gào thét vang vọng cả một khoảng không gian.

Rốt cuộc, sau khi thấy hắn không còn cử động nữa, anh mới ngưng lại, yêu cầu thuộc hạ xử lý đồng xác chết rồi một mình lái xe xuống khúc cua bên dưới để tìm kiếm Sumire.

Ryoma dừng xe bên đường, chạy lại chỗ dưới chân vách núi lúc này và tìm kiếm trong vó vĩa. Mồ hôi lạnh của anh vã ra đầy trán.

Ở đâu...? Em đang ở đâu hả?

Cô gái ngốc nghếch này, em rốt cuộc đang đâu?

Đèn pin của Ryoma soi rõ ra một vũng máu.

Anh phóng lại vị trí ấy, và quả nhiên đã phát hiện ra Sumire. Cô nằm bất động, gương mặt đầy máu tươi, trên người có vô số vết thương lớn nhỏ.

Cả cơ thể của Ryoma run lên. Anh vội vã móc điện thoại ra và gọi cho xe cấp cứu. Những ngón tay của anh run đến mức anh phải bấm đến mấy lần mới đúng số.

Trường hợp này không được phép di chuyển người của Sumire, phải đợi nhân viên y tế tới và có biện pháp đặt đúng tư thế và di chuyển cô đi, nếu không xương của cô sẽ bị gãy và gây nguy hiểm cho tính mạng.

Năm phút sau, xe cấp cứu đã có mặt. Các nhân viên cấp cứu tất bật chạy lại đặt Sumire nằm lên băng ca, rồi cẩn thận để cô lên xe.

"Anh có muốn đi chung với chúng tôi không?" Một nhân viên hỏi Ryoma.

"À không, tôi có xe riêng. Tôi sẽ theo sau." Ryoma gấp rút trả lời "Mau đi đi."

Nhân viên đó cúi chào anh, rồi vội vã leo lên xe cấp cứu và rời đi.

Anh cũng ngồi vào xe, nhấn ga chạy theo.

0 giờ 10 phút.

Điện thoại di động của Bảo Anh reo vang giữa không gian tĩnh mịch. Ban đầu cô không nghe thấy, đến cuộc gọi thứ hai mới chịu trở mình, rời tay khỏi người Gin và vội lấy cái điện thoại.

"Alo..." Thấy số của Ryoma, Bảo Anh liền bắt máy. Giờ này tại sao còn gọi điện vậy?!

"Nếu sáng có thời gian, hãy đến bệnh viện N ở thành phố Nikko." Đầu dây bên kia, giọng nói của Ryoma đều đều vang lên, trong từng từ một đều mang theo sự đau lòng đến khó tả.

"Có chuyện gì sao...?" Bảo Anh dụi mắt, hỏi lại anh.

"Sumire bị chấn thương sọ não, hiện tại đang phẫu thuật." Ryoma đến nước này đành phải thành thật trả lời "Tôi không có số điện thoại của mẹ cô ấy, hi vọng em có thể giúp tôi chuyển thông báo cho bà ấy."

"Cậu nói cái gì?" Nghe đến đó, Bảo Anh bấy giờ đã tỉnh ngủ hẳn và ngồi bật dậy "Sumire tại sao lại ra nông nỗi như vậy?"

"Là lỗi của tôi." Ryoma cười trong đau đớn "Do tôi không báo vệ được cô ấy..."

Bảo Anh cảm thấy ngực mình vô cùng nhức nhối, cảm giác thất tim vào hai năm trước nay lại trở về. Sumire sẽ không chết... sẽ không giống như Sakura đâu... sẽ không..

"Đừng tự trách bản thân nữa." Cô nuốt nước bọt, nói "Quan trọng bây giờ là tính mạng của Sumire. Sáng tôi sẽ đến đó ngay lập tức với mẹ của cậu ấy. Tình hình hiện tại trầm trọng nhờ cậu."

"Được." Ryoma ôm đầu ngồi xuống ghế "Em ngủ đi, đã làm phiền đến em rồi."

"Không có gì! Cậu cũng giữ sức khỏe đấy nhé." Bảo Anh xoa tay, gương mặt hiện rõ sự lo lắng.

Ryoma ừ hử, rồi chậm rãi cúp máy.

Gin này giờ đã tỉnh giấc, anh đợi Bảo Anh nói chuyện xong mới ôm lấy eo cô, hôn vào vai cô và lên tiếng với giọng khàn khàn: "Có chuyện gì?"

Bảo Anh không có cách nào, bèn kể hết sự tình cho anh nghe.

"Được rồi, sáng anh sẽ chở em đi." Gin chôn mặt mình vào lưng cô, thở mạnh "Bây giờ cần thiết là phải ngủ để lấy sức khỏe đã. Em lo lắng tinh thần sẽ không tốt đâu, Takahashi thấy em suy nhược sẽ không vui."

"Nhưng công việc của anh..."

"Công việc không quan trọng bằng em." Anh vỗ vỗ lưng cô "Ngoan, nằm xuống ngủ thôi."

Bảo Anh nghe lời anh, trượt dài người nằm xuống.

Gin cũng nằm xuống theo, ôm chặt cô vào lòng mình để cô yên tâm phần nào mà ngủ yên giấc.

"Em rất sợ..." Cô ngước mặt lên nhìn anh, ánh mắt tràn ngập sự buồn bã.

"Takahashi sẽ không sao đâu..." Anh đau lòng vuốt tóc cô, dịu dàng hôn trán cô "Anh thức canh em ngủ, em đừng sợ."

Bảo Anh vùi đầu vào lồng ngực ấm áp của Gin, khẽ găt đầu một cái và khó khăn nhắm mắt lại.

Có anh ở đây, cô sẽ không phải đối mặt với sự sợ hãi một mình.

"Cậu là người nhà của bệnh nhân?" Vị bác sĩ vừa thực hiện phẫu thuật cho Sumire hỏi Ryoma.

"À không, tôi là bạn của cô ấy, người nhà của cô ấy sẽ đến đây vào buổi sáng." Ryoma tường tận giải thích "Có thể cho tôi biết tình hình của cô ấy không?"

"Vấn đề nếu không phải người nhà thì sẽ không được." Vị bác sĩ kia thờ dãi trả lời "Nhưng do cậu là người đã gọi cấp cứu nên tôi sẽ nói."

Nói rồi, ông ta mời Ryoma đi về phòng làm việc của mình.

Sau khi cả hai đã ăn tọa, ông ta mới bắt đầu lên tiếng: "Bệnh nhân bị chấn thương sọ não nghiêm trọng do va đập quá mạnh, trong não có tình trạng máu tụ. Chúng tôi đã dẫn lưu máu tụ và lấy máu bầm ra rồi, nên tạm thời tình trạng của bệnh nhân đã không còn nguy kịch. Tuy nhiên, do vùng vỏ não thị giác bị tổn thương nghiêm trọng, cho nên tôi chân thành khuyên rằng mọi người hãy chuẩn bị cho trường hợp xấu..."

"Trường hợp xấu?" Tim của Ryoma đập chậm đi một nhịp.

Vị bác sĩ kia thờ dãi, nét mặt mang đầy vẻ cảm thông: "Tôi xin lỗi khi nói điều này, nhưng bệnh nhân do bị tổn thương như vậy, rất có thể dẫn đến việc bị khiếm thị."

Ryoma có cảm giác như cả thế giới trước mắt mình đang sụp đổ.

Anh đang tự gào thét với chính bản thân mình, rốt cuộc đã lôi cô vào chuyện gì thế này??

Là do anh hại cô, lại còn không thể bảo vệ được cô... Đã để cô ngốc nghếch tự nói ra rằng mình muốn chết vì anh...

7 giờ sáng.

Ryoma ngồi canh chừng Sumire cả đêm. Anh muốn tận mắt thấy được cô tỉnh dậy.

Vừa mới này Bảo Anh mới gọi điện thông báo sắp xuất phát đi đến đây với mẹ của Sumire, chắc khoảng hơn 2 tiếng nữa họ mới đến.

Thuốc mê tan hết, Sumire mới từ từ tỉnh lại, nhưng không thể di chuyển được cơ thể của mình.

Cô mở mắt, chớp chớp vài cái, những ngón tay khẽ giắt lên, như để ra dấu hiệu cho Ryoma biết. Anh tinh ý nhận ra, ngay lập tức nắm chặt lấy tay cô, gấp rút hỏi: "Em thấy sao rồi? Có ý thức được rõ ràng không?"

"T..." Sumire hình như định nói gì đó, nhưng Ryoma lại nghe không rõ.

"Em nói gì?" Anh hỏi lại.

"Tôi... quá..." Cô lắp bắp, cố gắng nói rõ chữ hơn.

Ryoma cứng đờ người lại. Mặt trời đã lên rồi, cô còn bảo tối sao...?

"Sumire, em có thấy được tôi không?" Anh đứng bật dậy, chồm người tới ngay tầm nhìn của Sumire, hỏi cô mà lòng đau như cắt.

"K... không... thấy..." Cô yếu ớt lắc đầu.

Nỗi mất mát ngay lập tức xâm chiếm lấy trái tim và trí óc của Ryoma. Anh cố gắng nắm chặt tay lại thành quyền, ngược mặt lên trời để nuốt nước mắt vào trong.

Lần đầu tiên trong đời, anh mới biết hóa ra đau lòng còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Hóa ra, nước mắt còn mặn hơn cả biển Chết gấp ngàn lần.

Hóa ra, nhìn thấy người mình yêu tổn thương, là tìm mình sẽ giống như bị một bàn tay của ai đó bóp chặt lại, đau đến mức không thể thở được.

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: "Mày cho người yêu của tao cái gì, tao trả lại mày thứ đó."

Warning: à thì... là nó hơi máu me xúu thôi:v...

Lại nói về cái tên đã đẩy Sumire xuống vách núi, hấn ta vẫn chưa chết.

Lúc Ryoma bắn hấn, mặc dù tâm trí đã bị đảo lộn, nhưng vẫn biết được mình nên bắn vào chỗ nào. Cho nên, tổng cộng gần mười phát đạn trên người hấn cũng chẳng để cho hấn đi gặp thần Chết được.

Bây giờ là 11 giờ trưa, Bảo Anh, Gin và mẹ của Sumire đã có mặt ở phòng bệnh và nghe bác sĩ thông báo về tình hình của Sumire.

"Con tôi... có cách nào để mắt của nó có thể thấy được trở lại không bác sĩ?" Mẹ của cô đang trong tình trạng xúc động mạnh. Bà chỉ có mỗi đứa con gái này thôi, nó có mệnh hệ gì làm sao bà sống nổi?!

"Chúng tôi thật sự rất xin lỗi. Hiện tại nghiên cứu về việc chữa trị thị giác cho những bệnh nhân bị khiếm thị do chấn thương não vẫn chưa được hoàn thiện và vẫn còn đang trong quá trình nghiên cứu tại Mỹ... cho nên chỉ có thể cho cô bé cầm cự bằng việc uống thuốc đều đặn." Vị bác sĩ phụ trách chăm sóc cho Sumire thành thật trả lời bằng giọng nói đầy cảm thông "Rồi sau đó tìm giác mạc phù hợp với cô bé để cấy ghép mà thôi..."

"K... không thể nào..." Bảo Anh bàng hoàng lên tiếng, gương mặt tái xanh lại vì thất thần, không tin nổi hiện tại trước mắt.

Mẹ của Sumire nước mắt ngắn dài, quay sang phía Ryoma mà gào lên: "Cậu!! Cậu đã nói cậu sẽ đảm bảo an toàn cho con bé kia mà?? Tại sao bây giờ nó lại ra nông nỗi này hả? Cậu nói đi!!"

Ryoma chỉ biết giữ im lặng trong đau đớn. Anh biết phải nói gì với người phụ nữ trước mặt anh bây giờ?!

"Thật xin lỗi..."

Cuối cùng, anh cúi đầu thật thấp, cổ họng khô rát cố gắng nói ra từng chữ một cách chân thành nhất. Một Fujitaka Ryoma cao ngạo, chưa từng cúi đầu trước bất cứ ai kể cả ba mình. Hôm nay, lần đầu tiên trong cuộc đời, anh cảm thấy mình chỉ là một con kiến nhỏ bé trước sự đau khổ của người mẹ đang đứng đối diện với mình, cho nên cái cúi đầu này vẫn chưa thấm thía gì cả.

Sumire khó khăn mở mắt ra, cô lại vừa ngủ thêm được một giấc.

Lại là một màu đen. Bóng tối thật sự đã chiếm trọn cô rồi...! Đôi mắt này, sẽ không còn nhìn thấy được mẹ, Chiaki, Ayane, Akiko, Michio...

Và cả Ryoma...

Dáng hình của anh, cô sẽ không bao giờ có thể nhìn thấy được nữa.

Một giọt nước mắt khẽ rơi ra từ mí mắt của Sumire, chảy xuống thật nhẹ nhàng. Cô bây giờ chẳng thể cử động được, vẫn chưa thể ăn uống, nói thì chữ được chữ mất. Cô thật sự quá giống một kẻ tàn phế.

Cô muốn gọi mọi người.

Cô muốn gọi Ryoma, thật sự rất muốn.

"R... Ryo..."

Nghe thấy tiếng nói yếu ớt quen thuộc, Ryoma ngay lập tức tiến nhanh đến giường bệnh và khẩn trương nắm lấy tay cô.

"Tôi đây." Anh dịu dàng nâng niu bàn tay mình đang nắm, giọng nói ngập tràn sự đau khổ.

"Đừng có đụng vào con gái của tôi nữa." Mẹ Sumire thấy thế liền gắt lên, rồi lấy túi xách của mình đập vào lưng Ryoma rất nhiều lần, một nhát đánh xuống là bà lại gào lên rằng bà không muốn con mình chết. Nhưng Ryoma vẫn cố gắng chịu đựng, anh vẫn nắm chặt lấy tay Sumire, không nói lời nào dù chỉ một chút.

Cơ thể của Sumire khẽ run lên, nước mắt của cô rơi ra ngày một nhiều hơn.

"M... mẹ...! Kh... không phải lỗi của... Ryoma... đâu..." Một tay cô vươn ra vô định trên không trung, tay còn lại vẫn giữ nguyên trong lòng bàn tay của anh, dường như rất sợ anh sẽ buông ra. Cô lại tiếp tục nói, nói đến mức hồ hạp của cô đã bắt đầu trở nên khó khăn, nói đến mức nhịp tim tăng nhanh một cách đột ngột "Ryoma... không có... không có lỗi..."

Đừng bắt anh rời bỏ cô ngay lúc này...

"Sumire, tại sao con lại bao che cho nó?" Mẹ của Sumire nắc lên vài tiếng đầy thốn thức "Rõ ràng nó đã khiến con trở nên như thế này. Nó đã khiến con không thể nhìn thấy được nữa!!! Chính là nó!! Là cái thằng khốn kiếp này."

"B... bảo vệ...! Ryoma... bảo vệ..." Mặt của Sumire bắt đầu trở nên trắng bệch. Ryoma định buông lỏng tay cô ra để xem xét tình hình của cô hiện tại, nhưng cô vẫn nắm chặt lấy tay anh không buông.

Sumire, tại sao? Tại sao lại nói tôi bảo vệ em?

Trong khi tôi là người đã gián tiếp khiến em trở thành như thế này.

Ranh giới giữa yêu thương và thù hận rất mong manh, nhưng Sumire lựa chọn đứng lại ở yêu thương, không hề hận Ryoma dù chỉ là một chút.

Điều đó khiến anh ray rứt, khiến anh dằn vặt và đau đớn đến tận cùng. Thà cô hận anh, lạnh nhạt với anh... đằng này lại bao dung chân thành như vậy, chỉ khiến cho anh cảm thấy rất tội lỗi.

Ngay lúc này, anh yêu cô, nhưng thâm tâm anh lại gào thét cầu xin, rằng cô đừng bao giờ, đừng bao giờ yêu anh. Anh không có tư cách để nhận lấy tình cảm của cô.

Thời gian khi ở trong bệnh viện quả thật trôi qua rất nhanh, mới đó mà đã là 6 giờ chiều.

Gin và Bảo Anh đã đi đặt phòng ở khách sạn, mẹ của Sumire và Ryoma thì vẫn ở lại trong phòng bệnh của cô.

"Tôi biết là cậu không làm gì con bé..." Cảm thấy không khí quá ngột ngạt, mẹ của Sumire bèn lên tiếng, giọng nói lúc này đã bình tĩnh hơn được một chút. Bà đã được nghe Ryoma kể lại tất cả mọi chuyện "Là do tôi hơi kích động. Con bé là tất cả của tôi... nếu mất nó tôi cũng không thiết sống nữa..."

"Là do con đã lòi cổ ấy vào thế giới đáng ra cổ ấy không thuộc về..." Ryoma đan chặt hai tay vào nhau, mí mắt nhắm chặt lại đầy khổ sở. Đúng vậy, Sumire không thuộc về thế giới của anh. Cuộc đời của anh là những chuỗi ngày sống chung với máu và nước mắt của những cuộc thanh toán bằng vàng, những đợt tra tấn đã man con mồi không hồi kết. Là thế giới mà chỉ cần sơ sẩy một giây mạng sống sẽ ngay lập tức bị tước đoạt. Sống ở thế giới đó, tình yêu chính là một loại điểm yếu, là một sự nhu nhược không đáng có, bởi nếu như có nó tồn tại thì chỉ càng khiến đối phương có lợi thế, còn mình thì lại bị vướng chân vào rắc rối mà thôi...

Bây giờ Ryoma đã hiểu, hóa ra cái điểm yếu đó còn lớn hơn tất cả những gì mà anh tưởng tượng.

Gin quay trở lại phòng bệnh, hỏi rằng mẹ của Sumire có muốn về khách sạn hay không.

"Con đặt khách sạn ngay đối diện bệnh viện, nên rất tiện." Anh ân cần nói.

"À... cô ở đây với con bé là được rồi." Mẹ của Sumire nhìn con gái, dịu dàng trả lời Gin "Dù sao ở đây cũng có sofa mà..."

Gin biết bây giờ có nói thêm thì bà cũng sẽ không về khách sạn, nên chỉ khẽ gật đầu: "Vậy con về khách sạn đem chăn gối qua cho cô."

"Tôi cũng đi." Ryoma đứng dậy, chỉnh trang lại caravat và áo khoác một chút, rồi chào mẹ của Sumire, đi ra ngoài trước.

Ánh mắt của Gin thoáng chốc lóe lên vài tia nhìn đầy kì lạ khi Ryoma đi lướt qua anh.

Rõ ràng, trong đầu của cậu ta vẫn còn tính toán rất nhiều chuyện.

Ryoma cũng hiểu Gin đang nhìn thấu suy nghĩ của mình, nhưng chỉ khẽ kháng mím cười một cái. Kẻ có thể đi guốc trong bụng anh, trên thế giới rồi cuộc cũng chỉ có một mình tên giám đốc đầu tư ma mãnh này thôi.

"Có muốn đi cùng tôi không?" Vừa bước đi trên vỉa hè, Ryoma vừa nhàn nhạt cất tiếng "Đến khu vui chơi của tôi."

Gin im lặng một lát, tay cho vào túi quần, sau cùng lại nói: "... để hỏi ý kiến bà xã đã."

Kì thực thì Gin cũng muốn đi theo. Do chuyện này mà bà xã vĩ đại của anh bị gặp ác mộng, đến mức sáng sớm thức dậy huyết áp đã đột ngột tăng lên khiến anh sợ đến mức hồn bay phách lạc.

Cũng tại cái tên chó chết kia. Đã ra tay với bạn anh, lại còn gián tiếp đụng vào vết thương cũ của bà xã anh...

"Bà xã bảo gì anh cũng nghe sao?" Ryoma bất chợt bật cười một tiếng. Một tên không sợ trời không sợ đất, khí chất cao ngạo khác thường như Gin không ngờ cũng chỉ là một tên sợ vợ thôi à.

"... ừm..." Cô họ Gin khẽ phát ra vài tiếng ừ ừ, rồi miệng lại hồ hững buông ra mấy chữ "Đội đến khi cậu rước Takahashi về, lúc đó có hối hận vì đã cười tôi thì cũng chưa muộn đâu."

"Anh đang nói móc một tên sát thủ giết người không gớm tay đấy. Không sợ?" Ryoma khẽ quết mắt nhìn Gin, giọng điệu có một chút dọa dẫm, nhưng lại đan xen cả đùa cợt.

"Từ điển của tôi không có chữ "sợ"." Gin bình thản trả lời, thậm chí còn nở một nụ cười thần thần bí bí với Ryoma "Để tôi giận lên thì cũng không khác gì cậu đâu."

Cuộc nói chuyện giữa hai tên đàn ông này cũng chẳng thể nào bình thường như bao người nói.

Về đến khách sạn, Ryoma đến phòng mà Gin đã thuê cho mẹ Sumire để lấy chăn gối, còn Gin thì về phòng mình để bàn bạc với bà xã mình một chút.

"Anh ra ngoài với Fujitaka một lát nhé?" Thấy cô đang ngồi xem tivi, anh liền tiến đến ngồi xuống giường, hôn lên trán cô một cái và dịu dàng xin phép cô.

"Anh đi đâu thế? Có lâu không?" Bảo Anh bĩu môi một cái. Cô bây giờ chỉ muốn anh ôm ngủ để không gặp ác mộng thôi. Anh đi rồi thì phải làm sao?

"Mở rộng quan hệ thôi. Nếu tối anh có về trễ thì đừng chờ anh, cứ khóa cửa ngủ trước đi nhé." Gin vuốt tóc cô, ân cần dặn dò.

"Ừm... em biết rồi." Cô rũ mi mắt xuống, gương mặt có chút suy nhược thấy rõ "Rốt cuộc là kẻ nào đã khiến Sumire ra nông nổi đó chứ!! Em mà gặp hẳn thì em sẽ lột da, chặt tay hẳn, đâm hẳn đến lúc nào hả dạ mới thôi."

"Vậy à...?" Ánh mắt của Gin thoáng chốc ánh lên vài tia nhìn kì lạ, nuông chiều ôm cô "Vậy em tính xem, em đâm hẳn bao nhiêu cú thì mới hả dạ?"

"Hả?" Bảo Anh có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn vất óc lên để suy nghĩ "Khoảng một trăm cú đâm với vài chục cú đá gì đó..."

Gin buông cô ra, cười híp mắt nhìn cô: "Được rồi, lát nữa em nhớ ngủ sớm. Anh đi đây."

Nói rồi, anh hôn lên môi cô một cái nữa, xong mới chịu đứng dậy rời đi.

Ryoma đã đưa chân gối tới bệnh viện, hiện tại đang ngồi trong xe của mình chờ Gin.

"Địa điểm?" Gin ngồi vào xe của Ryoma, lạnh nhạt hỏi.

"Cần đây thôi." Ryoma vừa yêu cầu thuộc hạ của mình bắt đầu nhân ga vừa nói "Công nhận thằng đó cũng ngu, hẹn gặp ở đâu không hẹn, lại hẹn ngay địa bàn của tôi."

Gin khẽ nhếch mép cười: "Ở nước Nhật này còn chỗ nào không phải địa bàn của cậu sao?"

"Giám đốc quá lời rồi." Ryoma bật cười vài tiếng. Đứng rồi... ở nước Nhật này ngõ ngách nào cũng là địa bàn của anh, mà Gin cũng đâu phải dạng vừa.

Gia tộc Shinakawa từ lâu đã nổi danh là rất thân thiết với những băng đảng Mafia khét tiếng, tất cả là nhờ tài ứng xử và ăn nói của cựu chủ tịch Shinakawa – ông nội của Gin – mà ra. Nghĩ đi nghĩ lại thì khí chất của ông nội anh cũng không phải loại tầm thường, chắc cũng vì thế mà di truyền cho những đời sau, là ba anh và anh. Người người nhìn vào đều cảm thấy gia tộc này vô cùng cao quý, mà cũng có gì đó rất đáng sợ, động vào chắc chắn sẽ không thể sống yên ổn. Cho nên trên thương trường tập đoàn Shinakawa rất được các đối thủ khác dè chừng và kính nể.

Đi trên đường lớn được khoảng mười phút, xe rẽ vào một con hẻm cỡ vừa, đủ để một chiếc xe hơi vào lọt.

Đến cuối hẻm thì không gian mở rộng ra được một chút, rồi cuối cùng xe dừng lại trước một cánh cổng lớn bằng sắt.

Thuộc hạ của Ryoma xuống xe xác nhận thông tin, sau khoảng hai phút, cánh cổng đã được bảo vệ mở ra, khoảng mười tên mặc vest đen chạy ra xếp thành hai hàng và kính cẩn cúi đầu chào.

"Cậu chủ, cậu đến rồi." Sau khi Ryoma bước xuống xe, thuộc hạ thân cận của anh liền đi đến gần để chào đón.

"Hôm nay có khách quý, tụi bây nhớ thể hiện tốt một chút." Ryoma nhìn Gin ung dung bước xuống xe, giọng nói vang lên đậm chất tôn trọng người đối diện.

"Đây là... giám đốc đầu tư Shinakawa Gin?" Thuộc hạ thân cận của Ryoma thoáng ngạc nhiên vài giây đầu, rồi ngay lập tức ra hiệu cho những người khác cúi chào "Đón tiếp không được chu đáo, xin giám đốc thứ lỗi."

Gin im lặng phất tay, miệng khẽ mỉm cười một cái, coi như là nụ cười thân thiện.

Ryoma cũng không muốn dài dòng thêm, chân nhanh chóng bước vào bên trong.

Không gian ở đây vừa cao vừa rộng, bước vào sâu thêm một chút, đi qua một lớp cửa bảo vệ nữa là tới dãy phòng giam.

Gin và Ryoma mặt lạnh như băng, băng qua hành lang với hai bên là những phòng giam với cửa sắt chuyên dụng, thường được sử dụng trong bệnh viện tâm thần. Ở đây không có cửa sổ, cho nên những tù nhân ở đây sẽ không phân biệt được đêm hay ngày. Đó cũng chính là một cách tra tấn tâm lý mà Ryoma dành cho bọn chúng.

Bởi vì khi bạn đã không thể phân biệt được đâu là ngày, đâu là đêm, trí óc của bạn sẽ vô thức bị rơi vào tình trạng hỗn loạn.

Đi qua dãy hành lang kia, đi thêm một đoạn nữa, lại đi qua thêm một hệ thống cửa bảo vệ, chính là phòng giải trí của Ryoma.

Căn phòng này khá rộng. Có một giường ngủ lớn, hướng về phía chỗ treo con mồi để tra tấn. Trong này còn có một tủ rượu, một phòng tắm và một tủ đồ.

"Chào mừng đến khu vui chơi của tôi." Ánh mắt của Ryoma lúc này đã không còn tí cảm xúc nào, miệng của anh nở một nụ cười quái dị.

"Trăm nghe không bằng mắt thấy." Gin nói lỏng caravat của mình, con ngươi trong thoáng chốc xoẹt qua vài tia chết chóc "Một chỗ lý tưởng để giải trí nhì?"

"Lần nào bị stress tôi cũng đến đây cả." Ryoma cời áo khoác của mình mặc lên giá, rồi ngồi xuống giường "Gọi thêm vài em diễn viên đang đói tiền, khát danh vọng đến đây nữa thì ngon rồi."

"Thôi không cần." Gin lúc này cũng đã cời áo khoác và đang điềm nhiên xắn tay áo sơ mi lên "Tôi không thích làm bà xã mình buồn."

"Anh cứ tối ngày bà xã nhì?" Ryoma thoáng nghĩ tới Bảo Anh "Chỉ vì thằng chó này đẩy Sumire xuống vách núi, rồi gián tiếp ảnh hưởng đến tâm lý của Chiaki mà anh đến tận đây để xử tội hẳn chung với tôi? Thương đến mức đó cơ à?"

"Dĩ nhiên." Gin vuốt tóc, cười cười trả lời lại "Mà dù sao thì, bà xã của tôi cũng có gửi cho hẳn vài món quà, nên tôi phải đi tặng thay."

"Hứm? Quà?" Đáy mắt Ryoma dâng lên một chút tò mò.

Trong lúc cả hai đang nói chuyện, thì thuộc hạ của Ryoma đã dẫn tên kia tới và để hẳn vào vị trí sẵn sàng.

Ryoma nhìn hẳn đang đau đớn quằn quại, miệng cười đầy thích thú. Anh đứng dậy, cầm lấy roi da từ thuộc hạ của mình, khẽ liếm môi một cái: "Đến giờ chơi rồi."

"Ryoma... làm ơn... xin mày giết tao đi! Tao xin mày." Tên kia hoảng sợ gào lên, nước mắt túa ra khắp mặt.

"Thế thì còn gì vui nữa?" Ryoma một tay dút vào túi quần, giọng nói mười phần quý dị "Mấy cho người yêu của tao cái gì, tao trả lại mày thứ đó, thậm chí còn lời hơn nữa kia mà... Sao lại sợ như vậy?"

Gin rút một ít rượu vào ly, im lặng nhắm nháp, chẳng mấy may để tâm gì.

Ryoma đi qua đi lại, đứng đưa chiếc roi da thật thư thái. Mỗi một lần giầy của anh nện xuống sàn nhà là tìm của tên kia giống như muốn ngừng đập. Tay chân của hẳn bấy giờ đã không còn cảm giác gì, những ngón tay trắng bệch, mặt cắt không còn một giọt máu.

Không khí bấy giờ đã trở nên đặc quánh và vô cùng khó thở.

Ryoma thở dài mấy hơi, rồi đột ngột đứng lại, thỉnh linh lấy roi da quất thẳng vào mắt hẳn một phát khiến hẳn hét lên đầy đau đớn. Máu tươi tuôn ra khắp mặt hẳn, nhiều giọt xuống sàn nhà lạnh ngắt.

"Phản ứng cũng thú vị đấy." Ryoma bật cười, vang vọng khắp cả gian phòng, rồi lại tiếp tục quất roi liên tiếp vào gương mặt của hẳn, khiến cho hẳn có muốn la hét cũng không kịp.

Mắt của hẳn bấy giờ đã hoàn toàn không còn thấy gì nữa.

"Tôi muốn chết!! Xin hãy giết tôi đi!! Tôi muốn chết." Tâm trí hẳn bấy giờ đã không còn bình thường, liên tục gào thét van xin.

Ryoma quay ra sau nhìn Gin, mỉm cười hỏi anh: "Có muốn thử không?"

Gin im lặng uống hết rượu, cời một nút áo sơ mi ra và chậm rãi đứng dậy.

Đi đến gần hẳn, nhìn hẳn đang liên tục rên rĩ, thì trong lòng Gin lại dâng lên một sự khoái cảm rất kì lạ. Máu người, ngay lúc này, lại chính là thứ kích thích anh nhiều nhất.

Ryoma và thuộc hạ lùi ra vài bước.

Ryoma chưa kịp đưa roi cho Gin, thì Gin đã lao tới và đâm vào bụng hẳn một cú cực mạnh đến nỗi khiến hẳn thổ huyết ra ngoài.

Bà xã của anh bảo, muốn đâm hẳn một trăm cái, đá hẳn vài chục cú cho hả dạ...

Mà anh lại là người rất cung chiêu bà xã! Làm cho đủ yêu cầu cái đã.

Đâm xong một trăm cú, bụng của hẳn thiếu điều chỉ muốn lõm sâu vào trong, hẳn lúc này mặc dù không còn nói nổi, nhưng vẫn cố gắng lên tiếng: "X... xin... giết tôi..."

Gin mờ to mắt, lách sang một bên và dùng chân đá vào mặt hẳn một cái. Những thuộc hạ phía sau kịp thời đỡ hẳn lên để hẳn không bị ngã. Anh lại lần nữa bung lực đá thêm một cú.

Ryoma đứng bên ngoài nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi cảm thấy hưng phấn. Anh có cảm giác như Gin vẫn chưa bung hết lực, chắc có lẽ là muốn cho hẳn sống lâu thêm một chút. Chắc! Người bình thường mà hứng chịu những đòn này của Gin thì chắc chỉ có nước chết tại chỗ thôi.

Sau khi đã đá xong số lần mà bà xã muốn, Gin mới chịu dừng lại.

Anh chỉnh lại vạt áo sơ mi của mình cho thật ngay ngắn, nhìn tên kia bấy giờ đã rã rang môi lẫn lộn, phần bụng đã bị hõm sâu vào trong, nội tạng bị tổn thương một cách nghiêm trọng.

"Này Gin." Ryoma nắm tóc hẳn giật ngược lên và gọi Gin "Hắn sắp chết rồi. Làm trò gì nữa đây?"

Gin cầm lấy bao thuốc lá, lấy ra một điếu và châm lửa. Anh rất ít khi hút thuốc, nhất là sau khi có Bảo Anh, anh không còn đụng tới nữa, nhưng những lúc này thì rất cần để tạo thêm cảm giác.

Nhân nhật nhả ra một làn khói, đôi mắt lạnh băng của anh nhìn về phía tên tù nhân kia và Ryoma.

Và rồi, đôi môi quyến rũ của anh khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười, miệng nhả ra vài chữ ngắn gọn lạnh người:

"Lột da đi."

Bạn đang đọc truyện *Giri Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 16: "Tôi là một tên khốn, đúng không?"

Hai giờ sáng, Gin mới trở về khách sạn.

Bảo Anh nghe thấy tiếng mở cửa thì mơ màng tỉnh giấc. Cô lật người sang, đôi mắt tựa hồ như phủ một lớp sương mờ đục. Anh về trễ quá...!

Gin treo áo khoác và caravat lên giá, rồi lập tức đi tới leo lên giường, ấn hai tay xuống nệm và nhìn Bảo Anh chằm chằm.

Bảo Anh khẽ dụi mắt, kéo chăn cao lên một chút và lười nhác lên tiếng: "Thay đồ rồi ngủ..."

Đôi mắt của Gin dường như đang sáng lên giữa bóng tối, hơi thở phả ra ấm nóng và vương vẩn mùi rượu đầy quyến rũ. Hình như con thú ở trong người anh vẫn chưa thoát khỏi, nên ánh nhìn của anh đem lại cho Bảo Anh một chút sợ hãi.

"Ông xã..." Thân người cô khẽ run lên nhẹ, gương mặt ngây dại nhìn anh không dám trốn tránh. Anh trông giống như vừa đi giết người về vậy...! Lâu rồi cô không thấy bộ dáng đáng sợ này của anh. Hình như anh hơi say rồi "Khuya rồi, anh đi tắm rồi đi ngủ..."

Đôi môi của Gin khẽ cong lên, nở một nụ cười vô cùng thần bí khiến Bảo Anh vừa sợ vừa mê mẩn. Mái tóc của anh rũ xuống, cúc áo sơ mi bung ra hai cúc đầu lộ ra phần vai gợi cảm, yết hầu của anh đột ngột di chuyển khiến cho cô phải chú ý vào nó không thôi.

Người đàn ông này, bấy giờ đã quyến rũ như thế, về sau sẽ còn như thế nào nữa đây?

"Anh say rồi." Mồ hôi của Bảo Anh rơi xuống, cô nuốt nước bọt liên tục và lẩn và dùng cảm nói tiếp "Không tắm cũng được... ngủ trước đã..."

Gin vẫn không nói gì, thỉnh thoảng cúi người xuống và nhanh chóng dùng môi mình bao phủ lấy môi của cô. Anh lúc này thậm chí còn có thể cảm nhận được âm thanh dòng máu của cô đang chảy trong huyết quản, điều này càng khiến cho anh không kiềm chế nổi.

Nụ hôn lần này vô cùng mạnh bạo, kích thích mọi giác quan của Bảo Anh đến ngưỡng cao nhất làm cô mụ mị. Mọi lần anh hôn, cô vẫn chưa có cảm giác gì trừ những lúc tay anh đã bắt đầu không yên phận.

Còn lần này, lưỡi của anh chỉ mới chạm vào lưỡi cô, thì cả cơ thể của cô đã bắt đầu nóng lên một cách rất kì lạ.

Nước bọt của cô liên tục tiết ra trước nụ hôn tưởng chừng như kéo dài mãi mãi này của anh. Cơ thể của cô... ngay bây giờ thật sự rất thèm khát anh.

"Em muốn..." Cô tách môi mình ra, thều thào trong hơi thở nóng rát. Tại sao...? Anh rốt cuộc vừa bỏ bùa mê gì vậy? Cô đang ngủ mà cơ thể vẫn phản ứng là như thế nào?

Cô thật sự rất muốn hỏi, nhưng bây giờ không còn lí trí để hỏi nữa...

"Em vào bảo anh đi ngủ..." Bấy giờ anh mới chịu lên tiếng, một tay vén chăn ngủ của cô lên bộp vào từng tấc da của cô, mạnh bạo xoa nắn một bên bầu ngực của cô trong khi tay kia ấn tay cô xuống nệm.

Bảo Anh cảm thấy đau hơn mọi lần, nhưng do không thể suy nghĩ được gì nữa nên không nói gì, dùng tay còn lại của mình gấp gáp cởi cúc áo sơ mi của Gin ra, ngược mắt lên nhìn anh: "Tại anh dụ dỗ em"

Đợi Bảo Anh đã cởi xong cúc áo và cởi áo của mình ra, Gin lại để cô đắm chìm vào thêm một nụ hôn cuồng dã và dai dẳng nữa.

"Không được." Đột nhiên, anh dùng hết tất cả động tác lại, kéo chăn ngủ của cô xuống và nằm qua kế bên, gắt gao lấy tay vắt lên trán.

"Sao vậy?" Bảo Anh cảm thấy Gin có phần kì lạ liên quay qua vòng tay ôm anh. Bình thường có sống có chết anh cũng không bao giờ dừng giữa chừng, vậy mà hôm nay lại như vậy.

"Tâm trạng của anh bây giờ, sẽ làm cho em đau." Gin nắm tay cô, siết nhẹ, giọng nói tựa hồ như đang rất kiểm chế.

"Chẳng lẽ mấy lần trước không làm em đau sao?" Bảo Anh bĩu môi.

"Lần này khác." Gin cảm thấy máu nóng trong người mình vẫn còn dâng trào chưa dứt thì liền ngồi dậy và bỏ vào phòng tắm xả nước lạnh, bỏ lại bà xã chỉ biết ngồi ngây ra không hiểu mô tê gì.

Gin đứng dưới vòi hoa sen, lấy tay vuốt mặt mình nhiều lần liên tục để gạt bỏ cơn thú tẫn bạo ra khỏi người mình. Anh khi bình thường thì rất nâng niu bà xã, mỗi lần làm chuyện đó đều giữ lực ở mức vừa phải. Còn bây giờ, anh vừa đi tra tấn người khác về, khoái cảm vẫn còn đạt ở ngưỡng rất cao... nếu còn tiếp tục thì chắc chắn sẽ làm hư cơ mắt...

Ở trong phòng tắm khoảng nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng Gin cũng cảm thấy khá hơn một chút và chịu bước ra ngoài.

Bảo Anh nằm đợi anh, thấy anh ngồi xuống giường thì ngay lập tức hỏi: "Anh không ổn ở đâu sao? Hay xảy ra chuyện gì?"

"Bộ em không ổn hay xảy ra chuyện gì sao?" Anh thản nhiên hỏi lại.

"Hả? Không có..." Mặt Bảo Anh ngáy ra vì chẳng hiểu gì "Nhưng em đang hỏi anh mà!!!"

"Nếu em không có, thì anh cũng không có." Gin thả người xuống giường, giơ tay ôm cổ vào lòng "Ngủ thôi. Anh mệt rồi."

Bảo Anh mặc dù còn rất nhiều thắc mắc, nhưng mà tự nghĩ bây giờ có muốn cũng không thể moi được chuyện gì, bèn vui đầu vào ngực anh và nhắm mắt lại. Người của anh thơm quá, mùi hương dịu nhẹ này giống như liều thuốc mê đưa cô vào giấc ngủ vậy...

Mặt trời dần ló dạng, một ngày nữa lại đến.

10 giờ sáng, Bảo Anh và Gin quay trở lại bệnh viện, vừa vặn lại thấy Sumire vừa thức dậy.

Sumire vẫn chưa thể cử động được, nói chuyện cũng còn khó khăn, thức ăn từ hôm qua đến giờ hoàn toàn phải nhờ vào đường ống truyền chất dinh dưỡng.

"Con gái, Miyamoto và Shinakwa đến thăm con." Mẹ của Sumire chỉnh lại chăn cho cô, dịu dàng nói.

Sumire chớp mắt vài cái, nhưng không thể quay đầu qua nhìn hai người, bởi vì vốn dĩ, cô không thể biết họ đang đứng ở đâu: "Chào b..... buổi sáng..."

Bảo Anh đi đến bên giường của Sumire, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô: "Chào buổi sáng. Cậu thấy trong người sao rồi?"

"T... tốt..." Sumire cố gắng đáp ứng trả lời "Ry... Ryoma..."

"Một lát nữa cậu ấy sẽ đến. Cậu đừng lo." Gin nghe thấy liền lên tiếng trả lời.

Sumire nghe thấy, khẽ liếm nhẹ môi và khó khăn gật đầu một cái. Cô thật sự rất sợ anh sẽ gặp nguy hiểm, lỡ đâu có người hại anh thì sao? Cô bây giờ đã không thể thấy được anh nữa đã đành, nếu còn không được nghe giọng nói của anh, không được chạm vào anh thì làm sao cô sống nổi?

Lại nói về Ryoma, thì cả đêm hôm qua anh cùng thuộc hạ đã đi truy sát tất cả những tên có liên quan đến vụ nổ bom vừa rồi ở nhà hàng. Dù sao thì, gia tộc Fujitaka từ lâu đã muốn loại bỏ gia tộc Matsumoto đi rồi, bọn chúng như một đám cỏ dại mọc cao chắn đường người khác, cứ cấy vào một chút ơ nghĩa với bên chính phủ mà làm càng khiến cho ông trùm Hiro vô cùng chướng mắt. Bây giờ thì đã có cơ để ra tay càn quét chúng rồi.

"Trưởng gia, ông có muốn nói chuyện với cha tôi không?" Ryoma một tay xoay xoay cây súng lục, một tay chia điện thoại ra trước mặt kẻ đứng đầu gia tộc Matsumoto, cười híp mắt và hỏi.

"Thằng khốn kiếp. Rõ ràng là tụi bây kiêu căng! Tao nói cho tụi bây biết, cây bị chặt thì vẫn còn mầm mống chôn sâu trong lòng đất, đừng có hòng mà tận diệt gia tộc bọn tao." Tên trưởng gia là một lão đã gần sáu mươi tuổi, đầu tóc đã có chút điểm bạc, nhưng chất giọng vẫn còn rất khỏe và sang sảng.

"Con trai tao đã sắp mất mạng vì tụi bây." Ở đầu dây bên kia, Fujitaka Hiro lạnh lùng lên tiếng bằng giọng nói ồm ồm đặc trưng "Ryoma, giết."

Ryoma tắt điện thoại, chậm chậm bỏ vào túi và lạnh lẽo bóp cò.

Viên đạn ghim thẳng vào trán của lão trưởng gia, khiến hắn trong vòng ba giây đã ngã xuống sàn nhà lạnh lẽo và chết ngay tại chỗ.

Thu dọn xong xuôi thì cũng vừa lúc mặt trời ló dạng.

Ryoma lái xe về căn cứ riêng của mình để tắm rửa thay đồ, anh không thể đi gặp Sumire trong tình trạng máu bắn đầy trên quần áo như thế này được.

"Cậu chủ, có điện thoại từ trưởng gia." Trong lúc Ryoma đang ngâm mình trong bồn tắm, thì thuộc hạ của anh lại đi vào, đưa điện thoại cho anh.

"Vì một đứa con gái mà có thể có cơ tận diệt được cái gai trong mắt. Xem ra ta phải đi cảm ơn con bé đó." Đầu dây bên kia, Hiro nhàn nhã cất tiếng, giọng nói có chút đùa bỡn.

"Không cần ba để mất tới cô ấy." Ánh nhìn của Ryoma thoáng chốc lóe lên vài tia tức giận "Người của con, để con quản."

"Ta không tranh giành với con. Đàn bà thì ta không thiếu." Hiro vẫn bình thản như nước hồ tĩnh lặng "Mà đàn bà thì cũng là đàn bà, chán rồi thì cũng không còn cảm giác gì đâu, nên con cứ việc đắm chìm vào mấy cái si mê tức thời cho đã đi."

"Không cần ba dạy con về mấy chuyện này." Ryoma khẽ nghiêng răng trả lời, rồi ngay lập tức đập máy và khó chịu quăng điện thoại vào tay thuộc hạ của mình. Ông già đó, kể từ khi mẹ anh bỏ đi thì lao đầu vào gái, nên dần dần chẳng còn chút niềm tin gì vào phụ nữ nữa.

Ryoma cũng đã từng cả thèm chóng chán như vậy, cho đến khi gặp Chiaki và Sumire thì cuộc đời anh đã hoàn toàn bước qua một trang khác.

Hóa ra trên thế giới này, vẫn có người khiến cho anh thật sự rung động.

Và trên thế giới này, vẫn có người sẵn sàng vì anh mà hi sinh cả mạng sống của mình.

12 giờ trưa, Ryoma mới có mặt ở bệnh viện.

"Bây giờ tôi và Gin đưa bác gái đi ăn, cậu ngồi với Sumire một chút nhé?!" Bảo Anh muốn cho Ryoma và Sumire có không gian riêng, mà dù sao thì cũng muốn đưa mẹ của Sumire đi tắm bỏ chút gì đó nên đã mặc sẵn áo khoác vào và lên tiếng.

"Được." Ryoma ngồi xuống sofa, thư thái trả lời.

Sau khi ba người họ ra khỏi phòng, thì không khí lại trở nên im lặng lạ thường.

Ryoma nhìn Sumire chăm chú. Cô đang ngủ, nhịp tim vẫn bình thường, không có gì bất ổn.

Nhưng đối với anh, cô chưa bao giờ ổn cả. Anh biết cô đang đau đớn, anh biết cô đang tuyệt vọng nhưng lại không thể nói ra được.

Tận diệt cả một gia tộc chỉ vì cô, nhưng chẳng thể đòi lại cho anh ánh mắt trong veo của cô khi cô nhìn anh, cũng chẳng thể đòi lại cho cô được những tia nắng mặt trời ngoài kia.

Đôi mắt ấy, bây giờ không thể nhìn thấy anh, không thể nhìn thấy gì nữa.

"Ryoma..." Sumire không thể ngủ ngon nên tỉnh giấc rất nhanh chóng. Vừa mở mắt ra đã thều thào gọi anh.

"Tôi đến rồi." Ryoma đứng dậy, tiến lại gần nhẹ nhàng vuốt tóc cô, dịu dàng lên tiếng.

"Cậu không sao chứ?" Sumire thở có chút khó nhọc, chậm chậm nấp máy từng chữ.

"Tôi ổn." Anh ngồi xuống chiếc ghế xếp ngay đó, nắm lấy tay cô và nâng giữ thật cẩn thận "Em đừng nói nhiều, người em đang yếu lắm."

"Cậu không sao, thì tôi cũng không sao..." Khóe môi của Sumire hơi cong lên, chớp mắt vài cái và đáp lại "Cho nên đừng xảy ra chuyện gì nhé..."

Ryoma nghiêng chặt răng, tìm đau đến mức muốn vỡ tung ra. Anh chỉ muốn xin cô một điều, ngàn vạn lần đừng bao dung, lo lắng cho anh như vậy. Anh thật sự không xứng đáng với tình cảm của cô.

"Nè Ryoma..." Không thấy Ryoma nói gì, Sumire lại lên tiếng.

"Ừm." Anh nhẹ hẫng đáp lại, đan những ngón tay của mình vào kẽ tay của cô.

"Hình như tôi thích cậu mất rồi."

Mọi cử động của Ryoma đột ngột cứng đờ lại, mắt mở to đầy kinh ngạc khi nghe những gì cô vừa nói.

Tò tính trong hoàn cảnh như thế này, thật sự chẳng hợp lý chút nào cả.

"Nhưng tôi không thích em." Anh lạnh nhạt buông ra một câu khiến nụ cười trên môi của Sumire tắt ngấm.

"Tôi biết mà..." Cô không kích động gì mấy "Hồi trước tôi bình thường cậu đã không thích tôi rồi, bây giờ còn gặp tôi bị mù, chắc chắn sẽ càng thêm chán ghét."

"Tôi chán ghét em lúc nào??" Anh không kiềm chế nổi gất lên một tiếng khiến cô giật mình "Tôi nói tôi không thích em, chứ tôi không có nói tôi chán ghét em."

"Dù nói câu nào thì cũng là từ chối mà." Sumire cười buồn. Rõ ràng là cô đã lấy hết can đảm để nói ra, và cũng đã chuẩn bị tinh thần cho những gì xảy đến tiếp theo, nhưng vẫn không ngờ lại đau lòng như thế...! "Cậu quay chỗ khác một chút đi, tôi không thích khóc trước mặt người khác."

Rõ ràng là đó giờ cô đã ảo tưởng quá mức rồi! Cô đã ngỡ rằng Ryoma xem cô đặc biệt hơn những người con gái khác, dành cho cô những sự quan tâm độc nhất mà người khác không có... Hóa ra cũng chỉ là tưởng tượng của một đứa con gái mười tám tuổi yêu thầm mà thôi.

"Em có biết vì sao tôi không thích em không?" Ryoma im lặng này giờ để nén đau thương vào trong, mãi mới chịu lên tiếng.

"Vì tôi rắc rối? Bình thường? Nhạt nhẽo?" Con người của Sumire vẫn hướng lên trần nhà, giọng nói tưởng chừng như rất bình thản.

"Là bởi vì tôi không có tư cách để nhận lấy tình cảm của em." Anh đứng dậy, xoay người nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ.

"Tại sao?" Sumire rất muốn ngồi dậy, nhưng không thể được "Tôi bị như thế này không phải lỗi của cậu. Đừng tự trách bản thân như vậy."

"Em có nói thế nào thì cũng vậy thôi." Anh cười tự giễu mình. Cô nói anh không có lỗi, nhưng chính bản thân anh lại cảm thấy mình tội lỗi. Cô chính là người mà anh muốn yêu, nhưng lại cũng là người mà anh muốn tránh xa ra để voi đi sự dằn vặt trong lòng mình. Vậy thử hỏi anh phải yêu thương cô theo cách nào mới được đây?

Sumire chỉ biết im lặng, cô không thể hiểu nổi tâm tư hiện tại của Ryoma là gì. Sắc mặt của anh lúc này thế nào? Bình thản, vui vẻ, hay là đau lòng? Anh có đang nhìn cô không? Anh có đang cảm thấy rung động hay không? Hay vẫn chỉ lạnh nhạt không thèm liếc nhìn cô lấy một lần!?

"Cho tôi... chạm vào cậu được không?" Sumire run rẩy đưa tay lên, nằng theo một chút hi vọng vô cùng nhỏ nhoi.

Ryoma thờ dãi, anh không thể kiềm chế được mỗi khi nghe thấy giọng nói yếu ớt ấy của cô.

Anh xoay người, chậm tiến lại và ngồi xuống ghế.

Rồi anh hơi cúi đầu xuống, để cho cô dễ dàng vươn tay lên. Từng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt anh, mỗi lần chạm vào lại tựa như một mũi kim đâm vào trái tim của anh.

Loại hạnh phúc này, thật sự đau đớn quá.

Tay Sumire sờ qua đôi mắt, sống mũi, gò má... mỗi lần như vậy đều dừng lại rất lâu. Cô muốn ghi nhớ tất cả, ghi nhớ gương mặt này vào tâm trí của cô, giữ nó suốt cả quãng đời còn lại của mình.

"Ryoma, đuôi mắt của cậu dài quá..."

"Ryoma, sống mũi của cậu cũng cao nữa..."

"Ryoma, khuôn mặt của cậu góc cạnh quá, đúng chuẩn rồi..."

Mỗi một lần cô gọi tên anh là mắt anh lại càng cảm thấy nhức nhối, càng lúc càng đỏ lên trông thấy, nước mắt xuất hiện ngập tràn nơi đáy mắt.

Tại sao khi cô ấy gọi tên anh, lại trở nên quá đỗi thân thương đến như thế?

"Ryoma, môi của cậu..."

Sumire chưa kịp nói hết, Ryoma đã run run cầm lấy bàn tay của cô đang sờ môi anh và dịu dàng đặt vào đó một nụ hôn.

Hai bên má của anh lúc này, đang lăn xuống hai giọt nước mắt.

Mười tám năm sống trên cuộc đời, đây là lần đầu tiên nước mắt của Ryoma rơi xuống vì một người con gái.

Sumire cảm thấy tay mình ướt ươn ướt thì vội vã lấy ngón cái quệt qua má của anh, trong mắt ngập tràn sự luống cuống: "Làm sao vậy? Tôi xin lỗi... tôi tự ý gọi tên cậu!!"

Ryoma im lặng, gương mặt trở nên tối sầm. Anh không muốn nghe cô nói xin lỗi, vốn dĩ trước giờ cô không làm gì sai, chỉ đều do anh ép buộc cô mà thôi.

Mãi một lúc sau, anh mới thấp giọng hỏi: "Tôi là một tên khốn, đúng không?"

Đúng không?

Giết người không ghê tay, lại còn làm cho người mình yêu tổn thương, đích thực là một tên khốn không ra gì, đúng không?

"Không phải...! Cậu là người tốt." Sumire vội trả lời.

"Tốt cái quái gì? Tốt ở điểm nào?" Ryoma siết chặt tay cô hơn, nghiêng răng hỏi dồn.

"Cậu rất dịu dàng mà..." Cô mỉm cười, bởi vì không nhìn thấy nên không thể biết được đôi mắt đau thương của anh đang ngáy đại nhìn cô.

Nụ cười này của cô thật quá chân thành. Chân thành đến mức anh không thể nhận được.

Ryoma chần chờ một lúc, rồi lấy từ trong túi áo ra chiếc nhẫn của cô và chậm rãi đeo vào cho cô.

"Đ... đây là??" Cảm thấy có gì đó lạnh lạnh được đeo vào ngón giữa của mình, Sumire liền thắc mắc. Cô cố gắng lấy những ngón khác để xác nhận cho kĩ, đây quả thực là chiếc nhẫn mà mẹ cô đã tặng cho cô "Cậu tìm thấy rồi?"

"Tôi về đây." Ryoma dứt khoát buông tay Sumire ra và đứng dậy.

"Khoan đã..." Sumire rất muốn hét to lên, nhưng sức lực của cô lúc này không cho phép cô làm điều đó.

"Chuyện gì?" Anh dừng bước.

Cô khó nhọc nuốt khan, môi nhấp máy mãi mới có thể bật ra được thành tiếng: "Cậu sẽ quay lại chứ...?"

"... Tùy." Anh hờ hững buông ra một chữ, rồi kiên quyết rời đi.

"Tôi chờ cậu."

Trước khi mở cửa ra ngoài, anh vẫn có thể nghe rõ cô nói như vậy.

Chờ sao? Em chờ một kẻ như tôi để làm gì hả Sumire? Chờ gặp lại tôi để xát muối vào vết thương của tôi sao?

Xung quanh Ryoma lúc này chỉ còn nghe thấy tiếng con tim đang lơ lửng, hơi thở nặng nề vì bị đau khổ đè nén. Lòng anh thêm khát nín kéo lại quãng thời gian êm đềm trước đây, lúc cô còn bên cạnh anh rất vui vẻ. Anh nhớ nụ cười hồn nhiên của cô, ánh mắt trong veo của cô khi cô nhìn vào mắt anh, nhớ dư vị ngọt ngào trên đôi môi của cô mỗi khi anh chọc ghẹo hồn cô.

Anh cứ ngỡ những khoảnh khắc ấy sẽ mãi mãi kéo dài, rằng mỗi ngày vẫn sẽ có thể gặp đáng hình của cô đang loay hoay nấu ăn trong bếp nhà anh, nghe thấy tiếng cô cau gát, tiếng cô cười, những thứ âm thanh thân thuộc...

Chỉ vừa mới đây thôi mà...! Tại sao trong phút chốc lại trở nên như thế này...?

Chẳng lẽ người như Ryoma, được quyền yêu thương cũng là một cái gì đó rất xa xỉ hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 17: [Toàn Văn Hoàn] - Chương cuối: Tìm lại hạnh phúc!

Bây giờ là tháng tư.

Sumire đã nhận được thông báo điểm thi, cô và Bảo Anh đều đã đậu vào trường đại học Tokyo.

Ngày nhập học, Sumire do vẫn còn phải nằm viện nên không thể đi được. Mẹ của cô cũng đã lên trường xác nhận với ban giám hiệu nên tạm thời không có chuyện gì phải lo.

"Trong thư viện trường vẫn có sách dành cho người khiếm thị, xin chị đừng lo. Chúng tôi hứa sẽ không để cho con gái của chị bị thiệt thòi." Lúc mẹ của Sumire trình bày về vấn đề của con mình, đích thân hiệu trưởng đã đến nói chuyện với bà và động viên.

Rồi vào một cái, phút chốc đã hết tháng tư.

Sumire lúc này đại khái đã có thể đi lại được, cô đang tập đi với cây gậy dành cho người khiếm thị. Lúc đầu còn khá khó khăn vì liên tục bị vấp, nhưng dần dần cũng đã có thể quen được.

Cô rất cuộc cố gắng khỏe lại thật nhanh, tập đi lại cho thật thành thục, đòi mẹ mình chuyển viện về Tokyo, cũng chỉ vì để có thể gặp lại Ryoma.

Cô đã nói rằng cô chờ anh, và cô vẫn đang chờ.

Đã gần hai tháng rồi, anh không hề đến thăm cô lấy một lần, mặc dù cô đã nhờ Bảo Anh nhắn với anh rằng cô đã chuyển viện, nhưng anh vẫn không đến.

Ryoma bận gì sao?

Hay là anh đã quên cô rồi?

Hay là anh đang gặp nguy hiểm? Tại sao lại không cho cô biết?

Tại sao không nói gì mà lại rời đi như vậy? Có phải là cô lại làm chuyện gì có lỗi hay không?

Cuối tháng năm, Sumire rốt cuộc đã xuất viện. Cô bây giờ đã hoàn toàn quen với bóng tối, và đã có thể đi lại thành thục với cây gậy của mình. Bác sĩ nói rằng cô phải thường xuyên tuân thủ giờ uống thuốc thật nghiêm ngặt, cho nên dặn mẹ của cô nên đặt báo thức vào giờ uống thuốc của cô cho thật thuận tiện.

Lúc Sumire về nhà, thì mẹ cô, Bảo Anh và Gin đã sớm chỉnh sửa lại căn nhà một chút. Tất cả những góc cạnh dễ làm cô bị thương đều được bọc kín lại bằng những thứ mềm mại hơn. Sumire đã quen với không gian của nhà từ trước nên việc cô bị nhầm lẫn thì không cần phải lo.

"Ryoma có tới không?" Được bất cứ nào rảnh rỗi, Sumire đều nín áo của Bảo Anh hỏi cô như vậy.

"À... cậu ấy..." Bảo Anh thật sự rất lúng túng.

Sumire nghe thấy sự bối rối ấy, trong thoáng chốc trở nên hụt hẫng, thất vọng buông thõng tay xuống, rồi cuối cùng lại cười buồn: "... tớ hiểu rồi."

"Tớ sẽ nhờ Gin liên lạc với cậu ấy thử." Bảo Anh xót xa nói.

"Không cần đâu." Sumire lắc đầu thật nhẹ "Đừng ép buộc cậu ấy."

Trong lòng của Sumire rất trống rỗng, tựa như cả thế giới lúc này đã hoàn toàn quay lưng lại với cô vậy.

Rốt cuộc là cô quá ngốc nghếch, hay là cô đã làm gì sai? Lại để cho anh bỏ đi không nói lời nào như vậy?

Tháng sáu.

Bảo Anh và Gin tổ chức lễ đính hôn vào đầu tháng sáu, vừa vặn lúc Bảo Anh tròn mười chín tuổi. Mà cũng một phần do cả hai người đều bận đi học, đi làm, cho nên phải dời ngày đính hôn lại đến bây giờ.

Lễ đính hôn được tổ chức ngay tại khuôn viên dinh thự của Gin và Bảo Anh, khách mời là những người bạn từ hồi cấp ba, những thành viên cấp cao trong tập đoàn Shinakawa, họ hàng hai bên gia đình và vài người bạn của chủ tịch Shinakawa.

Bảo Anh hôm nay mặc bộ váy màu xanh da trời, trông cô tựa như Cinderella bước ra từ cổ tích. Có ai ngờ một cô nàng bạo lực như cô lại có ngày trở thành một nàng công chúa như thế này đâu chứ?

Mà thật ra thì... để cho cô mặc bộ váy này thì các người hầu trong nhà, thậm chí là nhà thiết kế phải tốn rất nhiều sức lực.

>>> Tựa lại lúc đang trang điểm, thay đồ<<<

"Aiz!! Tôi muốn mặc quần đùi ở trong!! Sao cái váy dài dữ vậy, xòe xòe ra mà còn xẻ ngực nữa chứ! Sao hở hang quá vậy??" Bảo Anh trong phòng thay đồ liên tục gào thét khiến ai nấy đều phải sợ đống hồn.

"T... tiểu thư... hôm nay là lễ đính hôn của cô mà." Nhà thiết kế cười khổ, luôn miệng khuyên can cô "Mặc như thế này sẽ khiến cô trở thành trung tâm của buổi tiệc, đẳng cấp của cô và thiếu gia cũng sẽ được nhân lên."

Bảo Anh nghe thấy liên quan đến Gin thì liền thờ dài. Thôi vậy! Vì anh, cô sẽ trở thành bánh bèo một ngày! Một ngày thôi đấy nhé.

Làm lễ cưới nhất định phải mặc quần đùi ở trong váy!

Lúc Bảo Anh bước ra, Gin suýt nữa đã đứng không vững nổi chỉ vì quá ngạc nhiên. Cô thường ngày có sống chết cũng không chịu trang điểm, mà hôm nay lại chịu ngồi im để cho chuyên viên làm. Chắc cũng nhờ ít khi thấy cô lộng lẫy nên hôm nay anh mới có được một ngày mực sớ thị.

"Nhìn là quá, bà xã." Anh dịu dàng mỉm cười nhìn cô. Ý của anh là nhìn cô đẹp quá nên mới có chút lạ lẫm, ai mà ngờ cô lại hiểu lầm nghiêm trọng.

"Ý của anh là em giống người ngoài hành tinh chứ gì?" Bảo Anh đánh Gin một phát vào vai đau điếng, trừng mắt nhìn anh.

"Tại sao lại đánh anh...?" Gin thờ dài thất vọng "Bà xã không thương anh nữa, bà xã tàn nhẫn với anh quá!"

"Cái đồ trời đánh nhà anh!" Cô nổi đóa, bốp bốp mũi anh "Đừng có giờ cái giọng đó ra, em không có cảm động đâu."

"Thật sự là hết thương anh rồi." Gin cúi người, lại càng thờ dài dữ hơn.

"Hết thương anh mà đứng đây với anh sao?" Bảo Anh ôm cổ anh, giọng điệu vẫn còn giận dỗi "Giám đốc đầu tư Shinakawa Gin lạnh lùng, phong độ, thanh lịch... Hóa ra vẫn chỉ là ông chồng thích làm nũng vợ thôi."

"Ừ đấy! Thế muốn anh đi làm nũng với người khác à?" Gin cắn vào mũi cô một cái.

"Cứ đi đi, để em xem ai có thể chịu được anh như em!" Cô không vừa, cự lại anh.

Gin không thêm cái coi với cô nữa, nên liền khoác tay cô sóng đôi đi ra ngoài khuôn viên của dinh thự. Không sao, quân tử mười năm trả thù chưa muộn. Mà đầu cần đến mười năm, tối nay ngay lập tức trả thù luôn cho nóng.

>>>Kết thúc hồi tưởng<<<

"A! Sumire, cậu tới rồi." Bảo Anh đang đứng với Gin, trông thấy Sumire đang đi cùng mẹ tới gần mình thì ngay lập tức kéo theo anh tiến về phía họ.

"Chúc mừng hai người." Đôi mắt của Sumire mặc dù đã không còn nhìn thấy nhưng vẫn rất có hồn mỗi khi cô cười, dưới ánh mặt trời lại càng thêm rạng rỡ.

"Chúc mừng con, chúc cả hai đứa hạnh phúc." Mẹ của Sumire cũng vui vẻ lên tiếng.

Ayane trông thấy Sumire thì cũng hấp tấp chạy tới: "Sumire!"

"Ayane, hôm nay mặc gì thế?" Sumire vẫn giữ tính cách hòa đồng như cũ.

"Đảm xóc tôi đầu gối bình thường thôi. Tổ không muốn đẹp hơn Chii – chan." Ayane xoa cảm thành thật trả lời "Cậu mặc đồ cũng đẹp lắm đó nha."

"Cảm ơn." Sumire bật cười "Akiko đi Anh Quốc rồi nhì? Không có cậu ấy ở đây cũng buồn."

"Cậu ấy gửi lời chúc rồi, cả quà nữa." Bảo Anh một tay khoác tay Gin, một tay cầm ly nước trái cây nghịch ngợm lắc nhẹ "Có cả quà của Fuji—

Vốn dĩ Bảo Anh định nói, nhưng suy nghĩ thế nào lại không muốn nói ra nữa.

"Hả? Sao?" Sumire vẫn cười hỏi lại.

"À không, tớ nhớ nhầm thôi." Bảo Anh ngay lập tức đổi chủ đề "Mọi người đi ăn đi, đồ ăn nhiều lắm, cứ ăn thoải mái."

"Được nha!! Tớ phải bù đắp những ngày tháng thiếu đồ ăn ở trong bệnh viện mới được." Sumire giơ tay lên đầy quyết tâm.

Và buổi tiệc vẫn diễn ra rất vui vẻ trong không khí nhộn nhịp.

Buổi chiều, các khách quen còn ở lại để ăn tối cùng với gia đình Shinakawa. Sumire và Ayane cũng được Bảo Anh túm váy níu lại cho bằng được mới thôi.

Ăn tối xong, Sumire lại nói rằng muốn đi dạo. Bảo Anh bèn để cho người hầu dọn dẹp và dẫn cô đi tham quan vườn hoa nhà mình.

"Cậu nhớ xem... bây giờ Ryoma đang làm gì?" Đang thư thái đi chậm chậm giữa hai hàng hoa hồng ngập sắc hương, Sumire đột ngột lên tiếng hỏi.

"À..." Câu này khiến Bảo Anh cảm thấy khá bối rối "Tớ nghĩ cậu ấy đang ở nhà và đánh một giấc..."

"Vậy sao?" Sumire bật cười một tiếng "Tớ thì nghĩ cậu ấy đang đi với cô gái nào đó, và quên tớ mất rồi."

"Làm gì có chứ! Cậu ta mà dám quên cậu coi, tớ sẽ băm cưa ta ra." Bảo Anh hất hàm, khiến cho Sumire nghe thấy lại càng thêm buồn cười. Cũng may là những lúc cô buồn còn có Chiaki và Ayane bầu bạn, nếu không thì chắc cô đã chết vì cô đơn và buồn tủi từ lâu rồi.

Đang đứng nói chuyện say sưa, thì đột nhiên lại nghe tiếng Gin gọi từ ban công tầng một: "Bà xã ~! Vào anh nói nghe một chút."

Bảo Anh nghe thấy tiếng nói thân thuộc thì liền quay đầu nhìn lên, nói vọng: "Đội em tí."

"Tớ tự đi cũng được. Cậu cứ vào với Shinakawa đi." Sumire tay cầm chặt cây gậy của mình, vui vẻ nói.

"Nhưng mà... có sao không?" Bảo Anh cảm thấy hơi lo.

"Không sao. Tớ đi thẳng thôi là được mà." Sumire xua xua tay "Cậu vào đi, không thôi Shinakawa lại đội."

"Đường này còn hơi dài, nhưng mà cũng an toàn lắm. Đừng rẽ ở đâu hết coi chừng lạc đấy. Cậu nhớ vào nhanh nhé." Bảo Anh không ngần can nữa, bèn buông lời đồng ý và can dặn thật kĩ "Nói chuyện xong tớ sẽ ra ngay."

"Được." Sumire híp mắt cười.

Bảo Anh nhìn cô quay lưng đi rồi, mới yên tâm cất bước vào trong nhà.

Sumire tiếp tục tản bộ ở vườn hồng.

Ở một mình, giữa bóng tối như thế này cũng tốt. Để cô có thể nhẹ nhõm mà suy nghĩ về những chuyện của mình.

Cô đứng lại giữa vườn hồng, đầu ngẩng lên trời. Cô chẳng thấy gì cả, nhưng vẫn có thể tưởng tượng được bầu trời tối nay rất đẹp, và những bóng hồng đang hiện diện ở đây đang tỏa hương và lộng lẫy vô cùng.

Giả mà khung cảnh này, có người cùng ngắm nhìn với cô thì hay biết mấy.

Ryoma đã thật sự quên cô rồi sao...?

Thật sự không còn chút gì vương vấn với cô nữa sao...?

Sumire đưa tay lên quệt đi vài giọt nước mắt đang vương trên má, thôi ngừng đầu và tiếp tục bước đi. Hốc mắt của cô hơi nhức, chắc là do đã bị chấn thương phần nào bộ thị giác mà còn khóc nhiều đấy mà...! Không được khóc nữa!

Cây gậy gán bánh xe nhỏ lăn đều, đột nhiên lại chạm trúng một thứ gì đó.

Sumire cảm nhận được, nhận ra hình như là mũi giày của ai đó liên lúng túng cúi nhẹ đầu và lên tiếng: "Tôi xin lỗi..."

Người đối diện không đáp lại, cũng không hề cất bước rời đi, vẫn đứng lặng im trước mặt cô và nhìn cô.

"À... tôi xin phép..." Sumire cảm thấy có chút xấu hổ, tự nghĩ chắc mình nên tránh ra cho người này đi trước vậy.

Cô vừa bước ngang sang một bước thì người kia đã tiến lên thêm một bước.

Sumire cảm thấy người này vẫn chưa đi thì có chút lo lắng. Ở đây toàn là khách quen của nhà Shinakawa, lịch thiệp lắm mà. Không phải là biến thái đó chứ? Cô bị như thế này mà vẫn không tha sao?

Rồi trong một phút, Sumire lại ngửi thấy một mùi hương quen thuộc.

Không đúng! Không phải đâu...

Tại sao vậy? Đứng lúc cô không ngờ nhất, thì anh lại xuất hiện như thế này...

"Ryoma phải không...?" Cô cảm thấy tim mình như ngừng đập khi lên tiếng hỏi câu này.

Vẫn không có tiếng trả lời.

"Trả lời tôi đi... Tôi biết là cậu mà." Nước mắt của cô bắt đầu trào dâng, giọng cũng to lên một chút.

Cuối cùng vì không chịu nổi nữa, cô đưa hai tay lên, đánh rơi cả cây gậy của mình để vội vã chạm vào mặt anh kiểm chứng.

Ryoma không trốn tránh, vẫn đứng im như thể cho cô thăm dò. Cảm giác khi những ngón tay của cô lướt trên gương mặt anh khiến anh trào dâng những cảm xúc rất lạ, vô cùng hạnh phúc.

Hạnh phúc đến mức đau buốt cả trái tim.

"Đúng là cậu mà..." Sumire nấc lên, dấn mạnh vào ngực Ryoma "Cậu đã đi đâu? Tôi đã rất lo... tôi sợ cậu sẽ gặp nguy hiểm vậy mà... Tại sao lại không nói cho tôi biết một tiếng? Tôi đã làm gì có lỗi với cậu sao? Tôi xin lỗi mà... nếu như tôi có làm gì khiến cậu không vui thì tôi..."

Ryoma nhủ mi tâm, không chần chừ suy nghĩ kéo tay Sumire lên và ôm lấy eo cô, rồi cuối cùng dùng môi mình bao phủ lấy môi cô.

Anh không chịu đựng được nữa. Anh nhớ cô đến phát điên rồi.

Môi quần lấy môi không muốn rời, lưỡi dứa đưa trong khoang miệng rất lâu đấy lưu luyến. Vị ngọt này làm Ryoma mê đắm, làm anh cuồng si đến mức đầu óc mụ mị. Cả cơ thể thom phức của Sumire dán chặt vào người anh, lại càng khiến anh không hề muốn dứt khỏi nụ hôn này.

"Chờ tôi?" Cuối cùng, anh đánh luyến tiếc buông cô ra, hỏi nhỏ trong hơi thở dồn dập "Em vẫn chờ tôi?"

"Phải! Vẫn chờ mà." Sumire đang cảm thấy hơi thở của cả hai đang rất nóng, và tựa như đang hòa quện vào nhau. Cô rất muốn nhìn thấy anh ngay bây giờ. Anh đang vui sao? Hay là đang buồn? Hoặc là không có chút cảm xúc nào...? Cô thật sự rất muốn biết.

Ryoma mắt nhắm nhìn Sumire, trong lòng lại trở nên đau nhói.

Tại sao vậy? Tại sao em lại yêu một kẻ đã làm tổn thương mình? Em tại sao lại có thể ngốc nghếch đến như thế?

Ryoma buông Sumire ra, cúi xuống nhặt cây gậy của cô lên và đưa cho cô.

"Tôi còn có gặp lại được không?" Giọng Sumire đầy mong chờ.

"Em thật sự muốn vậy sao? Đây đưa với tôi chỉ có con đường chết thôi đấy. Em sẽ gặp nguy hiểm đấy! Em có hiểu không?" Anh gắt lên.

"Phải đó! Tôi muốn hết. Chỉ cần có cậu nguy hiểm gì tôi cũng chịu hết." Sumire không hề chần chừ, trả lời bằng tất cả những gì chân thành nhất.

"Được." Anh thở mạnh, vượt mặt đầy kiềm chế "Nếu em muốn vậy, thì đừng có hối hận."

"Thích cậu, cho nên tôi không hối hận." Cô nắm chặt cây gậy trong tay, thái độ đầy kiên quyết.

Cô thích anh? Vậy thì sao chứ? Anh không thích cô! Mà anh yêu cô, là yêu đấy...

"Được!" Ryoma nhếch miệng cười, chẳng biết bây giờ là đang vui hay đau khổ nữa. Anh cũng rất muốn ở bên cô, nhưng bây giờ thì không thể được.

Bởi vì nếu như kẻ địch của anh biết, bọn chúng sẽ lại một lần nữa làm tổn thương cô. Anh không cho phép điều đó xảy ra thêm lần nào nữa.

Bởi thế cho nên, cách tốt nhất để yêu thương cô bây giờ chính là rời xa cô, càng xa càng tốt.

Sumire không thể thấy đôi mắt mang đầy ưu tư của Ryoma nên cười tươi rất rạng rỡ. Là anh đã chấp nhận tình cảm của cô rồi phải không?

Ryoma nhìn thấy nụ cười ấy, một lần nữa trái tim lại cảm thấy đau rất. Ánh mắt của cô đang ngời sáng, giống như đặt cả tâm hồn của mình vào đấy vậy.

Cô thật sự đang rất hạnh phúc mà.

Ryoma cắn chặt môi, kiên quyết xoay người và rời đi, không quay đầu nhìn lại. Không được! Anh phải kiềm chế, anh không thể chỉ vì một nụ cười ấy mà đẩy cô vào nguy hiểm được.

Quên đi! Sumire, bây giờ tôi chỉ xin em, đừng trông chờ gì tôi nữa.

Sumire nghe thấy tiếng giày thì liên chột dạ, vươn tay lên định chạm vào người Ryoma lần nữa. Anh sẽ không bỏ cô lại lần nữa đâu đúng không? Anh đã chấp nhận tình cảm của cô rồi kìa mà...

Nhưng đáp lại cô chỉ có một khoảng không lạnh lẽo, không còn người đứng đó nữa.

Cảm giác mất mát ập tới, tim của Sumire tựa như muốn vỡ tung ra khi bị trống rỗng bao vây lấy. Anh đi rồi sao...?

Anh lại đi rồi sao...? Rồi xa cô?

Tay của Sumire run run thu về, cố gắng kìm nén cảm xúc của mình lại, chôn chặt nó vào sâu trong đáy lòng. Lại nữa rồi, Ryoma lại ra đi nữa rồi...

Thế nhưng, lúc này chính miệng anh đã nói rằng, anh cho phép cô chờ anh.

Nghĩ đến đó, thân người của Sumire đã thôi run rẩy, trên môi của cô đột nhiên nở một nụ cười.

Là cô thích anh, cho nên cô sẽ không hối hận.

Là cô muốn đi cùng anh, vượt qua bao nguy hiểm gian khó. Dù cho tính mạng có bị đe dọa, cô cũng không quan tâm. Cô không cần nhìn thấy, không cần bắt cứ gì nữa. Dù là sống trong bóng tối không thấy tia nắng mặt trời, hay là cô độc suốt những năm tháng còn lại của cuộc đời, cô chỉ cần anh quay trở lại mà thôi...

Cho nên, cô nhất định sẽ chờ. Chờ tình yêu của mình quay trở lại.

Sumire nhất định sẽ chờ Ryoma,

Cô sẽ chờ đến khi, có thể tìm lại được hạnh phúc, cho anh và cho cả chính cô.

Gió thổi qua, đưa hương hoa hồng thơm ngát bay đi, mang theo bao nhiêu hoài mong, nỗi nhớ của một người...

Mà sự hoài mong và nỗi nhớ ấy, thật sự còn đẹp hơn cả hoa hồng đang nở, khiến cho nó cũng phải giận hờn ghen tị..

Trong khi đó, Bảo Anh đã đi vào trong nhà.

"Ông xã!!" Vừa vào đến sảnh, Bảo Anh đã gọi Gin ngay "Anh đâu rồi?"

"Lên phòng đi. Có quà cho em." Anh đứng trên chiếu nghỉ cầu thang lầu một, nói vọng xuống.

Bảo Anh hết cách, bèn vén váy và chầm chậm đi lên cầu thang. Đi lên một chỗ lúc này anh đứng nhưng lại không thấy anh đâu, cô tự mẳm Gin hình như đã về phòng trước rồi thì phải.

Bảo Anh lê lét thân mình với cái đầm xòe công chúa rườm rà đi trên hành lang. Đến phòng mình, cô phải đứng thờ một lúc mới có thể mở cửa ra.

Trong phòng không bật đèn, ánh sáng chủ đạo là những cây nến được Gin đặt ở khắp nơi. Bảo Anh bước vào trong bằng sự ngạc nhiên tột độ. Anh làm gì vậy nè? Định trao nhẫn hả? Hay là đọc lời thoại sến súa trong ngôn tình đấy?

"Gin!!" Bảo Anh thấy Gin đang đứng giữa phòng thì liền đi đến gần. Bây giờ cô mới nhận ra, rằng trong phòng của cô và anh đang treo đầy những tấm hình của hai người.

"Bà xã!" Anh quay người sang đối diện với cô "Tổng cộng hơn 4000 tấm hình trong gần ba năm, đã đủ nhiều chưa?"

"Hm... Hơi ít đó nha!" Bảo Anh khoanh tay, mặt lúc này đã đỏ lên một mảng "Anh bắt đầu chụp từ bao giờ thế?"

"Chưa tính lúc tự mình còn nhỏ, gặp lại em hồi em 16 tuổi thì hình như là vào tháng năm đã bắt đầu chụp rồi." Gin đi lại tấm hình đầu tiên, chính là hình anh chụp cô lúc cô làm Geisha ở Kyoto năm cô 16 tuổi, giọng nói đầy yêu thương.

Bảo Anh trong lòng dâng lên một sự xúc động. Anh vẫn giữ hết tất cả sao? Đôi lúc cô còn sợ, sợ rằng cô yêu anh không nhiều bằng tình yêu mà anh đã trao cho cô nữa ấy.

Bảo Anh đi xung quanh để xem, những tấm hình hồi hai người còn hẹn hò qua giáo kèo, cả những tấm hình mà chính cô cũng không biết anh đã chụp mình khi nào, nhưng tấm nào anh cũng canh chụp cô ở những góc rất đẹp.

Người đàn ông này, không ngờ còn có tài chụp ảnh nữa cơ đấy!

Bảo Anh thư thái đi tham quan, như thể như đang đi ngang qua những phút giây ấy một lần nữa.

Để rồi lại nhìn thấy những tấm hình khi cô đang nằm viện.

Chỉ có năm tấm, chụp hình khung cửa sổ buổi sáng của phòng bệnh, nhưng lại vừa vặn có cô trong khung hình đang nằm rất bình yên, tay của cô đang đặt trên bụng cũng được bàn tay của anh đan chặt lấy.

Mùa xuân.

Mùa hạ.

Mùa thu.

Mùa đông.

Rồi lại mùa xuân.

Tấm hình nào, anh cũng dịu dàng nắm lấy tay cô như vậy.

Tìm của Bảo Anh thoáng chút nhói lên. Không biết khi anh chụp những tấm hình này, trong lòng anh rốt cuộc đang đau đớn đến mức nào?

"Dù em có đang hôn mê, nhưng vào lúc ấy, em vẫn là người con gái rất đẹp." Gin từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cô, dịu dàng đong đưa thân người của cả hai. Cô nghe thấy những lời như vậy, nước mắt chẳng hiểu sao lại rơi xuống một cách vô thức.

"Xuân, hạ, thu, đông rồi lại xuân..." Gin vươn tay lên chỉ vào từng tấm một "Và cả những năm tháng sau này, anh hứa sẽ lưu giữ vẻ đẹp của em thật cẩn thận."

"Để khi về già em còn có cái mà tự hào à?" Bảo Anh dụi mắt, xoa xoa cằm mình, rồi lên tường tới mấy chục năm sau "Nhìn đi mấy cháu, ngày xưa ông của mấy cháu tốn sức lắm mới چرا được một nữ nhân như bà đấy nhé."

Gin ngắt chớp mũi của cô một cái, buồn cười cự lại: "Chưa gì mà đã lo mấy chục năm sau rồi."

"Làm sao chứ?" Cô bĩu môi.

"Lo chuyện bây giờ đi." Anh hôn lên vành tai của cô, hơi thở bắt đầu trở nên nóng rất.

"Nhột em!!" Cô bật cười thành tiếng, cự quậy không thôi.

"Ai bảo hồi sáng dám thách thức anh đi làm nũng với người khác?" Gin hừ nhẹ, dụi đầu gáy cô khiến cô không chịu nổi, càng lúc càng cười lớn hơn.

"Bây giờ anh lại làm nũng nữa rồi đấy." Bảo Anh lấy tay vươn ra sau vò tóc anh, buồn cười nói.

"Kệ anh." Gin cắn vào vai cô một cái "Không làm nũng với em anh làm nũng với ai?"

"Ba nè, di Yukiko nè." Cô tỉnh bơ.

"Cái gì hả??" Anh dùng tay chọc lét bụng cô "Hai người đó bây giờ không làm nũng được nữa đâu."

"Thôi thôi!!!" Cô cười đến mức người muốn nhún ra luôn rồi "Thôi mà!! Em biết lỗi rồi mà!!!"

"Chuẩn bị tinh thần đi, từ bây giờ tới già, anh còn làm nũng với em dài dài." Gin xoay người cô lại, dùng môi mình bao phủ môi cô và đe dọa.

"Không sợ!!" Bảo Anh lớn gan cự lại.

"Bây giờ thì chuẩn bị sợ đi." Anh nhếch môi cười quyền rũ.

"A..." Bảo Anh hiểu ngay cái nụ cười này của anh có ý nghĩa gì liền đỏ mặt "Em phải đi tìm Sumire."

"Anh có dặn người hầu trông chừng cô ấy rồi." Anh cắn vào vành tai cô, thư thái gặm nhấm một lúc lâu khiến cô xấu hổ đến mức tím muốn vỡ ra.

"Gin." Cô ráng đẩy đẩy anh ra, gọi anh "Có chuyện em muốn nói."

"Cái gì? Không nói trên giường luôn được sao?" Gin đã kéo dây áo của cô đến một nửa mà cô còn ngần ngần đòi nói chuyện nghiêm túc, có phải bức chết anh rồi không?

"À... đó giờ em có nói em yêu anh chưa nhỉ?" Bảo Anh bắt đầu chủ đề.

"Có rồi. Lúc mà em bị mất trí nhớ, xong rồi tỏ tình với anh." Gin xanh ròn trả lời.

"Aiz!! Coi như lần đó không tính." Bảo Anh phui tay, rồi trở lại đáng vẻ ậm ừ "À thì... dù sao thì cũng chính thức sắp trở thành vợ anh..."

"Ừ?" Gin hơi nói lòng vòng ôm một chút, có chút tò mò nhìn cô.

Bảo Anh ngược mặt lên, nắm chặt vạt áo của anh và nói: "Em... có một sự quan tâm cực kì sâu sắc dành cho anh..."

Gin nghe thấy vậy, ngay lập tức liền bật cười vang vọng khắp cả gian phòng.

"C... có cái gì mắc cười sao?" Cô nôi dóa, hét ầm lên.

"Em nhầm phim hoạt hình đấy à?" Thật ra là phim đó anh coi rồi, cho nên biết tỏng.

"K... kệ em!!" Bảo Anh đâm thùm thụp vào ngực Gin. Cô giận rồi!! Giận thật rồi đấy. Chi đùa tí thôi mà anh làm gì chọc quê cô dữ vậy?

Định buông anh ra, thì cô đã bị anh siết chặt vòng ôm giữ lại, từ miệng anh mấp máy ba chữ ngắn gọn: "Anh yêu em!"

"Đừng có hòng dỗ ngọt em." Cô hừ hừ, không thêm quan tâm.

"Anh yêu em! Anh yêu em! Bà xã, anh yêu em! Anh yêu em! Anh yêu em bà xã! Anh yêu em! Anh yêu—"

Bảo Anh hết chịu nổi, liền nhón chân lên hôn lấp cái miệng đang làm cho cô xấu hổ của anh. Aiz!! Phien chết đi mất thôi!

"Nói đi nói lại thế nào..." Lúc cô buông anh ra, anh lại nói tiếp, trên môi nở một nụ cười vô cùng hạnh phúc "Thì anh vẫn rất yêu em. Nói không hết được đâu. Cho anh nói câu đầu tiên khi ngủ dậy thì vẫn là câu anh yêu em. Rất yêu em..."

Người đàn ông này, tại sao lại có thể ngọt ngào một cách mật dày như vậy chứ?

Nhưng mà, cô cảm thấy thật sự rất hạnh phúc, mỗi một chữ anh thốt ra đều khiến cho tim cô trở nên rộn ràng.

Từ bây giờ trở về sau, suốt cả quãng đời còn lại, hai chữ hạnh phúc của Bảo Anh, của Miyamoto Chiaki, chính là Shinakawa Gin, và sẽ mãi mãi là anh, chỉ là anh.

"À phải rồi." Gin đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, liền buông cô ra và cho tay vào túi áo.

"Hà? Gì thế?" Bảo Anh chẳng hiểu sao trong mấy tình huống này lại đột nhiên trở nên ngốc nghếch đến lạ thường.

"Bà xã." Anh lấy ra hộp nhẫn màu đỏ rực mà anh đã giữ gìn suốt gần hai năm, mở ra "Có đồng ý để anh đeo chiếc nhẫn này vào tay của em không?"

Trong giây phút này, Bảo Anh thật sự rất muốn khóc, nhưng vẫn phải ráng làm mặt bình tĩnh. Kì thực thì cô rất muốn nói gì đó để chọc ghẹo anh, mà chẳng hiểu sao lại không thốt ra được lời nào.

Chiếc nhẫn này, là anh giữ gìn nâng niu, đi theo anh trong suốt hành trình đơn độc một năm thiếu vắng bóng hình của cô. Bây giờ đã có thể danh chính ngôn thuận mà trao nó cho cô rồi.

Bảo Anh gật đầu một cái, xem như lời đồng ý.

Cô đưa tay trái ra, để cho anh nhẹ nhàng cầm lấy và đeo chiếc nhẫn ấy vào ngón áp út của cô.

"Ngày mai, là một ngày quan trọng lắm." Gin xoa nhẹ bàn tay của Bảo Anh, giọng nói lúc này rất chân thành.

"Ngày gì?" Cô ngây ngốc hỏi lại.

"Đến ủy ban, đăng kí kết hôn." Anh tỉnh rỗi trả lời.

Bảo Anh nhà ta nghe thấy thì vô cùng háo hức và hưng phấn: "Hà thiệt hả?? Vậy phải làm gì? Chuẩn bị giấy tờ gì? Rồi sao rồi sao bla... bla... bla..."

Gin đen mặt. Cô có cần phải hỏi nhiều vậy không? Cứ tưởng cô phải tự biết là anh chuẩn bị hết rồi chứ?

Bà xã, là em già ngốc hay là ngốc thiệt vậy hả?

"Ngày mai em chỉ việc chuẩn bị lòng lợn rồi lễ cái xác đi với anh thôi, được chưa?" Anh đã nói chuyện với cô Nguyên, chủ tịch Shinakawa hết rồi. Ngày mai họ sẽ đến để làm người chứng nhận. Có cô là từ đầu đến cuối không biết gì thôi đấy.

"Hừ!! À phải rồi! Anh đeo nhẫn cho em xong rồi nhẫn của anh đâu?" Bảo Anh khoanh tay bấu môi "Tự đeo thì còn gì vui nữa?"

Gin nhà ta nghe thấy vậy thì ngay lập tức coi nhẫn của mình ra và đưa cho cô: "Được rồi! Của cô đây cô Shinakawa."

"Ê!! Ngày mai em mới đổi họ đấy nhé." Cô nôi dóa hét lên.

"Sở thích không có sự tranh cãi."

"Anh..."

Bảo Anh chẳng hiểu sao mình lại có thể yêu một cái tên mật dày không biết xấu hổ như thế này!!!

"Shinakawa Chiaki! Nghe không óch sao?" Gin xoa xoa cằm.

"Chẳng óch gì cả." Cô hừ một cái, bạo lực đeo nhẫn vào tay anh.

Anh lắc đầu ôm cô vào lòng, lắc lư cơ thể nhẹ nhẹ. Rõ ràng là cô thích lắm mà bày đặt. Cứng đầu quá đi mất. Nhưng mà anh vẫn thích nha!

"Bà xã, đợi em tốt nghiệp đại học xong, nhất định anh sẽ cho em một lễ cưới thật hoành tráng." Vừa vỗ vỗ lưng cô, anh vừa thì thầm

"Được! Lúc đó phải cho em toàn quyền quyết định." Bảo Anh dụi dụi mắt vào ngực anh, đòi hỏi.

"Dĩ nhiên. Nhưng mà, không có được tính toán tiền bạc với anh. Muốn gì cứ nói, không thôi anh không cho tự chọn nữa đâu." Ôi trời ơi!! Trên đời này người đàn ông hoàn hảo chưa tuyệt chủng chắc chắn là Shinakawa Gin rồi!!

Bảo Anh chỉ gật gật đầu, rồi vòng tay ôm cứng lấy người đàn ông của mình trong sự phấn khích.

Ôm cái cục hạnh phúc này trong người, thật sự là bình yên quá đi mất.

26/05/2017 00:54.

TOÀN VĂN HOÀN.

E hèm... à thì... người mẹ nhân tâm đây bà con ạ!

Đúng như lời hứa, rằng tiếp nối bộ truyện này sẽ là bộ truyện về cặp đôi Sumire và Ryoma cho nên hi vọng bà con hãy ủng hộ Reii nhé!

Chặng đường của Gin và Bảo Anh vẫn chưa kết thúc đâu! Bởi vì sẽ có hẳn một truyện nói về mấy cái chuyện lật vật nhỏ nhỏ trong đời sống của hai đứa nó, bà con nhớ chuẩn bị rõ hừng tim hừng đi nhé!! Ahihi!

Few... cuối cùng thì chặng đường gian khó của Gin và Bảo Anh cũng đi đến hồi tốt đẹp rồi. Thấy tui nó hạnh phúc lắm mẹ như tui cũng thấy mừng lây =))))

Hi vọng mọi người vẫn ủng hộ một bà mẹ hiền từ như tui trong tương lai nhé ahiihi =))))

Yêu thương lắm lắm ♥!!

Bạn đang đọc truyện *Gửi Cho Anh: Tìm Lại Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.